

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

EMILIA FINN

Every sunrise
demands a sunset.

TILL THE SUN DIES

CHECKMATE - BOOK TWO

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantev.org>

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

GÜNEŞ BATANA KADAR

ŞAH MAT, #2

EMİLİA FİNN

İÇİNDEKİLER

[Emilia Finn'in diğer](#)

[eserleri Bağlantı](#)

[kurmak mı](#)

[istiyorsunuz?](#)

[GÜNEŞ BATANA KADAR](#)

[Önsöz](#)

1. [Laine](#)

2. [Angelo](#)

3. [Laine](#)

4. [Angelo](#)

5. [Laine](#)

6. [Angelo](#)

7. [Laine](#)

8. [Angelo](#)

9. [Laine](#)

10. [Angelo](#)

11. [Laine](#)

12. [Angelo](#)

13. [Laine](#)

14. [Laine](#)

15. [Angelo](#)

16. [Laine](#)

17. [Laine](#)

18. [Angelo](#)

19. [Angelo](#)

20. [Angelo](#)

21. [Laine](#)

22. [Angelo](#)

23. [Laine](#)

24. [Angelo](#)

25. [Laine](#)
26. [Laine](#)
27. [Angelo](#)
28. [Laine](#)
29. [Angelo](#)
30. [Laine](#)
31. [Angelo](#)
32. [Laine](#)
33. [Angelo](#)
34. [Laine](#)
35. [Angelo](#)
36. [Laine](#)
37. [Angelo](#)
38. [Laine](#)

[Epilog](#)

[Yazarın Notu:](#)

[Teşekkürler](#)

[Bağlanmak mı istiyorsunuz?](#)

GÜNEŞ BATANA KADAR

Yazar: Emilia Finn

Telif hakkı © 2019. Emilia Finn

Yayınevi: Beelieve Publishing, Pty Ltd. Kapak

Tasarımı: Amy Queue

Kapak Fotoğrafçısı: Golden Czermak Kapak

Modeli: Joey Berry

Düzenleme: Brandi Bumstead

ISBN: 9781095702024

Bu kitap yalnızca kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu kitap yeniden satılamaz veya başkalarına verilemez. Bu kitabı başka biriyle paylaşmak isterseniz lütfen her kişi için ek bir kopya satın alın. Bu kitabı satın almadan okuyorsanız veya kitap sadece sizin kullanımınız için satın alınmamışsa, lütfen iade edin ve kendi kopyanızı satın alın.

Metnin bazı bölümlerini alıntılar için izin almak üzere lütfen yazarla iletişime geçin

info@emiliafinn.com

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar Emilia Finn'in hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır.

Yaşayan veya ölmüş kişiler, gerçek olaylar, yerler veya kuruluşlarla herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

www.emiliafinn.com

İletişimde kalmanın en iyi yolu Emilia'nın haber bültenine abone olmaktır:

<http://eepurl.com/ds5vML>

Ondan düzenli olarak haber almıyorsanız, lütfen gereksiz/spam klasörünüzü kontrol edin ve e-postalarını güvenli/spam değil olarak ayarlayın, böylece yeni kitapları, harika ödüller kazanma fırsatlarını veya bölgenizde olası etkinlikleri kaçırmazsınız.

Kindle okuyucuları: Yeni yayınlar çıkıldığında bildirim almak için Emilia'yı [Amazon](#)'da takip edin.

Bookbub okuyucuları: Yeni yayınlar çıkıldığında bildirim almak için Emilia'yı [Bookbub](#)'da takip edin.

*İyiliğin var olduğunu bilmesi gereken tüm insanlar için.
Var. Söz
veriyorum.*

EMİLİA FİNN'İN DİĞER ESERLERİ

Rollin On Serisi Yeniden

Başlamak – Bir Ön Bölüm

Evini Bulmak

Zaferi Bulmak

Sonsuza Kadar

Bulmak Huzuru

Bulmak

Kefaret Bulmak Umut Bulmak

Yıldızlarda Yazılı – Kısa Hikaye

Hayatta Kalanlar Serisi

Senin Sayende

Hayatta Kalmak

Sensiz Sen Olmadan

Seni Yeniden Yazmak

Her Zaman Sen

Bana Bir Şans Ver

Şah Mat Serisi Piskoposun

Oyunundaki Piyonlar Güneş

Batana Kadar

BAĞLANMAK İSTİYOR MUSUN?

Web sitesi: www.emiliafinn.com

Facebook: <https://www.facebook.com/EmiliaBFinn/> Haber Bülteni:

<http://eepurl.com/ds5vML>

E-posta: emilia@emiliafinn.com

Ekip: <https://www.facebook.com/groups/therollincrew/>

GÜNEŞ BATANA KADAR

ŞAH MAT #2

Emilia Finn

PROLOG

Hayatındaki en önemli kişi zarar gördüğünde – ve burada sokakta kazara çarpılmaktan ya da araba kazası gibi biraz daha ciddi bir olaydan bahsetmiyorum, daha fazlasından, çok daha kötüsünden bahsediyorum – bir erkek, en derininde kim olduğunu öğrenir.

Onu koruyacak mı? Durumu düzeltmek için yapılması gerekenleri yapabilecek mi? Gerektiği kadar ileri gidecek mi, yoksa büyük laflar eden ama cesareti olmayan bir korkak mı?

Ve eğer ikincisini seçerse, o zaman onu gerçekten sevmiş miydi? Hayır.

Cevap hayır, çünkü tüm kalbiyle seven bir adam durdurulamaz. Sınır yoktur. "Çok fazla" diye bir şey yoktur.

Sadece o vardır.

Ve onun acısını gidermek onun sorumluluğundadır, kadın onun müdahale ettiğini asla bilmesen bile.

Oz'un oturma odasında yeni çiftin arkasında durup birbirlerine nasıl çekildiklerini izliyorum. Kadın, adamın korkutucu görünüşüne rağmen ona yaslanıyor ve her yaslandığında adam onun dokunuşunu kabul edip karşılık veriyor.

Kane Bishop lanet olası bir suçlu. Silah taşıyan, boğaz kesen, aptallara karşı sıfır toleransı olan bir suçlu. Polis de olabilir, ama kanında, ruhunun derinliklerinde, o saf bir haydut.

Ve bugün, çok az erkeğin geçmeye cesaret edebileceği o çizgiye yaklaşırken, tam da ihtiyacım olan kişi o.

Onun için her şeyi yaparım.

Sessizce omzuna dokunuyorum ve kimsenin bize fazla dikkat etmemesini umuyorum. Bu, onunla benim aramda bir şey. Bu odadaki diğer polislerle değil, ve kesinlikle onun kız arkadaşıyla da değil, ki o da benim sevdiğim kadının ikizi ve tıpatıp aynısı.

Henüz sevmemem gereken bir yaştayken sevdiğim kadın.

"Bishop?"

Kız arkadaşının aptalca şakasından uzaklaşır ve koyu renkli gözleri benimkilerle buluştuğu anda gülümsemesi silinir. Kane Bishop ruh hallerini okumayı bilir. Durumu değerlendirmeyi bilir.

Ve tehlikeyi gördüğünde anlar.

Kaldırdığı kaş, konuşmam için bana verdiği tek izin, ama gözleri "ne istiyorsun lan?" diye bağılıyor.

"Bir saniye konuşabilir miyiz?"

Kane uzun süredir gizli polis olarak çalışıyordu. Yetişkin hayatının büyük bir bölümünü gizli görevde geçirmiş ve birkaç hafta önce öldüğü sanılmıştı.

Aylarca Jess onun ölümünün yasını tuttu ve aylarca biz, ailesi olarak, ağlarken ona destek olduk.

Ama şimdi geri döndü.

Ve neredeyse hiç tanımadığı bir adam omzuna dokunduğunda, dikkatini ona verir. Başka söze gerek yoktur. Açıklamaya gerek yoktur. Jess'in alnına bir öpücük kondurur, kulağına benim bilmeme gerek olmayan bir şey fısıldar ve konuştuğu adamlardan uzaklaşır.

Onu arka kapıya doğru yönlendiriyorum, çünkü söyleyeceğim şey bu evin içindekilerin duyması gereken bir şey değil.

İkizlerin kardeşi meraklı gözlerle kalabalık oturma odasından geçmemizi izlerken ya da Alex ve Oz polislerin herkesi izlediği gibi şüpheli bir şekilde bizi izlerken hızımı kesmedim.

Şef ve yardımcısı bugün bu evde kimlerin ve neyin olduğunu biliyorlar, bu yüzden tetikte kalıyorlar, ama küçük kız kardeşin o adama aşık ve o birkaç ay önce senin hayatını kurtarmışsa, biraz daha hoşgörülü olmaya meyillisin.

Bu yüzden onu tutuklamak yerine, ona bir bira ikram edip, sonuçta ölmediğin için tebrik ediyorlar.

Sürgülü cam kapıdan geçip arka merdivenlerden aşağı inerek yumuşak çimlere adım attık. Bu ev ormanla çevrili, bu da benim için çok uygun.

Çimlerin üzerinde durmuyorum.

Oz'un bahçesinin kenarında durmam.

Ağaçların arasında yirmi fit bile durmam.

Beş dakika boyunca yürüyorum ve o da peşimden geliyor.

Ağır botları düşen yaprakları ezip geçiyor, sonunda durup ona dönerek bakıyorum. Yoğun siyah bir bakışla göz göze gelmeyi bekliyorum, ama göğsüme doğrulttuğu silah beni şaşırtıyor.

"Seni vurmayacağım," diye temkinli bir şekilde başlıyor. "Benimle birlikte yanan bir binaya koşun, bu yüzden sana saygı duyuyorum. Sevdiğim biri için hayatını feda etmeye hazır olmanı saygıyla karşılıyorum. Beni kazıklamaya niyetin olmadığı sürece, aramız iyi olabilir." Neredeyse siyah olan koyu renkli gözleri, farkındalıkla parıldıyor. "Ama beni kazıklamak için buraya geldiysen, ben ilk adım atacağım. Hiçbir yere gitmiyorum, Jess'i bir daha asla terk etmeyeceğim ve onun yıkılmasının sebebi olmayı reddediyorum. Bu da seni değil, kendimi seçtiğim anlamına geliyor."

Yavaşça ellerimi havaya kaldırarak teslim oluyorum. "Neden seni öldüreyim ki?"

Ağır omuzlarını kaldırıp omuz silkiyor. "Bilmiyorum. Muhtemelen diğer ikize aşık olduğun için. Onu bir kez öptüğüm için çok kızgın olmalısın."

Bunca zamandır herkesten sakladığım sırrımı onun bilmesi kalbimi deli gibi çarptırıyor. Göğsüme doğrulttuğu silahtan gözlerimi ayırmaya çalışırken kalbim deli gibi çarpıyor – içerideki polislerin onun silah taşıdığından haberi olmadığına eminim.

Dahası, Jess'i öpmesi gerekirken Laine Lenaghan'ı öptüğünü hatırlatarak kalbimi parçalıyor.

Çenemi kaldırıyorum. "Onu sevdiğimi nereden biliyorsun?"

"Onun hayatını kurtarmak için yanan bir kulübe koştuğun gerçeği dışında mı? Muhtemelen, onu öptüğümü her söylediğimde gözlerinin parlamasıyla bir ilgisi vardır."

"Evet, bunu gündeme getirmeyi keser misin? Bunu duymak istemiyorum." Ellerimi indirip silahı izlemeye devam ediyorum.

Onun dengeli biri olduğundan tam olarak emin değilim. O kadar uzun süredir gizli polis olarak çalışıyor ki, saygı duyulan ve madalyalı bir polis memuru olan Özel Ajan Kane Bishop ile mi, yoksa suçlu, uyuşturucu kaçakçısı, silah taşıyıcısı, kiralık kas ve infazcı olan Kane Bishop ile mi konuşuyorum, emin değilim.

Hayır, bugün benimle ormana kimlerin geldiğini hiç bilmiyorum ve umurumda da değil, çünkü silah sahibi ve ateş etmeyi bilen bir sürü adam tanıdığım halde, ihtiyacım olan şey için Kane'e güveniyorum.

Onun çılgnlığına ihtiyacım var.

"Senden bir ricada bulunmak istiyorum."

"Evet?" Silahını indirir, ama kaldırmaz. "*Benim gibi bir adamdan ne istiyorsun?*"

"Laine'e zarar veren o pisliği tanıyor musun? Ona ne yaptığını biliyor musun?"

Hızlıca başını salladı. "Ne yaptığını biliyorum. *Tam olarak* biliyorum. Ne yaptığını biliyor musun?"

"Biraz biliyorum. Ona zarar verdiğini biliyorum. Onu bizden uzak tuttuğunu biliyorum. Sürekli ağladığını biliyorum." Ama daha kötüsü, çok daha kötüsü, aylardır ailem arasında dolaşan söylentileri duydum. "Bu, bu konuda bir şeyler yapmam için yeterli. Artık hukuk alanında çalışmadığın izlenimine kapıldım."

Onun ihtiyatlı gözleri bir an bile benimkilerden ayrılmıyor. "Jess'e hayatta olduğumu haber vermek için saklandığım yerden çıkmamdan rahatsız oldular. Seçim yapmamı istediler, ben de rozetimi teslim ettim. Resmi olarak emekli oldum, ama kendi iş planlarım var. Sana ihtiyacım yok."

"Sana iş teklif etmiyorum." Duruyorum. "Aslında etmiyordum, ama garajımda yer var. Motorlardan anlıyorsan, seni işe alabilirim."

Kafasını salladı.

Omuz silkiyorum. "Neyse. Zaten seni buraya bu yüzden getirmedim."

"O zaman lanet olası konuya gel." Silahlı eli birkaç santim yükselir. "Neye ihtiyacın olduğunu söyle."

"Hâlâ onu arıyor." Bu beni incitıyor; kalbim, ruhum, içim ve vücudumun her santimi, onun ona zarar vermesi beni incitiyor. "Graham her gün arıyor. Ona geri dönmesini istiyor. Telefonda ağlıyor ve özür diliyor."

Bishop'un gözleri kısılr. "Bununla bir sorunun var mı, çünkü o kısırlaştırılmayı hak eden tacizci bir pislik olduğu için mi, yoksa o senin olduğu için mi?"

Kane benim tarzım bir adam. Anlıyor. "İkisi de. Her iki nedenden dolayı da acı çekmeyi hak ediyor, bu yüzden belki onunla başa çıkmama yardım edebilirsin diye düşündüm."

"Onunla başa *çıkmana* yardım etmek mi?" Beni ihtiyatla izliyor. Yutkunduğunda boynundaki dövme dalgalanıyor. "Sözleri söylemeni istiyorum."

Kendimi suçlu duruma düşürmeyeceğim ve seni neredeyse hiç tanımıyorum, orospu çocuğu. Ona ne yapmak istiyorsun?"

Kafamı sallıyorum. *Anlaşılabılır bir tepki*. "Acı çekmesini istiyorum. Atölyem var, zincirlerim var, lehim lambam var ve onun hayalarını almasına yardımcı olabilecek bir sürü farklı aletim var. Onu öldüremem, öldürmeyeceğim, ama başka yollarla da amacımı anlatabilirim."

Kane bir adım öne çıkar. Sonra ikinci bir adım. Şüpheli gözlerle bana bakar. "Bu varsayımsal bir şey mi? İçeride senden uzaklaştığı için ona öfkene çıkarmak mı istiyorsun?" Evi işaret eder. "Sana dokunmanı istemediği için mi kızgınsın? Yoksa bunu gerçekten mi yapacaksın?"

Otuz yıllık dostluk, aptalca oyunlar ve daha da aptalca kahkahalar sonra bile, bana dokunmamı istemiyor. Graham yüzünden her şey bitti ve birlikte büyüdüğüm kız, omzuna dostça bir el dokunmasına bile tahammül edemiyor.

"Hayatımda hiç bu kadar açık sözlü olmamıştım. O bir daha kimseyi beceremeyecek, Bish, bunu garanti ediyorum. Artık onu arayıp ağlatmayacak da. Sanırım sen yardımcı olabilirsin. Artık insanları incitemezsin; haydutluk hayatın resmen bitti. Belki eski becerilerini yeniden keşfedip bana yardım etmek istersin."

Elini silahının kabzası etrafında büküyor. Açık. Kapalı. Kablolu kaslar hareketle birlikte kıvrılırken kontrollü bir şekilde.

Her bir seçeneği, her bir sonucu düşünürken beni tam bir dakika boyunca izler. Sonra başını sallar.

"Tamam. Yardım edebilirim, çünkü o benim kızım olsaydı, onunla birlikte olsam da olmasam da, onun için öldürürdüm. Onun için öldürdüm ve bin kez daha yapardım."

"Jess için öldürdün mü?" Gergin bir şekilde yutkunuyorum. "Gerçekten mi?"

Kalın kaşları kalkar. "Endişelenme, ama sorununa yardım edeceğim. Meşaleyi mi, penseyi mi tutmak istersin?"

LAİNE

UYKU ZAMANI

Ev Herkes çok mutlu.

O kadar huzurlu, mutlu ve inanılmaz derecede mutluydu ki.

Jessie, benden on bir dakika büyük ikiz kardeşim, Kane ile birlikte ve hayatımız boyunca onu hiç bu kadar gülümserken görmemiştim. Aylarca, onun arkadaşlığı, kederime girmesine izin verdiğim tek şeydi, çünkü o da acı çekiyordu. O da benim kadar bir ölümün yasını tutuyordu ve mutsuzluk hakkında ne derler bilirsiniz...

Ama şimdi Kane geri döndü ve onun hayatına yeniden girmesi, benim umutsuzca tutunduğum o arkadaşlık bağından onu kurtardı.

Ailemi seviyorum. Özellikle kız kardeşimi seviyorum. Anne karnından beri en iyi arkadaşım olan onun gülümsemeleri, bu günlerde ölü kalbime giren tek güneş ışığı.

Ama bu artık yeterli değil.

Kardeşim Kari ile birlikte ve sonunda, *sonunda* aşkları kamuoyuna açık hale geldi. Yıllarca gizli kalmışlardı, ama şimdi açığa çıktılar ve pratikte evliler.

Ailemde rahatsız edici bir eğilim keşfettim galiba; Jess, Kane ile ilişkisini sakladı ve ben de son iki yılımı Graham ile saklanarak geçirdim.

Ama Graham ile benim aramızdaki ilişki farklıydı.

Jess'in Kane ile olan ilişkisi ve Luc'un Kari ile olan ilişkisi... Onları saf bir aşk. Kalbini daha hızlı attıran ve ruhunu canlandıran iyi türden bir aşk.

Ama benimki... benimki karanlık ve zehirliydi. Karanlık ve korkunçtu.

Graham ve ben saklandık, çünkü onu kendime saklamak istediğimden değil, utanç duyduğumdan. Ailemin, benim ne hale geldiğimi görmesinden korktuğum için, onlara açılmaya çok utanıyordum.

Utanıyordum, çünkü zayıf ve aptal olmuştum. Karaktersiz ve beyinsiz.

Ama en kötüsü, ben bir sinsi ve yalancı olmuştum. Onun bana verdiği zararları, morlukları, acıyı, travmayı saklamakta profesyonel olmuştum. İki yıl boyunca aileme yalan söyledim ve her seferinde bana yardım etme sözü verip elini uzattıklarında, daha iyi yalan söylemeyi, gülüp geçmeyi ve onlara aptal demenin yolunu öğrendim.

Bu halimi tanıyamıyorum; sırf zevk aldığı için onu döven bir adamla iki yıl geçiren, istismara uğramış bir kadın.

Onu, bir avuç dolusu para ve bir mini kamera karşılığında herkese satan bir adam.

Beni sevgi dolu ailemden çalan ve saklayan bir adam.

Şimdi ailem benden nefret ediyor. Onları terk ettiğim, onları bir erkeğe tercih ettiğim, onlara gerçeği söylemediğim için benden nefret ediyorlar.

Kırıldım.

Kirliyim.

İğrenç biriyim.

"Bana geri dön, Lainie." Graham'ın yumuşak sesi cep telefonumdan geliyor. "Eve dön. Bir daha olmayacağına söz veriyorum. Kendimizi kaptırdık, ama daha iyi olacağıma söz veriyorum. Senin için daha iyi bir adam olacağım." Burnunu çekiyor. "Sensiz yaşayamam, Lainie. Lütfen eve dön."

"Graham..." Sesim çatallanıyor. Acınası bir şekilde, ben bir zamanlar yaşamış olan bir kadının zayıf kabuğundan ibaretim. Ben çılgın kız kardeşim, arkadaşımın kalbini kırmamak için 110 kiloluk dövüşçülere karşı koyan cesur kız kardeşim.

Korkusuzca *herkesle* başa baş mücadele edebilirdim, ama şimdi kendi gölgemden bile korkuyorum. Ailemin gözlerine bakmaya korkuyorum. Graham ve Infernos Club'ın kokusunu derimden atmak için her gün beş kez duş almam gerekeceğinden korkuyorum.

En çok da Graham'ın beni geri kazanmasından korkuyorum. O kadar zayıf ve kırılmış durumdayım ki, planlarımı uygulamak yerine ona evet diyeceğimden korkuyorum.

"Lainie?" Onun yumuşak çığlığı kalbimi parçalıyor. "Lütfen bana geri dön. Hala tüm eşyaların bende. Fotoğrafları ve diğer şeyleri silebiliriz, ve sana söz veriyorum, seni bir daha oraya götürmeyeceğim."

Fotoğraflar.

Videolar.

Benim ne hale geldiğime dair fotoğraflık kanıtları var. Aşağılanmış.

Yaralanmış. İşe yaramaz.

Boğazım, tutmak için çaresizce uğraştığım bir hıçkırıkla tıkanıyor. *Hayır diye* bağırmak istiyorum, ama aynı zamanda ona gitmek istiyorum. Onun oluşturduğu tehlikede güvenlik bulmak istiyorum.

Tanıdığın şeytan daha iyidir.

Ağrıyan ciğerlerimle derin bir nefes alıp Jess ve Kari ile paylaştığım dairede yürüyorum.

Daire boş.

Artık her zaman boş.

Jess erkek arkadaşıyla, Kari de erkek arkadaşıyla birlikte.

Üniversitedeki ilk yılımdan beri bu kızlarla aynı daireyi paylaşıyorum, yıllarca süren eğlenceli ve saçma dramların ardından en iyi arkadaşlar olduk – ama şimdi herkes kendi hayatına yerleşmek için ayrıldı.

Benim utancımı görmelerine gerek yok. Beni burada, kendilerini aşağı çekmemi istemiyorlar.

Benim hayatımın mahvoluşunu görmek istemiyorlar.

Boş dairemi geçip sade bir oturma odasından geçiyorum. Burası bir zamanlar gürültülü, renkli ve ıvır zıvırlarla doluydu; dağınık ayakkabılar, dava dosyaları, ders kitapları – Jess için hukuk, Kari için hemşirelik – ve televizyonun yanında tehlikeli bir şekilde yığılmış DVD'ler arasında yaşıyorduk.

Grup olarak, hafta sonları *Friends* maratonları yapar ve Ross'un sürekli korkak davranışlarından nefret ederdik. Rachel saç kesimini kimin yaptıracağı konusunda tartışırdık – çünkü hepimiz aynı anda yaptırırsak tuhaf olurdu. Yıllar boyunca gölde çıplak yüzdüğümüz zamanları tartışır, sonra kahkahalarla kanepeden atlayıp göle geri koşarak bunu tekrar yapardık.

Jess ve ben henüz bebekken kardeşim Turner ailesinin evine geldiğinden beri en iyi arkadaş olan bu çocukların arkadaşlığı bizimkini de şekillendirdi, bu yüzden Kari ve kardeşi koruyucu aile sistemine girip Turner ailesine kabul edildiğinde, bizler ayrılmaz bir ikiliydik.

Ama şimdi, zaman geçtikçe ve ilişkiler geliştikçe, kızlar yavaş yavaş eşyalarını taşıyorlar.

Kari, rüya yakalayıcısını Luc'un evine götürdü, çünkü kendi yatağında uyuduğundan daha çok Luc'un yatağında uyuyordu. Jess artık buraya neredeyse hiç uğramıyor, çünkü Kane'in şehrin diğer ucunda büyük bir evi var ve Jess sürekli onunla birlikte olmak istiyor.

Elbette anlaşılabilir bir durum. O aşık, gerçek anlamda aşık ve ondan çok uzun süre ayrı kaldı. Ama o yas tutma, ıstırap ve kalp kırıklığı dolu dönemde, kardeşimle ben yeni bir şey sayesinde birbirimize daha da bağlandık. Kardeşlik, arkadaşlık ve istediğimiz zaman kıyafetlerimizi değiş tokuş edebilme yeteneğinden başka bir şey.

Bu yılın ilk yarısının soğuk aylarında, sessizlik ve karanlıkta bağ kurduk. Onun odasında ya da benim odamda birlikte oturduk ve konuşmasak da ağladık. Ve uyuduk. Ve çoğu zaman bunu birbirimizin kollarında yaptık.

Plan yapmamaya karar verdik.

İkimiz de kırılmıştık, bu yüzden ömür boyu birbirimize eşlik edeceğimize söz verdik.

İki kırık ikiz, tek bir kadını oluşturabilir, değil mi? Ve bu sefil bir varoluş olsa da, hiçbir zaman yargılama olmadı. İkimiz de diğerine *bunu aşmasını* söylemedik. Kardeşlerimizin sık sık yaptığı gibi birbirimizi güneş ışığına çıkmaya zorlamadık. Bir günde on altı saat uyuduğumuz için birbirimizi suçlu hissettirmedik.

Çünkü uyku, Kane'i ziyaret ettiği yerd.

Ve uyku, beynimde sürekli dönen düşüncelerden kaçmaya çalıştığım yerd.

Ben işe

yaramazım.

Kırılmışım.

Ben bir yüküm.

Bu iki ucu keskin bir kılıçtı, tehlikeli bir Rus ruleti oyunuydu, çünkü çoğu zaman uyku beni karanlık kabuslara götürüyordu. Korkunç anılara.

Anılar; *"eğer"lerden* değil, hayatımdaki gerçek anlardan oluşur. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım unutamadığım anlar. Ne kadar gözyaşı dökersem dökeyim, ne kadar günlerimi sessizlik içinde geçirirsem geçireyim, o kulüp artık yanıp kül olmuş olsa da, orada tanıdığım adamlar beni rahat bırakmayacak. Parmak uçları hâlâ kalçalarımın batıyor. Başparmakları hâlâ boğazıma bastırıyor. Vahşi ve aç gözleri hâlâ benimkilere bakmaya devam ediyor.

Bütün gün bakıyorlar.

Ama kabuslarımda çok daha fazla bakıyorlar.

Ailem görmeden kaç kez doktora gidersem gideyim, hiçbir şey beni temiz olduğuma ikna edemiyor. Günde kaç kez iç çamaşırimi değiştirir, dişlerimi fırçalar, ellerimi yıkarsam yıkayayım, mikropların cildimde dolaştığı düşüncesi beni titretir.

İğrenç bir hale getirildim ve artık bu pislikle yaşayamıyorum.

Oturma odasından geçip mutfağa gidiyorum. Susamadım. Aylardır açlık hissetmedim. Angelo Alesi beni yanan bir kulüpten çıkarıp bekleyen ambulansa attığından beri, kendimi kirli hissetmekten başka *bir şey* hissetmedim.

Beni hastaneye götürdüler, testler yaptılar ve binlerce kez iyi olup olmadığımı sordular, ama kimse benim sırrımı bilmiyordu. Aslında bilmiyorlardı. Doktorlar, duman zehirlenmesi veya yangından kaynaklanan yanıklar olmadığından emin olduktan sonra beni taburcu ettiler. Hepsi bu kadardı.

Herkes Jess'in erkek arkadaşının ölümü ve onun kederiyle o kadar meşguldü ki, ben bir kenara itildim.

Geçen Kasım ayından bu yana yüzlerce kez yerel doktoruma gittim. Tekrar temiz hissetmenin bir yolunu bulması için yalvardım. Çamaşır suyu banyoları işe yaramadı. Yüz yıkama yerine dezenfektan kullanmak da işe yaramadı. Hiçbir şey işe yaramadı.

Bu yüzden doktoruma yalvardım. Ama yine de cildim kaşınıyor.

Tırnaklarımı köküne kadar yedim. Graham ile ilişkimiz başladığından beri giydiğim neredeyse tüm kıyafetleri attım. Ama iki yıl birlikteydik, bu da balo elbisem hariç her şeyi atmam gerektiği anlamına geliyor.

Aylardır neredeyse sadece kardeşimin eşofmanlarını giyiyorum. Ve birkaç kez daireden çıkmak zorunda kaldığımda Jess'in kıyafetlerini giydim.

Çünkü o lekelenmemiş. O
kirli değil.

Ve kırılğan da değil.

Duvarda asılı olan saatten yüzümü çeviriyorum. Yüksek sesli tik...
tak... tik... tak... sesleri bana zamanımı boşa harcadığımı hatırlatıyor.

Şey...

Zamanımı boşa harcamak doğru bir ifade değil; dünyadaki tüm zaman benim. Gitmem gereken bir yer yok. Gitmek istediğim bir yer yok. Sadece ben varım, tek başıma, yalnız, çalıştığım okuldan aldığım belirsiz süreli izinle.

Ertellemeyi seviyorum.

Korkuyorum, bu yüzden erteliyorum. O kadar korkuyorum ki ellerim titriyor. Ama başka ne yapacağımı bilmiyorum, duştan çıktıktan üç dakika sonra hissettiğim kaşıntı, kirli olma hissi ve midemdeki bulantıyı başka nasıl durdurabileceğimi bilmiyorum.

Cesaretimi kaybetmeden önce mutfak tezgahında durup ihtiyacım olan şeyi alıyorum, sonra koridora doğru devam ediyorum.

Üç yatak odası var; benimki, Kari'ninki ve Jess'inki. Tek bir banyo.
Tek bir tuvalet.

Odamdan geçiyorum ve diğer odalar gibi steril ve sıkıcı olduğunu görüyorum. Kaç kez temizlesem de hala kirli.

Çok kirli.

Jess'in odasının önünden geçiyorum ve benimki kadar steril olmasa da, gerçekten dağınık değil.

Koridorun sonundaki lekesiz siyah beyaz banyoya giriyorum ve üzerinde tek bir dış macunu lekesi bile olmayan aynaya bakıyorum. Vücudumu temiz tutamıyorum, o yüzden evimin temiz olmasını sağlıyorum. Deniyorum.

Çok uğraşıyorum, ama yine de lavaboya bakıp ellerimi yıkamayı düşünüyorum.

Planlarımı düşününce bu çok saçma.

Sorun bir dakika içinde çözülecek olmasına rağmen. Ama ellerim yine de titriyor.

Sol elimdeki cep telefonu titriyor. Arama kesilmiş olmalı, çünkü Graham'ın adı tekrar yanıp sönüyor. Cevap vermemi istiyor. Lanet olsun, bunu *istiyor*.

Boğuk bir çığlık atarak, dönüp o aptal şeyi tuvalete atıyorum.

Ailemden yüzlerce okunmamış mesaj ve yüzlerce cevapsız arama var. Bunların on tanesinin dokuzu Graham'dan ve her aradığında, beni beynimin içindeki bir odaya resmi olarak kilitleyen duvara bir tuğla daha ekliyor.

Yine küçük bir kızım, dışarı çıkmak için çığlık atıyorum, onun işkencesinden kurtulmak için ağlıyorum.

Tuvaleti sifonu çekiyorum ve siyah hücre klozetin dibinde kalınca, tekrar sifonu çekiyorum. Üçüncü kez, sonra dördüncü kez sifonu çekiyorum. Sarnıç yeniden dolacak zamanı bulamıyor, bu yüzden sifonlar sadece bir damla su akıtıyor, ama benim gözyaşlarım nehir gibi akıyor.

Öfkeyle tuvalet fırçasını alıp, artık sessiz olan hücreyi vuruyorum. Onu klozete itip, gözden kaybolana kadar geri itiyorum. Tekrar sifonu çekiyorum, sonra tekrar, sonra tekrar.

Geri kayarak tekrar görünür hale geldiğinde hayal kırıklığıyla haykırıyorum ve çığlık atarak tuvalet kapağını alıp, ikisi de parçalanana kadar klozetin üzerine vuruyorum.

Porselen parçaları kopup bacaklarımı ve kollarımı kesiyor, ama hücre hala görüş alanımda kalıyor ve benimle alay ediyor.

Derin bir nefes alıp, gözlerimi silerek kör edici gözyaşlarını silerim, sonra duşa döner ve muslukları açarım. Tek elimle Luc'un eşofman altını aşağı indirip, tişörtümü çıkarır ve yere atarım. Spor sütyenim ve külotumla kaynar suya girerken gözyaşlarım yanaklarımdan akar.

Uzun sarı saçlarım, uzadığında dirseklerimi gıdıklayan saçlarım, bir haftadır dokunulmamış dağınık bir topuz halinde gevşekçe sallanıyor.

Gerçek bir dağınık topuz. Güzel kızların taktığı şık türden değil, yağlı, iğrenç ve muhtemelen lastiği kesmeden çıkmayacak türden. Kaynar su saçımı ıslatıp göğsümü yakarken, gözyaşlarım daha da yoğunlaşıyor, günahlarımı birer birer yıkıyor. Üşüyorum. İnanılmaz derecede üşüyorum, ama yine de su beni yakıyor.

Ellerim titriyor ve sağ elimdeki gümüş bıçak düz karnıma çarpıyor.

Artık bunu istemiyorum.

Kabusları yok edemiyorum.

Eskiden beni sevenlerin gözlerine bakamıyorum; benim için üzüyorlar, nasıl bu kadar aptal olabildiğimi merak ediyorlar. Cesur Laine'in nereye gittiğini ve kendimi nasıl bu hale getirdiğimi merak ediyorlar.

Onların üzüntüsünün ağırlığı altında duramıyorum. Hayal kırıklıklarını ya da Jess ile aramızdaki derin bağın, onun da benim hissettiğim zehri hissetmesine neden olduğu için duyduğum ezici suçluluk duygusunu kaldıramıyorum.

O bundan daha iyidir.

Yaptığım seçimler sadece bana aitti ve o, kanımızda dönen siyah çamuru tatmayı hak etmiyor.

Ben burada olmadan, o özgür kalacak. Ben bir örsüm, o ise bir balon. Uçması gerekiyor ve erkek arkadaşı ona yardım edecek.

Bir keresinde denizde boğulan bir karı koca hakkında bir hikaye okumuştum. Sahil güvenlik ekibi yardım için gelmişti ve kadını kurtarmaya çalışsalar da, koca hayatta kalma moduna girmişti. Suyun üstünde kalabilmek için karısına tutunmaya devam ediyordu.

Sadece hayatta kalmaya çalışıyordu. Bu, hepimizin sahip olduğu en temel içgüdüdür. Sadece yaşamaya çalışıyordu, ama bunu yaparken, hayatını ve korumasını adadığı tek kişiyi aşağı çekiyordu.

Onu boğuyordu...

Ve ben Jess'i boğuyorum. Bütün ailemi boğuyorum.

Sırtımı buharla ısınan fayanslara dayayarak, popomun üzerine kayıyorum ve elimdeki soyma bıçağını sıkıca tutuyorum.

Dişlerim takırdıyor, ama göğsüm yavaşça hareket ediyor. Nefesim hem hızlı hem de yavaş, bu da baş dönmesine ve mide bulantısına neden oluyor.

Yap şunu, Laine.

Yap şunu.

Kısa bıçağı kaldırıp, parıldayan yansımasında kendime bakıyorum. Sırılsıklam olmasına rağmen hala sarı olan sarı saçlar. Artık çoğunlukla kırmızı olan büyük mavi gözler. Şişmiş ve hüzünlü.

Gözlerimin en son ne zaman böyle görünmediğini hatırlamıyorum.

Düşün ağır damlaları, on metre karelik banyoda yankılanıyor ve bana burada başka kimsenin olmadığını hatırlatıyor. Yalnızlığım beni neredeyse felç ederken, derin bir nefes alıyorum.

Bu dünyaya ikiz kardeşimle birlikte geldim. O benden on bir dakika önce doğdu, yolu açtı ve tehlikelere karşı beni korudu. Ama şimdi yalnızım. Yalnız öleceğim. Soğuktan dişlerim takırdayarak kaynar suda öleceğim.

Korkup vazgeçmeden önce nefesimi tutup gözyaşlarımın arasından gözlerimi kırpyorum. Dudaklarımın üzerinde su var... ya da belki onlar da gözyaşlarıdır. Sol elimi kaldırıp bileğimi inceliyorum. Kalın mavi damarlar derimin altında akıyor. Sağlıklı, hayat dolu damarlar... asla yaşanmayacak bir hayat.

Bıçağa bakıyorum. Uçtan uca gümüş rengi. Beş inçlik bıçak. Keskin.

İki hafta önce kazara bu bıçakla parmağımı kestim. Kanadım ve içgüdüsel olarak kanamayı durdurmak için parmağımı ağzıma soktum.

O günden beri her gün, her dakika, başka yerlerimi kessem ne olur diye düşündüm.

Hayatımın boşa akıp gitmesine izin versem ne olurdu?

Acıtmazdı, en azından ilk anda hissedilen acıdan öteye geçmezdi ve ondan sonra sanki uykuya dalmak gibi olurdu.

Daha
karanlık.

Daha
karanlık.

Daha
yumuşak.
k.

Suda yüzerken, duş başlığı benim pisliğimi temizlerdi, böylece ailem bunu yapmak zorunda kalmazdı.

Zehirimi yıkamak için kaynar su.

Kaynar suyla günahlarımı yıkayıp aileme temiz bir sayfa bıraktım.

Beni yas tutacaklar, bazıları benden nefret edecek, ama sonunda hayatlarına devam edecekler.

Kalırsam, hayatlarında iltihaplı bir yara olacağım ve çürümeye bırakılırsa enfeksiyon asla iyileşmeyecek. Ben buyum ve bu yüzden bunu yapmam gerekiyor; böylece onlar enfeksiyon olmadan hayatlarına devam edebilsinler.

Beni genç, aptal ve komik olarak hatırlayacaklar. Beni sonsuza kadar güzel ve mutlu olarak düşünecekler. Son iki yıl, onlarla geçirdiğim neredeyse otuz yılın içinde sadece bir an olacak. Yakında enfeksiyonu, kırık ve kirli kadını unutacaklar ve sadece eğlenceli anları hatırlayacaklar.

Doğru şeyi yapıyorum.

Doğru şeyi yaptığımı *biliyorum*.

Parlayan bıçağı bileğime götürüyorum ve düzensiz bir nefes alıyorum. Bıçağı sıkıca tutuyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

Yap şunu, Laine.

Sevdiklerinin yaşayabilmesi için ölmelisin.

Bu düşünce bana cesaret verdi ve bıçağı bileğimin ortasına sapladım, ön kolum boyunca kaydardım ve dirseğimin içinden sadece beş santim uzakta durdum.

Kollarımdan ateşli bir acı yayıldığında dudaklarımdan bir nefes patlar. Adrenalin yükselir ve kalbim deli gibi çarpar. O hikayedeki koca gibi, bizim de içgüdümüz yaşamaktır, bu yüzden adrenalin vücudumu doldururken kalbim deli gibi çarpar, beynim yaptığım şeyi geri almam için bana bağırır.

Bu ironik, çünkü kalbim ne kadar hızlı atarsa, o kadar çabuk uykuya dalarım.

Gözlerimi açıp bileğimden akan kiraz kırmızısı kanı inceliyorum. Beyaz tenimde belirgin bir kontrast oluşturan bu yoğun renk, uyluklarımdan kalçama doğru kıvrılan kıvrıma doğru akıyor. Duş başlığından bacaklarıma düşen su, düzgün kırmızı çizgileri parçalara ayırıyor ama sorun değil, çünkü bileğimden akan kan bu çizgileri yeniden dolduruyor.

Görüşümün üzerinde siyah noktalar uçuşuyor, ama bu hoşuma gidiyor, çünkü uzun zamandır ilk kez gülümsüyorum. Gülümsüyorum çünkü acı neredeyse bitti.

Yakında kabuslar görmeden uyuyabileceğim.

Yakında huzur bulacağım ve Graham beni arayamayacak.

Yakında... Artık yorgun olmayacağım.

ANGELO

LİKE MOBİLYA

"Laine?" Birkaç dakika içinde üçüncü kez kapısını çaldım ve cevap gelmeyince kaşlarımı çattım.

O burada. En azından arabası burada.

Geriye yaslanıp, hayal görmediğimden emin olmak için garaj yoluna bakıyorum, ama evet, benim değerli Charger'ım onun küçük Mazda'sının arkasında duruyor. Büyük, kaslı Amerikan arabası, onun küçük Japon arabasının arkasında.

Burada. Ya da belki yürüyüşe çıkmıştır.

Aslında bu iyi bir işaret olurdu. Biraz güneş ışığı, sürekli içeride tek başına oturmaktan farklı bir şey.

Gerçekten gitmeliyim, çünkü geri döndüğünde beni ön kapısının basamaklarında otururken bulursa tuhaf olur. Onu çok uzun zamandır tanıyorum. Kendime güvenmem gerekirdi, ama güvenmiyorum ve bu dünyada bana böyle hissettiren tek kişi o. Ne düşündüğünü merak ediyorum, beni aptal sanacağından korkuyorum.

Onun için görünmez olduğumdan endişeleniyorum.

Ağabeyinin en iyi arkadaşı.

Sanki... herkes kanepeyi sever. Kanepeler rahattır, yorgun olduğunuzda dinlenmek için her zaman oradadırlar. Ama kimse kanepede kullanılmadığında onu düşünmez.

En büyük korkum, Laine Lenaghan'ın beni sadece kardeşinin arkadaşı olarak *görmesi*. Ben onun için sadece bir mobilyayım ve şu anda o kadar karanlık bir yerde ki, ona aksini söyleyemem.

Ona bunu *asla* söyleyemeyebilirim.

Eve gidip biraz müzik dinlemeli, kanepede oturup dinlenmeliyim. Garajda uzun bir gün geçirdim, ellerim aletlerden ağrıyor ve

Bir alışanımnın yaptığı hata yüzünden kafam ağrıyor. Bu benim garajım, benim sorunum ve kafamı yoran ofis işlerini halletmesi için başka birini işe almamın sağlam bir nedeni.

Gitmeliyim.

Ama midem bu merdivenden kalkmama izin vermiyor; midem diyor ki, güvensizliği siktir et, o burada, dairesinde, ve benim içeri girmem lazım.

Cebimden anahtarları çıkarır ve beni onun evine sokacak gümüş rengi metali gözlerimle szerim. Kızlar buraya taşındığından beri bu evin anahtarları bende, tıpkı Luc'un ve Scotch'un evlerinin anahtarları gibi. Hatta şefin evinin anahtarları bile bende. Birimiz arayıp, unuttuğumuz bir şeyi almak için birinin eve uğramasını istediğinde çok kullanışlı ve kolay oluyor.

ne eğilip, kulağımı ağır n kapıya dayadım ve gerçek bir sapık gibi gözlerimi kapattım. şu anda bir polis arabası caddeden geçerse, kardeşlik falan yok, muhtemelen beni tuhaf biri olduğum için tutuklarlar.

Ama onu burada
hissediyorum. Bir
nevi.

Birçok şey hissediyorum.

Hayatım inişli çıkışlı bir rollercoaster gibiydi; şimdi ailem olarak gördüğüm en iyi arkadaşlarım var. Onlar inişlerim. Sonra, sıkıldığında annemi kum torbası olarak kullanmayı seven bir babam var. Onlar da ıkışlarım.

Genliğimi, babam işini bitirip o lanet koltuğa geri döndükten sonra ağlayan annemi kucaklayarak geçirdim.

Ykselişleri biliyorum, düşüşleri biliyorum ve igdlerimi biliyorum.

Sınıfta otururken midem bulanırdı. Bunun ne anlama geldiğini biliyordum, her seferinde anlardım. En yakın arkadaşım bile, omurgamın dikleşmesinden bunu anlardı. Okul zili çaldığında, şehirdeki boktan evimize koşar, annemi dudakları yeni yarılmış halde bulurdum. Babam çok kızgın olduğunda, annemin kemikleri de kırılırdı.

Babam, başına gelen her şeyi ve daha fazlasını hak eden lanet olası bir pislikti, ama bu yüzden bu daireden ayrılamıyorum – midem buna izin vermiyor. Onu orada hissediyorum,

vücudum ona çekiliyor. Üniversitedeki ikinci yılından beri böyle, bana gülümseyerek dönüp her şeyi değiştirdiğinden beri.

Çocukluğumuzdan beri onun gülümsemesini görmüştüm, milyarlarca kez görmüştüm. Ama o sefer, yirmi yaşlarında falandı ve o kadar güzeldi ki bacaklarım titredi, bir şey klik yaptı ve dünyam yeni bir kuzey buldu.

O üniversite diploması almak için uzaktaydı, ben ise burada bir garajda çalışıyordum. Lekeli eller, kirli yüz, yırtık pırtık giysiler. Sömestr aralarında geri gelirdi; parlak gözleri ve platin saçlarıyla çok asil görünüyordu.

O benim için çok saf biriydi, lekelenmiş ellerimle ona dokunmaya cesaret edemedim.

Ama gülümsemeleri... çok çekiciydi. Özlemle beklenirdi. Ve bana bahşedildiğinde, onları saklayıp geceleri yatakta yatarken onu düşünürken hatırlardım.

"Laine?" Yine kapıyı çaldım, daha yüksek sesle, daha ısrarcı bir şekilde, çünkü karnım ağrıyordu. "Hey... Ben Ang. Beni içeri alır mısınız?"

Laine Lenaghan uzun zamandır en çılgın hayalimdi. Uzun zamandır, bırakmam gerekenden daha uzun zamandır. Ailemizde kardeşlik, dokunmamak anlamına gelir ve bunu Luc ve Kari'nin ilişkisi ortaya çıktığında zor yoldan öğrendik.

Bir kardeşin küçük kız kardeşine dokunmak ölümle cezalandırılır ve Marc Macchio gibi adamlar için, birisi küçük kız kardeşine bulaştığında otuz yıllık dostluk hiçbir anlam ifade etmez.

Luc, Kari'den dersini aldığı için bunu öğrendiğinde bana daha nazik davranabilir, ama gerçek şu ki, ben ona bakmamalıyım bile.

Kesinlikle aşık olmamalıyım.

Ve bu kadar uzun süre bakmamalı ve sevmemeliydim.

Görmek için gözlerimi daha da kısıyorum, sanki bu daha iyi duymama yardımcı olacakmış gibi, ve kulağımı kapıya dayıyorum. "Laine?" *Duş mu çalışıyor?* "Laine?"

Derin bir nefes alıp kapıdan uzaklaşıyorum ve anahtarı kilide sokuyorum. Uzun zaman önce içgüdülerimi görmezden gelmemeyi öğrendim.

Eğer duşta ise, kanepede oturup bekleyeceğim.

Eğer evde değilse, *yine de* kanepede oturup bekleyeceğim.

Ağır kapıyı itip açarım ve doğrudan oturma odasına girerim. Çantası kapının arkasına asılıdır ve oturma odası tertemizdir; tek bir toz zerresi bile yoktur.

Kapı engel olmadığı için, akan duşun sesi yüksek ve buhar koridora yayılıyor.

Kapı açıkken duş mu alıyor?

"Laine?" Anahtarlarımı cebime atıp koridora doğru adım atıyorum. Ayaklarım geri dönmemi istiyor. Beynim bile bana aptal olduğumu söylüyor. Ama kalbim gitmeme izin vermiyor. İçgüdülerim gitmeme izin vermiyor. "Laine?" Banyodan buhar çıkarken başımı sallıyorum, buhar tavanda Infernos kulübünde kısa bir süre önce dumanın yaptığı gibi yayılıyor.

Hâlâ cevap vermediğinde, "Laine!" diye bağıryorum.

Duşun basıncını ne kadar yüksek ayarlamış olursa olsun, beni duyabilmesi gerekir.

Banyo kapısından üç metre uzaklıkta durup ne yapacağımı düşünüyorum.

Hayatım boyunca onun mahremiyetini hiç ihlal etmedim. Her yaz göle gittiğimizde, kızlar minicik bikiniler giyip erkekler çimlere oturup bira içtiğinde bile, gözlerimi başka yöne çevirir ve bakarak onlardan birinin dikkatini çekmemeye çalışırdım.

Güneş gözlüğü taktığım zamanlar hariç.

Bazen gözlüklerim varken bakardım, çünkü kimse kime baktığını bilmiyordu. Ama şimdi o duşta ve ben koridorda bir sapık gibi duruyorum.

"Laine? Beni duyuyor musun?" Koridora geri çekilip Jess'in odasına kafamı sokuyorum. Boş. Kari'nin odasına gidiyorum, o da boş.

Oturma odasında Laine'in çantası asılı. Garaj

yolunda Laine'in arabası park edilmiş.

Annemin kafası soğuk, beyaz mutfak fayanslarına her çarptığında olduğu gibi midem bulanıyor.

Gözlerimi kısarak banyoya doğru adım attım. "Laine! Benim, tamam mı? Eğer çıplaksan, örtün. Eğer oradaysan ve hemen cevap vermezsen, içeri gireceğim."

Ona bir saniye bile zaman tanımıyorum, çünkü kalbimden bir adrenalın dalgası geçiyor ve beni banyo fayanslarında kayana kadar sprint yapmaya itiyor.

Korku filmi gibi. Kan. Çok fazla kan.

Sırtını duvara dayamış, dizlerini kendine çekmiş, uzun saçları gevşek başının üzerine dökülmüş halde oturuyor.

Kaynar sıcak su ve kırmızı bir nehir içinde uyuyor.

"Aman Tanrım. Laine!" Dizlerimin üzerine çöküp onu kendime doğru çekiyorum, alnı göğsüme çarpıyor ve bacakları gevşiyor. Cansız elinden gümüş bir bıçak düşüyor ve fayansların üzerinde tıkırdamaya başlıyor. "Laine!" Onu kendime doğru çekerken başı yana doğru eğiliyor. Elleri gevşek bir şekilde duruyor ve kan, durmak bilmeyen bir nehir gibi giderden aşağı akıyor.

"Uyan. Laine, uyanman lazım." Yüzüne hafifçe vuruyorum, ama tepki vermiyor. Onu neredeyse çıplak bedeniyle kollarımda tutarak ayağa kalkıyorum ve kapıya doğru dönüp ıslak fayanslarda kayıyorum. Koridora koşuyorum ve onu soğuk döşeme tahtasına yatırıyorum. Titrek ellerimle sol elimle boğazındaki nabzını ararken, sağ elimle cebimde cep telefonumu arıyorum.

Nabızı bulamıyorum.

Nabızı nasıl bulacağımı bilmiyorum.

Televizyonda gördüklerimizi hepimiz biliyoruz, ama boynunda doğru yeri bulamıyorum.

Ya da belki doğru yeri buldum, ama nabız yok. Bu kabul edilemez!

Cep telefonumdaki kırmızı acil durum düğmesine basıyorum ve bağlantı kurulmasını bekliyorum. Sırılsıklam ve çirkin bir sütyen ve külot dışında hiçbir şey giymemiş, uzun saçları ahşap zemine yayılmış, vücudunun altında su ve kan birikmiş.

"9-1-1, polis, itfaiye veya ambulans? Aramanızı nereye yönlendireyim?" "Ambulans!" Vücudunu ararken, bileğinden neredeyse dirseğine kadar uzanan kesik

neredeyse dirseğine kadar uzanan kesik üzerinde duruyorum – hayatının bedeninden kaçtığı yer – nefesim kesiliyor. "Ambulans lazım! İntihar girişimi, sanırım. Bilinci kapalı. Yardıma ihtiyacımız var."

"Tamam." Monoton ses çok sakin, çok sıkılmış ve ilgisiz. "Adresinizi alayım lütfen, efendim."

Laine'in bileğini avucumda narin kemikleri ezene kadar sıkarken, sokağın adını ve numarasını hızlıca söylüyorum ve uyanması için dua ediyorum. Onu bırakamam. Henüz gitme zamanı gelmedi.

Bunu bir daha yapamam.

"Uyan, Laine. Lütfen uyan." Anılar beynimi dövüyor; bir küvet, beyaz fayanslar, şiddetli bir cehennem ve eriyen deri. "Uyanman lazım. Sana yalvarıyorum."

Ambulansın çığlık çığığa sesleri sokağına ulaşması sadece birkaç dakika sürüyor. Burası küçük bir kasaba, hastane sadece üç dakika uzaklıkta ve çağrı merkezi görevlisi herkesi ve köpeklerini tanıyor, bu yüzden Laine'in soyadını ağzımdan çıkarır çıkarmaz, sıkıntısı bir anda yok oldu ve çağrım birdenbire öncelikli hale geldi.

Bu adres, hastanenin kendi hemşirelik personelinin birine ait ve soyadı bir acil durum müdahale görevlisine ait.

Bir elimle yanağından sarı saçlarını çekip, diğer elimle bileğini sıkıca tutarak onu sakinleştirmeye çalışıyorum. "Neden bunu yaptın, Laine?" Gözyaşlarım burnumun ucundan damlayıp göğsüne düşüyor. En son ne zaman ağladığımı hatırlamıyorum – belki annemle birlikteyken? – ama şimdi ağlıyorum. "Neden, Laine? Neden gittin?"

Neyse ki, avucumun altında zayıf bir nabız atıyor. Yumuşak. Benimkinden çok daha yumuşak. Ama orada ve ambulans gelene kadar onun ihtiyacı olan tek şey bu.

"Ang?" Fısıldadığı kelime göğsümden bir hıçkırık koparır. Okyanus mavisi gözleri bir saniye için açılır ve her zaman dolgun ve kalın olan dudakları küçük bir gülümsemeye dönüşür. "Sen çok güzel bir meleksin."

"Hayır!" Öfke kanımda dolaşüyor. "Melek değilsin, Laine! Sen ölmedin. Hâlâ buradasın ve gitmene izin yok."

Ön kapı gürültüsüyle açıldığında gözleri kapanıyor. "Laine!" Onu sallıyorum. "Uyan! Uyumana izin yok."

"Angelo?" Libby Tate, yerel bir polis memuru, elinde silahla ve bembeyaz bir yüzle koridordan geçip durur. Beni, sonra Laine'i inceler. "Başka kimse var mı burada?"

Kafamı sallarım.

Topuklarını döndürerek sağlık görevlilerini içeri çağırır. "Gidin! Olay yeri temiz. İçeri girin." Omzundaki telsizi alır.

"Olay yeri güvenli. Sağlık ekipleri içeri giriyor. Silah görünmüyor. PT bilinçsiz. Bir devriye arabası daha gönderin." Gözleri uzun bir süre benimkilere takıldıktan sonra ekledi, "Şefe henüz söyleme."

"Efendim!" Lacivert üniformalı adamlar koridoru doldurur ve beni kenara iterler. Hiçbiri Luc değil, hiçbiri Kari değil, ama Luc ve kız kardeşleri arasındaki aile benzerliği inanılmaz. Onun özel olduğunu biliyorlar. "Kenara çekilin efendim. Yoldan çekilmeniz gerekiyor."

Acil tıp teknisyenleri Laine'in başının hemen yanında ilaç çantalarını açarken ben geri çekiliyorum. Ona *çok* sert davranıyorlar. *Çok* sert davranıyorlar. Göz kapaklarını zorla açıp, kesik olmayan koluna iğne batırıyorlar. Yüzüne oksijen maskesi takıyorlar ve göğsü sıkışıp boğulmaya başladığında onu yan çeviriyorlar.

Bir sedyeyi oturma odasına getirip duvara çarparak koridora sıkıştırıyorlar.

"Bir, iki, kalk" komutuyla, adlarını bildiğim iki adam onu sanki hiç ağırlığı yokmuş gibi kaldırırlar. Onu yatağa yatırıp nakil için kemerlerle bağlarlar. Onların hareketlerini izlerim; hem hızlı hem de yavaş. Sanki bir ömür boyu uyanmamış, kendi başına nefes almamış gibi gelir.

Ona hislerimi söylemeden beni terk etmesi.

Ama aynı zamanda, her şey çok hızlı. Işık hızında hareket ediyorlar ve onu aceleyle götürüyorlar. Onu koridordan dışarı çıkardıkları anda, zihnim gerçek zamana geri dönüyor ve onların peşine takılıyorum.

Bağırılan talimatlar.

Bulanık sesler.

Çalan telefonlar.

Buhar nedeniyle çalışan duman
alarmları. Hala akan duş.

Sonra, kapıları kapatıp hastaneye doğru hızla yola çıkmadan birkaç saniye önce kendimi ambulansın arkasına atıyorum.

Her şey çok gürültülü. Çok hızlı.

Ve her ne kadar yatağına tutunmuş, şehirde hızla ilerlerken parmaklarımı onun parmaklarıyla birbirine dolamış olsam da, onu acil servisin kapısından içeri sokup gözden kaybolduklarında kendimi geride kalmış buluyorum.

Hala kendimi bekleme odasındaki sert plastik sandalyeye çökmüş buluyorum ve hala ellerime bakıyorum; bir saat önce

bir saat önce yağdan siyah lekelerle kaplı eller. Ona dokunamayacak kadar kirli. O kadar saf bir şeyi lekelemek için fazla lekeli.

Şimdi onun kanıyla lekelenmişler. Şimdi, hiç çıkmayacağından emin olmadığım bir şeyle lekelenmişler.

SAATLER GEÇİYOR.

Bir.

İki.

Bir milyon.

Luc geldi, ama en iyi arkadaş olsak da, o bu hastanede çalışıyor ve benim giremediğim kapılardan geçebiliyor. Kari'nin elini sıkıca tutarak bekleme odasından koşarken, onun için görünmez bir varlık gibiydim. Şimdi Laine'in yanındalar. Laine nerede olursa olsun, ona ne yapıyorlarsa yapıyorlar, Luc ve Kari onun yanındalar.

Ve ben buradayım.

"Ang." Kane Bishop'ın sert sesi beni sisimden çıkarır. Dövmeli haydut, Jess'in elini sıkıca tutarak acil servisin kapısından içeri girer, Jess'in yüzü şişmiştir ve yanaklarından iri gözyaşları akar.

O kendini öne doğru fırlatıp kollarıma atladığında, tam zamanında ayağa kalkarım.

"Aman Tanrım, Angelo." Yüzünü gömleğime gömer ve ağlar. "Ne oldu böyle?"

Kane, sevdiği kadından iki adım uzakta duruyor; nöbet tutuyor ve şüpheyle izliyor, sanki her an onu kaçıracaktım gibi.

Gözleri, yanlış bir hareket yapmam için beni kışkırtıyor, sırf beni parçalamak için.

İkizlerin benim gözümde farklı olduğuna inanmıyor. Laine'e aşık olabileceğime, ama Jess'e aşık olamayacağıma inanmıyor.

Jess'e aşık olamayacağıma inanmıyor.

Başımı sallayıp Jess'in kucağına yaslanıyorum. Onlar benim için aynı kişi değiller. Onları çok uzun zamandır tanıyorum, bu yüzden başkalarının ikiz olarak gördüğü yerde ben Laine'in kişiliğini görüyorum. Onun küstahlığını ve

kayma becerilerini görüyorum. Onun bir öğretmen olduğunu ve mısır gevreğini tek tek yediğini görüyorum.

Jess buzlu süt içer ve saçlarını Laine'den iki kat daha sık toplar. Laine, Jess'ten biraz daha ağır makyaj yapar; zaten güzel olan yüzünü gizlemek için değil, çünkü göz kalemi bulaştığında mavi gözlerinin daha belirgin görünmesini sever.

Laine meyveli kokteyller içer, Jess ise meyve suyu katılmış sek içki tercih eder.

İkisi de çoğu zaman topuklu ayakkabı giyer, ama Laine'inki genellikle biraz daha cesurdur. Daha parlak veya daha yüksek.

Jess bir şirket avukatıdır ve bu, kişiliğinde ve giyim tarzında da görülür, ancak Laine bir ortaokul öğretmenidir ve öğrencileri kadar olgun biridir.

Kane buraya yeni geldi ve Jess'in ikiz olduğunu gergin bir anda öğrendi. İkisi olduğunu anlamakta zorlanıyor, ama benim için sorun yok. Bana göre gece ile gündüz gibi farklılar.

Jess'in ince vücudu hıçkırıklarla titriyor. Güçlü ve iddialı elleri gömleğimi sıkıca kavrayıp dikkatimi çekiyor. "Ona ne oldu, Ang?" Bir adım geri çekilip ellerimi kavıyor. Avuç içlerini yukarı çevirip, titrek dudaklarla bana bakıyor. "Bu onun mu?"

Nefesimi tutuyorum ve başımı sallıyorum. Çünkü ben bir erkeğim ve eğer yapmazsam, ağlayabilirim.

"Bir kaza mı oldu?"

Kafamı sallıyorum. "Kendini yaraladı." O göğsüme doğru geri adım atarken sesim çatlıyor. "Kendini yaraladı, Jessie."

"Kasten mi?" Ağlayarak sorar. "Ama neden? Neden böyle bir şey yapsın ki?" "Bilmiyorum. Bilmiyorum, ama Luc şu anda onunla birlikte."

Sanki ondan bir saniye bile ayrı kalmaya dayanamıyormuş gibi, Kane Jess'in elini tutup onu göğsüne çekiyor. Jess isteyerek gidiyor, çünkü o da Kane'e, Kane'in ona olduğu kadar çekiliyor.

Benim Laine'e çekildiğim gibi.

Laine'in... bana çekilmediği kadar.

"O iyi olacak." Kane dudaklarını Jess'in saçlarına bastırır. Çenesini Jess'in alnına sürterek, onun kokusunun benden değil, kendisinden geldiğinden emin olur.

"O iyi olacak, Blondie. Sonra bunun bir daha olmaması için gerekeni yapacağız." Gözleri benimkilere bakar. "Bununla ilgileneceğiz. Söz veriyorum."

Ben başımı sallarım.

O da başını sallar.

Anlaşıyoruz.

LAİNE

HAYATIMIN MÜZİĞİ

Uyumak istedim. Kalbimi saran ve nefesimi kesen acıyı unutmak istedim.

Bir süre işe yaradı.

Çocukluk dönemindeki araba yolculuklarının anıları zihnimde canlanıyor, ta ki arabanın motorunun yumuşak uğultusu beni uyanık ve uykulu arasındaki o ince çizgide bırakana kadar. Luc ile birlikte ailenin station wagonunun arka koltuğunda otururken Jess'in parmaklarının benimkilerle iç içe geçtiğini hatırlıyorum. Motorun hipnotik mırıldanmasını ve radyonun düşük sesle çaldığını ya da Luc'un mırıldandığını hatırlıyorum, çünkü o, benim hatırlayabildiğimden beri müzik yazıyordu. Aptal ve gürültücü olsa bile, grubunun davulcusu olduğu için, müzik yazmayı ve onu yumuşak ve güzel hale getirmeyi biliyordu.

Kendi grubu için müzik besteledi.

Bana ve Jess'e müzik yazdı; ona göre, *dünyadaki en sevdiği kızlar*.

Yıldızlar, oyuncak ayılar, aşk ve bağlılık hakkında müzikler yazdı.

Hayatımın müziği, kardeşim Scotch, Marc ve Angelo ile kurduğu grup tarafından bestelenmiştir.

Piyano resitallerini ve gitarın tellerinin tınlarını hatırlıyorum.

Ama şimdi, uyanık-uykulu sınırında dururken, tek duyduğum bip sesleri.

Bip. Bip. Bip. Bip.

"Kan basıncı düşük. Arter kesildi."

"Bir damar cerrahının konsültasyonunu ister misiniz?"

"Hayır. Bence durumu iyi. Kan akışı iyi. Tamamen açmamış. Biz kendimiz yerine koyacağız."

"Laine? Lainie!?"

"Lenaghan! Onu buradan çıkarın!"

"Bebeğim? Hayır, bırakın beni!"

"Güvenlik!"

"Beni içeri alın, gözlemleyeyim! O benim ailem!"

Bip sesleri hızlanıyor. Sesleri yükseliyor. Ağabeyim üzgün ve ben onun için bunu istemedim. Ben uyumalıydım ve ailem hayatına devam etmeliydi.

"Elini yıkamadın, aptal! Onu çıkarın!"

Bip. Bip. BİP. BİP!

"Onu çıkarın! Hasta tehlikede. Üç ünite tam kan lazım. Ayrıca paketlenmiş hücreler, trombositler ve muhtemelen biraz plazma da lazım."

"Laine!"

Uyanık-uykulu sınır çizgisi kayboluyor. Kavga sesleri, tartışmalar, aletlerin çınlaması ve aralıksız bip sesleri, ben uykuya dalana kadar giderek azalıyor.

Çok daha iyi, Graham'ın rüyaları da yok.

Kahretsin. Şimdi de Graham'ı düşünüyorum.

ANGELO

DÜNYAYI ATEŞE VER

Yıllardır Laine'in başka bir erkekle olan ilişkisinin gelişmesini ve değişmesini izledim. Bekarken beni fark etmiyordu. Onunla birlikteyken ise ondan *başka* hiçbir şeyi fark etmiyordu. Ve korkak olduğum için, kimseye hislerimi söylemedim.

Neden?

Bilmiyorum.

Reddedilme korkusu olabilir.

Belki de onun yasak meyve olduğunu bildiğim içindi. En iyi arkadaşımın küçük kız kardeşi.

Ya da belki de onunla birlikte olmaktan korkuyordum, çünkü ruhumun derinliklerinde bir yerlerde, bir gün uyanıp babama dönüşeceğimden korkuyordum.

Öyle olmayacak.

Kadınlara zarar verme düşüncesinden nefret ediyorum, ama yine de bu korku içimi kemiriyor.

Yıllar boyunca Laine'e ulaşmamı engelleyen şeyin ne olduğunu kim bilir, ama neredeyse yirmi dört saat önce onu duşta buldum ve tanıdığım canlı kadın, Graham hayatına girmeden önce hatırladığım çılgın, vahşi kadın neredeyse ölmüştü.

Hiçbir adım atmadım – on yıl önce de, onunla tanışmadan birkaç yıl önce de, onu terk ettiğini öğrendiğim birkaç ay önce de – ve korkaklığım yüzünden, neredeyse çok geç kalmıştım.

O şimdi burada olsa bile, hala hiçbir şey söyleyemediğim halde, bununla nasıl başa çıkabilirim?

İyileşmek için zamana ihtiyacı var. Alana ve desteğe ihtiyacı var. Bir terapist ve lanet bir kucaklaşmaya ihtiyacı var, kapısını çalan sıradaki adama değil.

Bu yüzden benim şansım hiç gelmeyebilir, ama bu kalbimin geri çekileceği anlamına gelmez.

Kane benim ne hissettiğimi biliyor; bir şekilde, beni tanıdıktan otuz saniye sonra, diğerlerinin hiçbirini anlamamışken o anladı. Ve onun konuşkan bir tip olmadığını düşünürsek, sırrımın onda güvende olduğunu düşünüyorum.

Jess'in bildiğinden emin değilim. Kane'in ona bilmesi *gerekenleri* söylediğini ve bunun hakkında bilmesine gerek olmadığını hissediyorum.

Ona yalan söylemiyor, *tam olarak*, ve ondan bir şeyler saklamıyor, *tam olarak*. Bunun daha çok bir *filtreleme* sistemi olduğunu düşünüyorum.

O böyle biridir. Tehlikeli bir dünyadan geliyor ve önceki mesleği başkalarını korumaktı. Benim Laine'e zarar veremeyeceğim gibi, o da Jess'e zarar veremez, bu yüzden Jess'in maruz kaldığı her şeyin koruyucusu gibidir.

Bunu ona söylediğini sanmıyorum, çünkü önemli bir şey değil. Laine *ile birlikte* değilim, onunla sadece sessiz ve karşılıksız bir ilişkim var, ki bu da aslında... önemsiz bir şey.

Anlatmaya değer bir şey değil.

Ama eğer biliyorsa da, belli etmiyor. Laine'in hastane yatağının yanındaki sandalyeden kalkıyor ve benim oturmamı sağlıyor.

Laine'e en yakın sandalye.

Onun sallanan eline en yakın sandalye – iğnelerle dolu, ama dikişsiz el. Ve burada bulunma sebebimizi düşünürsek, onu elimle tutup ince parmaklarını okşamam hiç de garip değil.

Laine yaklaşık on sekiz saat önce bir odaya getirildi. Henüz uyanmadı, ama doktorlar artık tehlikede olmadığını söylüyorlar. Sadece geri dönmeyi tercih ediyor.

Ailesiyle yüzleşmekten çok korktuğunu hissediyorum.

Luc, sırtını duvara dayayıp dizlerini bükerek yere oturuyor ve hemen yanında Kari ona yaklaşıp, bizim anlamadığımız şeyler fısıldıyor.

Aşk ve bağlılık dolu tatlı fısıltılar değil, tıbbi şeyler, kan basıncının iyi olduğu, trombositlerinin yükseldiği ve

kalbinin sağlıklı olduğu gibi tıbbi konular.

Endişeli kardeş, şu anda ona yardımcı olabilecek tek dilde konuşuyor.

Jess, Kane'in kollarına girer ve Luc'un gözleri birkaç dakikada bir onlara baksa da, dövmelele kaplı, neredeyse bir yabancı olan bu adamın kız kardeşine sarılmasına itiraz etmez. Stresli olduğu için umursamıyor. Ya da belki kız kardeşinin kararını güveniyor. Ya da belki bir şey söylemekten korkuyor, çünkü hepimiz Kane'in her yere silah taşıdığını biliyoruz.

Diğerleri, en iyi arkadaşlarım, küçük odanın etrafında duruyorlar. Herkesin burada olmasının kendi nedenleri var ve bugün bir ara herkes onun elini tuttu, bu yüzden oturup parmaklarını okşamam tamamen kabul edilebilir.

Sadece bunu yaparken aklımdan geçen düşünceleri bilmiyorlar. Benim bir hain olduğumu bilmiyorlar. Bir hırsız.

Yedi ölümcül günahdan biri, sana ait olmayan şeyi istemek değil mi?

Laine Lenaghan'ı, Scotch'un çocuğu doğduğundan beri arzuluyorum.

Peki ya hırsızlık? Eminim bu, beni cehennemin yedi katına gönderecek günahlardan biridir. Ama bu beni korkutmuyor. Yarım şansım olsa, onu kaçıırır ve ona bir daha hiçbir şeyin eksik olmayacağı bir hayat gösterirdim; maddi varlıklar, aşk, ilgi. Sadece bir şansım olsaydı, ikimiz için de daha iyi hale getirebilirdim... ama yapamam.

Laine'in yalnız kalmasına izin

verilmiyor. Hiçbir şekilde.

Birkaç saat önce doktorlar ve polis buradaydı. Zorunlu gözetim altına alındı. En az yetmiş iki saat boyunca, bir saniye bile gözetimsiz bırakılmayacak.

Kendisi için tehlike arz ediyor – intihar etmeye çalıştı.

Derin bir nefes alıyorum, neredeyse saydam olan göz kapaklarından gözlerimi ayırıp çatlamış tavanı inceliyorum. Dudaklarından çıkan nefesleri sayıyorum. Kalbini izleyen makinelerden gelen bip seslerini sayıyorum.

Ama ona bakamıyorum. Bir dakikaya ihtiyacım var.

Gitmeye çalıştığı için *çok* kızgınım.

Gitmeye çalıştığı için *yıkılmış* durumdayım.

Onu bırakmadığım için benden nefret etmesinden *korkuyorum*.

Ama en boğucu olanı, onun tekrar deneyeceğine dair korku. Sonunda onun etkisi sona erecek. Bir tür ayakta tedavi kliniğine yatırılacak, sonra taburcu edilip evine gönderilecek.

Ailesi geniş ve baskıcı olduğu için onu bir süre izleyebileceğiz, ama o iki yıl boyunca Graham ile her şey yolundaymış gibi davrandı. İki yıl boyunca rol yaptı, kim bilir, yine rol yapmayacağını kim söyleyebilir? Bir yıl sonra, binlerce gülümseme ve elini okşayarak iyi olduğunu söyleyen bir dokunuşla, bir noktada onun iyi olduğuna inanacağız...

O zaman başladığı şeyi bitirecek mi?

Ve o yıl boyunca, planlarını mahveden kişi ben olduğum için gizlice benden nefret edecek mi?

"Ang?" En yakın arkadaşım Scotch dikkatimi çekiyor. "Biraz eve gitmek ister misin? Duş al." Ellerime, yağ ve onun kanıyla lekelenmiş ellerime başını sallıyor. "Temizlen ve biraz uyu. Buraya geldiğinden beri bir dakika bile dinlenmedin."

Kafamı sallayıp Laine'e dönüyorum. Dudakları şişmiş. Her zaman öyleydi; şişkin, dolgun, şehvetli, ortasında küçük bir yay var.

"Ang..."

"Hayır." Jess elini omzuma koyduğunda boğazımı temizledim ve ona doğru eğildim. Belki de biliyordu. Kane ona söylememiş olabilir, ama belki de yine de biliyordu. Bu konuda her zaman oldukça açık davrandım. "Gitmek istemiyorum."

"Şurada bir duş var." Jess özel banyoyu işaret etti.

"Önce sen." Elini okşadım ve titremesini fark etmemiş gibi davrandım. "Sen de henüz dinlenmedin." Oturduğum köşenin karşısındaki tek kişilik koltuğu işaret ettim. "Sen gitmedin. Önce sen duş al, sonra ben alırım."

"Söz veriyor musun?" Dikkatimi çekmek için omzumu sıkıyor. "Benden sonra duş alacağına söz veriyor musun? Ben önce gireceğim, sen

sen ikinci gir."

Laine'in ikiz kardeşini inceliyorum. Kane, onu hayatı pahasına koruyacak bir nöbetçi gibi tam arkasında duruyor. Luc'un Kari'ye karşı tuhaf davrandığını düşünmüştüm. Hatta Scotch ve Sammy bile birbirlerine karşı oldukça yapışkan davranıyorlar, ama hayatımda Kane Bishop kadar yoğun ve korkutucu biriyle hiç karşılaşmadım.

Jess'e yanlış bakan herkesi mahvetmeye hazır. Ama garip bir şekilde, diğerleri onu izleyip silah çekmeye karar vermesi ihtimaline karşı tetikte beklerken, ben onu bu yüzden seviyorum.

Jess'e *aşık* değilim, ama ona iyi bakılmasını isteyecek kadar onu seviyorum.

"Tamam." Elini okşuyorum. "Takım çalışması. Önce sen, sonra beni çağır."

"Tamam." Öne eğilip başımın üstüne bir öpücük kondurur. "Sonra konuşabilir miyiz?" Dudakları kulağıma yaklaşıyor. "İstersen mesaj atabilirsin. Ben sadece... bunu konuşmam lazım."

Yutkunuyorum.

Bunu konuşabileceğimden emin değilim. Gördüklerimle yaşayabileceğimden emin değilim.

Nefesi kesildi. "Lütfen, Ang?"

Başımı salladım ve beni zorlamamasını diledim. "Tamam, Jessie."

Başımın tepesine ikinci bir öpücük kondurup uzaklaşıyor. Odanın köşesinden plastik bir çanta dolusu giysi ve tuvalet malzemelerini alıyor, Kane'in elini tutup banyoya doğru yürüyor.

Hayatımda hiç bir erkeğin ailemize girip, dünyayı alt üst edip, Jess'in tüm kardeşlerini alt edip, onu banyoya kadar takip edeceğini hiç beklemiyordum.

Ve kimse ona tek kelime bile etmiyor.

Bu, Luc'un Marc'ın kız kardeşine dokunduğu için altı ay süren kavga, tutuklamalar ve hastane ziyaretleri yaşayan aynı aile.

Yine de Marc ve Luc, çiftin uzaklaşmasını izlemekle yetiniyorlar.

Dünya çıldırmış ve bunun benim için ne anlama geldiğini bilmiyorum. Laine için ne anlama geldiğini de bilmiyorum.

Ona dönüp bileğini okşamaya devam ediyorum.

Diğerlerinin ne yaptığı umurumda değil. Önümdeki hastane yatağında yatan kadın dışında başka bir şey düşünmeye enerjim yok. İntiharın tek çıkış yolu olduğunu düşünen, canlı ve güzel bir kadın.

LAİNE

SADECE YAŞA

"Merhaba!" Sol elimde kısa bir votka tonik bardağı tutarken, yakışıklı yabancı dans pistindeki grubumuza adım attığında sağ elimi kaldırıyorum.

"Selam." Güzel bir gülümsemeyle bana baştan aşağı bakıyor. Her erkek güzel olamaz, ama bu adam, kısa ve düzgün saç kesimi ve parlak beyaz dişleriyle güzel. Geniş omuzları ve dar kalçalarıyla, alışık olmadığım bir şekilde yakışıklı. "Seni gördüm." Geldiği yöne doğru başını salladı. "Seni dans ederken gördüm ve seninle tanışmak istedim."

Kız arkadaşlarım etrafımızda dans etmeye devam ederken, ben gülümseyerek elini kabul ediyorum. Bu bizim ilk deneyimimiz değil – ya da bizim durumumuzda, o bizim grubumuza yaklaşıp şansını deneyen dünyadaki ilk erkek değil – ama en iyi arkadaşlarınız benimkiler kadar güzel olduğunda bu biraz sıradan bir şey haline geliyor.

Ellerimiz dokunduğunda, elimi sıkıp gülümseyerek "Ben Laine" diyor.

Sıcak bakışların enseme yaktığını hissediyorum, grup sahnede çalışıyor, kardeşlerim bizi izliyor, derin, sert bir müzik çalışıyorlar, bu müzik insanı şehvete kapılmaya ve bir erkeğin kollarında dans etmeye kolayca sürüklenmeye itiyor.

Yabancı, parlak bir kemer tokası dışında tamamen siyah giyinmiş ve beni kendine çekip kalçalarımız çarpışana kadar beni kendine çektiğinde boğazımdan şaşkın bir çığlık yükseldi. "Ben Graham." Elini kalçalarımın etrafına kaydırды ve sanki sonsuza kadar birlikte dans etmişiz gibi akıcı bir şekilde müziğe göre sallanmaya başladı. "Ve sen o kadar inanılmaz güzelsin ki, seni gördüğümde içkimi boğazıma kaçırıyordum."

"Oh." Gergin bir kahkaha atarak, ona yaklaşıp yüzümü boynuna yaklaştırıyorum. Geleneksel anlamda güzelim; uzun, düz, platin sarısı saçlarım var. Gerçek platin, boyalı değil. Babamın tatil gözleri dediği parlak mavi gözlerim var – çünkü ona okyanusu hatırlatıyorlar – ve 170 cm boyunda, 64 kg ağırlığında zayıf bir vücudum var.

Hayatımı arkadaşımın arka bahçesinde kayarak geçirdim, bu yüzden formdayım ve tüm o zamanı bize her zaman güzel olduğumuzu söyleyen erkeklerle, kardeşlerle geçirdim.

Özgüvenim düşük değil, ama bu yakışıklı adam beni utandırıyor.

Eli sırtımda aşağıya doğru kayıyor.

Daha aşağıya.

Daha aşağı.

Parmak uçları kığımın kıvrımları üzerinde kayana ve sıkı tutuşuyla elbisemi bir santim yukarı çekene kadar. "Sözlerimi önemseme." Dudakları kulağımın kabuğuna dokunuyor. "Sen muhteşemsin. Bu şehre yeni geldim ve bir arkadaşına gerçekten ihtiyacım var."

Alt dudağımı ısırp gözlerine bakarım. "Senin arkadaşın olabilirim, sanırım."

"Sanırım mı?" Güzel bir gülümsemeyle bana bakar. "Sanırım mı? Ben yalnızım! Hiç arkadaşım yok. Kendi evimde kayboluyorum ve hala marketin nerede olduğunu bulamadım. Bir arkadaşına ihtiyacım var, yoksa açlıktan ölebilirim."

Gülerek geri adım atıp, kulüpte piyano solosu çalarken sıkıca tutunuyorum. "Tamam, peki. Arkadaş olabiliriz. Bir arkadaşına yardım ederim."

Bip. Bip. Bip. Bip.

Gözlerimi aralayıp, sessizce gölgeleri inceliyorum ve havada yankılanan bitmek bilmeyen *bip* seslerini işliyorum. Kıpırdamıyorum. Uyanık olduğumu belli etmiyorum, çünkü yalnız değilim.

Yanımda birinin olduğunu ve benim yanımda yer kaplayan sıcak bir bedenin varlığını *hissediyorum*.

Sadece gözlerimle gölgeli odayı inceliyorum. Karşımdaki duvarda pencereler sıralanmış, ancak perdeler kenarlardaki ışık karesi dışında her şeyi engelliyor. Kapı kapalı, ancak başka bir

dikdörtgen şeklinde bir ışık hareket ediyor. Makinelerden gelen yanıp sönen renkler sağımdaki koltuğu aydınlatıyor ve yavaşça, sessizce yanıma dönünce, gözlerim uyanık ve dikkatli Angelo Alesi ile karşılaşılıyor.

Hatırladığımda gözyaşlarım akmaya başlıyor.

Yaptığım şeyi.

Beni bulan.

Melek.

Bacaklarını göğsüne çekip ceketini üzerine örtmüş, açık koltukta kıvrılmış halde Ang, benim onu izlediğimi izliyor. Yavaşça, gözyaşım yanağımdan akıp beyaz yastığıma sızarken, parmağını dudaklarına götürüyor. "Şşş. Bir şeyin yok. Benim."

Etrafımdaki makinelerden gelen çılgın bip sesleri, artan paniğimi ele veriyor. "Ne yapıyorsun..."

"Şşş..." Yağ lekesi çıkmayan eliyle uzanıp yanağımdaki nemi parmağıyla siler. "Konuşmak zorunda değilsin. Cevap vermek istemediğin sorular sormayacağım. Ben sadece uyuyorum, sen de istersen uyumaya devam edebilirsin. Uyanmış olduğunu kimseye söylemeyeceğim."

Deniyorum. Yanaklarımdan akan gözyaşlarını durdurmak için tüm kalbimle ve ruhumla deniyorum. "Özür dilerim, Ang. Yaptığım şey için çok özür dilerim."

"Artık iyisin." Gözyaşlarım akmaya devam etmesine rağmen, geri çekilir ve paltosunun altına kıvrılır. "Sana bakacağım, tamam mı? Başka hiçbir şey için endişelenmene gerek yok."

"Neden?"

Gümüş grisi gözleri beni izliyor, ama kaşlarını çatarak başını koltuğun başlığına yaslıyor. "Neden, ne?"

"Neden bana bakıyorsun?" Sesim çatallanıyor. "Kızgın değil misin?"

Dudakları hafifçe yukarı kıvrılır. "Çünkü biz aileyiz ve aile üyeleri birbirlerine bakar. Aile üyeleri birbirlerini sever."

Sürekli akan gözyaşlarımı kurutmak için hastanenin battaniyelerini kullanıyorum. Ağlayarak hepsini boşaltana kadar durmayacak kadar fazla gözyaşım var. İki yıllık cehennem, iki yıllık sessizlik beni bu karanlık odaya getirdi ve etrafa baktığımda

Etrafıma baktığımda, odanın neredeyse boş olması beni hem rahatlatıyor hem de incitiyor. "Diğerleri nerede?"

"Eve gitmek zorunda kaldılar," diye fısıldıyor. "Odan bütün gün doluydu. Seni seven çok insan var, ama bebekler huysuzlanmaya başladı ve Jessie ayakta uyuyakalmıştı. Seni bırakmak istemiyordu, ama Bish onu gönderdi. Uyandığında hemen geri geleceğine söz verdi."

"Saat kaç?"

Ceketinin ceplerini karıştırıp cep telefonunu çıkarırken ceketinin sesi hışırdar. Ekranı dokunduğunda, ışık çenesini kaplayan sakalları aydınlatır. "Gece yarısı buçuk. Dün gece herkes burada uyudu. Burada olmamız gerekiyordu, ama aile ailedir ve Jessie istediğini alır." Dudakları seğirir. "Hemşire güvenliğini onu dışarı atacağını söylese de, dün gece senin yatağında uyudu."

Yumuşak kahkaham boğuk ve çaresizce çıkar. "Sarılıp yatmak istedi."

"Onu senin yatağından çıkarmak için ikna etmek imkansızdı. Kane bile onu ikna edemedi."

"Kane..." Dudaklarım titrer.

Kane... Ne olduğunu bile bilmiyorum. Geri döndü ve en çok ihtiyacım olduğu anda kız kardeşimi benden aldığı için ondan nefret ediyorum. Ama aynı zamanda, onu kurtardığı için onu seviyorum. Kötü adamlardan değil, kendi mutsuzluğundan kurtardı. O geri dönmeseydi, belki de benimle duşta oturuyor olacaktı.

O mutluluğu hak ediyor. Onu hak ediyor.

"Bu gezegende o adamı korkutan kimse yok," diye mırıldanır Ang. "Jess hariç."

Burnumun altını silmek için kolumu burnumun altına götürdüm, ama sert bandaj bana yaptıklarını, kendimi bu hale getirdiğimi hatırlattı. Kolumdan bir acı dalgası geçti ve bir anda gözlerim Ang'ın gözlerine döndü.

O beni tanıyor. Düşüncelerimi biliyor. "Hey, sorun yok. Rahatla."

"Angelo, ben..."

"Benden özür dilemene gerek yok, açıklama yapmana da gerek yok. Yaşamak dışında hiçbir şey yapmana gerek yok. Tek isteğim bu; sadece yaşa."

"Yapabilir miyim bilmiyorum." Dudaklarım titriyor. "İstediğimden emin değilim."

"İstiyorsun." Ceketini çıkarır ve oturur. "İstiyorsun. Zorundasın. Çünkü gidersen, aileni de yanında götürürsün." Sandalyenin üzerine eğilerek, nasırlı eli çenemi kavradı. "Her şeyin çok zor olduğunu düşünebilirsin, yaşamak için bir nedenin olmadığını düşünebilirsin, kendi hayatına kızgın olabilirsin, ama aileni asla unutma. Biz *yeteriz* ve burada kalmanı istiyoruz."

"Ang..."

"Kalmanı istiyorum," diye bağırır. "Başka seçenek yok, Laine!"

Çenemdeki elden uzaklaşıyorum ve Ang'in öfkeyle parlayan gözlerini görmezden geliyorum. İpucunu anlayan Ang, sandalyeye geri oturuyor ve ceketini düzeltiyor. Dokunulmak istemiyorum. Bir erkeğin ellerinin tekrar bana dokunmasını istemiyorum.

Asla.

O rahatça otururken saçlarının gözlerine düşüşünü inceleyerek dikkatimi başka yöne çekiyorum. Oda serin, belki 18 derece civarında, bu yüzden paltosunu üzerine çekip kıvrılıyor, ama gözleri benimkilerden ayrılmıyor. Beni bırakmıyor. Beni serbest bırakmayı reddediyor.

"Neden buradasın, Ang?"

Ceketini omuzlarına çekip, ona öfkeyle bakıyor. "Çünkü seni seviyorum. Çünkü hayatını boşa harcamana izin veremem. Çünkü senin mutlu olman benim için önemli."

Kaşlarımı çatıp battaniyemin içine daha da gömüldüm. Onun öfkesinden uzaklaşmak için. Onun incinmişliğinden uzaklaşmak için – benim neden olduğum incinmişlikten. "Bugün günlerden ne?"

"Cumartesi. Şey," derin bir nefes alır. "Şimdi Pazar." "188'de setinizi çalmadınız mı?"

Telefonunu yatağımın yanındaki çekmecenin üzerine atıyor. "Şu anda kulüpte çalmak yerine yapacak daha iyi işlerimiz var. Hasta olduğumuzu söyledik ve Tink iPod'u kullanmayı bilecek kadar akıllı. Her şeyi kontrol altında tutuyor." Ceketini düzeltirken, koyu renkli gözleri tekrar benimkilere dönüyor. "Uyu, Laine. Bütün gece burada kalacağım."

"Neden kimseyle çıkmıyorsun?" Battaniyemi çekip, midemde dolaşan iğrenç hissi düşünmektense, önemsiz şeylerle kendimi oyalıyorum.

"Bize tanıştırmak için hiç kızları eve getirmiyorsun. Kulüpte hiç bir kızla birlikte gördüğüm olmadı. Bu gece çalışmak zorunda değildin, dışarı çıkabilirdin..."

Neredeyse hayal kırıklığına uğramış gibi, titrek bir nefes verir. "Çünkü ben görünmezim. Çünkü onları istemiyorum ve çünkü çoğu kız beyinsiz ve kıkır kıkır gülüyor. Beyinsiz kıkır kıkır gülen kızlarla ilgilenmiyorum; sıkıcılar."

"Yani bizimle takılmayı mı tercih edersin?"

Kıkırdayarak gülüyoruz. Aptal ve çocukça davranıyoruz.

"Evet."

"Ang..."

"Şu anda korktuğunu ve rahatsız olduğunu biliyorum, ama dün gece pek uyuyamadım, bu yüzden yorgunum, tamam mı?" Çelik gibi gözleri yüzümde dolaşıyor. Normalde arkada bağladığı uzun saçları şimdi çenesi altında gıdıklanıyor. "Sadece uyuyabilir miyiz? Sana soru sormayacağım, sen de bana sormayacaksın. Sen benim alanımı ve mahremiyetimi saygı gösterirsen, ben de seninkini saygı gösteririm."

"Benim alanıma ve mahremiyetime saygı duymak, iznim olmadan evime girmek demektir." Sertçe söylediğim sözler fısıltıdan biraz daha yüksek sesle çıkıyor, ama gözlerini kısarak bana bakışından, sanki bağırıyormuşum gibi anlaşılıyor. "Seni davet etmedim, Angelo. Kurtarılmak istemedim."

"Öyle mi? Bu çok kötü. Seni asla bırakmayacağım, bu yüzden yeni bir plan bulmalısın. Sana uzun ve mutlu bir hayat sunan bir plan. Diğer yolu seçmene izin vermeyeceğim."

"Bu adil değil," diye ağlıyorum. "Zehirle yaşamak zorunda olan sen değilsin! Anılarla yaşamak zorunda olan sen değilsin, Ang." Yeni gözyaşları boğazımı düğümliyor. "Bu kararı benim adıma sen veremezsin."

Öfkeli gözleri yumuşar. "Sana yardım edeceğime söz veriyorum. Durumu düzeltmeye çalışacağım." Aramızdaki mesafeyi aşar. Bana dokunmaz, elimi tutmaz, sadece iş lekeli parmaklarını yatağımın kenarına koyar ve bana kendi pisliğimden başka odaklanabileceğim bir şey verir. "Her adımda yanında olacağıma söz veriyorum. Bu konuda yalnız değilsin Laine, birlikte senin canavarlarını yenebileceğimize söz veriyorum. Ama şimdilik uyumamız gerekiyor."

Çenem titriyor, burnum akıyor ve her elimi silip temizlediğimde, ağrılı cildimdeki pürüzlü bandaj bana yaptığım şeyi hatırlatıyor. "Korkuyorum Ang. Uyumaya korkuyorum."

Sessizce, elini davetkar bir şekilde çeviriyor.

Cesur olmak istiyorum, ağlamayı kesmek istiyorum, kendimde tiksinti dışında başka bir şey hissetmek istiyorum. Ama tek yapabildiğim, elimi eline vurarak parmaklarımızı birbirine kenetlerken, kontrol edilemez yeni bir gözyaşı seli dökmek.

O, beni kollarının arasına alıp sessizce tutarken, ben kararmış damarlarımdaki zehri temizliyorum.

Gece yarısı yaşadığım çöküşün yaklaşık yedi saat sonra, yaşlı kadınların sahip olabileceği bir zarafetle bir kadın odama girer. Yumuşak mavi bir takım elbise giymiş – yumuşak rengine rağmen keskin ve güzel – ve orta uzunlukta saçlarını yüzünden uzaklaştıran zarif bir topuzla odamda dolaşır.

Uzun bir süre sessizce beni inceler ve geçen her saniye kendimi daha da açıkta hissetmeme neden olur.

Bundan

hoşlanmıyorum.

Ondan

hoşlanmıyorum.

"Merhaba, Laine. Benim adım Sonia." Yatağımın yanında durur ve yavaşça plastik sandalyeye oturur. Kucağına bir dosya koyar, gülümser ve göğsümü sıkan sıkışmayı hafifletir. "Seninle tanışmak bir zevk."

Angelo, bu kadın onu *zorladığı* için gitti. Bana zarar verirse intikam alacağına dair söz veren gözlerle yavaşça geri çekildi, kapıyı kapattı ve pencerenin yanında durdu.

Hâlâ bizi izliyor.

Pencereye bakmaya cesaret edemiyorum, ama onun bakışlarını hissediyorum.

Angelo'nun bu koruyucu yönünü daha önce hiç görmemiştim. Yani, ben çağırdığımda her zaman koşarak gelirdi. Beni aptalca belalardan her zaman kurtarırdı, ama bu yeni sertliği şaşırtıcı.

Angelo hayatımda her zaman sabit bir değer olmuştur. Her zaman dinlemeye hazır, ihtiyacım olduğunda eve bırakmaya hazır, ya da yalnız hissettiğimde pizza ve bira ısmarlamaya hazırdı.

Her zaman oradaydı; mobilyalar gibi...

Sonia başını eğip beni şimdiki zamana geri getirir. "Laine?" "Evet, merhaba."

60'lı yaşların ortasında, belki de 70'li yaşlarında olan bu kadın, büyük göğüslü bir büyükanne gibi gülümsüyor. Büyük göğüslü değil. Hiçbir şeyi büyük değil, ama şık kıyafetler ve sıkı saçları olsa bile rahat görünüyor.

Sonia bir çelişki ve çelişkiler şu anda benim için çok fazla.

"Bu kadar endişelenmene gerek yok, Laine." Öne eğilir ve bacağıma hafifçe vurur. "Sadece konuşmak için buradayım. Seni tanımak için."

"Ama sen bir terapistsin." O başını sallayınca, "Deli insanlar için," diye ekliyorum.

Yumuşak gözleri hüznle doldu. "Hayır. Ben terapistim, ama sen deli değilsin. Sana yardım etmek, olanları konuşmak ve farklı başa çıkma mekanizmaları bulmana yardımcı olmak için buradayım."

"Bana ne olacak?" Yatağımda daha dik oturup battaniyeyi üzerime çekiyorum. "Beni gönderecek misin?"

"Seni göndermek mi? Seni nereye göndereceğim?"

"Akıl hastanesine falan. Çünkü ben..." Korkunç kelimeleri ağızımdan çıkarırken kolum zonkluyor. "Çünkü intihar etmeye çalıştım."

"Hayır." Sandalyesine geri yaslanarak, bir bacağını diğerinin üzerine atar ve ellerini kucağında birleştirir. "Seni hiçbir yere göndermiyorum, tatlım. Sadece konuşmak istiyorum. Senin arkadaşın olmak istiyorum."

Ona inanmıyorum. Ve kalbimi izleyen makineler, yüksek sesli, ısrarcı bip sesleriyle güvensizliğimi duyuruyor.

"Neden birbirimizi tanımaya çalışmıyoruz?" Nazik bir gülümseme zorluyor. "Bu korkutucu olmak zorunda değil. Sana yardım etmek için burada olduğuma söz veriyorum."

Yalnız bir gözyaşı yanağımdan süzülüp dudağımın şişkin kısmında duruyor. "Artık yaşamak istemiyordum. Artık acı çekmek istemiyordum."

Hafif bir zaferle, dosyasını hafifçe vurup kalemini çıkarır. "Geçmiş zamanda konuşuyorsun. Artık öyle hissetmiyor musun?" Şaşkınlıkla ona baktığımda, "Hâlâ kendine zarar verme düşüncelerin var mı, Laine? Hâlâ uzaklara gidip bir daha dönmek mi istiyorsun?" diye ekler.

Battaniyeme ve ayaklarımın oluşturduğu yumrulara bakıyorum. "Bilmiyorum. Uyandığımdan beri düşünmeye pek vaktim olmadı. Ang buradaydı, o yüzden..." Omuz silkiyorum.

"Sormamda sakınca var mı, Laine... Bu düşünceler bu haftadan çok önce de aklımdaydı mı? Uzun zamandır aklında olan bir şey mi?"

"Yaklaşık bir yıldır, sanırım." Alt dudağımı ısıriyorum. "Yaklaşık bir yıl önce her şeyin bitmesini istedim ve geçen hafta yanlışlıkla parmağımı kestiğimde, bu benim için biraz daha gerçek oldu."

Notlarını yazıyor. "Bir yıl önce ne oldu?"

"O..." Midem bir anda sıkışır. "Graham beni pek hoş olmayan insanların bulunduğu bir kulübe götürdü."

Neredeyse hiç tepki vermiyor, bu da bana, ona anlattıklarımın daha fazlasını bildiğini düşündürüyor. "Bu ilk sefer miydi?"

"Evet. Eğlenceli olacağını söyledi. Özel kadınlar için özel bir kulüp, onlar..." Gözyaşları yanaklarımdan akıyor. "Kadınların geniş cinsel iştahları olduğu için utanmamaları gerektiğini ve yetişkinlerin gittiği, tüm bu yeni ve heyecan verici deneyimleri yaşayabilecekleri kulüpler olduğunu söyledi."

"Bil diye söylüyorum, kadınlar geniş cinsel istekleri olduğu için utanmamalı. Karşılıklı rıza olduğu sürece, istediğin şekilde seksten zevk almaya hakkın var."

Durmak bilmeyen gözyaşlarımı siliyorum. "Ama bu rızamla olmadı. Ben bunu istemedim. Seksten hoşlanmıyorum. Graham'dan önce hoşlanırdım... ama artık hoşlanmıyorum. O, bunu doğru yapmadığımı söyledi ve beni o kulübe götürdü... öğrenmem için. Bir an için eğlenceliydi, heyecan vericiydi, ama sonra ben..." Göğsüm inip kalkıyor. "Orada bulunan bazı şeyleri denedim. Şey... Uyuşturucu." Gözlerim onun gözleriyle buluşur. "Uyuşturucu kullandım, çünkü herkes kullanıyordu. Graham eğlenceli olacağını ve bana göz kulak olacağını söyledi, ben de kullandım. Sonra odaya başka adamlar girdi... Artık istemiyordum."

Notlarını yazıyor ve durmak bilmeyen gözyaşlarına fazla önem vermiyor. "Tamam." Gözleri tekrar benimkilere dönüyor. "Sen iyisin. Benimle güvendesin, Laine."

Hıçkırarak, komodine uzanıp bir avuç mendil alıyorum. Onları burnuma götürüp sümkürüyorum ve başımın yan tarafında yanma hissettiğimde, dönüp Angelo ile göz göze geliyorum.

Camın arkasından, sanki burnumu çekmem onu öfkelen diriyormuş gibi, öfkeli bir ifadeyle beni izliyor.

Sözlerimi duyamıyor.

Utançımı bilmiyor. Ama gözyaşlarımı görüyor.

Sonia bakışlarımı takip ediyor ve onun dikkatli bakışlarına kaşlarını kaldırıyor. Tek kelime etmeden ayağa kalkıyor, kapıya doğru yürüyor ve onu kesmek için perdeleri çekiyor.

Hiç pişmanlık duymadan, onu dışarıda bırakır ve her şeyi sadece bana ve

"İki gün önce ne oldu, Laine? Bir yıl önce kendine zarar vermeyi düşündüğünü söylemiştin

"İki gün önce ne oldu da bunu teoriden pratiğe geçirdin?"

"Beni sürekli arıyor." Ciğerlerim ağrıyana kadar derin bir nefes alıyorum. "Her gün arıyor. Özür diliyor. Beni incittiğini bilmediğini söylüyor."

Yumuşak gözleri kısıılır. "Devam et."

"Geri dönmektense ölmeyi tercih ederim, ama bazen... bazen dönsem mi diye düşünüyorum." Boğazımdan yüksek bir hıçkırık yükselir. "Artık kırık ve kirliyim. Kimse beni istemez ve ailem benim gibi pislikleri etrafında istemez. Benim gibi utanç verici insanları." Göğsüm boğucu ağlamalarla sarsılır. "Bunu yaptım, çünkü yok olsam daha iyi olur."

"Hayır." Dosyasını kenara iten Sonia ayağa kalkar ve beni kollarına alır. "Hayır, tatlım. Sen kırık değilsin. Kirli, lekelenmiş ya da utanç verici değilsin. Sen cesursun." Geri çekilir ve gözlerimin içine bakar. Gözleri çelik gibi ve kendinden emin. "Sen çok cesursun." Kapıya doğru başını sallar. "Ve inanılmaz derecede seviliyorsun. Bunu asla unutma."

ANGELO

SUÇLU KİM?

Kane dün gece Jess'i eve gitmeye zorladı - nasıl ya da ne dediğini bilmiyorum - ama Jess uykuya dalarken onu eve gönderdi ve sabah ilk iş olarak geri döneceğine söz verdi.

Sabahın ilk saati geldi bile, saat yediyi biraz geçti, ama terapist daha hızlı davrandı.

Mumya zemin üzerindeki ayak sesleri, Laine'i görmemi engelleyen kalın perdenin arkasından dikkatimi dağıttı ve arkamda durduklarında başımı kaldırıp baktım.

Çift arasında uzun bir bakış ve birleşik ellerini sıkıca tutarak, Jess o zalim terapist sanki orada değilmiş gibi cesurca odaya girer ve kapıyı yüzümüze hafif bir klik sesiyle kapatır.

İçeri girmek
istiyorum.

Yardım etmek
istiyorum.

Bunun bir daha asla olmaması için ne yapabileceğimi bilmek istiyorum.

Odadaki ağlama sesi giderek yükselirken, Kane kollarını göğsünde kavuşturur ve benim baktığım perdeye doğru döner. "Laine nasıl?"

Derin bir nefes alıp gözlerimi kapatırım. "Şarlatanda. Gece yarısından sonraya kadar uyudu. Uyandığında biraz konuştu."

Bana döner. "Seninle konuştu mu?"

Başımı sallarım.

"Ayrıntılara girdi mi?"

"Pek sayılmaz. Ama Sonia'nın iyi olduğunu duydum, bu da onu tavsiye edenlere çok fazla güveniyorum demek oluyor."

Dönüp cam duvara yaslandım. "Jess nasıl?"

"Uyumadı." Gözlerini devirdi. "Ben aptalım, çünkü uyuyabilmesi için onu buradan götürdüm; burada kalsaydı daha fazla uyuyabilirdi. Çok ağladı. Kendini suçluyor. Bilirsin, tam da beklediğimiz gibi."

"Evet..." Omzumun üzerinden bakıp yine perdenin arkasına bakıyorum. "Onlar sadece kardeş değiller Kane, en iyi arkadaşlar. Dördü var, dört arkadaş. Jess ve Laine. Sonra Britt ve Kari. Ayrılmaz dört en iyi arkadaş. Birbirleri için bir adamı öldürebilirlerdi ve hiçbiri ispiyonlamazdı, ama Jess ve Laine'in başka bir şeyi vardı."

"Onların sahip olduğu şey özel..."

"Evet, aralarındaki ilişki özel. Sen yokken, birbirlerinden hiç ayrılmadılar. Sürekli birlikte ağladılar. Yatak odalarında vakit geçirdiler, yatakta birbirlerine sarıldılar ve ağladılar. Onları oradan çıkarmak için hiçbirimiz bir şey yapamadık, ama en azından birlikteydiler, anlıyor musun? Çok üzücüydü, ama en azından birlikteydiler."

"Ben geri dönene kadar..."

Ellerimi ceplerime sokup başımı sallıyorum. "Sen geri dönene kadar. Laine, Jess'in mutlu olmasına asla kızmazdı, ama sen geri döndüğünde Jess ağlamayı kesti..." İç çekiyorum. "Laine hala ağlıyordu, ama artık tek başına ağlıyordu."

"Siktir." Dövmeli eliyle kısa saçlarını ovuşturur. "Bu benim suçum."

"Hayır, bu Graham'ın suçu. Bu tamamen onun sorumluluğunda ve ben bu konuda bir şeyler yapmaya niyetliyim."

"Hazır mısın?" Koyu renkli gözleri beni izliyor. "Konuştuk, sonra sen konuyu kapattın. Aştığını düşündüm."

"Hayır, vazgeçmedim. Her şeyi ayarlamaya çalışıyordum, her şeyi yoluna koymaya çalışıyordum, ama bir an bile unutmadım ve vazgeçmedim."

Ciddi bir şekilde bana dönüyor. "Ellerini kirletmek istediğinden emin misin? Sence o, intikamla lekelenmiş iki paralık bir suçludan daha iyisini hak etmiyor mu?"

Kapıdan uluyan hıçkırıklar yankılanıyor. Aynı yoğunlukta aynı ağlamalar bizi cama geri getiriyor. "İkisini de incitti." Ellerimi

ellerimi esnetiyorum. "Laine'i neredeyse öldürüyordu. Bu ellerimi kirletmek değil, bu dünyayı lanet olası bir şeyden arındırmak. O yaşamayı hak etmiyor. Yaptıklarından paçayı sıyırmayı hak etmiyor."

Omuz omuza duran Kane, alt dudağını parmakları arasında yuvarlar ve cam pencereye bakar.

Kızların ağlamalarını henüz ayırt edebiliyor mu bilmiyorum. Onların görünüşleriyle başa çıkmakta zorlanıyor ve ağlamaları da aynı geliyor.

Ama ben ayırt edebiliyorum.

Şu anda duvardan yankılanan baskın ağlamanın, ruhunu zehir ve suçluluktan arandıran Jess'e ait olduğunu ayırt edebiliyorum.

Bu sesi çıkaranın Jess olduğunu biliyor mu? Burun delikleri öfkeyle genişliyor. "Ne zaman?"

Evet, biliyor. "Bu

gece mi?"

"Nerede?"

"Garajımda."

Gözlerini kısarak bana dönüyor. "İş yerini kirletmek mi istiyorsun?"

"Başka bir önerin var mı?"

"Bir milyon tane var. Yıllardır bu işi yapıyorum ve temiz olmasını sağlıyorum. Çölün ortasında beynine bir kurşun sıkmak daha iyidir."

"Hayır." Laine'in çığlıkları Jess'inkilere katıldığında başımı sallıyorum. "Beynine kurşun sıkmayacak. Durumu çok daha kötüye gidiyor."

"Hâlâ kaynak makinesi treninde misin?" Kıkırdar. "Sen hasta bir orospu çocuğusun, Alesi."

"Bir süredir bunu düşünüyorum. Aylardır benim kirli küçük fantezim bu ve garajımdan bokumu çıkarmayacağım, yani..."

Gülümser. Bana dönerek, uzun zaman önce hızla giden arabada yaptığım gibi yumruğunu kaldırır. "Tamam. Hadi yapalım şunu."

"Katılmak istediğinden emin misin? Bu senin kavgan değil, vazgeçersen seni suçlamayacağım."

"Bu gezegende Jess için yapmayacağım hiçbir şey yok. Hiçbir şey. Sınır yok, limit yok, o orospu çocuğunun parmaklarını tek tek kırarken söyleyebileceği hiçbir şey, onu korumam için beni ikna edemez."

"Odayı işaret ediyor. "Onu duyabiliyorum, Ang. İkisini de duyabiliyorum. O benim malımı incitti, bunun için ona acı çektireceğim."

"Haklısın." Yumruğunu yumruğumla vurup bu suçun ilk kısmını işliyorum. Graham'ı mahvediyoruz.

Bu önceden planlanmış bir şey ve hiç pişmanlık duymuyoruz.

Terapist hastane odasına girdikten bir saat sonra, Sonia gözleri yaşlanmış gibi görünüyordu. Bir elini benim koluma, diğer elini Kane'in koluna koydu. Herhangi bir kelimenin ifade edebileceğinden daha fazlasını anlatan nazik bir şekilde sıktı.

Bir seans bitti.
Önümüzde bir ömür
var.

Ama Sonia'yı tanımakla geçen bir ömür, Laine'siz bir ömürden daha iyidir.

Sessizce Kane'i gölgeli odaya takip ettim ve yatakta sarılan kızları görünce durdum. Laine sırt üstü yatıyordu, Jess ise yan yatmış, kot pantolonlu bacağına Laine'in bacağına atmıştı. Yanağı Laine'in göğsüne yaslanmış, parmakları ise uzun zamandır görmediğim bir ip bileziği ile oynuyordu.

Yatağın sol tarafına adım atan Kane, Jess'in bacağına dokunur. "Orada ne var, sarışın?"

Üçümüz bir ağızdan cevap veriyoruz. "En iyi arkadaş bilezikleri."

Laine'in dudakları titrek bir gülümsemeye dönüşür. "Bunları çocukken yaptık. En iyi arkadaş olduğumuzu kimse anlamazsa diye uzun süre taktık."

"Çünkü birbirinize hiç benzemiyorsunuz," diye gülüyor. Plastik ziyaretçi sandalyesine oturuyor ve elini Jess'in uyluğuna koyuyor. Ona dokunmadan duramıyor. Uzak duramıyor.

Oysa ben kapının yanında duruyorum ve ona hiç dokunamıyorum. Dokunmam yasak.

"Dün gece iyi uyudun mu?" diye sorar Laine Jess'e.

"Evet, bebek gibi uyudum. Sen?"

Gözlerim Kane'in gözlerine takılır. O sadece başını sallar ve alını Jess'in kalçasına değene kadar öne eğilir, böylece gözlerini devirmesi kızların gözünden gizlenir.

"Evet, uyudum. Seni özledim." Sesi titrer.

"İsteğim dışında uzaklaştırıldım," diye homurdanır Jess. "Ama merak etme, bir daha olmayacak. Tüm silahları ve kelepçeleri sakladım. Artık beni senden uzak tutamazsın."

Laine burnunu çekerek başını yastıktan kaldırır ve Kane'i görmeye çalışır. "O biraz korkutucu."

Jess bakmadan başını sallar ve elini uzatıp Kane'in saçlarını okşar. "Hayır, değil. O bir marshmallow. Kendini sert hissetmek için korkutucu gibi davranıyor, ama aslında sadece hangi düğmelere basacağını bilmen gerekiyor. Sana öğretirim."

Kıkırdayarak gülerim. Bu gezegende, korkutucu adama yüzüne karşı saygısızlık yapacak kadar cesur kimse yoktur. Ama Jess normal biri değildir. O da Kane kadar çılgındır.

"Bu gece burada yatacağım," diye mırıldanır. "Gitmeyeceğim." O, Jess'in kalçasına başını yaslayarak başını sallar. "Tamam."

"Kız kardeşimi terk etmeyeceğim. Bir daha asla. Kardeş eşler olacağız ve sonsuza kadar birlikte yaşayacağız."

Adam gülümser. "Tamam."

"Ah, hayır, kesinlikle yapmayacaksın." Bir adım öne çıkıyorum ve üç çift gözün bakışlarını üzerime çekiyorum. *Kahretsin. Siktir.* "O, senin düşündüğün gibi demek istemedi, Bishop, o yüzden kafandan çıkar."

O sırttı.

Jess gözlerini devirir. "Sus."

"Hayır! Susmayacağım. Gözler öyle devirilmez, pislik, o yüzden o aptal sırtışı yüzünden sil yoksa bir dahaki sefere garajımda olduğunda elime tuttuğum lehim lambasıyla kayıp düşersin."

O pis bir sırtışla Jess'in kalçasını okşadı. "Bu gece burada yatabilirsin, sarışın. İznim var."

Jess alaycı bir şekilde güler. "Senin iznine ihtiyacım yok. Sana olanları anlattım."

Kane Bishop eskiden sert bir herifti. Gizli ATF ajanıydı. Uyuşturucu kaçakçısıydı. Katildi.

Bu gece benimle geliyor, çünkü Jess'in yanında artık bunların hiçbiri
değil.
O sadece köle gibi.

LAİNE

KIZLAR GECESİ

Angelo yatağın benim tarafına yaklaşır ve gözlerime bakmamı bekler. Bakmak istemiyorum. Ona bakmak istemiyorum, ama beyaz çarşafı nazikçe okşadığında, bakmak zorunda kalıyorum, yoksa kaba davranmış olurum.

Kendimi bildim bileli o benim ailemdir; kaba davranmam yasaktır.

Bugün uzun saçları topuz yapılmış ve uzun, ince saç telleri sert yüzünü çerçeveliyor. O Graham gibi değil. Tanıdığım hiç kimseye benzemiyor. Çenesi sakallı, Graham'inki ise her zaman pürüzsüzdü. Göğsü geniş, Graham'inki ise sadece... oradaydı. Elleri, bütün gün motorlarla çalışmaktan koyulaşmış ve ön kolları, her gün kullandığı ağır aletler nedeniyle kalınlaşmış.

Ben de bazen onun arabalarında çalışırdım. Bir ömür önce.

O, arabalara olan sevgimi teşvik etti ve klişe bir insan olmamam için yağ değiştirmeyi öğretti. Bana bujileri değiştirmeyi, kayışların zamanlamasını ayarlamayı, hatta bir motoru tamamen söküp yeniden monte etmeyi öğretti.

Bütün bir yazını onun Charger'ının motorunu yeniden inşa etmekle geçirdim. Bunu tek başıma yapmam imkansızdı, bana öğrettiği şeylerin yarısını bile hatırlamıyorum, ama bütün bir yazını onun garajında geçirdik ve altı milyar gece dışarıdan yemek sipariş ettik, sonunda o motoru çalıştırmayı başardık.

Bu, muhtemelen hayatımda başardığım en havalı şeydi.

O yazdan çok geçmeden, Britt bir Mustang'e anahtarını soktu ve şimdiki kocasıyla tanıştı, ardından kısa bir süre sonra, kardeşim ve grubunun çaldığı kulübün karanlık bir köşesinde Graham ile tanıştım.

Graham'ın beni götürdüğü kulüp değildi. Farklı bir kulüptü.

Farklı dünyalar.

Ama bu, beni buraya getiren sarmalın başlangıcıydı ve şimdi damarlarımdan zehirli bir sıvı akan bir hastane yatağında yatıyorum, ön kolumdaki çirkin kesik izinden nefret ediyorum, bunun uzun bir başarısızlıklar dizisinin bir parçası olmaması için dua ediyorum ve ellerimi hemen yıkama dürtüsü o kadar güçlü ki, ellerimin titremesini zar zor gizleyebiliyorum.

O benim yanımda duruyor, yakın ama ona geri çekilmesini isteyebileceğim kadar yakın değil, aptal gibi görünmemek için. Birlikte büyüdük. Uzun zaman önce, aptalca oyunlar ve hafta sonu partileriyle yakın arkadaş olduk. Ona geri çekilmesini istemek aptalca olurdu.

Ve kaba.

"Sadece biraz dışarı çıkıyoruz, tamam mı?"

Muhtemelen bunu umursamalıyım, ya da en azından, bütün gün boyunca bir dakika bile yanımdan ayrılmayan bu adamların neden gece saat 10'da dışarı çıkmaya karar verdiklerini merak etmeliyim.

Ama umursamıyorum.

Belki de hastane damar yoluma ilaç eklemiştir. Farklı ilaçlar. Uyuşma ilacı gibi, ya da üçlü antidepresan falan, çünkü kirli ellerim ve onun siktirip gitmesini istemem dışında hiçbir şey umurumda değil.

Fısıldadığı sözler, "*biz*" dediği için rahatladığımdan başka bir anlam ifade etmiyor, bu da bir kez olsun yalnız kalabileceğim anlamına geliyor. Yalnız kalıp yıkanmak için. Ağlamak için. Hemşirelere eve gitmeme izin vermeleri için yalvarmak için.

Ama onun sözleri Jess için bir anlam ifade ediyor. O ikimiz için de yeterince önemsiyor. "Nereye gidiyorsun?" Yatağında dönüp Kane'i sert bir bakışla durduruyor. "Nereye gidiyorsun?"

"Dışarı."

Gözleri kısılır. "Nereye?"

"Sigara içmeye."

Boş kolunu sallayarak onun uyluğuna vurur. "Sen sigara içmezsin, aptal. Şimdi tekrar dene; nereye gidiyorsun?"

"KFC'ye mi? Kafam çok iyi ve acıkmışım."

Yüzü kızarır. "Seni Wiffle beyzbol sopasıyla döveceğim, Bishop. Şimdi cevap ver."

"Sadece dışarı çıkacağım." Öne eğilerek, dudaklarına kuru bir öpücük kondurur ve kız onu tekrar vurmaya çalıştığında geri atlar. "Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara, ama uzun sürmeyecek. Söz veriyorum."

"Hayır."

"Evet." Elini kızın ensesine doladı ve onu kendine çekerek daha nazik bir öpücük verdi. "Yakında döneceğim."

"Kane!"

"Seni seviyorum. Dikkatli ol. Önce vur, sorularını ben kürekle geri döndüğümde sor." Topuklarını döndürerek uzaklaşır ve kız beyzbol sopasını bulamadan kapıdan çıkar.

Angelo'nun varlığını unutmuştum, o yüzden boğazını temizlediğinde neredeyse kalbim yerinden çıkacaktı. "Üzgünüm." Gri gözleri benimkileri inceliyor. "Yakında döneceğiz. Siz kızlar burada kalın."

"İstersen eve gidebilirsin."

Gözleri kısılır. "Beni burada istemiyor musun?"

Onun öfkeli gözlerine bakamıyorum. Onunla eşitmişim gibi davranamıyorum, bu yüzden korkakça Jess'in kollarına dönüp yüzümü yastık ve omzunun arasına gömüyorum. "Sadece bu gece kendi yatağında uyuyabilirsin diyorum. Berbat bir sandalyede uyumak zorunda değilsin."

Hiçbir şey söylemiyor.

Bana dokunmuyor.

Sadece yorgun bir nefes alır, kapıdan çıkar ve kapıyı hafifçe kapatır.

"Laine..." Jess'in hayal kırıklığı kalbimi acıtıyor. "Onu bu kadar uzaklaştırma. O seni koruyor."

"Onun gitmesini istemiyorum." Burnumu çekip utanmadan yastığa siliyorum. "Gitmesini ve bir daha geri dönmemesini istiyorum."

"Asla mı?" Yatakta dönüp bana bakar. Parmaklarını benimkilerle iç içe geçirir ve ben onun gözlerine bakmak zorunda kalana kadar başını yastığa vurur. "Asla mı? O aileden biri, bebeğim. O bizden biri."

"Hoşuma gitmiyor."

"Neyi sevmiyorsun?" Ellerimiz hala birbirine dolanmış halde, öne doğru uzanıp başparmağını gözümün altına sürer. "Ne yanlış yapıyor? O da bizimkilerden biri, sadece takılıyor. Sadece senin iyi olduğundan emin olmak istiyor."

"O..." Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Geçen gün beni bulan oydu. Ne yaptığımı biliyor. Deli olduğumu biliyor."

"Deli mi? Bizim gibi komik deli mi?" "Hayır! Beyaz ceket ve yastıklı duvarlar gibi deli."

"Hayır, sen deli değilsin. Bizden daha deli değilsin."

"Kendimi öldürmeye çalıştım! Bu da, ucube hastanesine gitmem gerektiği anlamına geliyor. Kim bilir, belki de beni oraya gönderirler, o zaman doğum günümüzde beni ziyaret edebilirsin."

"Hayır, bebeğim." Parmak eklemlerime bir öpücük kondurur. "Seni hiçbir yere göndermeyecekler ve sen deli değilsin. Senin düşündüğün türden değil. Hayatında gerçekten travmatik bir dönem yaşadın. Gerçekten çok, çok kötüydü. Yük çok ağırlaştı ve sen bunu hafifletmek için bir şey yaptın. Bu seni deli yapmaz."

"Bu beni korkak yapıyor." Dudaklarım titriyor. "Bu beni zayıf yapıyor."

"Her zaman güçlü olmak zorunda değiliz. Bazen yapamayız. Bazen o kadar yorgun oluruz ki, uyumamız gerekir. Kane yokken ben de aynı şeyi düşünmemişim gibi davranıyorsun. Onsuz deliye dönmediğimi mi sanıyorsun? Onu hala hissedebiliyordum." Ellerimizi kalbine bastırıyor. "Onu hissedebiliyordum, ama o gitmişti ve bir daha asla geri dönmeyecekti. Uyumak ve bir daha uyanmamak istemediğimi mi sanıyorsun?"

Dudaklarım titriyor. "Öyle mi? Bunu düşündün mü?"

"Aylarca her gün, bebeğim. Her gün bunu düşündüm, planladım, zihnimde defalarca canlandırdım, bazen hayal ile gerçek arasında farkı ayırt edemez oldum. Neyin gerçek olduğundan emin değildim. Hala hayatta mıyım yoksa öldüm mü bilmiyordum. Hala burada olduğumu bana gösteren tek şey kalbimdeki acıydı. Cennet bu kadar acı veremezdi. Bu adil olmazdı."

"Neden yapmadın?" Boğazımı temizledim. "Nasıl devam ettin?"

Omuzlarını silkiyor. "Alex bana Kane'in kötü bir insan olmadığını söyledi. O da bizim gibi biriydi ve bunu bilmek bana yeni bir amaç verdi. Hâlâ yorgundum; çok yorgun, üzgün ve çok ağır hissediyordum. Sanki çimento ayakkabılar giyiyormuşum gibi hissediyordum ve her şey eskisinden bin kat daha zor geliyordu, ama iyi bir şey yapmak istiyordum. Avukat olmak

avukat olmak ve insanlara zarar verenleri hapse attırmak istedim. Çünkü o zaman cennette Kane ile tekrar bir araya gelip ona bunu yaptığımı söyleyebilirdim. Bunu onun için yaptım."

"Nasıl hissediyorsun, Jessie?" Sesim kırılıyor. "Nasıl hissediyorsun?"

"Nasıl hissediyorsun?"

"O kadar aşık olmak nasıl bir his? *O kadar* sevilmek nasıl bir his?"

Gözleri yaşlarla doldu ve ellerimizin altında kalbi daha hızlı atmaya başladı. "Korkutucu. Bu, şimdiye kadar yaşadığım en korkutucu şey, çünkü ya ona yine bir şey olursa? Onu bir kez kaybettim zaten. Bunu bir daha yapamam. Onu bir daha kaybetmeye dayanamam."

"Peki başka seçeneğin var mı?"

Gözleri yaşlarla dolmuş, bakışları sertleşir. Yatağın yanındaki komodine uzanır, cep telefonunu alır ve aramıza getirir. "Aşkımdan vazgeçemem." Başparmağı ekranı kaydırır. "O aptal aşk yüzünden onu terk etmeyeceğim." Ekran dokunur, sonra telefonu kulağına götürür. "Yani tek seçeneğim onu düzenli olarak dövmek ve aptalca şeyler yapmadığından emin olmak."

"O kötü bir adam mı, Jessie?" Sonunda dudaklarım gülümsemeye başladı. "Yasadışı şeyler mi yapıyor?"

Arama sesi odada yankılanırken gözleri benimkilere bakıyor. "Avukatı olarak, yorum yapmamak benim görevim." Gözleri parlıyor. "Kane Bishop! Neredesin?"

"Arabayla gidiyoruz." Sesi o kadar derin ve yüksek ki, sessiz odada bile onu duyabiliyorum. "Tehlikede misin, sarışın?"

"Hayır. Sen öylesin."

"Spence'e ihtiyacın var mı? Silahın yanında mı?"

Karşılık verip kız kardeşimi yeni bir bakışla incelerim. "Silahın mı var?"

"Sus." Bana flörtöz bir göz kırpar, sonra tekrar öfkeli bir ifadeye bürünür. "Spence'e ihtiyacım yok. Hemen buraya gelmeni istiyorum, çünkü ne zaman yasadışı bir şey yapmak istediğini biliyorum. Az önce gözlerindeki ışıltıyı gördüm."

Angelo'nun motorunun gürültüsü ve açık pencerelerden içeri giren rüzgar, Kane'in sesini yükseltir. "Gözlerimdeki ısıltı mı? O senin içindi güzelim. Ben sadece senin için parlarım."

"Dostum." Angelo'nun tek kelimesi Jess'i güldürür, ama gözlerimden yaşlar akmaya başlayınca, gülmeyi keser.

"Buraya gel, Kane. Sana yalvarıyorum."

"Yalvarma, Jessica Anne. Yapma bunu. Şu anda geri gelemem, ama yakında geleceğim. Yakında geri döneceğim."

"Seni şimdi istiyorum."

"Ve halletmem gereken işler var. Ama seni seviyorum; yaptığım her şey seni sevdiğim için."

ANGELO

GRAHAM

Kane telefonunu cebine geri koyar ve başını sallar. "Başım belada."

"Geri dönmek ister misin? Seni bırakabilirim, bu işe karışmana gerek yok."

"Hayır, ben varım." Klasik Charger'ımın camını kolu çevirerek kapatır. "Bu orospu çocuğunun nerede yaşadığını biliyor musun?"

"Nerede uyuduğunu biliyorum. Horladığını ve yatarken çorap giydiğini biliyorum. Ödevimi yaptım." Kane'in sadece geçen sokak lambalarının aydınlattığı karanlık yüz hatlarına bakıyorum. "Sen bilmiyor musun?"

"Hayır, onun hangi renk çorap giydiğini de biliyorum. Tanıdığım bir adamla, kendi keşif yapmadan, saçma sapan bir intikam görevine çıkmam mümkün değil. Bakmam gereken bir kızım var ve hayatımda çok fazla kurşun yedim, bu derslerden ders almam gerek."

Gülerek, kasabanın karanlık sokaklarından geçip Graham'ın evine doğru ilerliyorum. "En korkunç an neydi? En yakın an neydi?"

"Vurulduğum en korkunç an mı?"

Başımı salladım.

"Jess."

"Jessie mi?" Kafam birden dönüyor. "Benim Jessie mi? Sana ateş mi etti?" "Hayır, sik kafalı. *Benim* Jessie'm, seninki değil, ve bunu bir daha unutursan,

kızgın bir orospu çocuğunun ateş etmeye başladığında ne olacağını sana gösteririm."

"Jess sana ateş mi etti? Jess Lenaghan mı?" Gülerek, "Hadi oradan," diyorum.

"Gerçekten yaptı." Pantolonundaki görünmez tüyleri silkeliyor. "Yatağımda yatıyordum, ölmek üzereydim... şeylerden dolayı. Ve beni kızdırdığım için bana ateş etti."

"Sana inanmıyorum."

O güldü. "Seni ikna etmek için burada değilim, sadece soruna cevap veriyorum. Sen sordun. O en korkunç olanıydı. En yakınımıdaki kişiydi. Yatağıma bir delik açtı ve neredeyse kalp krizi geçiriyordum."

Anlamıyorum. "Jess tam bir..." Beni izliyor. Kötü bir şey söylersem, boynumu kırar. "O iyi bir kızdı, Kane. Okumakla, kaymakla ve bizimle takılmakla meşguldü."

"Evet, Babysitter's Little Sisters kitaplarını okuyordu. Biliyorum." "Sana ateş mi etti?"

"Mm." Elini çenesine götürdü. "O çok kızgındı. Beni uyardı, ateş edeceğini söyledi. Ona inanmadım, o da yanıldığımı kanıtladı. O gün neredeyse kimliğim açığa çıkıyordu. Silahın dumanı henüz dağılmadan, amirim cep telefonumu bombardımana tuttu. On dakika sonra dairesine geldi, deli gibi bağıırıyordu. Kapıyı kırıp içeri girmemesinin tek nedeninin, benim bir orospu gibi çığlık attığımı ve ona ne halt ettiğini sorduğumu duyması olduğunu söyledi."

Gülüyorum. "Seni iyi yakaladı."

"O benim blöfümü gördü. Ne kadar çok bilersen..." Başını sallar. "Artık ona meydan okumuyorum. O kazanır. Her şeyi. Her zaman. Sonsuza kadar. O dengesiz ve bunun için pişmanlık duymuyor."

"Ama bu değil..." Graham'ın sokağına girip karanlık evlerin önünden geçiyorum. "O senden geri dönmeni istedi. Sen hayır dedin."

"Bu önemli. Yarın bacağımda bir kurşun olacak, buna şüphe yok, ama bunu bırakamam." Gözleri benimkilerle buluştu. "Aynı, Ang. Sanki benimkine dokunmuş gibi. Gözümün önünden gitmiyor. Aklımdan çıkmıyor. Bu yüzden buraya geldim, bir şeyler yapmak için."

Burnumdan derin bir nefes alıyorum. Nefesimi tekrar verirken, boğazını kaplayan kartal dövmesini inceliyorum. "Sanırım seninle konuşmamız gerek. Bunu yaptıktan sonra, samimi bir konuşma yapmamız gerek, çünkü ikisini ayırmakta zorlanıyorsun. Biri senin, ama diğeri değil, o yüzden sen bunu çözsen iyi olur, yoksa senaryoyu tersine çevirip, kızgın bir orospu çocuğu ateş etmeye başladığında neler olacağını sana gösteririm."

"Onları nasıl ayırıyorsun? İkisi de tamamen aynı, ama sen sanki çok farklıymışlar gibi davranıyorsun."

Sokağa girip motoru durduruyorum. Charger gürültülü bir araba ve burası sessiz bir sokak, ama bunu yeterince yaptım, ne kadar uzağa park etmem gerektiğini biliyorum.

"Onlar farklı. Milyonlarca fark var ve bir kez bakmaya başladığınızda, artık onları fark etmemek zor. O kızları tanıyorum... " Kafamı sallıyorum. "Çok uzun zamandır. Bana göre, hiç de birbirlerine benzemiyorlar." Gözleri kısıldığında, düşünceli bir şekilde direksiyona dokunuyorum. "Nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Belki onların görünüşlerini görüyorsunuz. Sarı saçları, mavi gözleri, dar kot pantolonları ve güzel gülümsemelerini görüyorsunuz. Ben de hepsini görüyorum, ama başka bir şey daha görüyorum. Sanki ruhlarının fiziksel bir görünümü varmış gibi. Kişiliklerini görüyorum. Auralarını." Omuz silkiyorum. "Bilmiyorum. Kulağa tuhaf geliyor, ama açıklayabileceğim tek yol bu."

Ön camdan dışarı bakıyor ve banliyödeki Graham'ın iki katlı evine dört ev öteden bakıyor. "Jess'e aşık değilsin, değil mi? Seni öldürmek zorunda kalmak istemem."

Gülüyorum. "Laine'e aşık mısın?" "Hayır."

"Nasıl anlıyorsun? Aradaki farkı nasıl biliyorsun?"

Alnı kırışır. "Bilmiyorum, sadece biliyorum. Hangisine doğru yürüdüğümü biliyorum. Gözlerinde bir şey var."

"Gözleri tamamen aynı."

"Biliyorum..." Gözlerini kısar. "Sadece... içlerinde farklı bir şey var."

"Aynen öyle." Onun göğsüne hafifçe vurup, arkanı dönüp arabanın kapısını açtım. "Sen de kişiliğini görüyorsun. Onun kalbini görüyorsun. Onun ruhunu görüyorsun. Yani hayır, Jessie'ye aşık değilim. Onu seviyorum, onun için canımı veririm, ama Laine'i sevdiğim gibi onu sevmiyorum." *Ve en kötüsü, Laine beni sevmiyor. Benim varlığımdan bile haberi yok.* "Gidelim."

Arabanın kapısını olabildiğince sessizce kapatıyorum. Sokakta sadece yumuşak bir tıkırtı yankılanıyor, sonra bagaja doğru yürüyor ve onu açıyorum.

"Siktir, Ang." Yanımda durur. "Arabana binmeden önce, cinayet aletleriyle dolaştığımızı söyleyebilirdin. Turner bizi durdurursa, ikimiz de hapse gireceğiz."

"Sadece bir anta." Kaşlarını çatıp eşyaları karıştırıyorum.

"Bu bir uval. Bir de kürek var. Ve bir lastik anahtarı."

"Lastik anahtarı benim lastiklerim için, aptal. Kürek ise kazara ölürse diye."

Kane'in gözleri benimkilerle buluştuğunda, ikimiz de o anı fark ederiz. O an, sıradan bir işi ve sıradan hobileri olan sıradan bir adam olmaktan uzaklaşır ve Laine için bir adamı öldürmeye hazır bir adam olurum.

Kanımda dolaşan güçten korkmuyorum. Gergin de değilim. Laine'in özgürlüğünün bir kısmını geri almaya hazırım. Graham'ın elinden aldığı gücün bir kısmını ona geri vermek için ne gerekiyorsa yapmaya hazırım.

uvalı alıp, bagajı hafif bir sesle kapatıyorum ve caddeden geçiyorum.

"Onu bayılttır. Sessizce yap. Onu benim garajıma götür."

Kane yanıma yaklaşır. Elleri kasılır ve birdenbire, nasıl olduysa, arabamda saklı olmadığına yemin edebileceğim bir silah elinde belirir. "Garajına gitmeye yüzde yüz kararlı mısın? İşler karışabilir. Adam domuz gibi bağıırır. Komşuların polisi arar."

"Ailem polislerden oluşuyor."

"Ve Alex Turner, Graham'ın altına sıçmadan önce seni tutuklayacaktır. Birinin tırnaklarını söküp çığlıklarını dinlerken ailenin hiçbir önemi kalmaz."

"Aile her şeydir. Alex bunu henüz yapmadı, ama sadece yapamayacağı için. O şef; ellerini kirletemez, ama eminim ki göz yummak için bir yol bulacaktır. O ne olduğunu biliyor. Graham'ın ne yaptığını biliyor. Ve onun yapamadığını başka birinin halledeceğini biliyor."

"Garaja mı karar verdin? Orası Main Street, dostum."

"Başka bir önerin var mı? Onu evime götürmeyeceğim.

Orası benim evim, sığınağım. Laine'in ziyaret edebileceği güvenli bir yer.

"Evet. Bir şey buldum." Cep telefonunu çıkararak numarayı çevirip kulağına götürdü. Saat gece on bire yaklaşıyordu ve tanıdığım çoğu kişi muhtemelen uyuyordu, ama Kane'in aradığı kişi ikinci alınıştta telefonu açtı.

"Evet?"

"Spence. Senin evine ihtiyacımız var." "Ne oldu, Bish?"

Graham'ın evinin yanındaki bahçede durduk ve gecenin sessizliği sayesinde Spence'in söylediği her kelimeyi duyabiliyordum. Omurgam ürperdi, çünkü o adamı tanıımıyordum. Kane'i bile pek tanıımıyorum, ama şimdi başka birini daha işe dahil ediyor.

"Kolayca temizlenebilen bir odaya ihtiyacımız var ve tüm güvenlik kameralarını bir saatliğine kapatman gerekiyor."

"Kimi vuruyorsun, Bish? Sen dışarıda olduğunu sanıyordum?" "Bu iş değil. Bu kişisel bir mesele."

"Oh, siktir." O gülüyor. "O güzel kıza kim dokundu? Mağazada bir pislik ona uzun süre mi baktı? Çünkü söylüyorum; aşırı tepki verme konusunda bir ünün var. Flört etmesine izin var, ama dokunmasına izin yok."

"Hayır, flört etmesine izin yok, ama bu Jess değil zaten. Bize yerin var mı?"

"Bize mi? Sana ve Eric'e mi?"

"Hayır, ben ve başka bir arkadaşım. O iyi biridir." "Garanti eder misin?"

"Şimdilik, ama beni kazıklarsa beynini dağıtırım."

Spence gülümser. "Ben de gelmemi ister misin?"

"Sen karar ver. İstersen sen de oynayabilirsin. Ya da gidebilirsin. Ama ne olursa olsun, bir saat içinde girip çıkacağız. Temizleyeceğiz. Kimse çılgılık atmayacak. Sanki hiç olmamış gibi olacak. Eski usul yapacağız."

"Eski usul mü? Siktir, evlat. Ben de oynamak istiyorum. Buraya gelmen ne kadar sürer?"

Kane bana bakar. Elimdeki çantaya. Elindeki silaha. Sonra tekrar Graham'ın evine. "Yirmi dakika. Yayını kapat. Farlarımın orada görünmesini bile istemiyorum. Biz hayaletleriz."

"Zaten kapalı." Spence bulunduğu yerden hareket eder. "Yayın kapalı. Menzil boş. Burayı Chuck E. Cheese'in doğum günü partisi gibi düşün, sen de doğum günü çocuğu. Burası senin."

"Anlaştık. Beş dakika kala sana mesaj atarım."

"Görüşürüz. Odayı hazırlayayım."

Kane gözlerini bana diker. Beni inceler. Başını eğirir.
Sonra sırttı.

"Bize bir lehim lambası getir. Ve aletler. Bolca alet. Ve bıçaklar."

"Siktir git, Bish. Şu anda sana karşı biraz eşcinsel hissediyorum.
Birini incitmeyeli çok uzun zaman oldu."

Kane güldü ve başını sallayarak cep telefonunu cebine koydu. "O da var."

"Ona güveniyor musun?"

"Ona senden daha çok güveniyorum. Bu kişisel bir saldırı değil, sadece gerçeklik. Onunla uzun bir geçmişimiz var. Biz zaten kan bağıyla bağlıyız. Sana olan güvenim sadece sevdiğin kişiye bağlı. Bu geceden sonra, sen ve ben farklı bir bağ kuracağız. Kardeşlik bağı. Ama şimdilik, Jess'e olan aşkımın gözlerimi senden kör etmediğini umuyorum."

"Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım."

"Beni aldatan her erkek, beni aldatmadan üç saniye önce böyle derdi. Kim bunu hiç söylemedi biliyor musun? Kim hiç masummuş gibi davranmadı biliyor musun?" Cevap vermediğimde, başını salladı. "Jess. Bana zarar vermeyeceğini söylemekle kalmadı, ateş edeceğini de söyledi. Hayatımda istediğim dürüstlük budur. Bir pisliğe ateş edeceğini söyleyecek cesaretin varsa ve bunu yaparsan, güvenimi kazanırsın."

"Peki ya ben dönüp seninle işim bittiğine karar verdiğimde?"

"Yüzüme söyle, sonra ben seni deşerken gözlerime bak." "Lanet olası vahşi, dostum." Kafamı sallayıp tekrar yürümeye başlıyorum. "Sen bizim için yepyeni bir dünyasın, Bish. Biz sıradan insanlarız. Yasalara uyan, okula giden, caddenin karşısındaki büyükannelere yardım eden türden insanlarız."

"Ben de caddede yaşlılara yardım ederim."

Graham'ın bahçesine adım attık. "Öyle mi?"

"Cüzdanlarına sıkıca sarılmadıkları ve sanki onları soyduğum gibi davranmadıkları sürece, tabii ki yardım ederim. Okula gittim. Okulda başarılıydım. Bana yaradığında yasalara uyarım. Kahretsin, ben kanun adamıydım. Ama bu sistem boktan, bu yüzden çıkmam gerekiyordu."

"Bir sonraki hamleni belirledin mi? İşini."

"Evet. Aslında, bu akşam Spence ile bu konuyu konuşabilirim. Planlar yapmam lazım. Sen de katılmak ister misin?"

"Planlarına katılmak ister miyim?" Aklımdan garajım geçiyor. "Yalan söylemeyeceğim, çok merak ediyorum. Arkadaşınla konuşurken dinleyeceğime emin olabilirsiniz, ama benim de halletmem gereken işlerim var. Gemiye terk edip, emeklerimi boşa çıkarmayacağım. Bir çırak tutabilecek ve ramen dışında başka şeyler de yiyebilecek kadar kar elde etmek için çok çalıştım. Bu işe çok emek verdim, öylece bırakamam."

Omuzlarını silkiyor. "Özel olması gerekmez. Belki işbirliği yapabiliriz ve bu geceyi senin röportajın olarak kabul edebiliriz. Hazır mısınız?" Ben ön kapıya doğru başımı salladığımda, kilide bir pim sokuyor ve sanki anahtarımız ve davetiyemiz varmış gibi kapıyı açıyor. "Bu adam korkak. Mutfak bıçakları dışında silahı yok; mutfaktan uzak durursan sorun olmaz. Yukarı çıkıyoruz. Soldaki üçüncü oda."

"Odası nerede biliyorum."

"Doğru, ama bunu biliyorsun çünkü lanet bir sapık gibi penceresinden içeriye bakmışsın. Penceresinden girmeyeceğiz. Bu orospu çocuğunun evindeymişiz gibi içeri gireceğiz. Tavır, eğlencenin yarısıdır, o yüzden neşelen, buraya aitmişsin gibi davran, bu kızı korumak için bu dünyaya gelmişsin gibi davran, sonra gidip adamını yakala."

O ön kapıyı yumuşak bir sesle kapatırken adrenalın damarlarımdan akıyor. Ev, duman alarmlarının ışıkları dışında zifiri karanlık. Televizyondaki mavi ışığın kanepeyi aydınlatığı oturma odasından geçiyoruz. Sonra mutfağından ve zamanlayıcılı kahve makinesinden geçiyoruz.

En alt basamakta durup göz göze geliriz ve kelimeler olmadan, elleriyle bana konuşur.

Merdivenlerde

n yukarı.

Sola.

Sessiz olun.

Hallet şunu.

Bir adım öne çıktığımda, elini omzuma koydu ve üç parmağını kaldırdı.

Şaşkınlıkla kaşlarımı çatıyorum.

Merdivenleri işaret eder, sonra parmaklarını tekrar kaldırır. Bana üç gösterir. Sonra beş gösterir.

Kaşlarımı çatmaya devam edince, gözlerini devirip beni ileri itti.

Omuz silkiyorum, üçüncü basamağa basıyorum ve basamak gıcırdayınca donup kalıyorum. Pis bir sırtışıyla yanımdan geçiyor, beşinci basamağı atlıyor ve ilerleyerek haklı olduğunu kanıtlıyor.

Anladım.

Üçüncü ve beşinci basamaklar gıcırıyor.

Yeni kardeşliğimizin ilk dersi: onun ellerini okumayı öğrenmek.

Onu merdivenlerin tepesine kadar takip ediyorum ve sırtımızı duvara dayayarak duruyorum. Sol elini kaldırıp önce beni, sonra yatak odasını işaret ediyor. Gözleri elimdeki çantaya düşüyor, sonra arkasına uzanıp belinden bir silah çıkarıyor ve bana uzatıyor.

Bu, aylar önce bana verdiği silahın aynısı. Polisler benden aldığı için aynı silah değil, ama aynı türden. Sanırım ona bağlanmıştı.

Tek bir baş sallamayla ilerledim ve beni önce göndermesinin nedenini bir an düşündüm. Ya bu benim şovum olduğu için. Benim planım. Benim kızım. Bu yüzden öncülük ediyorum.

Ya da onu sırtından vuracağımdan korktuğu içindir.

Garip bir şekilde, bu adam ne kadar sert olursa olsun, beni kaç kez öldürmekle tehdit ederse etsin, beni vuracağından endişelenmiyorum. Ona güveniyorum, çünkü Jess ona bana zarar vermemesini söylemiştir. Aile ailedir ve o kuralları koymuştur. Ailesine zarar vermediği sürece, hayatta kalacak ve onun gözünde iyi bir yerde olacaktır.

Bu dengesiz suçluya, çok az kişiye güvendiğim gibi güveniyorum.

Koridor karanlık, ama sonunda küçük bir pencere var. Vitray pencere, yere renkli bir gökkuşağı yansıtıyor ve bu garip koridorda sorunsuzca yürümek için yeterli ışık sağlıyor.

Duvara yakın durarak üçüncü kapıya doğru ilerledikten sonra durdum. Derin bir nefes alıp yavaşça verirken, ellerimi esneterek aletlerimin ağırlığının dikkatimi toplamamı sağladım.

Silah.

Çanta.

Amacım.

Laine'in gözyaşlarıyla dolu gözleri zihnime girer ve içimi ateşe verir. Yaptıklarının bedelini ödeme zamanı geldi. Kane omzuma dokunur ve işaret eder. "Git."

ADRENALİN, algıyı hem yavaşlatıp hem de hızlandırmanın garip bir yoludur. Onun kapısından, karanlık yatak odasından geçip, sanki insanların hayatlarıyla uğraşmıyormuş gibi derin uykuda yatan yatağındaki kütleye doğru attığım her adımı hatırlıyorum.

Laine'i neredeyse öldürüyordu ve sırf bu nedenle, gözlerine torbayı geçirirken çıkardığı boğuk çığlıklar bana saf, katıksız bir zevk veriyor.

O Laine'i korkuttu.

Ben de onu korkutacağım.

O, onun kabuslarının vücut bulmuş hali. Onu takip ediyor ve ona, bu işkenceden kurtulmanın tek yolunun intihar etmek olduğuna inandırıyor. Bunu düşünerek, kollarım şişer ve kasılırken, yeni silahımın kabzasını sallayıp onun şakağına vururum.

Ölürse, umurumda bile olmaz. Ölürse, Kane'in çöl planını uygulayıp cesedinden kurtuluruz. Bu, yaşlandıkça beni üzecek bir şey değil. Kazara bir adamı öldürdüğüm zamanı hatırlayıp, geri alabilmeyi dilemeyeceğim.

Silahımın kabzası onun yüzüne çarptığında kemikler ve kıkırdaklar kırılır. Sessiz çığlıklar sağır edici bir sessizliğe dönüşür ve savaşı kollar yatağa gevşekçe düşer.

"Git." Kane, sanki benim gözcümmüş gibi omzuma dokunur. İş ben yapıyorum. O bana yön veriyor.

Graham'ın baygın bedenini omzuma atıp arkamı dönüyorum.

"Gidelim." Kane ile odadan koşarak çıkıyorum ve ellerimdeki şeylerden başka hiçbir şeye dokunmuyorum: bir silah ve baygın bir adam. Merdivenlerden aşağı iniyorum ve pişmanlık duymadan beşinci ve üçüncü gıcırdayan basamaklara basıyorum.

Kane önüme geçip odayı gelen tehditlere karşı tarar. Çenesi titrer, gözleri her şeyi görür ve odayı temizlediğinde

ön kapıyı açar ve geçmeme izin verir. "Bagajda."

Karanlık bahçeden geçip caddeyi geçiyoruz. Kane önden koşarak bagajı açıyor ve elinde lastik anahtarıyla geri dönüp gülüyor. "Senin cinayet aletlerini kullanabilir miyiz? Daha önce hiç kimseyi anahtarla dövmedim."

"Hayır. Kapa çeneni." Graham'ın 80 kiloluk vücudunu arabamın arkasına atıp kapıyı kapatıyorum. "Gidelim."

"Ben sürerim." Kane, anahtarlarımı vermemi beklermiş gibi elini uzatır.

Alaycı bir şekilde gülerim. "Hayatta olmaz, Bish. Ya arkada oturacaksın ya da yürüyeceksin. Bu benim arabam."

Sessizce kıkırdayarak yolcu tarafına koşar ve içeri girer. "Birisi cesaretini bulmuş, ha? Böyle adamları incitmekten zevk mi alıyorsun?"

"*Onu* incitmekten zevk alıyorum. Evrendeki diğer herkes işine bakabilir." Arabayı çalıştırıp sokağa çıkıyorum. "Ama Graham benim öfkemi görmeden yoluna devam edemez. Onu neredeyse öldürüyordu, Kane. Onu duştan çıkardığımda neredeyse ölmüştü."

"Çok yakındı." İç çekerek, sokağa doğru başını salladı. "Şehrin diğer tarafına git. Yaklaştıkça sana göstereceğim."

Kane, sanki evreni kışkırtmaktan zevk alıyormuş gibi beni doğrudan Main Street'e yönlendirir. Alex veya Oz bizi durdurursa, aile olsak da olmasak da, arabamı ararlarsa muhtemelen hapse gireceğiz. Main'in en üst kısmına, garajımın önünden geçip, sanki kızların güvende olduğundan emin olması gerekiyormuş gibi hastanenin etrafından dolaşıyoruz.

Graham'ın evinden on beş dakika sonra, şehrin dışındaki toprak bir yola giriyoruz. Büyük bir dikenli tel çit, sanki burası bir yerleşkeymiş gibi etrafını çevreliyor – *insanları içeride tutmak için mi? Yoksa dışarıda tutmak için mi?*

Kane telefonda kameralardan bahsetmişti ve onları kolayca gizleyebilecek ağaçlar görmeme rağmen, kamera görmüyorum.

"Kapalılar."

İlerlerken lastiklerimin altında çakıl sesleri duyuluyor. "Hmm?"

"Güvenlik kamerası. Onu kapattı."

"Bizi satacak mı?" Arabaları seven ruhuma hitap eden bir şey gördüğümde boynumu çeviriyorum. *Sonra. Bunu sonra soracağım.* "Arkadaşın satın alınabilir mi?"

"Herkes satın alınabilir." Beton bir binanın arkasını işaret ediyor. "Fiyat uygunsa, kimsenin bağışık olduğunu sanmıyorum. Ama Tanrı dışında kimse Spence'i beni satmaya ikna edecek kadar güce sahip değil. Uzun zamandır tanışıyoruz. Buraya park et."

Sığınak gibi binanın arkasına park edip motoru durduruyorum. Ürkütücü bir sessizlik bizi karşılıyor, ama gergin bir şekilde Kane'e döndüğümde, o gülümsüyor ve arabadan iniyor. "Rahat ol, burada güvendesin. Bu gece endişelenmesi gereken tek kişi bu pislik." Arabanın arkasında durup bagajı açıyor.

Arkada oturan neredeyse çıplak adamı inceliyorum; derisindeki küçük çizikler, her kaburgasının altındaki morluklar ve birkaç parmağının garip açısı. Eğer bu benim hatam olsaydı üzülmezdim...

Ama benim yüzümden olduğunu sanmıyorum.

Ona uzanıp onu dışarı çekmeden önce, Kane yumruğunu Graham'ın hayalarına vurur ve bilinçsiz bedeni refleks olarak sarsılır.

"Şimdi daha iyi hissediyor musun?" Kane'i omuzlarımla geri itip Graham'ı omzuma alıyorum. "Bana iştirsen sana zarar veririm."

"İşemeyecektir. En azından şimdilik. Hadi."

"Bish." Devasa bir herif – en az iki metre boyunda, cehennem gibi kaslı – sığınağın girişinde durup yükümü taşımamı izliyor. "Tanımadığım tuhaf herif."

"Spence. Bu Ang. Ang, Spence."

Elini sıkmak için uzanamıyorum, bu yüzden sadece başımı sallıyorum. "Spence."

Eşyalarımı koyabileceğim bir yer var mı?"

Karanlık gözleriyle beni inceliyor.

Kane'i inceledi.

Basit bir baş sallama ve başka bir tartışma olmadan, tüm bu durumu kabul eder ve bizi yirmi fit uzunluğunda ve yirmi fit genişliğinde beton bir odaya götürür.

Sonunda Graham'a Laine'e yaptıklarını biraz olsun gösterme sırası bana geldi. Onun da Laine'in hissettiklerini hissetmesinin zamanı geldi.

Hâlâ hissettiği şeyi.

"BU SENİN GÖSTERİN, RIGGS." Kane omuzlarımız birbirine değecek şekilde yanımda durur, yüzünde geniş bir gülümseme belirir. Kollarımızı kavuşturarak, üzerinde sadece idrar lekeli beyaz külot ve yüzünde çuval bezi olan adamı inceleriz.

Bir şekilde, Martin Riggs ve Roger Murtaugh olmuşuz ve onun Spence olarak tanıttığı adam şimdi Leo Getz olmuş.

Eski usul yapacağız galiba.

Spence bizi odaya götürdü ve neredeyse kesin olarak seks aksesuarı olduğunu düşündüğüm bir çerçevenin yanında durdu. Çılgınca gülerek, Graham'ın baygın haldeki kışını tahtaya kelepçelememize yardım etti ve şimdi geri çekilip kıkırdıyor.

Bu bir Saint Andrew's Cross olabilir, ama bu şey hiç seksi değil ve burası zaten kokuyor.

Graham'ın başı aşağıda... Belki de onu istediğimden daha sert vurmuşumdur. Muhtemelen hayır.

"Onu nasıl uyandıracağız?"

"Onu uyandırmak mı istiyorsun?" Spence – namı diğer Leo Getz – kötü bir sırtışıla odada dolaşıyor ve kendi başına bir savaşı *kazanacak* kadar ateş gücüyle donanmış durumda.

Kane bu adamı nereden tanıdığını söylemesine gerek yok; eski asker olduğu çok açık. Geniş göğüs. Kısa saç. Yanağında yara izleri ve gözlerinde saf kötülük var.

Ama gülümsemesi ona bir tür insanlık havası katıyor.

"Bunun için uyanık kalmasını mı istiyorsun?"

Kendimden şüphe etmeme neden oluyor. "Uyumasına izin mi vereceğiz?"

Spence ellerini kaldırıyor. "Yargılamıyorum dostum. Bir adama uyanıkken bunu yapmak için özel bir tür öfke gerekir. Ama hey, doksanlı yıllara geri dönüyoruz, bu da karakterine sadık kalman gerektiği anlamına geliyor. Hadi başlayalım." Duvara yaslanmış uzun bir masaya doğru yürüdü ve öğle yemeği için hazırlanan etleri gösterir gibi kolunu uzattı. "Bıçaklarımız var. Zincirlerimiz var. Onu ağlatacak başka şeyler de var." Küçük bir alet kutusunun yanında durdu ve içinde bir şeyler aradı.

Küçük bir şişe çıkarır, isteksiz katılımcımızın önünde durur ve bana bakar. "Ne yaptı?"

"Benim olanı incitti."

Kane, şiddetli enerjisini boşaltmaya çalışan kafesli bir hayvan gibi arkama geçer.

"Daha açık olman lazım," diye itiraz eder Spence. "Köpeğine mi zarar verdi? Kız arkadaşına mı zarar verdi?" Alnındaki yara izi, sol göz kapağının sağ göz kapağı kadar yukarı kalkmasını engelliyor. "Annenize mi zarar verdi? Çünkü birinin annesine zarar vermek, lanet olası bir sınırı aşmaktır."

"Kızını incitti," diye homurdanır Kane. "Onu gerçekten çok fena incitti. Kız onunla birlikteydi." Graham'a doğru başını sallar. "Ama kız uzun zamandır Riggs'in sevgilisiydi, Riggs sadece henüz harekete geçmemişti. Riggs'in hislerinden habersiz olan kız bir süreliğine ayrıldı, bu adamla birlikte oldu, ama sonra adam onu incitmeye başladı."

Spence'in sert bakışları cinayet dolu hale gelir. "Kadınlara zarar mı veriyor?"

"Sadece incitmekle kalmıyor. Onu insanlıktan çıkarıyor." Kane'in sözleri göğsümü kesiyor ve nefesimi kesiyor. "Tecavüz ediyor. Dövüyor. Kafasını karıştırıyor. Takip ediyor. Takıntılı. Ve onu ele geçirdiğinde, elinde bir avuç para olan her pisliğe sattı. Sadece o tarafından tecavüze uğramadı. Lanet bir keçi gibi satıldı."

"Yeter!" Kane'in gözlerine bakıyorum. "Dur. Duymak istemiyorum."

"Söyle, Riggs. Hisset." Siyah gözleri benimkilere delici bir şekilde bakıyor. Adam

Bu odadaki adam, arabadaki adamdan farklıdır ve Jess'in gördüğü adamdan da farklıdır. Jess onu daha yumuşak yapar. Onu insan yapar. Ama aletler ve intikamla dolu faydacı bir odada, o duygularını kaybeder ve lanet bir makineye dönüşür. "Bunun seni beslemesine izin ver. Bunun seni öfkeliendirmesine izin ver. Ben kendiminkini korumak için mermi duvarına doğru yürüdüm. Sen kendininkini korumak için ne yapacaksın?" Graham'ı işaret ediyor. "Bu, ona bunu hissettirmek için tek şansın, çünkü ikinci bir şansın olmayacak. Bu gece buradan ayrıldığımızda, elindeki her şeyi kullanmış olsan iyi olur."

Başımı sallarım. Haklı.

Arkamı dönüyorum. "Onu uyandır."

Spence'in kasları şişer, gömleğini gerer ve kare çenesi sıkılır. O gülümseyen gözler yok olmuştur ve onların yerine beni çok korkutan bir şey vardır.

beni çok korkutuyor. Onların gözlerinde, benim gözlerimdeki akrabalarını tanıyan bir şey var.

Bu adamların zaten bir kardeşliği var. Bu dünyada birbirlerini tanıyorlar.

Ve ben de onlardan biri olmak üzereyim.

Üzgün olmam gerekirdi. Tedbirli ve biraz gergin olmam gerekirdi. Ama yeni bir dünyaya adım atmaya ve bu pislige ödetmeye hazırım.

Graham'ı uyandırmadan önce, Spence masaya dönüp, kolayca on kilo ağırlığında bir çekiç seçer ve avımızı çevrelemek için geri döner.

Graham, bacağı tuzağa sıkışmış bir fare gibidir. Bilinci kapalıdır, ama yakında uyanacak ve neler olduğunu anlayacaktır.

Neden böyle olduğunu anlayacaktır.

Güçlü eliyle şişeyi parçalayan Spence, Graham'ın yüzündeki torbayı çıkarır ve burnunun dibinde sallandırır. Anında, şişmiş gözü ve elmacık kemiğinin üstünde yumru olan adam kokudan geri çekilir. Gözleri dehşetle odanın içinde dolaşır.

Artık gevşek davranmaz, bağlarını kırmaya çalışır, onu tutan tokalarla oynar. Sıkıştığını anlaması sadece birkaç saniye sürer.

Gözleri Spence'de durur. Sonra Kane'de.

Ve gözleri bana takıldığında, yüzündeki renk kaybolur. "Hayır." Gözleri sallanan bağlarına doğru fırlar. "Hayır! Lütfen, hayır daha fazla! Bırakın beni. Beni indirin!"

"Başka kim sana dokundu?" Benim gördüğümü gören Spence, dehşete kapılmış adamın önüne geçer. "Başka kim sana zarar verdi?"

"Daha fazlasını istemiyorum. Lütfen beni bırakın," diye ağlar. "Bittiğini söylediler."

"Seni kim yakaladı?" Spence başını yana eğdi. "Bahse girerim, incittiğin kız için başka biri çoktan harekete geçmiştir. Neden polise gitmedin?"

"Polis yok." Gözleri yaşarır ve yaşlar akar. "Polis yok. Artık yok."

Spence çenesini haçın yönüne doğru kaldırır. "O zavallı kızı bunlardan birine kelepçeledin mi hiç, Graham?" İngiliz anahtarı elinde sanki önemsiz bir şeymiş gibi sallanır. "Kızları insanlıktan çıkarmayı sevdiğini duydum. Onları satmayı. Onları döverek parçalamayı."

"Hayır. Ona asla vurmadım!"

"Tabii, tabii. Çünkü sana inanmaya meyilliyim. Ama geri kalanı..." Spence'in eli kasılır. "Geri kalanı doğru mu?" Graham'a kendini savunma şansı vermeden, Spence anahtarı bacaklarının arasında yukarı doğru savurur ve somunların çıtırtısı Graham'ı öne doğru iterken, kustumuk beton zemine sıçrar. "Kadınlara zarar verirsen, sikini kaybedersin, orospu çocuğu! Artık benim evimdesin ve burada buna tahammülümüz yok."

"Spence." Kane öne çıkar. "Hayır. Bu senin gösterin değil. İlk hamle sana aitti, ama şimdi Riggs'in içinden atmak istediği bir öfke var. Uzun zamandır bekliyordu ve bu hakkı var."

Graham kusar. Kan ve mide asidi tükürürken, kan uyluk içinden sızarken, çerçeveye sarkık bir şekilde asılı kalır.

Bu hem tatmin edici hem de midemi bulandırıcı.

Oraya gitme.

Bunu kafana takma.

Masaya yaklaşıp Spence'in bu gece için bize sağladığı her şeyi inceliyorum.

Çok titiz davranmış. Uzun burunlu pense, pençe çekiç, balyoz, lokma anahtar seti, kablo bağları ve yaklaşık altı yüz farklı türde tornavida getirmiş. Makaslar – normal mutfaklarda bulunan türden – yangın söndürücünün yanında duruyor ve lehim lambası yerde duruyor.

Yanında bir kamyon aküsü ve bir set atlama kablosu var. Bu yüzden beni izleyen Kane ve Spence'e bakıyorum.

"Bütün bunları yirmi dakikada mı topladın?"

"Ne diyebilirim ki?" Spence sırtıyor. "Ben bir araba tutkunuum. Her şeyin sorunsuz çalışmasını sağlamak istiyorum."

"Aman Tanrım," Graham, altında kan birikintisi oluşurken haykırır. Daha önce patlamış testisler gördüğümü sanmıyorum. "Beni öldüreceksin. Aman Tanrım." Kanı yere tükürür. "Lütfen beni bırak."

Pençeli çekici alıp elimden elimden atıyorum. "Neden o?" Yaklaşıyorum ve gözlerinin benimkilerle buluşmasını bekliyorum. "Neden onu seçtin?"

"Kimi?"

Çekici kaburgalarına vururum ve çığlıkları beni mest eder. "Tamam! Özür dilerim. Laine. Laine'den bahsediyorsun."

"Neden?" Çekiç, pençesi boynuna değene kadar çeviriyorum. "Neden o? O kulüpte ona odaklandığını gördüm. Kızlar dans ederken onları izlemediğimi mi sanıyorsun? Onlara yaklaşmadan önce seni fark etmediğimi mi sanıyorsun? Sana hayır dediğini gördüm. Kız kardeşleriyle dans ediyordu. İçki içip dans ediyordu ve sen onların grubuna uğradığında gülümsedi ve başını salladı. Neden ısrar ettin?"

"Çünkü o çok güzel!"

"Onun güzel olduğunu biliyorum. Onun ne olduğunu biliyorum. Ama o kulüpte her zaman güzel kadınlar vardır. O hayır dedi, neden uzaklaşıp başka birine dans etmeyi teklif etmedin?"

"Ben..."

Pençemi boynuna sürüyorum. "Cevap ver!"

"Çünkü ikisi de oradaydı!" Boğazı düğümlenir. "Çünkü ikisini de istedim. Koleksiyon gibi."

"Riggs. Çekil."

Dönüp öfkeli Kane ve uzattığı koluyla göz göze geliyorum. Graham'ın uyluğunu delen ve onu tutan çerçeveyi parçalayan kurşun tam o anda atlayarak kenara çekiliyor.

Graham'ın çığlıkları, kelepçelerinin yapıya çarptığı sesi neredeyse bastırıyor.

"Onlar koleksiyon değil, orospu çocuğu!" Kane öne çıkar ve silahının namlusunu Graham'ın şakağına dayar. "Onlar lanet olası bir mülk değil ve ikisi de senin için değil."

"Hey, dur bakalım." Spence öne çıkar ve Kane'i geri çeker. "Benim bir atış hakkım var, senin bir atış hakkın var, ama Riggs'in hala hakkı yok. Geri çekil."

"Beni tekrar et." Kane geri çekilmez. "Şöyle de: *'Benim adım Graham ve ben tecavüzcü bir pisliğim.'*"

"Hayır, ben..."

"Söyle!"

"Benim adım Graham." Kan çenesinden damlıyor. "Ben tecavüzcü bir pisliğim."

"Ve bir daha asla bir kadına dokunmayacağım."

"Ona bir daha dokunmayacağım."

"Hayır." Silahının namlusunu Graham'ın alnına dayadı. "Sadece Laine değil. *'Bir daha hiçbir kadına dokunmayacağım'* de."

"Hayır..." Kane parmağını tetiğe kaydırıldığında, Graham bağlarından kurtulmak için çırpınır. "*Hiçbir* kadına! Bir daha hiçbir kadına dokunmayacağım."

"Sana nasıl inanabiliriz?" Bir olta kutusu içinde bulunabilecek gibi görünen uzun bıçağı alıp öne çıkararak Kane'i omzuyla itekledim.

Sıra bende.

"Nasıl bileceğiz, Graham? Tecavüzcü pislikler nadiren doğruyu söyler."

"Söz veriyorum." Burun akıntısı morarmış yüzünden çenesine kadar akıyor. "Söz veriyorum. Kasabayı terk edeceğim. Beni bir daha asla görmeyeceksiniz. Laine'i bir daha aramayacağım."

"Böylece başka bir şehre gidip, başka bir güzel kız, belki de ikizler bulup, başka birini ölüme gönderebileceksin, öyle mi?"

"Hayır!" Gözleri etrafta dolaşıyor. "Yapmayacağım. Söz veriyorum."

Masaya geri adım atıp meşaleyi aldım. Meşaleyi açıp kırmızı düğmeye bastım, mavi alev önümdeki havayı ısıtırken Graham'a döndüm.

Bıçağımın bıçağını aleve tutuyorum ve kızarmasını izliyorum. "Ne..."

Başını sallıyor ve geri çekilmeye çalışıyor. "Ne yapacaksın?"

"Tanıştığın her kadının senin ne olduğunu bilmesini sağlayacağım. Senin için gerçeği söyleyeceğim." Kane ve Spence'e bakıyorum, onlar da duvara yaslanana kadar geri çekiliyorlar. Rahat görünüyorlar, ama silahları ve tıklayan çeneleri, müdahaleye hazır olduklarını gösteriyor.

"Söylediğin hiçbir şeye inanmıyorum, Greg. Ve senin sözüne de hiç güvenmiyorum. O yüzden..." Ateşi kısıyorum ve Kane'in bıraktığı kurşun deliğini kapatıyorum.

Graham'ın çığlıkları yepyeni bir desibele ulaşır. Soluk bedeni titrer ve başını geriye atarken kafası ahşap çerçeveye çarpar.

. Pişen etin kokusu burnuma ulaştığında durup derisinin kabarcıklar oluşturmalarını izlerim. Gözlerine bakarım, göz bebekleri iğne ucu kadar küçülmüştür. "Kanaman vardı kardeşim. Enfeksiyon kapmadan önce onu kapatmalıyız."

"Lütfen durun." Kan dudağından çenesine akıyor. Dilini ısırması gibi peltek peltek konuşuyor. "Lütfen beni bırakın. Hastaneye gitmem lazım."

"Hayır. Bu gece hastaneye gitmeyeceksin. Gidemezsin, çünkü o zaman tecavüzcü bir pislik olduğunu açıklamak zorunda kalırsın. Bunu nasıl açıklayacağını bilmiyorum. Ayrıca, Laine'in kardeşi orada çalışıyor ve sana garanti ederim ki sana yardım etmeyecektir."

"Lütfen beni bırakın. Sanırım ölüyorum." Sözleri birbirine karışıyor. "Lütfen beni bırakın."

Arka duvara dönüyorum. "Sizce ölüyor mu?"

"Hayır." Spence elindeki anahtarı yavaşça çevirir. "Vücudunda hala bolca kan var ve sen de uyluklarındaki yarayı kapattın." Çenesini Kane'e doğru kaldırır. "Sana nasıl tanıştığımızı anlattı mı hiç?"

Kafamı sallıyorum.

"Yasaları korumaya olan ortak saygımız sayesinde tanıştık. Ve bunu mahkemelerde ya da yıllarca süren soruşturmalarda kastetmiyorum. İkimiz de insanlara zarar veren pisliklerden nefret ediyoruz, bu yüzden onları ölüme yaklaştırmayı öğrendik, ama ölmelerine izin vermedik. Ölmek kolaydır. Bu çok merhametli. Bizim yaptığımız şey, zorbaları ıslah etmek ve ıslah edilemeyenleri, hayatları ölümden daha kötü hale gelene kadar parçalamak."

"Ya hazır olmadan biri ölürse?"

Kane, kemiklerimi ürperten sadist bir gülümseme attı. "Ne yaptığını biliyorsan, bir çift atlama kablosunun neler yapabileceği şaşırtıcıdır. Ve ilk birkaç seferden sonra, bunu nasıl mükemmelleştireceğini öğrenirsin. Zamanlamayı öğrenirsin. Hatta yanık izi bırakmadan nasıl yapılacağını bile öğrenirsin."

"Çoğunlukla," diye ekliyor Spence. "Bu izler çok hassas. Elimizde bir şey var... Bilemiyorum." Kane'e bakıyor. "Yanık bırakmadan başarı oranı yüzde yirmi gibi mi? Öyle bir şey."

Graham arkamda hıçkırıyor. "Lütfen bunu yapma. Artık istemiyorum."

Kızarmış bıçağımla ona dönerim ve gözlerine bakarım. "Laine sana aynı şeyi kaç kez söyledi?"

"Hayır, o..."

Alevleri onun açıkta kalan meme ucuna yaklaştırıyorum ve derisinin yanmasını izliyorum. "Tekrar dene!" diye bağıriyorum onun çığlıkları arasında. "Ve bana yalan söyleme!"

"Dur!"

"Kaç kez?"

"Bilmiyorum!" Kusmuk ağzının kenarından sızıyor. "Bilmiyorum! Üzgünüm. Onu dinlemedim."

Bıçağı tekrar aleve tutarak, kırmızı renkte yanmasını izledim. "Bana açıkça söyle, pislik."

"Söyle..." Gözleri kafasında dönüyor. "Neyi söyleyeyim?"

"Tecavüzcü. Bana hecelemeni istiyorum. Yavaşça. Her seferinde bir harf."

"Lütfen dur." Başı öne doğru eğiliyor, neredeyse alevimin içine girecek ve ben geri adım atmak zorunda kalıyorum, yoksa saçlarının yanacağını görüyorum. "Lütfen dur."

"Hayır. Durmayacağım. Sen ölene kadar durmayacağım." Bir elimde bıçak, diğer elimde meşaleyle adamlara dönüyorum, ama sormama gerek yok.

Kane öne çıkar ve Graham'ın kafasını tahtaya çarpar, parmaklarını saçlarına geçirip onu sabit tutar ve bana mükemmel bir tuval sunar. "R." Kane'in gözleri benimkilerle buluştuğunda, kendimi onun bahsettiği kardeşliğe kabul edilmiş bulurum. Kane ve Spence gibi adamların savaş alanında kurdukları güven. Çenesi öfkeyle titrer. "Tecavüzcü R ile başlar."

"Hayır!"

Graham'ın çığlıklarını ve zincirlerin tıkırdamalarını görmezden gelirim ve bunun yerine ateş gibi sıcak bıçağımı alnına getirip ucunu bastırarak işime başlarım.

"Bana teşekkür etmelisin." Graham'ın çığlıklarını bastırarak konuşuyorum ve kemiği hissedene kadar kazıyorum. "Bu bıçağı dezenfekte ettim, Garry. Isı sayesinde derin eriyor. Tereyağı gibi." Kan ellerime akıyor, ama çok fazla değil, çünkü sıcak bıçak yarayı kapatıyor. "Bugün enfeksiyon olmayacak. Bunu bir dövme gibi düşün."

"A." İlk harfi bitirdiğimde Kane ters bir şekilde cevap verdi. "A, asshole (pislik) için."

"A, anüs için." Spence arkamızda dolaşıyor. "Hiç anüsüne lehim lambası sokuldu mu, Garrett?" Durur ve şeytani bir

bir sırtıyla durur. "Hayır mı? Ben de. Ama bu iş bitmeden birimiz bunun nasıl bir his olduğunu öğrenecek."

"Ben değil!" Kane şakacı bir gülümsemeyle bağırır.

Graham'ın gözlerine bakarak fısıldarım, "Ben değilim."

"Hayır..." Burnundan sümük fışkırır ve ellerimdeki kana karışır. "Lütfen dur."

"Üzgünüm." Dişlerimi sıkıp A'nın bir sonraki satırına geçiyorum. "Burası benim evim değil. Ev sahibimiz böyle olacağını söyledi ve sen hariç herkes hayır dedi. Bir dahaki sefere daha hızlı olursun."

"Sana tüm sabit disklerimi vereceğim," diye pazarlık yapar. "Tüm resimleri. Tüm videoları. Sana tüm şifrelerimi vereceğim ve internetten tüm bunları kaldırmama yardım edeceğim."

"P!" Kane'in eli, bıçağımın ucu kemiğe çarpana kadar benim elimi bastırır. "Sence biz bunları çoktan kaldırmamış mıyız, orospu çocuğu? Sence ben bununla ilgilenmedim mi?"

Graham'ın çılgınlıklarını görmezden gelip Kane'e dönüyorum. "Hepsini aldın mı?" *Görüntüler olduğunu bile bilmiyordum.*

"Hepsini aldım. O kızın uyumasını izlediğim her gece başka ne yaptığımı sanıyorsun? Mastürbasyon yapmıyordum. Her odayı, o evin her santimini aradım. Sahip olduğu tüm teknolojiyi topladım ve sildim. Bu gezegende kimsenin görebileceği tek bir görüntü bile kalmadı." Gözleri benimkilerle buluştu. "O benimkine çok benziyor; sence onu orada bırakır mıydım?"

"Hayır." Graham'ın gözleri başının arkasına kayınca geri dönüp yüzüne bir tokat attım. "Henüz bitirmedim, Gabe. Ben. Sonra S. Sonra T. Sonra sen uyursun."

"İstemiyorum." Sözleri, dili çok kalınmış gibi, anlaşılmaz çıkıyor. "Artık yeter."

"Bir dahaki sefere bir kızın bunu söylediğini duyduğunda, onu dinlemelisin." Bıçağı alnında kaydırıp kaşını kestim – Spence'in kaşındaki iz gibi. "Bir dahaki sefere bir kız hayır dediğinde, beni hatırlamalısın. Bu, tecavüz dürtülerini yavaşlatacaktır. Bir şeye tutun, çünkü bu S çok kötü olacak."

"Hayır!" Zincirler standı çarparak ses çıkarır ve o yeterince güçle geri ittiğinde, Spence onu yerinde tutmak için hareket eder.

Bu adamı işaretlerken ellerim titremez.

Bu sıçan.

Kalbim, dinlenirkenki hızından biraz daha hızlı atıyor.

Bu, yaptığı şeyin bedeli. Yeterli değil. Asla yeterli olmayacak. Ama onu öldürmekten başka, yapabileceğimizin en iyisi bu.

"O T biraz eğri, Riggs."

Omuz silkiyorum ve bir ünlem işaretiyle cümleyi bitiriyorum. " gayet iyi okunuyor." Graham'ın yüzüne tekrar tokat atıyorum. "Sakın bayılmaya kalkışma. Bu işten bu kadar kolay kurtulamazsın."

"Eve gitmek istiyorum."

"Neredeyse bitti, koca adam."

Artık ağırlığını kullanmayı bırakıp, sarkık bir kemik torbasına dönüştüğüne göre, dizlerimin üzerine çöküp iç çamaşırını aşağı çekiyorum.

"Ah, Riggs?" Spence yüzünü buruşturarak izliyor. Bir adamı kesmek onun duyarlılığını hiç etkilemiyor, ama çıplak bir adamın önünde diz çökmek onu mide bulandırıyor. "Ne yapıyorsun?"

Yukarı bakıp Graham'ın dehşete kapılmış gözleriyle karşılaşıyorum. "Kuzuları nasıl kısırlaştırırlar biliyor musun?"

"Hayır." Başını geriye atar. "Hayır! Hayır! Hayır! Dur!"

"Sorun yok, Grant, YouTube'da izledim. Bana güvenebilirsin." Kane'e dönüyorum. "Onun aletini tutmalısın."

"Onun sikine dokunmayacağım! Defol git buradan."

"Sen istesen de istemesen de onun taşaklarını keseceğim. Birisi onun sikini tutmalı ki ben yanlışlıkla kesmeyeyim."

"Onun sikine dokunmayacağım!"

"Ben hallederim." Spence uzun burunlu bir penseyle öne çıktı. "Şimdiye kadar bunun yapmak istediğim bir şey olduğunu bile bilmiyordum."

Penseyi açar ve Graham'ın yumuşak penisini dişlerinin arasında manevra yapar. Dişlerini hiçbir erkeğin dayanamayacağı kadar sıkı kapattığında ve Graham'ın çığlıkları hayvani bir sese dönüştüğünde, pantolonumun cebinden ihtiyacım olan şeyi çıkarır ve gözlerine bakarım.

"Alın kadınlar gerçeği söyleyecek. Ama onlar bunu anlamak için çok kör ya da aptal iseler, o zaman bir daha bir kadına dokunamayacağından emin olacağım."

Acımasızca, bıçağımı testislerinin alt kısmına kaydırıyorum ve ellerimi dolduran kan dalgasına burnumu kıvırıyorum.

"Kendimi doktor gibi hissediyorum." Uygunsuz bir şekilde ona yaklaşıp testislerini yarık boyunca aşağı doğru çekmeye çalışıyorum. "Kendimi çok güçlü hissediyorum."

Graham'dan cevap alamayınca, başımı kaldırıp baktığımda onun baygın olduğunu gördüm. "Korkak. Herkes onun sikinin penseye sıkıştığını sanır."

Spence kahkahalar atıyor. "Sen hasta bir orospu çocuğusun, Riggs. Ama seni yanımda tutacağım. Seni seviyorum."

On dakika ve bir çift testis sonra, hala baygın olan Graham'ı plastik bir örtüye sarıp bagajıma atıyoruz.

"Orman mı?" Kane önümde durur ve Graham'ın kanını temizlemek için ellerini ıslak havluyla siler. "Çöl mü? Seçim senin."

Oz'un çocukları aklımdan geçer. "Orman olmaz; buralarda çok çocuk yaşıyor. Onu eve götürelim. Yatağına yatıralım. Yarın kasabada dolaşıp polisi karıştırmasını istemeyiz."

"Eve mi?" Omuz silkiyor. "Bana uyar. Onu yatağına yatırıp güzel rüyalar dileriz."

"Aynen öyle. Ölmeyecek."

"Olası değil. Onu güzelce ve düzgünce kapattın. Beceriklisin."

"Mm." Bagajı kapatıp sürücü tarafına geçiyorum. "Bir çocuk, haftada üç kez annesini dikmek zorunda kaldığında bir şeyler öğrenir." Spence arabamın yanında durduğunda elini sıkıyorum. "Tanıştığımıza memnun oldum."

O gülümser. "Bunu içten söylediğini biliyorum. Artık bir arkadaşın var, Riggs. Görüşürüz."

"Evet." Arabaya binip gürültülü motoru çalıştırırım. Kane ve Spence'in konuşmalarını duymuyorum ve pek de umursamıyorum. Graham'dan kurtulmaya hazırım.

Laine'e dönmeye hazırım.

Ve ona yaptıklarımızı asla anlatamasam bile, onu güvende tuttuğumu biliyorum. Onun acısını intikamını aldım.

Hayatımın geri kalanını, onun biraz daha rahat uyuyabilmesi için onun canavarlarıyla savaşarak geçireceğim.

LAİNE

YIKAYIN

"Uyan, Lainie. Uyan. Gitme zamanı."

Karnım ağrıyor. Uyanıp onunla gitme düşüncesi bile canımı yakıyor, bu yüzden dönüp hala uyuyormuş gibi yapıyorum. Uyuyorsam beni götüremez.

"Laine. Uyan." Saçımı yumrukluyor. "Gitme zamanı."

"Hayır." Uykulu bir mırıldanmayla sözlerimi döküyorum. Sahte davran! Sahte davran! Sahte davran! "Kalkma zamanı değil. Uykum var."

"Laine!"

"Artık istemiyorum, Graham. Sadece uyumak istiyorum." Yatağın kenarına dönüyorum. "Bırak da uyuyayım. Lütfen."

"Laine!"

Yatakta birden doğrulup alnımı sert bir şeye çarptım. Karanlıkta sert bir el uzandı ve omzuma vurdu. Çığlık attığımda, o kükreyerek beni yere bastırdı ve acımasızca tuttu.

"Siktir!"

"Dur! Çekil." Kolumu kurtarmak için çabalıyorum. "Bırak beni!"

"Siktir, özür dilerim!" Ang beni bırakmayı reddediyor ve geri çekildiğimde, beni derimi yüzmek isteyeceğim kadar sıkı tutuyor. "Bir saniye dur. Özür dilerim. Sorun bende."

"Bırak beni!" Uykuda kaçabildiğim gözyaşları yanaklarımdan akıp ağzıma girerken, karanlık odada gölgeler hareket ediyor.

"Vay canına. Bebeğim, sakın ol." İkinci bir çift el kolumu tuttuğunda yana atlardım. "Laine." Jess'in sesi midemi bulandırdı.

boğazımdan, sade hastane odasında yankılanarak. "Sakin ol, bebeğim. Benim."

Ellerinden kaçmak için dönmeye çalışıyorum, ama kablolarım – serum, parmağıma taktıkları nabız ölçer – bacaklarımı büküyor ve çekiyor. Ateşli bir acı hissederek çığlık atıyorum, sonra Ang'in elleri kalçalarım dokunduğunda öne doğru fırlıyorum.

"Dur!" Gözyaşları içinde yatağa yığıldım. "Dur. Bana dokunma. Lütfen bana dokunma."

O benden o kadar hızlı uzaklaşır ki, çekmeceler ve tavalar birbirine çarpar. Ellerini havaya kaldırır ve vücudu teslim olduğunu söylese de, gözleri öfkeyle çığlık atar.

Saf, nefret dolu öfke.

"Özür dilerim." Islak ve arkada topuz yapılmış saçları, karanlıkta bile taş gibi yüzündeki her çizgiyi ve hatları ortaya çıkarıyor. "Özür dilerim, Laine. Dokunmayacağım."

"Sadece biz varız." Jess isteğimi dikkate almıyor. Bunun yerine, omuzlarımı tutuyor ve gözlerimin onun gözlerine bakmasını bekliyor. Ciğerlerim oksijen aramak için hızla nefes alıyor. Uzunlarım titriyor ve midem isyan etmek üzere. "Sadece biz varız. Güvendesin, Laine. Burada hepimiz aileyiz. Artık güvendesin. Seni hayatım pahasına koruyacağım, söz veriyorum."

Başımı biraz sağa çeviriyorum ve Kane'in bakışlarıyla göz göze geliyorum. Ayağa kalkmıyor. Bir avcının korkmuş bir geyiği izlediği gibi beni izlemekten başka bir şey yapmıyor.

Dudaklarım titriyor. Gözyaşları yanaklarımdan akıyor ve o yutkunduğunda boynundaki dövme dalgalandığında, baraj açılıyor ve uluyan hıçkırıklar beni içten dışa parçalıyor.

"Şşş." Jess beni kendine çekerek, çarpan kalbi kulağıma değecek kadar yaklaştırdı. "Sorun yok, bebeğim. Artık güvendesin. Bizimle birliktesin ve kulüp yok artık. Graham yok artık. Bizim dışımızda her şey yok oldu." Titreyen dudaklarını alnıma bastırdı. "Bir daha asla incinmeyeceksin, söz veriyorum. Seni terk etmeyeceğim."

"Gitmek istiyorum." Onu itip, titrek ellerimle kablolarımı çözmeye çalışıyorum. Angelo gürültüyle geri çekiliyor ve karanlıkta eşyalara çarpıyor. Elleri havada kalıyor, ama gözleri acıyor. Sanki göğsüne buz kıracağı saplamışım gibi acıyor. "Tuvalete gitmem lazım." Parmağımdaki sensörü çıkarıp kalp atış hızı

tek bir uzun ve kesintisiz bip sesine ayarlıyorum. Beyaz bandajın arkasında gizli dikişler, onları yatak korkuluğuna çarptığımda acı içinde çığlık atıyor. Kolumdan serum iğnesini çıkardığımda çığlık atıyorum, ama Jess'in çığlığı temiz çarşaflara sıçrayan kan yüzünden çıkıyor.

Bir anda Kane onu kucaklar ve sanki dişlerini gösteren vahşi bir hayvanmışım gibi onu uzaklaştırır.

Battaniyemi itip, ayak bileklerim kumaşa takılınca yere düşüyorum. Angelo bana yardım etmek için öne atıldığında, hıçkırıklar boğazımı yakıyor. "Hayır!" Onu tokatlayarak ve dişlerimi göstererek geri itiyorum.

Titreyerek ayağa kalkarım, kapı açıldığında başım döner ve koridordan gelen ışık karanlık odamı aydınlatır. Tanıdık yüzlü bir hemşire, arkasında beyaz güvenlik gömleği giymiş iri bir adamla birlikte, Kane'in Jess'i itip kakmasını ve benim Angelo'ya vurmamı görmek için eşikte durur. Güvenlik görevlisi hemşireyi itip geçerek doğrudan bana doğru gelir.

"Hayır!" Ang aramıza girip adamı geri itti. "Hayır! O Yataktan düştü."

"Çekil yolumdan dostum."

"O tehlikede değil ve kimseye tehlike oluşturmuyor.

Yataktan düştü, o yüzden geri çekil ve ona yer aç."

"Bu kan kimin?" Hemşire Jess'in yanına yaklaşır. "Bunu kim yaptı?"

"Bu onun bileğinden," diye cevaplar Kane. Jess'i ayağa kaldırır ve kolunu omuzlarına atar, sanki Jess az önce serbest bırakılmak için mücadele etmemiş gibi davranır. "Laine yataktan düştü ve kablolar koptu. Bizi suçluymuşuz gibi bakmak yerine, işini yapıp hastana yardım etmeye ne dersin?"

"Hayır." Geri çekilirken yanlışlıkla serum askısını duvara çarptım. "Şu anda iğne istemiyorum. Tuvalete gitmem lazım."

Angelo yolumdan çekildi, ama adamı da yanında götürdü. "Tuvalete gitmesi lazım. Onu geçirin."

Çıplak ayakla ve çirkin bir hastane önlüğüyle Angelo'nun yanından geçtim ve o beni tutmaya çalışmayınca tekrar nefes alabildim.

Ellerim titriyor, dişlerim takırdıyor ve dudaklarım titriyor; hemşire yoluma çıkıp kapıları kapatınca kalbim

paramparça oldu.

"Yalnız olamazsınız Bayan Lenaghan. Kuralları biliyorsunuz."

"Oraya bıçak mı bıraktın?" ocukken, anne babamızın beni haksız yere cezalandırdığını hissettiğimde yaptığım gibi ağlıyorum. "Hayır! Yapmadın. Sadece bir dakika yalnız kalmak istiyorum!"

"Sonia'yı çağır." Hemşire, koridorda görmediğim birine dönüyor. "Onu buraya getir, sonra nöbetçi doktoru çağır. Onu sakinleştirecek bir şeye ihtiyacımız var. Dinlenmesi gerekiyor."

"Hayır!" Banyo kapısını açıyorum ve parlak otomatik ışıklar gözlerimi kamaştırıyor. "Lanet olası bir sakinleştirici istemiyorum, bakıcı da istemiyorum. işimi yapmak ve duş almak istiyorum. Bunu anlamak neden bu kadar zor?" Banyoya girip kapıyı çarpıyorum, ama kilit yok. Tabii ki yok; burası kilitli kapılar ve rastgele bıçakların tehlikeli olduğu deli kızların odası.

Duş kabinine girerim, muslukları açarım ve sıcak suyun altına girerim. Ellerim titriyor, dizlerim titriyor, tüm vücudum titriyor, çünkü rüyalarım da bile Graham bana zarar veriyor.

Jess'in getirdiği sabuna uzanıp, ellerime sıkarak ön kolumu kaplayan bandajı ıslatıyorum. Damar yolunun bıraktığı delikten kan damlıyor ama umursamıyorum, sadece sabunu köpürtüp ovmaya başlıyorum. Tırnaklarımla ovuyorum. Bir kat deriyi ovup temizliyorum ve hala kirli hissettiğimde, önlüğümü yırtıp, yara izleri ve lekelerle kaplı vücudumu ovuyorum.

Kapı gıcırdayarak açılır, ama dönmüyorum. Kim olduğu umurumda değil.

"Güvenlik görevlisini gönderin artık." Gözyaşlarım yanaklarımdan süzölüp duşun suyuna karışıyor. "Beni akıl hastanesine göndersinler. Bıktım artık."

"Hayır." Jess'in sesi, elleri bana ulaşmadan yarım saniye önce duyulur. Beni döndürür ve boğazımdan yüksek bir çığlık koparken başımı boynuna gömer. "Şşş, bebeğim. Dışarı çıkar. Bu zehir, dışarı çıkarmalısın." Bizi duvara doğru geri çeker ve duşun altında yan yana oturana kadar kaymamı sağlar.

Çıplak bacakları benimkilerin uzunluğu boyunca uzanıyor, kolları beni kendine doğru çekiyor ve dudakları alnıma dokunuyor. "Şu anda çok zor görüldüğünü biliyorum

ama söz veriyorum, senin yanından ayrılmayacağım. Dayanacağım, beni uzaklaştırma, tamam mı?"

"Yardımlını istemiyorum. Bunu tek başıma yapmak istiyorum."

Ölmek

istiyorum.

Tek başıma.

Hâlâ ölmek istiyorum.

"Lütfen git Jess. Kane ile git ve mutlu bir hayat yaşa. Benim seni aşağı çekmeme ihtiyacın yok."

"Hiçbir yere gitmiyorum. Gerekirse bileklerimizi kelepçelerim. Senin iyi olmandan daha önemli bir şey yok benim için."

"Kane'e ihtiyacın var." Her nefes alışımında göğsüm çöküyor. "Benimle takılacağını söylemiştin. Birlikte yatıya kalabileceğimizi söylemiştin."

"Ne zaman?" Gözlerime bakmak için beni itti. Uzun saçlarımı yüzümden çekip, yanağımı avuçladı. "Ne zamandan bahsediyorsun?"

"Kane geri geldiğinde, sınavlarının son günü, birlikte yatıya kalacağımızı söylemiştin. Bana vampir kitapları vereceğini ve kendimi daha iyi hissetmemi sağlayacağını söylemiştin."

"Laine..." Gözleri pembeye döner.

"Beni terk ettin! Planlar yapmıştık, sonra o geri geldi ve sen artık beni umursamadın. Haftalarca eve gelmedin."

"Aman Tanrım." Gözyaşları benimkiler kadar serbestçe yanaklarından akıyor. "Haklısın. Öyle yaptım. Öyle dedim."

"Onun için beni terk ettin."

"Öyle demek istemedim." Yüzümü daha sıkı tutuyor. "Öyle demek istemedim, bebeğim. Ben sadece çok... O ölmemişti ve ben onu seviyorum. O benim sonsuza dek benim ve geri döndü."

"Senin sonsuza dek ilk sevgilin bendim."

Gözyaşları içinde başını sallar. "Biliyorum. Çok üzgünüm, Laine. Gerçekten çok üzgünüm. Bencil davrandım ve senin duygularını hiç düşünmedim." Bandajlı bileğimi sıkıca tutar. "Çok üzgünüm. Bunu sana ben yaptırdım. Seni terk ettim ve şimdi bak ne oldu."

"Bunu bana sen yaptırmadın."

"Graham yaptı." Islak gözleri yeni bir öfkeyle benimkilere bakıyor. "Graham tüm bunları yaptı. Hepsi onun suçu, ama sen bana ihtiyacın olduğunda seni terk ettim ve çok, çok üzgünüm."

"Onun ölmesini istiyorum."

"Ben de." Elini gözünün altından siler. "Ben de, bebeğim. Onun ölmesini çok istiyorum ve bunu öylesine söylemiyorum. Bu aptalca bir şey değil. Gerçekten, içtenlikle onun ölmesini istiyorum. Sana yaptıkları için acı çekmeyi hak ediyor."

"Hâlâ onu rüyamda görüyorum." Ciğerlerim göğsümde düzleşiyor ve hava almayı reddediyor. "Beni rahat bırakmıyor, belki ölürse rüyalarım sona erer."

"Yarın sana bir kitap getireceğim, tamam mı? Sabah taburcu olacaksın, sonra eve gideceğiz, sonra kucaklaşıp rüyaların değişene kadar aptalca kitaplar okuyacağız."

"Artık daireme gitmek istemiyorum."

"Kane'in evine gelebilirsiniz. Onda boş odalar var, ben de sizinle birlikte yatacağım."

"Söz veriyor musun?"

Hızlıca, sarsıntılı bir şekilde başını sallar. "Söz veriyorum, hiçbir şey beni vazgeçiremez. Söz veriyorum, bebeğim."

"Kane kızmaz mı? Seni benim yatağında değil, kendi yatağında görmek isteyecektir. Ben, ona karşı nazik davranıyormuş gibi yapan tuhaf bekar kız kardeşi olacağım, ama aslında benden nefret edecek, çünkü sen onun yatağında değil, benim yatağında yatıyorsun."

"Hayır, bebeğim. O aileyi anlar. Senin benim için ne kadar önemli olduğunu anlar. Kızmayacak, hatta o haydut kışını mağazaya götürüp bize dondurma alacak."

Göğsümden sulu bir kahkaha yükselir. "Markete mi gidiyor? Normal, askeri olmayan, motorcuların işletmediği marketlere mi?"

"Evet. Bir keresinde patates salatası yediğini bile gördüm." Elini gözümün altından geçirir. "Ve süslü dondurma çeşitleri de alır. Sadece vanilya değil. Süslü swirl'ler, çikolata parçacıkları falan alır."

Titrek dudaklarım, acınası bir gülümseme için yukarı doğru çekildi. "Vanilya-fantezi olayıyla müstehcenlik mi yapıyorsun?"

"Hayır!" Gözyaşları içinde gülüyor. "Hayır. Gerçek dondurmayı kastettim. Bebeğim... Dünyan yıkılırken şaka yapabildiğin için seni seviyorum. Çok güçlü, harika ve komiksin. İyi olacaksın. Onunla savaştık, kabusları yenecek ve sonra bu şehri ateşe vereceksin."

"Bir trafik konisini ateşe verip Graham'ın kışına sokmak istiyorum."

Uzun bir sümük çekiyor. "Bunu gerçekleştirebilecek bazı insanlar tanıyorum." Ben güldüğümde, yüzümü geri çekip gözlerimizin karşılaşmasını sağlıyor. "Tamamen şaka yapmıyorum. Ne zaman istersen, trafik konisini çalmak isteyen birini tanıyan biriyle konuşabilirim."

"Keşke yapabilsek. Keşke yasada, benim gibi kızlara izin veren bir boşluk olsaydı..." Midemde mide bulantısı hissediyorum. Kulüp ışıkları yanıp sönüyor. İpler bileklerimi acıtıyor. "İncinen kızlar. Yasal dokunulmazlık gibi. Benim gibi kızlar bu boşluğu kullanabilmeli."

"Ben de öyle düşünüyorum, bebeğim. Gerçekten öyle düşünüyorum." Kafasını fayanslara dayayarak, dönüp ıslak gözlerle bana bakar. "Seni bırakamam, Laine. Bir noktada bana karşı koymaya çalışacaksın. Hatta bir yas süreci falan bile olabilir, ama bir noktada öfkeni bulacak ve bana karşı koymaya çalışacaksın. Gitmemi ve seni yalnız bırakmamı isteyeceksin."

"Gitmeni istemiyorum."

"Ama eğer yaparsan," sanki ben konuşmamışım gibi devam ediyor, "Beni ortadan kaldırmak için tren raylarına bağlamak istediğin noktaya gelirse, bu senin için bir uyarı olsun; ben gitmeyeceğim. Geri gelmeye devam edeceğim. İkimizin de o çocuğu sevdiğimiz altıncı sınıfa geri döneceğim. Beni kaykayla dövdüğün zamanı hatırlıyor musun?"

Dudaklarımdan kahkahalar fışkırıyor. "Evet, hatırlıyorum. Onu ilk ben gördüm, sonra sen sütyenine mendil koymaya başladın."

"Beni kaykayla vurdun ve neredeyse bayılacaktım."

"Kari beni senden çekmek zorunda kaldı."

"Britt de kaykayının üzerine oturup izledi. X eve gelip bize bağırıncaya kadar durmadık. Ne dediğini hatırlıyor musun?"

Başımı sallıyorum. "Erkekler aptaldır ve onların aramıza girmesine asla izin vermemeliyiz."

"Ve biz bunun çok saçma olduğunu düşündük, çünkü o bir erkekti ve erkekleri aptal olarak nitelendiriyordu."

"Alex, kürsüye çıktığında hiç mantıklı konuşmaz."

O kıkırdar. "Doğru. Nadiren mantıklı konuşur. Gerçek hayat mantığı vardır, bir de Alex mantığı vardır. Onunki nadiren *mantıklıdır*, ama her zaman ailenin öncelikli olduğu üzerine odaklanır."

Taze, sıcak gözyaşları yanaklarımdan süzülüyor. "Seni değil, Graham'ı seçtim."

"Artık değil. O artık bitti, ama bizim trafik konisi meselemiz hala devam ediyor. Ama bizim için o artık yok. Artık o gece kulüpte olduğumuz zamanki halimize geri döndük."

"Sanırım terapistim inkâr yolunu hoş karşılamayacaktır. Konuyu halının altına süpürmek yerine konuşmamı tercih eder."

"Doğru. Peki..." Omuzlarını silkiyor. "Sen Sonia ile işini gör, o süslü diploması var ve ne dediğini biliyor, ben de onu ateşe verip yokmuş gibi davranacağım. Ne yapmalıyız biliyor musun?" Daha dik oturarak, gülümseyerek bana dönüyor. "O yolculuğa çıkmalıyız. Yaz geliyor, bu yüzden mükemmel bir zaman."

"Bilmiyorum..."

"Neden olmasın? Okul neredeyse bitti. Ben zaman ayırabilirim. Gitmememiz için bir neden yok."

"Jules yakında bebeğini doğuracak. O evde vajinasını parçalarken ofiste sana ihtiyacı olacak."

"Şehrin her yerine afişler asarız. Bütün yaz boyunca kimse kanunları çiğneyemez. Ya da çiğnerlerse, Dolly onları temsil edebilir."

Burun kıvrıyorum. "Muhtemelen bu işte çok başarılı olur."

"Hiç şüphe yok. Her yargıç, onu susturmak için onun lehine karar verecektir."

"Onu bir süredir ziyaret etmedim." Yıllardır küstah ve sivri dilli olan bu sağlam kadın, kasabanın yirmi beş dakika dışındaki kamyon durağında çalışıyor. Garip bir kader cilvesiyle, bir şekilde bizi evlat edindi ve milkshake tedarikçimiz oldu. Yas tutarken saatlerce onun kabininde oturmamıza izin verdi.

Jess Kane için yas
tutuyordu. Ben ise
kendim için yas
tutuyordum.

Dolly nazikti ve ağlayan iki dağınık insana sonsuz sevgi ve destek sağladı. Jess'e beni değil Kane'i seçtiği için kızmış olsam da, ben Dolly'yi değil kendimi seçtim. Daha fazla sarılabilmek için bizimle yaşamaya hazırdı, ama ben ortadan kayboldum.

"Hey." Jess'in eli tekrar yanağıma dokundu. "Geri dönebiliriz. Onu ziyaret edip damarlarımızı tıkamasını sağlayabiliriz. Bu, destansı yolculuğumuzun ilk durağı olabilir. Bir yerden benzin almamız gerekiyor; Dolly's'ten alabiliriz."

"Gerçekten gitmek istiyor musun?"

Başını salladığında dudaklarından su damlaları düşer. "Evet. Gerçekten, gerçekten gitmek istiyorum. Yakında. Jules on bir aylık hamile, yani yakında bebeği doğuracak. Bebek doğduktan ve herkes güvende olduktan sonra yola çıkacağız."

Kıkırdayarak gülüyorum. "Yeğenimize 'o' dedin."

"O bebek yarı Alex, yarı Jules. Kesinlikle *bir* şey olarak doğacak. Korkutucu olacak ve muhtemelen bir silah ve hukuk diplomasıyla doğacak."

Yorgun bir nefes verdim. Kız kardeşimle çok uzun zamandır konuşmamıştım. Aylardır neredeyse hiç konuşmamıştım, bu yüzden bu duş, uzun zamandır yaptığım en uzun konuşmaydı.

Kesinlikle en çok güldüğüm anlardı. En çok umut ettiğim anlardı.

Bileğimdeki ıslak bandajı inceliyorum. "Bunu ıslattığım için bana kızacaklar."

Jess omuz silkiyor ve işe yaramaz bandajı çözmeye başlıyor. "Önemli değil. Tekrar düzeltebilirler." Nazıkçe bandajı çözüyor ve nefesimi kesen çirkin siyah dikişleri ortaya çıkarıyor.

Kendimi öldürmeye
çalıştım. Kendimi
kestim.

"Hey." Parmaklarını benimkilerle birleştirip avuç içlerimizi birbirine değdirdi. "O geçmişte kaldı. Bu seni tanımlamıyor, bu sadece hayatının yol haritasının bir parçası. Berbat bir yıl geçirdin ve şimdi bunun kanıtı olarak bir yara izin var."

"Bu yara izini her gördüğümde ne kadar zayıf ve berbat biri olduğumu hatırlayacağım
olduğumu hatırlayacağım."

"Hayır, bebeğim. Bu yara izini her gördüğünde ne kadar cesur ve harika olduğunu hatırlayacaksın. Onu gördüğünde, üstesinden geldiğin şeyleri hatırlayacaksın. Herkes senin üstesinden geldiğin şeylerin üstesinden gelemmez. Herkes diğer tarafa geçemez."

"İstemiyordum. Yeterince güçlü değildim."

"Ama yine de buradasın. Sandığından daha güçlüsün. Sana söz veriyorum."

Duygularım kontrol edilemeyen gözyaşlarından aptalca kahkahalara, sonra tekrar keder ve kayba doğru çılgınca değişiyor. "Burada olmamın tek nedeni Ang'in beni bulması. Beni bırakmadığı için."

"Ve ben de Kane beni bırakmadığı için buradayım." Uzaklaşarak, bir eliyle yaslanıyor ve daha önce gördüğümü zar zor hatırladığım yara izli kaburgalarını gösteriyor. "Yaramı görüyor musun, bebeğim? Kane beni dikti. Kanarken ve güçsüzken beni kurtardı."

"Seni o mu dikti?" Daha yakından bakmak için onu biraz daha itiyorum. O, sütyen ve külotla hastanenin duşunda oturuyor. Ben çıplağım. Ama ikimiz de umursamıyoruz, çünkü çirkin yara izini incelemek için neredeyse onun üzerine çıkıyorum. "Ne oldu Jess?"

"Şey." O, şakacı bir gülümsemeyle cevap verdi. "Bir suçluyla çıkıyordum sayılır. Onun birini öldürmesini izlemiştim. Bir haydutun beni dikmesini aileme anlatmayacaktım."

"Onun birini öldürmesini mi izledin?"

Yavaşça otururken, kapalı kapıya bir bakış attı. "O bunu benim için yaptı. Beni kurtarmak için yaptı ve ben pişman değilim. O adam hak ettiğini buldu, ama yanımdaki bu yara izi... gerçekten korkunç bir şey yaşadığımı gösteriyor. Ben hayatta kaldım ve şimdi daha güçlüyüm. Ve sen," yaralı bileğimi tutar, "bu, senin de korkunç bir şeyden kurtulduğunu gösteriyor. Senin bir hayatta kalan olduğunu gösteriyor. Güçlü ve cesur olduğunu. Aşabileceğini. Ayrıca, biz her zaman eşleşirdik, bu yüzden kendimi biraz dengesiz hissediyordum. Benim bir yara izim vardı, senin yoktu. Garipti."

Aynı anda hem gözyaşları hem de kahkahalar dökülüyor. "Ve şimdi yine uyumluyuz. Aynı, ama farklı."

O başını sallar. "Aynı, ama farklı, her zamanki gibi. Sen kırık değilsin, bebeğim. Senin bir sorunun yok. Acıyı dindirmek için çabaladın ve ben seni bunun için asla yargılamayacağım. Ama şimdi sen..."

Bu seçeneğin söz konusu olmadığını biliyorum, seni bırakmayacağım, bu yüzden baēa çıkmanın yeni bir yolunu bulacağız. İyi olmanı sağlayacağım. Tekrar kabus görmeden uyuyabilmeni sağlayacağım ve erkeklerin seni korkutmaması için gerekeni yapacağım. İyi olanlar, doğru olanlar, bizim onlardan korktuğumuzdan çok daha fazla bizden korkuyorlar. Tekrar glebilmeni sağlayacağım, eğlenebilmeni, giyinebilmeni, dıēarı ıkabilmeni sağlayacağım. Özgür olacaksın bebeğim ve o gün geldiğinde, yeni baēlangılara kadeh kaldıracaağız."

ANGELO

50'LERE DÖNÜŞ

Taburcu olduktan sonra Laine'i iki gün boyunca Jess'in bakımına bıraktım. Hastaneden çıktıktan sonraki ilk günlerinde onunla yüzleşmek istemediğimden değil, Laine'in zamana ihtiyacı olduğunu bildiğimden. Şiddet gören kadınları tanıyorum ve Laine'in benim yokluğuma ve onun alanından uzaklaşmama ihtiyacı olduğunu biliyorum.

Bu yüzden Jess, Kane ve tanımadığım bir terapistle büyük bir güven duyarak geri çekildim ve sadece mesajlarla gelişmeleri takip ettim.

Şaşırtıcı bir şekilde, Kane mesajlaşırken oldukça konuşkan. Ya da belki geçen gece Graham ile yaşadığımız *ortak deneyimden* sonra, artık bana güveniyor. Onun için her şeyi yapmaya hazır olduğuma güveniyor, bu yüzden bana güncellemeleri hak ettiğimi düşünüyor.

Kane'in normalde bir ev arkadaşı var – Eric, polis olduğu zamanlardan beri onun amiri – ama Laine geçici olarak taşındığı için Eric taşınmayı teklif etti.

Görünüşe göre Eric de şiddet gören kadınları tanıyor.

Laine'in taburcu belgeleri imzalanmadan önce eşyalarını topladı ve hızlı bir telefon görüşmesi ve bir el sıkışma ile artık garajımın üstündeki dairede yepyeni bir kiracı var ve o evde bulunan tek erkeğin, o kızlar için hayatını feda etmeye hem muktedir hem de istekli olduğunu bilerek uyuyabilirim.

Kane'in Jess'e o kadar aptalca aşık olması ve Laine'e asılmanın aklının ucundan bile geçmemesi, işleri kontrol altında tutmama yardımcı olan güzel bir bonus.

Onu evime taşınmaya zorlamadığım sürece, Jess olabildiğince güvende.

Ama Şimdi, taburcu olduktan üç gün sonra, onu görmeye gideceğim.       istiyorum.       ihtiya ım var.       uzak duramıyorum.

Acı çeken bir kızıdan yararlanmak istemiyorum, onu lanet bir Şeye manipüle etmek için burada değilim, ama o çok uzun zamandır benim arkadaşım ve onu bacağımı özlediğim gibi  zl yorum.

Düzenli banliyö caddesindeki Kane'in evine arabayla gidiyorum ve hızlanan Buick soft top *Super'i* zaten açık olan garaja çekiyorum.

Onun için bir sürprizim var.

Bir proje.

Anahtarları cebime koyup garajdan çıkıyorum,  n merdivenleri çıkıp kapının önünde duruyorum. Kendimden o kadar emin değilim ki, kapıyı  almalı mıyım bile bilmiyorum. Oz'un, Marc'ın, Scotch'un ya da başka birinin evi olsaydı, kapıyı  almazdım. Okuldan beri yaptığımız gibi, kendimi içeri alırdım.

Ama bu sıradan bir adam değil. Bu Kane.

Ve burası Laine'in kaldığı ev.

Tel kapıyı açıp sağlam ahşap kapıyı çalıyorum. Evdeler.  n tarafta bir kamyonet ve iki k      araba duruyor, ama Kane benim isteğim üzerine garaj yolunu ve garajı bo altmış.

O pislik asla soru sormaz.

O, birine güvendiğinde soru sormaman gerektiği Şeklinde Őartlandırılmış. Sadece *yaparsın*. Ve ben lehim lambası ve bir çift top ile içimi bitirdiğimde, Spence'e güvendiği gibi bana da güveniyordu.

Ev içinde ayak sesleri duyuluyor. Oturma odasında televizyonun sesi geliyor ve üst kattaki açık pencereden müzik sesi geliyor. Hava 21 derece, Şort ve ti  rt giyilebilecek, terlik giyilebilecek ve dışarıda çay içilebilecek mükemmel bir hava ama kapı aralanıp zincirle durduğunda, Laine'in baştan aşağı siyah kap  onlu sweatshirt ve e ofman altı giymiş olmasına ka larımı  atıyorum.

Yas tutuyor. Ve

korkuyor. "Ang?"

"Selam." Elimden geldiğince ikna edici bir gülümseme takınıyorum.

"Benim. Açar mısınız?"

"Burada ne yapıyorsun?"

Reddedilme, ihtiyatlılık gibi şeylerin beni etkilemesine izin vermiyorum. Bunların beni incitmesine izin vermiyorum, çünkü bu benimle ilgili değil, onunla ilgili. Onun iyileşmesi, toparlanması, zihinsel sağlığıyla ilgili. Ve bu havada eşofman altı ve kapüşonlu sweatshirt giymek istiyorsa, birkaç gün önce birini işkence etmişim gibi bana bakmak istiyorsa, ona izin veririm.

"Ziyaret etmek
istedim." "Kane ile
mi?"

Kafamı sallıyorum. "Hayır. Hepinizle."

Hâlâ kapının aralığından bakarak, sanki düşmanımışım gibi beni izliyor. "Muhtemelen şimdi odama çıkacağım. Oldukça yorgunum."

Saat *sabahın sekizi*. "Yazık. Sana göstermek istediğim bir şey getirdim. Biraz heyecan verici."

Graham gelmeden önce, Laine çoktan ilgilenmiş olurdu. Sürprizleri sevmezdi, çünkü her şeyi bilmek isterdi ve *hemen* bilmek isterdi. Ertelenmiş memnuniyeti sevmezdi. Spoiler almak için kitabın sonuna atlayan ya da Shadow'un iyi olduğundan emin olmak için "Homeward Bound" filminin sonuna hızlıca ilerleyen bir kızdı. Her zaman ambalaj kağıdının köşesini yırtıp içeriye bakardı ve sadece tasarımını görmek için doğum günü pastası kutusunun içine bakardı.

Ona heyecan verici bir şey göstereceğimi söylediğimde, normalde yüzümde izler kalırdı, çünkü oraya ulaşmak için üzerime koşardı, ama bu yeni hali, bu korkmuş hali, sadece titrek dudaklarını ısıyor ve ellerime bakmıyormuş gibi davranıyor.

Bilmek istiyor.

Ama kendine özgürlük tanımıyor.

"Garaja gelmek ister misin? Hala arabalara ilgin var, değil mi?"

Omuz silkiyor. "Pek sayılmaz."

Yalancı. "Lütfen? Eski bir hurda buldum, ama bunun gerçek bir klasik mi yoksa tamamen hurda mı olduğundan emin değilim. Bana sadece çekici ve bir iyilik mal oldu. Hala klasik arabaları seviyorsun, değil mi? Bunun bir değeri olup olmadığını bana söyleyebilirsin."

Tamam. Belki de onu biraz manipüle etmek için buradayım.

Alt dudağını ısıyor, ama zincir yerinde duruyor ve bileğindeki beyaz bandaj aralıktan görünüyor. "Ne aldın?"

"1950 model bir Buick Super. Çok eski ve biraz hurda gibi, ama yumuşak tavanlı – aslında yumuşak tavanı yok, çünkü son otuz yıldır birinin çiftliğinde çürümüş."

"Yani sürekli açık bir araba mı?"

İşte orada!

"Şimdilik, ama hızlı arama listemde bir parça tedarikçisi var ve üç saat içinde teslimat yapıyor. Neyim olduğunu öğrenmeden *satın* al düğmesine basmak istemiyorum."

"Ve benim bakmamı mı istiyorsun?" Merakı güvensizliğe dönüşüyor. "Arabalardan benden daha çok anlıyorsun. Bildiğim her şeyi bana sen öğrettin."

Evet, öyle yaptım. "Motorlardan anlarım, ama senin gibi marka ve modelleri bilmiyorum. Klasik kaslı arabaları incelerken, o ağır kitapları kucağında tutan ve garajda oturan ben değildim. Bilmiyorum..." Saçlarını seçiren dudaklarını gizleyene kadar başımı öne eğiyorum. "Bakmak istersin diye düşündüm." *Eski Laine çoktan üç tur atmış olurdu.* "Ben gidebilirim. Sorun değil." Geri adım attım. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim." Ve bir adım daha.

"Hayır, bekle." Kapıyı çarparak kapatır, zinciri takar ve tekrar açarak dağınık eşofman altı ve lekeli kapüşonlu sweatshirt'ünü gösterir. Uzun sarı saçları başının üstünde yüksek bir topuz halinde toplanmıştır ve yanakları hala solgundur, ama hiç bu kadar güzel olmamıştı. "Görmek istiyorum."

"Evet?" Onun ayaklarını büyük beden erkek terliklerine sokmasını izliyorum. "Zorunda değilsin. Yorgunsan ya da başka bir şeyin varsa, ben gidebilirim."

"Hayır." Beni beklemeden verandadan inip garaja doğru yöneldi.

Kapıda bir hareket, onu hemen takip etmemi engelledi. Bunun yerine, gülümseyen çifte döndüm ve Jess iki başparmağını kaldırdığında gülümsedim.

"Başardın, Ang!"

"Buraya geldiğinden beri bir kez bile dışarı çıkmadı," diye ekledi Kane sessizce. "Tek bir kez bile, aferin sana. Şimdi git şu boktan şeyi tamir et ya da garajımdan çıkar. Komşular şikayet edecekler."

Ona orta parmak gösterip verandadan indim. "İyi eğlenceler. Biz biraz gecikeceğiz." Laine'in gittiği yolu takip edip garajın girişinde durdum. Geride durup, onun boktan olmayan klasik arabaya hayranlıkla bakışını sessizce izledim. Araba berbat durumda, ezik ve biraz bakıma ihtiyacı var, ama yeni sahibi kadar güçlü ve güzel.

"Bunu gerçekten bedavaya mı aldın?"

"Uh-huh." Garaj kapısının çerçevesine yaslanıp kollarımı kavuşturdum. "Geçen hafta arabayla gezerken gördüm. Çitlerin yakınındaki bir mülkün arkasında duruyordu, ama sonra yine unuttum, sonra geçen gün tesadüfen sahibiyile tanıştım. Mülkü olduğu gibi satın aldığını söyledi; burası çalışan bir çiftlikti, ama o çiftçi değil. İşleri için burayı kullanabilmek için bir sürü ağacı kesmiş ve Super tam oradaydı. Yumuşak tavanı hâlâ üzerindeydi, yıpranmış ve neredeyse toz olmuştu. İçini büyük ölçüde korumuştur, ama arabayı hareket ettirir etmez, neredeyse tamamen eridi."

"Şimdi çatıyı değiştirene kadar onu içeride tutmalısın."

"Uh-huh." Sol ayak bileğimi sağın üzerine atıyorum. "Kane, garajım dolu olduğu için onu burada tutabileceğimi söyledi."

Gözleri tekrar benimkilere dönüyor. Buz mavisini ve çok korkmuş. "Yani burada çok vakit geçireceksin?"

Bunun seni incitmesine izin verme. Bu onunla ilgili, seninle değil.

"Burada kalacağım. Sessiz olacağım. Beni görmek zorunda kalmayacaksın."

Başını sallayarak, parmak uçlarını solmuş kırmızı boyanın üzerinde gezdirir ve yavaşça yıpranmış çerçeveyi daireler çizerek inceler. "Bittiğinde ne yapacaksın?"

Sana vereceğim.

"Duruma bağlı. Sence ne yapmalıyım? Eğer değerli olduğunu düşünüyorsan satabilirim. Sergileyebilirim. Kendim için saklayabilirim."

"Charger'ı satacak mısın?" Yüzü soldu. "Charger'ı elinden çıkaramazsın, liseden beri o senin."

Omuz silkiyorum. "Sadece bir araba. Gelip giderler. Bir tane yaptım, bir tane daha yapabilirim." Aramızdaki arabaya doğru başımı sallıyorum. "Sence artık işini bitirip çöplüğe atılmaya hazır mı, yoksa yeniden tamir etmeye değer mi?"

Kaputun üstünde durur ve mandalı arar. Gözlerini kapatıp parmak uçlarıyla ararken, alt dudağını ısırarak hafif dağınık, evsiz bir görüntü oluşturur. Ona acıyarak sürücü tarafındaki kapıya doğru ilerlerim ve eğilirim. Mandalı çeker çekmez kaput açılır ve sanki bunu kendisi yapmış gibi sırtar.

Onun gülümsemesini çok uzun zamandır görmedim, ağır metali kaldırıp altındaki dağınıklığa dişlerini sıkarken dikkatim dağılıyor. "Tanrım, Ang." Gözleri, benim iki gündür incelediğim motoru tarıyor. "Tamiri sana bir servete mal olacak."

"Hayır." Kapıya yaslanıp onu izlemiyormuş gibi yapıyorum. "Parçaları toptan alıyorum ve işçilik bedava. Çok pahalıya mal olmaz. Sence bir değeri var mı?"

"Evet." Motor bölmesine eğildiğinde onu gözden kaybediyorum, ama dengede durmak için ayağını dışarı çıkardığını görüyorum. "Bir ara yangın mı çıkmış? Çünkü burada çok fazla yanmış kablo var."

Omuz silkiyorum ve platin sarısı saçları tekrar görebilmek için Buick'in yanına geçiyorum. *Uzak duramıyorum.* "Arabanın geçmişini sormadım. Kötü bir dönem geçirdiğini tahmin ediyorum, ama olduğu gibi aldım ve işte buradayız."

Başını sallayarak, arabanın karşı tarafına doğru uzaklaşır ve aramızdaki mesafeyi artırır. *Bu seninle ilgili değil. Bu onun iyileşmesiyle ilgili.*

Geriye yaslanarak, ayak parmaklarıyla tekerleklerle dokunur. "Yeni beyaz lastikler lazım, bunlar hepsi çatlamış. Bunu buraya kadar sürebilmen şaşırtıcı." Gözleri benimkilere bakar. "İçindeyken patlayacağından korkmadın mı?"

"Hayır." Arabanın şasisine yaslanıp, körfezin karşısından onun gözlerine bakıyorum. "Beni pek bir şey korkutmaz. Patlayan bir araba benim için hiçbir şey ifade etmez."

Gözleri kapanır. O buradaydı. Tedbirli ve temkinli olabilir, ama yine de buradaydı.

Ve şimdi gitmiş.

"Şanslısın, Ang. Korkmak..." Boğazını temizler. "Korkutucu. Ve her şey beni korkutuyor." Alt dudağı titrer. Kapüşonlu sweatshirtinin kolunu kullanarak yüzünü siler ve saçlarını geriye iter. "Şimdi içeri giriyorum. Arabanla iyi eğlenceler. Muhtemelen seni görmeyeceğim, odamda kalmayı seviyorum."

"Laine. Hayır. Geri gel." Sözler ağzından çıkmadan kapıdan çıkıp evin içine girerim, bir İngiliz anahtarı alıp kapıdan uzaklaşıyorum. "Siktir! Lanet olsun!"

Garajın arkasındaki kapının üzerine gölgeler düşer. Kim olduğunu görmek için yukarı bakmama gerek yok. "Boktan bir iş çıkardın dostum."

"Her şeyi mahvettim! Yardım etmeye çalışıyordum ama durumu daha da kötüleştirdim."

"Hiçbir şeyden korkmayan bayım. Onun pahasına kendini önemli hissetmeye mi çalıştın?"

"Hayır." Dönüyorum. "Hayır. Ben sadece..." İç çekiyorum. "Ona benimle güvende olduğunu anlatmaya çalışıyordum. Çünkü beni hiçbir şey korkutmuyor, bu yüzden onu her zaman koruyacağım."

"Ama korku y orsun ve gerçek bir erkek bunu kabul edebilir. Korkularımızı itiraf edemeyecek kadar aptalsak, cesur olmak bir anlam ifade etmez."

Derin bir nefes alıp yüzümü ellerimle ovuşturuyorum. Bunu mahvettiğime inanamıyorum. Başparmaklarımı gözlerime koyup durduğumda, yaptığım zararı fark edince "Siktir!" diye bağıriyorum. "Seni korkutan ne?"

Kane garaja girer ve Buick'in kaputuna eğilir. Açık bir kaputun yanında kimse karşı koyamayacağı bir itici güç gibi, motorla uğraşmaya başlar. "Jess beni korkutuyor." Başını kaldırır. "Jess'i kaybetmek beni felç ediyor. Ve Laine'in acısı Jess'i de incittiği için, onlara yardım etmek için elimden geleni yapacağım." Açık garaj kapısına bakar ve yalnız olduğumuzdan emin olur. "Laine'e aptalca aşık olduğun için, seni yanında tutmanın ona yardımcı olacağını düşünüyorum. Ona nazik davranacağına güveniyorum, ama sana sadece birkaç şans vereceğim, sonra kışına bir çekiç sokup seni kovacağım. Laine garajdaki aptalla yaşadığı büyük maceradan sonra sakinleşirken, o kızların yukarıda gözyaşları içinde olduğunu çok iyi biliyorum." Dik durarak, lekeli siyah parmağını bana doğru uzatır. "Bu birinci uyarı. İki tane daha olursa, yeni bir plan deneyeceğim."

"Siktir git, Bish. Beni uzak tutamazsın."

Kaşlarını kaldırdı. "Garajının dolu olmadığını çok iyi biliyorum. Senin garajını kullanmana izin veriyorum ki o da kendi evinde seninle vakit geçirebilsin. Bu onun için en rahatı, ama üçüncü kez başarısız olursan, bu boktan şeyi Spence'e geri götüreceğim, sonra onu geri almak için onunla tartışabilirsin. Benim tahminim, onun çekici çevireceği yönünde. O vahşi bir adam, Ang, ve insanların kanamasını izlemeyi seviyor."

ÖZEL PARÇALARA ihtiyacım var ve bu araba yarım asırdan fazla bir süre önce üretildiğinden, bunları hızlı bir şekilde temin etmem gerekiyor.

Buick'i Kane'in garajına sürerek kaputu açık halde bıraktıktan birkaç saat sonra, Charger'ımı şehirden çok uzak olmayan, grup arkadaşım ve en iyi arkadaşımın yeni yenilenmiş A-çerçeve evine doğru sürerim.

Marc'ın nişanlısı, yeni doğan bebeklerini kucağında, uzun sarı saçları sırtına dökülmüş halde ön merdivenlerde duruyor. Meg, geleneksel anlamda, yani model gibi mükemmel, yeni doğan bebeği kucağında ve egzersiz yapmaya ya da makyaj yapmaya vakti olmamasına rağmen, muhteşem görünüyor.

Yine de aklıma Laine ve eşofman altı geliyor.

Laine ve kapüşonlu sweatshirt'ü.

Laine ve morarmış gözleri.

Arabadan inip anahtarlarımı cebime koyuyorum, çünkü parçaları taşımak için Marc'ın kamyonetini kullanmam gerekiyor. Marc ve evcil ineği Meg'e bakıyorum, ahırın yanında ayaklarının altında çakılları çıtırdatıyorlar. Bize doğru yürüyen Marc, kızını ve bebeğini izliyor ve kızı ona değil, bana hava öpücüğü gönderdiğinde burnunu çekiyor.

"O sorunlu bir kız." Onun eski kamyonetinde buluşup yolcu tarafına biniyorum.

Gürleyen motoru çalıştırır. "Hm?"

"Meg." Onun yönüne doğru başımı sallıyorum ve onun çınlayan kahkahasına gülümsüyorum. "Seni erken mezara gönderecek."

Hızlıca gülümser ve kemerini takar. "Bunu bilmiyor muyum sanki. Çoğu zaman başımın belasıdır. Sürekli arkadaşlarımla flört eder ve bu beni güldürdüğü halde kızgınmış gibi davranmak zor gelir. Ee...?" Bana döner. "Nereye gidiyoruz?"

"Şehre. Özel bir bayide birini görmem lazım."

Garaj yolunda ilerlerken, eski kamyonetinde radyo olmadığı için direksiyona vuruyor. "Charger'da sorun mu var?"

"Hayır. Eski bir Buick'i yeniden yapıyorum."

"Yaşlı bir moruk, gençlik günlerini yeniden yaşamak için, bekaretini kaybettiği arabayı mı yeniliyor?"

Gülümserim ve eski pencereyi açarım. Bahar tam gaz devam ediyor ve esinti mükemmel. "Yaşlı bir moruk değil. Bu benim için."

"Öyle mi?" Gözlerime bakmak için bana döner. "Charger ne olacak?"

"İkisini de tutacağım."

"Tanrım," diye gülüyor. "Yaşlılığında paraya para demiyorsun, ha? Bekar bir adamın hayatı; çocuk yok, karı yok, borç yok, dert yok."

"Evet." En yakın arkadaşlarım benim hakkımda hiçbir şey bilmiyor. Otuz yıldır ağzımı kapalı tutup, su yüzüne çıkmadan yaşadım. Aile hayatımı bilmiyorlar, gerçekte bilmiyorlar. Berbat bir aileden geldiğimi biliyorlar; kıyafetlerin kirliyen ve okulun yarısından fazlasına geç kalırken orta sınıftanmış gibi davranmak zor. Ve yıllarca kızları korumak için önlerine geçmem – tanımadığımız kızları bile – onların annemin sık sık dövüldüğünü anlamalarına neden oldu.

Ama onlar benim cenazesine katıldığımı bilmiyorlardı ve ben de onlara hiç söylemedim. Bir okul günü hasta olduğumu söyledim – grip olduğumu iddia eden sahte bir hastalık raporu yazdım – ve sonbaharda yağmurlu bir günde mezarlığa gidip yanımda getirdiğim öğle yemeğimi yedim.

Mezarlıkta fıstık ezmeli ve reçelli sandviç yemek tuhaf görünebilir, ama bu benim günlük rutinimdi ve o gün, ne yapacağımı bilemiyordum.

Bir günde bu kadar çok değişikliği kaldıramazdım.

Cenaze töreni benim için sınırdı, bu yüzden fıstık ezmeli sandviçim dahil her şeyi aynı tuttum.

Arkadaşlarım, şu anda dikiz aynamın arkasında duran küçük çiçeğin – tel saplı kumaştan yapılmış olan – ben sürerken beni koruduğunu bilmiyorlar.

Onlar, onun gömüldükten birkaç gün sonra rüzgarda uçuşan küçük kumaş çiçekleri bulduğunu bilmiyorlar. Onlar onun için değildi, ben getirmemiştim, ama biri topaklanmış toprağın üzerine düştüğünde, anladım.

Hayatta kendine bakamayan kadının, ölümünde bana bakmakla görevlendirildiğini anladım.

Henüz ölmedim, bu da onun ya görevini yaptığı ya da... henüz benim zamanımın gelmediği anlamına geliyor.

Arkadaşlarım babama ne olduğunu bilmiyorlar, sadece lise bitmeden evden taşındığımı biliyorlar. Her hafta sonu grubumuzun çaldığı The Shed'de normalden fazla vakit geçirdiğimi fark ettilerse de, bundan hiç bahsetmediler.

En iyi arkadaşlarım olarak gördüğüm kişiler, Kane dünyamıza girmeden çok önce benim bir katil olduğumu bilmiyorlar.

Kane'e Graham'ı öldüremeyeceğimi söyledim... ama bunun nedeni katil olmak istemediğimden değildi. Ben zaten bir katilim. Sadece sayımı artırmak istemiyorum. Bazıları yatak direklerine çentik atmaktan hoşlandıkları kadar, öldürme listelerine çentik atmaktan da hoşlanabilirler.

Ama ben öyle değilim.

Ben sadece benim ve dünyanın beni rahat bırakmasını istiyorum... kızlara zarar verdikleri zamanlar hariç.

O zamanlar, evlere gizlice girip o pislikleri parçalara ayırıyorum. "Ang?"

"Evet." Eski anıları silip atıyorum ve sahte bir gülümseme takınıyorum.

"Kötü planım işe yarıyor. Karım yok, çocuğum yok, derdim yok."

"Bir ara denemelisin." Gözlerinin üzerine bir beyzbol şapkası geçirir ve otobana çıkar. "Kızlar baş belasıdır, özellikle de *benim* kızım, ama sana şunu söyleyeyim... bir aileye sahip olmak, dostum, büyüldür. Hiçbir şeye değişmem."

"Senin adına mutluyum Marc." Yanımızdan hızla geçen ağaçları incelemeye başladım. "Gerçekten, biliyorsun ki mutluyum."

Şehre gitmek bir saat sürüyor. Kasabamızdan bir sonraki kasabaya kadar tek bir otoyolu takip ediyoruz ve şehrin bizim tarafındaki bayiye varana kadar otoyoldan çıkmıyoruz.

İhtiyacım olan her şeyi aldığımdan emin olmak için arka bahçede bir saat daha dolaşıyoruz, çünkü üç gün sonra tekrar gelmek istemiyorum.

Göz açıp kapayıncaya kadar harcanan on iki bin dolarlık parça masrafı, içimdeki zavallı çocuğu çökertip ağlatmalıydı, ama bu Laine için, ve o çocuk, bir kadına doğru şekilde bakabilen bir adam olarak büyüdüğü için gurur duyardı.

On iki bin dolar, onun hayatıyla karşılaştırıldığında hiçbir şey.

Ekstra ağırlık nedeniyle yüklü ve alçakta sürerken, Meksika restoranında hızlı bir öğle yemeği için duruyoruz ve yemeğimizi yuttuktan hemen sonra yola çıkıyoruz. Neredeyse sessizlik içinde bir saat daha sürdükten sonra, şehre varıyoruz ve Kane'in sokağına doğru yol alıyoruz. Marc evi hayaletliymiş gibi izliyor, ama ben onu görmezden geliyorum.

Direksiyona hafifçe vurup, içeri girerken bize bakıyor. Ne düşündüğünü biliyorum. Ne söyleyeceğini bile biliyorum.

Marc ince düşünceli biri *değildir* ve bir şey onu kızdırdığında kendini tutamaz. Bunu bildiğim için kamyonetten inip eşyalarımı indirmeye başlıyorum.

"Bekle, Ang." Tahmin edilebileceği gibi, kamyonetin kapısı çarpar. "Bu adam..." Arkadan bir kutu alır ve beni takip eder. "Kane Bishop... Ona güvenebilir miyiz?"

"Evet." Omzuma bir tane daha alıp arkamı dönüyorum. "Evet, güvenebiliriz. Ona kesinlikle güvenebiliriz."

"Nasıl bilebilirsin ki? Onu tanımıyoruz." Göğsümle kendi göğsü arasında işaret ediyor. "Bizim geçmişimiz çok eskiye dayanır. İlkokuldan beri hep sen, ben, Luc ve Scotch vardık. Şimdi bu herif gelip sanki buraya aitmiş gibi davranıyor. Onu tanımıyorum. Ona güvenmiyorum."

"O Jess ile çıkıyor, o yüzden sen de buna alışsan iyi olur, yoksa Jess yine sana kaykayla vurur. Ona güveniyorum, Macchio. Ona hayatımı emanet edebilirim, yani bana güveniyorsan, benim kararlarım da güvenmelisin."

"Ama her şey çok hızlı oldu!" Kutuyu garaj duvarına bırakır. "Burada değildi, sonra cinayetten aranmaya başladı. Şimdi ailemize damat oluyor ve muhtemelen bizden birinin çocuğuna onun adını vermemizi bekliyor. Neden bunu tuhaf bulan tek kişi benim?"

"Geçen yıl Luc'un Kari ile oynadığını öğrendiğinde cinayetten aranmak üzere olduğun nedenin aynısı; çünkü sen

lanet olası inatçısın ve insanları kulübüne almayı sevmiyorsun."

Gözleri kısılır. "*Aldatmak* deme, pislik. O benim kızım ve Luc ona dokunduğu için ölmeyi hak ediyor."

Kafamı sallayıp yükleme işine geri döndüm. "Her neyse. O mutlu, Jess de öyle. Senin başka seçeneğin yok."

"Peki ya Laine?"

Hızla geri döndüğüm için dizimi burktum. "O ne olacak?"

"Bir erkek arkadaşı oldu ve bak ne oldu. Bu yüzden insanları kulübümüze almıyorum! Lanet olası bir cenaze arabası yerine bir kamyon dolusu araba parçası boşaltıyoruz, ne şanslıyız. Onu neredeyse kırıyordu!"

Kutumu düşürüyorum ve gürültülü çarpmanın evdeki kızları korkutmaması için dua ediyorum. Öfkeyle ileri atılıyorum ve göğüs göğüse gelene kadar durmuyorum. "Graham gitti," diye fısıldayarak söylüyorum, "ve bir daha onu rahatsız etmeyecek. O yüzden cenaze arabaları hakkında çenenin kapat Marcus, yoksa boğazına lanet bir İngiliz anahtarı sokarım."

"Burada kötü adam neden benim?" Ellerini havaya kaldırıp uzaklaşmaya çalışır, ama ben gömleğinin yakasını tutup onu geri çekerim. "Herkesin düşündüğünü söylediğim için neden ben hatalıyım?"

"Çünkü sen en kötü zamanlarda en kötü şeyleri söyleme eğilimindesin. O iyi." Ona yaklaşıyorum. "O iyi olacak, ama senin saçmalıklarını duyarsa, yarardan çok zarar verirsin." Onu geri itiyorum ve o ayağa kalkmaya çalışırken arkamı dönüyorum. Attığım kutuyu alıp düzgünce istifliyorum. "Graham kötü biriydi, bunu geçen haftadan önce de biliyorduk, ama hiçbirimiz aptal bir ağabey gibi görünmeden yapabileceğimiz bir şey yoktu. Şimdi geri döndü ve senin ona pislik atmana ihtiyacı yok. Onu rahat bırak." Onu itip geçiyorum ve omzum onun omzuna çarptığında çıkardığı homurtuyu görmezden geliyorum. "Kane bizim için sorun değil." Dönüp geriye doğru yürüdüm, fikrimi daha iyi anlatmak için. "Sen ailene çok düşkündür, Marcus; o kulüpte X'in hayatını kurtardı. Onu izledim. Elli metre uzaktan, o pisliğin X'e ateş etmeden önce beynine bir kurşun sıktı. Parmağı zaten tetikteydi. Bishop olmasaydı, kardeşin ölürdü. Bishop olmasaydı, Jess de ölürdü."

Marc'a başka bir şey söylemeden arkamı dönüp kamyonetin arkasına geçiyorum. Kane'e sadece X veya Jess'i kurtardığı için güvenmiyorum,

ama onun eylemleri olmasaydı Laine de ölmüş olacaktı. O, Jess ile birlikte o kulüpte idi ve ben garajımda çalışıyordum, olan bitenden habersizdim.

Marc kamyonun arkasına geldiğinde, ağır kutuları taşımayı bırakıp gözlerine bakıyorum. "Bir dahaki sefere Bishop hakkında pislik gibi davranmak istediğinde, bir saniye olsun X ve Jess'in olmadığı bir hayatı hayal et. Meg ve Bebek Chance'i düşün, senin yanında olmadan o bebeği dünyaya getirdiğini düşün. Bishop yaptığı şeyi yapmasaydı Jules da öyle yapacaktı; bebeğini dünyaya getirecekti, ama X çoktan ölmüş ve gömülmüş olacaktı. O maço, inatçı saçmalıklarını bir kenara bırakırsan, ona pislik gibi davrandığın için özür dileyebilirsin. Ona hayatımı emanet ederim, sen de ona güvenmelisin."

LAİNE

BİLİNMEYENE YOLCULUK

Kane ve Jess'in mutfağının kapısında duruyorum, midemde kıskançlık ve tiksinti karışımı garip bir duygu dolaşüyor. Odanın diğer ucunda, kıkırdamalar ve aptalca çığlıklar arasında, Kane Jess'i dolaplara yapıştırmış ve boynunu öpüyor.

Onu sıkıştırması midemi bulandırıyor.

Bu beni karanlık kulüplere ve dokunmaya izni olmayan erkeklerin vücudumda açtığı deliklere geri götürüyor.

Ama o kıkırdıyor. O da ona karşılık veriyor.

Ona zarar vermiyor ve kız korkmuyor. Kız üzgün değil. Güçsüz değil.

Kaderini o kadar iyi kontrol ediyor ki, kıskançlık midemin derinliklerinde yerleşen baskın duygu oluyor.

Ablam bu deviyi kontrol ediyor, ben ise önemsiz bir pisliğin beni kontrol etmesine izin veriyorum.

Şaka bana dönüyor.

"Kane!" O da ona tokat atıyor, ama kör bir adam bile onun buna kendini kaptırdığını inkar edemez. Ya da zevkten gözlerini kapattığını. Ya da onu kendine çektiğini. "Kane! Dur."

Kane, kız kardeşimin boynuna gülerek ellerini kıçına kaydırıyor. Dişlerini kız kardeşimin tenine geçiriyor, ta ki kız kardeşim inlemelerle boğulana kadar. Kız kardeşim direnmeyi bıraktığında, Kane onu kaldırıyor, bacakları Kane'in kalçalarına dolanıyor ve seks dolu bir inilti göğsünden çıkıyor.

Neredeyse kulüpteki gibi, orada başkalarını izleyebiliyor ya da başkaları tarafından izlenebiliyorduk, ama bu benim kardeşim ve inlemesi acı ya da korkudan değil, saf zevkten geliyor.

"Kane, durmalısın. Kız kardeşim..."

"Yukarıda. Seni çok istiyorum, sarışın. Tadına bakmam lazım." İkiz kardeşim kollarında, dönüp gözlerimiz buluştuğunda birden durur. "Siktir."

"Ne?" Jess başını kaldırdı. "Siktir, ne?" Kollarında kıvrıldı ve yüzü bembeyaz oldu. "Siktir." Onun vücudundan kayarak bana doğru koştu. "Bebeğim, çok üzgünüm."

Ağlayan bir bebek gibi davranmak istemiyorum. Duygusal bir tuhaflık yapmak istemiyorum, ama yine de gözlerim doluyor. "Özür dilerim. İzlemiyordum, yani..." Geri adım atıyorum. "Öyle izlemiyordum. Sadece sana bir şey sormak için aşağı inmiştim." Kaçmak için topuklarımı döndürüyorum. "Siz ne yapıyorsanız yapın, ben ortadan kaybolayım."

"Hayır, bekle." Jess öne atılır ve yaralanmamış bileğimi tutar. "Bir saniye bekle."

"Özür dilerim." Gözyaşlarım akıyor, aptal gibi görünüyorum. "Bölmek istemedim."

"Bana zarar vermiyordu, bebeğim. Göründüğü gibi beni tutmuyordu. Oynuyorduk."

"Biliyorum." Bandajlı bileğimi yanağımın üzerinde gezdiriyorum. "Biliyorum." Kafamı kaldırıp dövmele devin gözlerine bakıyorum. "O sana zarar vermez. Bu aynı şey değil."

"Hayır." Soluma doğru adım atar ve dikkatimi çeker. "Bana asla zarar vermez. Sadece oynuyorduk."

Gözyaşlarım hıçkırıklarla karışıyor. Ne kadar aptalım. "Bana kırılgan bir cam gibi davranmana gerek yok, tamam mı? Seksin ne olduğunu biliyorum, rızanın ne olduğunu da biliyorum. Burası senin evin, senin mutfağın. Ben davetsiz misafirim."

"Bir daha yapmayacağız." Kane öne adım attı ve kolu Jess'in omzuna değse de onu kendine çekmedi. Onu tutmadı. "Bundan sonra daha dikkatli olacağız."

"Hayır." Gözlerim durmadan yaşlarla doluyor. Bu yıl her gün ağladım ve bu yüzden geçmek bilmeyen bir baş ağrım var. Bundan çok yorulduğum. İnanılmaz derecede bıktım. "Evinde beleşçi birisi olduğu için hayatını değiştirme."

"Sizler..."

"Lütfen, Tanrı aşkına, benim için hayatınızı değiştirmeyin. Normal olun. Her zamanki gibi davranın. Normal olmak benim en büyük arzum, bu

Görmemem gereken şeyleri görsem bile. Beni korumaya çalışmayın; tekrar normale dönmem gerekiyor."

Kane'in koyu renkli gözleri, gururla sınırdaki bir şeyle parlıyor. "Peki, mutfak masasında ondan oral seks yapmasını istersem..."

"Kane!" Jess yumruğunu onun karnına indirir. "Şey..." Yüzüm kızarır.

O sırtıyor. "Sadece yarın kahvaltıda ne olacağını bilmek istiyorum. Önceden plan yapmayı severim."

Yanaklarım yanıyor, dudaklarım titriyor, ama sürekli akan gözyaşları yerine bir gülümseme var. "Yani, belki mutfak nöbeti falan düzenleyebiliriz. X-rated olmaya gerek var mı emin değilim. O benim kız kardeşimin kızı ve pek hoş değil."

"Aynı kızı sahibiz, Laine!"

"Hayır." Mutfaka girip çiftin etrafında geniş bir yay çizerek ilerliyorum. Buzdolabının önünde durup bir karton portakal suyu çıkarıyorum. "Kesinlikle daha güzel popom var. Herkes öyle diyor."

"Hayır." Dönüp Kane'in beline kolunu doladı. "Yanlış duymuşsun. Herkes senin kızı *olduğunu* söyledi. Sen, şahsen. Kız. Delik."

Bir dakika önce Kane'in kız kardeşimi becerdiği dolaplara uzanıp bir bardak çıkarıyorum. "Benim duyduğum kesinlikle bu değildi. Ama neyse, beni kırmaktan korktuğun için hayatını değiştirme. Son zamanlarda çok ağlak oldum, ama yemin ederim normalde bu kadar kırılgan değilim. Yakında normale döneceğim, sonra da erkek arkadaşın benim tavırlarımdan rahatsız olduğu için beni evden atacak."

Kane şakacı bir gülümsemeyle Jess'i göğsüne sıkıştırdı. "O günü sabırsızlıkla bekliyorum."

Sanki beni kovmak için sabırsızlanıyormuş gibi, neredeyse saldırganca geliyor. Bu haydut tarafından reddedildiğim için ağlayarak buradan kaçmam gerekirdi, ama sesindeki saygı, gözlerindeki ışıltı, beni kovmaktan heyecan duymadığını gösteriyor.

Daha cesur halimle tanışmaktan heyecan duyuyor.

Bu adamı neredeyse hiç tanımıyorum, ama yine de ailemin geri kalanı kadar hevesle beni destekliyor.

Meyve suyumu döküp bir an mutfak penceresinden dışarıya, zifiri karanlık avluya bakıyorum. Derin bir nefes alıp geri döndüğümde

Jess'in yemek sandalyesini çekmeye çalıştığını görüyorum.

Kane'e dönüyorum. "Garajda projektör ışıkları var mı?"

"Evet." Meyve suyunu doldurmayı bitirdiğimde, o boş bardağı yerine koyup benimkini alıyor. Yarısını bir dikişte içiyor, sonra diğer yarısını Jess'in önüne koyup dudaklarına ıslak bir öpücük konduruyor.

"Peki ya güvenlik?" Gerginliğimi yutuyorum. Yalnız. Karanlıkta. Geceleri. "Dışarıda kamera var mı?"

"Duruma bağlı." Ben dökmeyi bitirince kartonu alır ve buzdolabına atar. "Gizlilik ihlali ya da başka bir nedenle orada olmalarını istemiyorsan, onları kapatırım ve sen izin verene kadar tekrar açmam. Orada olmalarını istiyorsan, kendini daha güvende hissetmek için falan, o zaman evet. Orada güvenlik kameralarımız var, yedek odada kurulu bir bilgisayara bağlılar ve bir haftalık kayıt yapıyorlar. Duvarda, evin elektrik panosu gibi görünen bir güvenlik paneli var. Şifreyi hatırlaman kolay olmalı; Jess'in doğum günü. Ayarları istediğin gibi değiştirebilirsin. Açık tut, kapat, sadece bahçeyi izlesinler, neye ihtiyacın varsa."

"Garaja çıkarsam, beni izler misiniz?"

Lavaboya yaslanıp kollarını kavuşturur. "Ne yapmamızı istiyorsun
bun
u
yap
ma
mızı
mı
istiy
orsu
n?"

içeri girdiğinde tekrar açarsın. Ama unutursan da endişelenme, ben zaten uykuya dalmadan önce güvenlik kontrolü yapıyorum."

"Beni gece geç saatte tek başıma garaja mı sokacaksın?"

Gözleri kısılır. "Şey... tabii. Neden olmasın?"

"Kendimi öldürmeye çalışacağımdan korkmuyor musun?"

Kolay sözlerim Jess'ten acı dolu bir nefes koparır, ama Kane'in yüzü ifadesiz kalır. "Hayır. O artık senin için bir sorun değil. Artık benim korumam altındasın, bu da onun sana dokunamayacağı anlamına geliyor. Bu aynı zamanda, kendini kapana kısılmış hissetmene neden olan şeyden kurtulduğun anlamına da geliyor. Yaşamak istiyorsun, Laine. Hayatını ve aileni istiyorsun. O, seni tek başına hissettirdi, başka seçeneğin yokmuş gibi, ama artık bunun yalan olduğunu anlıyorsun."

Tamamen özgür değilim. Hâlâ her gece rüyalarım giriyor, ama eskisi gibi değil, şimdi uyandığımda kız kardeşimle kahvaltıya iniyorum ve bu güçlü adam sayesinde kendimi tekrar güvende ve biraz da olsa aklı başında hissediyorum.

Henüz her şey yoluna
girmedir. Daha çok
yolumuz var.
Ama eskisi kadar kötü değil.

Parmak uçlarımdan ayak parmaklarımdan ucuna kadar tüylerim diken diken oluyor. Saç köklerim aşırı uyarılmış durumda, sanki her bir saç telini *hissedebiliyorum*. Çamur odasından garaja inen merdivenlerden aşağı inerken, ağustos böcekleri beni alay ediyor, indikçe sesleri daha da yükseliyor.

Jess bana eski tip bir cep telefonu hediye etti – akıllı telefon değil, interneti ve rastgele numaraları yok. Ailem bu telefona kayıtlı ve bu grubun dışında kimse yeni numaramı bilmiyor.

Sadece aptalca küçük oyunlar oynayan bir cep telefonunun verdiği belirli bir rahatlık vardır. Kontrol edilecek sosyal medya yok, gözden geçirilecek milyarlarca bildirim yok. Sadece sessizlik var, ama Tetris parçalarımdan yerine kayarken çıkardığı tiz ses hariç.

Ama Tetris artık beni kurtaramaz, çünkü kapüşonlu ceketimin cebindeki mini tuğlayı sıkıca tutuyorum, kalbim güm güm atıyor ve iç garaj kapısına doğru son birkaç adımı atıyorum.

Daha önce karanlıktan hiç korkmamıştım. Yalnız kalmaktan hiç korkmamıştım.

Aslında, doğduğum andan itibaren her şeyi paylaşan bir ikiz olarak, kız kardeşimi çok sevmeme rağmen, gençken kasıtlı olarak yalnız kalabileceğim zamanlar arardım.

Sessizliğe ihtiyacım vardı. Yalnızlığa ihtiyacım vardı. Yumuşak bir müziğe ve düşünmek için zamana ihtiyacım vardı. Ama şimdi, olan biten her şeyden sonra, çok korkuyorum.

Titrek elimle kapı koluna dokunup merdivenlere doğru dönüp bakıyorum. Herkes benim bir savaşa girdiğimi düşünebilir, ama ne kadar aptalca olursa olsun, Kane'in dikkatli bakışları sadece gurur duyduğunu gösteriyor.

Buraya geldiğim için benimle gurur duyuyor.

Elimi kapı koluna koyduğum için benimle gurur duyuyor.

Nedense, beni hiç korkutmayan bu korkutucu adam, her gün sefil halimi yataktan çıkarabildiğim için gurur duyuyor.

"İyi misin, Twink?"

"Evet... Beslemeyi kapatacağım." O başını sallar.

"Kendime zarar vermeyeceğim."

Yine başını sallar. "Biliyorum. Sana güveniyorum, evlat."

Ufaklık. "Ama cep telefonum var, belki de sen de seninkini yakınında tut, ya çıldırırsam ve öcüler beni dışarıda bırakırsa diye."

"Artık dışarıda öcüler yok, söz veriyorum. Artık federal koruma altındasın." Büyüleyici bir gülümsemeyle "Şaka yapıyorum. *Benim* korumam altındasın ve bu, Özel Ajan McDouche'un sağlayabileceğinden çok daha iyi. İhtiyacın olursa beni ara, arkadayım."

"Evet... Tamam." Kapıyı açıp zifiri karanlık garaja göz atıyorum. Karanlıkta ışık düğmesini ararken, bulmak bir saniyeden fazla sürünce ellerim titriyor ve binlerce hayali adam karanlığı doldurup bana doğru ilerlemeye başlıyor.

Parmaklarım anahtara dokunur dokunmaz, patlayıcı bir nefesle anahtarı çevirip gözlerimin arkasını yakan aptal gözyaşlarını silerim.

"Hey, Laine?"

Kalbim o kadar hızlı atıyor ki, boş elimle göğsümü tutuyorum.

"O garaj sıkı bir şekilde kilitli," diye devam ediyor. "Önü ve arkası, ve güvenlik kameramda gece görüşü var. Sen gelmeden önce kontrol etmediğimi mi sanıyorsun?"

Can sıkıcı bir gözyaşını siliyorum.

"Buraya geldiğin için gerçekten cesursun, ama çok endişelenme, tamam mı? Burayı çoktan temizledim. Güvendesin." Cebinden bir cep telefonu çıkarır. "Bana ihtiyacın olursa yakınımdayım. O zamana kadar, kız kardeşinle biraz daha öpüşeceğim. Bu gece çok güzel görünüyor ve ben de susamış bir adamım."

Gülüyorum. Gözlerim yaşlarla doluyor, ama yine de gülüyorum.

Garaja iniyorum, ama kapıyı kapatmıyorum. Kapıyı açık bırakıyorum, sivrisineklerin Kane'in evini pişmanlık duymadan doldurmasına izin veriyorum.

Sızlanmak yerine, yarın hırdavatçıya gidip bir kamyon dolusu böcek öldürücü alacağını biliyorum, çünkü o, tanıdığım en nazik haydut olabilir.

Eşofman altı, kapüşonlu sweatshirt ve çıplak ayakla, yıpranmış Buick'in etrafında dolaşıyorum, sokaktaki çoğu arabayı incelediğim gibi onu da inceliyorum.

Onun hikayesini bilmek
istiyorum. Daha önce kimin
malıydı?

Ne tür maceralar yaşamış?

Neden bir zamanlar güzel bir otomobildi de, sonra bir çiftliğin arkasına atıldı?

"Ben seni asla terk etmem." Parmak uçlarımla solmuş boyayı okşayarak tavan çerçevesine bakıyorum. Eski kumaşın bir kısmı hala duruyor, ama çoğu tozla kaplanmış durumda.

"Ama arabayı iyi korumuşsun, ha?" Kapıya yaslanıp, neredeyse kusursuz deri koltukları elime alıyorum. "Kim bilir kaç yıldır bu hava şartlarına maruz kalmış, ama deri hala neredeyse mükemmel durumda." Bu araba için yepyeni bir hayat hayal ediyorum. Eğlence, kum ve güneşin altında tembel günlerin olduğu bir hayat.

Arka koltukta baş başa uzanmış, ayakları kapıların üzerine sarkmış, parmakları birbirine dolanmış, dilleri birbirini kışkırtan çiftleri hayal ediyorum; sözler, okşamalar, küstahlıklar.

Ang'i ve... Kaşlarımı çatarak, onu kiminle hayal ettiğimi bilmiyorum. O benim için bulanık bir görüntü, ama o birisi ve güzel ve nazik, çünkü Ang bunu hak ediyor. Onların birlikte bir ömür planladıklarını hayal ediyorum ve yaptıkları her plan bu arabayı da içerecek.

"Acaba ondan satın alabilir miyim?" Hala açık olan kaputu dolaşıyorum ve başparmağımı yağ ve kirle kaplı motorun üzerinde gezdiriyorum. "Hiç düzgün çalışacak mısın? Beni gururlandıracak mısın?"

Bu güzel arabayla bir saat geçiriyorum. Onunla oynuyorum, ama duvara yığılmış milyonlarca kutuyu açmıyorum.

Bu benim arabam değil.

Benim garajım da değil.

Sadece etrafta dolaşıp, beni hiç davet etmeyen motor bölmesine burnumu sokuyorum. Kendi kendime mırıldanıyorum ve ellerimi

ceplerime sokuyorum.

Ama sivrisinekler beni yiyip bitirdiğinde ve ağustos böcekleri, üst kattan gelen Jess'in kıkırdamalarını bastıracak kadar gürültü yaptığında – ya da belki Kane onunla öpüşmeyi bitirmiştir – açık kapıdan geri adım atar, ışık düğmesini açar ve üst kata geri dönerim.

Dokuz saat sonra geri döndüğümde, iki adet endüstriyel boyutta böcek öldürücü ve bir çikolata buldum.

ANGELO

BONDİNG

"O arabaya indi!" Kane, haftanın altı günü işlettiğim garaja girer girmez, vites kolunu gürültüyle yere atıp onu ofise doğru yönlendirdim. "O indi. O baktı."

O sıırıttı. "Teşekkürler Sherlock. Dün gece garajıma kimi aldığımı çözdün. Orada birinin olduğunu biliyordum ama o sarı saçlı kişinin kim olduğunu anlayamadım. Jess benimle birlikteydi, bu yüzden hiçbir fikrim yoktu. Anlayamadım."

"Kapa çeneni." Sandalyeye çöküp, masamın altındaki mini buzdolabına uzanarak bir kola çıkarıp, karşımda oturan ona uzattım. "Bu kadar çabuk pes edeceğini beklemiyordum. Pes edip tekrar kontrol etmeden önce motorun yarısını yeniden yapmam gerekeceğini düşünmüştüm."

"Meraklı bir kız." Kutuyu açıp bir yudum aldı. "Onlar çocukken, kaç kez onların meraklılıklarından kurtarmak için müdahale etmek zorunda kaldın?"

Gülüyorum. "Şehrin kenarındaki eski perili eve gittikleri, ama döşeme tahtaları ve merdivenler çürümüş olduğu zamanı mı kastediyorsun? İkizler üst kata çıktılar, ama tekrar aşağı inemediler."

Kafasını salladı. "Evet, ben de öyle düşünmüştüm."

"Bir keresinde kardeşi onu o kadar sinirlendirmişti ki, Laine onun bisikletini parçaladı. Parça parça. Sanki onu yeniden inşa edecekmiş gibi parçaları dizdi, ki ailesi bunu öğrendiğinde, gerçekten de öyle yaptı. Bisikleti nasıl parçalayacağını biliyordu ve her parçayı sırayla dizdi, ama onu nasıl yeniden bir araya getireceğini bilmiyordu. O gün ilk kez birlikte bir motoru yeniden inşa ettik ve Luc pislik gibi davranıp

ve kıcına bir tekme hak etmişti, sonunda bisikleti hiç olmadığı kadar iyi çalışır hale geldi."

Elindeki soda kutusunu inceliyor. "Bu kızı uzun zamandır izliyorsun, değil mi?"

Onun sorusunu görmezden geliyorum, çünkü onun haklı olabileceğini kabul etmeye hazır değilim. Belki de kendime itiraf edebileceğimden daha uzun süredir onu izliyorum. "Sonra kızlar ineği devirmeye gittiler."

"Yapmadılar!"

"Yaptılar!" Zaten kirli olan masama ayak bileklerimi uzatarak, bunu zihnimde canlandırıyorum. "Dördü, huysuz bir herif olan ve kadınların ayak bileklerinin görünmesinden rahatsız olan yaşlı Smythe'ı kızdırmaya karar verdiler. Dizlerinin bir santim yukarısına kadar uzanan, son derece mütevazı etekler giyerlerdi, ama o onlara fahişe derdi. Henüz ergenliğe bile girmemişlerdi. Onun çiftliğine gittiler ve bir ineği devirdiler. Britt çamuru yedi, hepsi inek pisliğiyle kaplandı ve Laine bileğini burktu."

Gülümsüyor. "Jess ne oldu?"

"O da diğerleri gibi kokuyordu, bu yüzden masumiyet iddiası tamamen doğru değildi." Kafamı sallıyorum. "Hayatın gidişatı ne kadar da komik. Jessie ciddi olanıydı. Geride durup kız kardeşlerinin kendilerini rezil etmelerini izlerdi. Her zaman oradaydı, ama asil olan oydu. Kızlar çıplak yüzmek mi istiyor? Bunu öneren Laine'di. Ağaçlara tırmanmak mı istiyorlar? Laine. Tren raylarında yürümek ya da gül çalıları çalmak mı istiyorlar? Laine. Şimdi bizim uslu kızımız lanet bir haydutla aşık olmuş, bizim vahşi kızımız ise kendi gölgesinden korkuyor."

"O iyi olacak." O arkasına yaslanıp kendini evindeymiş gibi hissediyor. "Dün gece tek başına garaja çıktı. Uzun süre orada kaldı ve ondan önce Jess'le benim oynadığımızı gördü. Bu onu korkuttu, yani Laine'i. Jess ve ben oynuyorduk, biraz sert, sanırım."

Yüzümdeki ifade onun durması için yeterli.

Gülerek, biraz daha kola içer. "Detaylara girmeyeceğim, ama her halükarda Laine çok korktu. Kız kardeşinin hayır dediğini duymak, Jess'in beni itmesini görmek..."

"Jess hayır diyor ve seni itiyordu, ama sen durmadın mı?" Öne doğru eğilip parmağımı ona doğrultuyorum. "Orospu çocuğu, hayalarını keseceğim."

O burun kıvrır. "Bağlamı anlamam lazım. Aslında hayır demiyordu. *'Mutfakta sevişirken yakalanmadan önce beni hemen yukarı çıkar, Bish'* diyordu."

"Dostum!"

"Beni kötü adam yapmakta kararlı olduğuna göre, sana bağlamı anlatıyordum. Demek istediğim, Laine biraz korkmuştu. Kafasında oraya geri döndü, ama sonra bunu uzaklaştırdı. Kız kardeşi bundan zevk alırken kendisinin alamamasına biraz kıskanmış bile olabilir."

"Dostum! Siktir." Ayaklarımı yere indiriyorum. "İkisini birden elde edemezsin! Yemin ederim, denersen kendi sikini yediririm sana."

"Hayır." Gülererek başını salladı. "Öyle demek istemedim. O, benim o ilişkideki rolümü kıskanmıyor. Jess'in orada olup gülümseyebilmesini kıskanıyor. Korkmamış olmasını kıskanıyor. Laine, incitmeyen ve istismar etmeyen erkeklerin de olduğunu bilmiyor."

İç çekiyorum. "Ben kimseyi incitmem ve kötü davranmam."

O başını sallar. "Biliyorum. Geçen gece Graham'la birlikte olduğunu gördüm, neler yapabileceğini biliyorum, ama yine de ona zarar vermeyeceğini biliyorum. Bir dahaki sefere beni kötü adam olarak göstermeye kalkışmadan önce bunu bir düşün. *Yapabilirim*, ama *yapmayacağım*. Jess'e zarar vermeyeceğim. Asla."

Kane ofisimden ayrıldıktan bir saat sonra, arkadaşlara garajı kapatıp erken eve gideceğimizi söylüyorum. Saat öğleden sonra üç ve acil bir işimiz yok, bu yüzden yerler süpürüldükten ve kompresörler kapatıldıktan sonra en genç çırağımın peşinden gidip zincirli kapıları kapatıyorum.

"Görüşürüz patron."

"Yarın görüşürüz, Chuck. O kamyonu bitirmemiz lazım, saat yedide burada ol."

Üniversite yerine meslek okulunu seçen on sekiz yaşındaki genç, altı ay önce buraya ittiği kirli motosikletin üzerine bacağını atar. Bir iş istiyordu. Ve sürebileceği bir motosiklet istiyordu.

Ona garajımı kullandırdım ve iş görüşmesi yerine, o bisikleti tamir etmesini izledim. Sadece işi başarmakla kalmadı, beni o kadar etkiledi ki, işi aldı ve hatta evlenip çocuk sahibi olmazsam vasiyetimde ona bir yer ayırdım.

Eğer ben öldüğümde Alesi'nin çocuğu yoksa, garajımı ona bırakabilirim.

Charger'ıma biniyorum ve Florida Georgia Line'ın sadece country müzik şarkıcılarının yapabileceği bir saygıyla aşk hakkında şarkı söylediğinde gülümsüyorum. Düşünebileceğim kadar düşük sesle müziği açarak Main Street'e geçiyorum, bir anda aklıma gelen bir dürümcünün arabaya servis penceresinden geçip geçici bir öğle yemeği alıyorum.

Bir planım var. Ve karnım guruluyor. Bir taşla iki kuş.

Yolcu koltuğuna yığılmış köfte sandviçleri ve portakal sodalarıyla şehrin diğer ucuna doğru yola çıkıyorum ve Kane'in garaj kapısı kapalı olsa da henüz pes etmiyorum. Planıma güveniyorum.

Ve çok acıkmış durumdayım.

"Merhaba?" Yiyecek torbamla arabadan inip bir sürü gürültü yapıyorum. Asla ona gizlice yaklaştığım için suçlanmayacağım. Orada olduğumu bilmediği için dönüp çığlık atması için ona asla bir neden vermeyeceğim.

Garajın sürgülü kapısına vuruyorum ve yüksek yankıyla gülümsüyorum. "Kimse var mı? Önce eve girmem mi gerekiyor?"

Kendi kıcımlı silmeye başladığımdan beri motorlarla uğraşıyorum. Bir çocuğun uğraşabileceği tek şey bahçede duran hurda arabalar olduğunda, normal bir çocuk bulmaca ve televizyon kumandasını öğrenir gibi, o da arabaları nasıl çalıştıracağını öğrenir.

Bu da, bir arabanın şasisine soket anahtarı dayandığında çıkan sesi de bildiğim anlamına gelir.

Ve korkmuş bir kadının sürünerek yaklaşırken çıkardığı sesi de biliyorum. "Ang?"

İşte orada. "Hey, benim. Kilidi açabilir misin?"

"Burada ne yapıyorsun?"

Kişisel algılama. Bu onunla ilgili, benimle değil. "Arabamı tamir etmeye geldim."

Hiçbir kelimedenden daha yüksek sesle çığlık atan, sonsuz gibi görünen bir duraklamada nefesimi tutuyorum, ama kilitler tıklayıp kapının altındaki contası çatırdığında, aşağıya bakıp ayaklarını görünce gülümsüyorum.

Eşofman altı.

Kalçaları.

Zinciri çekip kapıyı açarken hareket eden kolları ve ince beli.

Başka bir kız, başka bir zaman olsaydı, kapının altından eğilip zinciri açmasına yardım ederdim. Ama burada değil, bugün değil ve Laine değil.

Laine'in bir kahramana ihtiyacı yok. Graham gelip onu parçalamadan önceki kadını bulması gerekiyor. İnek deviren, 113 kiloluk dövüşçüleri hırpalanan, başa baş mücadele eden, kaykay kullanan, ateşli kızı bulması gerekiyor.

O kızın kapıyı tutacak bir erkeğe ihtiyacı yok.

"Hey." Gözlerine bakmak için başımı biraz daha eğiyorum. "Nasıl gidiyor? Burada ne yapıyorsun?"

Garaja doğru bir adım attığımda, omuz silkerek geri çekildi. "Buick'i inceliyorum. Merak ettim."

Öyle olacağını biliyordum.

Kendini tutamayacağını biliyordum.

Yiyecek torbamı deri arka koltuğa koyup, kaputa doğru ilerleyerek eksik aküyü ve bağlantısı kesilmiş yakıt hatlarını inceledim.

O çoktan başlamıştı bile.

"Umarım sakıncası yoktur, sadece biraz oynuyordum." Paslanmaz çelik lavabonun üzerindeki musluğa doğru yürür ve ellerine sabun sıkar. Kolları dirseklerine kadar sıvamıştır, bu yüzden siyah yağla lekelenmiş beyaz bandaj, kalbimi parçalayan bir işaret gibi durmaktadır. "Kahvaltıdan sonra buraya indim ve kaputun zaten açık olduğunu gördüm. Sadece bakıyordum, sonra kablolar kendiliğinden kopmaya başladı."

Yalanlarına gülerdim, konuştuğu için gülümserdim, ama ellerini ovuştururken gösterdiği şiddet beni incitiyor.

Neden kendini bu kadar sert ovuyor? Neden sadece ben onun alanına girdiğim için titriyor?

"Bitti artık," diye dalgın dalgın mırıldanıyor. Daha fazla sabun sıkarak, bakışlarımı kaçırarak yeniden başlıyor. "Rahatsız etmek istemedim. Kapüşonun açtı ve sadece merak ettim, ama o senin." Sonunda ovmayı bırakıp, ellerini kaldırıp kollarını bükerek geri dönüyor, kalan su kollarından akıp dirseklerinden damlıyor. "Bir daha dokunmayacağım."

Mesafemi koruyabilirim, bunu onun için olabildiğince kolaylaştırabilirim, ama görmezden gelemeyeceğim şey, göğsümdeki ciğerlerimin çökmesi. Bu kızla birlikte büyüdüm, ama ilk kez, sanki yabancılarımışız gibi konuşuyor.

"Uzak durmana gerek yok." Arka koltuğa eğilip bir şişe soda çıkarıyorum. Şişeyi açıp ellerimi meşgul etmek için kaldırırken, motoru işaret ediyorum. "Ne yaptığını biliyorsun, bu yüzden işleri batıracağından korkmuyorum." Arabaya ikinci kez eğilip, folyoya sarılmış iki adet 30 santimlik sandviç çıkarıyorum. "Açlıktan ölüyorum. Henüz öğle yemeği yemedim, bu yüzden garajı erken kapattım ve arabaya servis yapan bir yerden aldım. Sen de ister misin?"

Gözleri elimle yüzüm arasında gidip geliyor. "Öğle yemeğin mi? Az önce açlıktan öldüğünü söyledin, ama şimdi öğle yemeğini mi teklif ediyorsun?"

"Şey, iki porsiyon aldım, çünkü burada birinin olacağını düşündüm ve köftelerin kokusu tek porsiyon almak için çok güzeldi."

"Köfte mi?"

Şah mat.

Lavabodan bir adım uzaklaşıyor. Sonra bir adım daha. Korkmuş küçük bir köpek yavrusu gibi, Buick'in diğer tarafına yaklaşıyor ve elimi sanki bir tuzakmış gibi izliyor. "Emin misin?"

"Evet." Sanki tüm dünyam onun lanet sandviçi kabul etmesine bağlıymış gibi alaycı bir şekilde, sandviçi ona atarım, böylece onu yakalamak ya da yere düşmesine izin vermek zorunda kalır.

Kardeşinin bisikletini parçalayan Laine, köfteleri asla israf etmezdi. Gözlerinde ateşle dünyaya adım atan

gözlerinde ateşle ve bugün gösterdiği korkuyu hiç göstermeden karşı koyan Laine, köfteleri asla israf etmezdi.

İkinci şişe sodayı çıkarırken, ortaokulda sahip olduğumuza yemin edebileceğim eski bir müzik setinden gelen yumuşak müzik seslerini zar zor duyuyorum. Bunu Jess mi getirdi, Laine mi, yoksa Kane de bu aptal şeylerden birine sahip miydi, bilmiyorum, ama *Alex & Sierra'nın* aşk hakkında söyledikleri tatlı şarkı sözleri göğsümün ortasına acı verici bir şekilde yerleşiyor.

"İçecek?"

Sandviçi incelemekle meşgul olan Laine'in okyanus mavisi gözleri benimkilere dönüyor. "Fazladan soda da var mı?"

"Uh-huh." *Sakin ol. Nazik ol.* Onu yanındaki deri koltuğa koyup geri çekildim, eve giden kapıya doğru yürüdüm ve basamağa oturdum. "Benimkini paylaşmak istemedim, o yüzden fazladan aldım."

"Ya kimse olmasaydı?" Gazlı portakal suyu şişesini alır ve göğsüne sıkıca sarılır. "Yemeğin boşa giderdi."

"Boşa gitmezdi. Onları buzdolabına koyardım. Soğuk köfteler sıcak köftelerden daha lezzetlidir."

"Pizza gibi." Aptalca sırtarak, bir bacağını arabaya koydu, sonra diğerini de, böylece çıplak ayakları deri koltukta dururken kapı çerçevesine oturdu. Sodayı başladığı yere geri koydu, yavaşça folyoyu soyarak, kaynar sıcak kırmızı sosu ve eriyen peyniri ortaya çıkardı. "Mmm. Henüz öğle yemeği yemedim. Bu çok güzel kokuyor."

Eminim bugün henüz *hiçbir şey* yememiştir. Çok zayıf ve solgun. "Afiyet olsun." Kaputu işaret ederek başımı salladım. "Uzun süredir burada mısın?"

Kızarak gözlerini sandviçine indirir ve yemeye başlar. "Birkaç saat. Sadece bakıyordum."

"Beni rahatsız etmiyor." Sandviçimin ambalajını açıp, ağzımın tavanını eritecek kadar büyük bir ısırık alıyorum. "Bu çok sıcak." Ağzımı yelpazeliyorum, ama onun melodik kahkahası arabada yankılanırken acı hissetmiyorum bile.

Duvara dizilmiş kutulara doğru başını sallar. "Buna ne kadar harcıyorsun?"

"Birkaç bin dolar. Fazla değil. Bayiden sık sık alışveriş yaptığım için iyi bir fiyat aldım."

"Ne kadar satmayı bekliyorsun?" Omuz silktiğimde, "Çünkü internette araştırdım. Değeri hakkında yaklaşık bir fikrim vardı, ama emin olmak istedim." diye ekledi.

"Tamam..."

"Hepsi hazır, elli bin dolara satılabilirler." "Dolar mı?" diye boğazım düğümlenir.

O sıırıttı. "Hayır, yakutlar. Ve bazı nadir durumlarda, sihirli halılar."

Onun orada olduğundan hiç şüphe etmedim. Bir saniye bile. "Tamam, akıllı şey. Dolar. Ne demek istiyorsun?"

"Yani, değerini biliyorsun. Parçalara birkaç bin dolar harcadın. Ne kadar çalışma saati harcayacağın da belli değil."

"Uh-huh..."

"Yeniden boyayacak mısın?"

"Evet. Birini tanıyorum. Ne renk olacağına emin değilim..." "Kırmızı."

Yavaşça başımı kaldırıp yanaklarının kızardığını fark ettim. "Yani, kırmızı renk showroomda gördüğüm renkti." Sinirli bir şekilde köftelerini karıştırdı, biraz peynir kopardı ve düşünceli bir şekilde çiğnedi. "Kiraz kırmızısı güzel olur diye düşündüm."

"Yıllar içinde birinin yeniden boyamadığını nereden biliyorsun? Başlangıçta kırmızı olduğunu nereden biliyorsun?"

Gözlerime bakmayı reddediyor. Kafasını zar zor kaldırabiliyor. "Emin olana kadar boyayı kazıdım."

"Arabamı çizdin mi? Ne halt ediyorsun Lenaghan?"

"Rengini öğrenmek istedim!" Sandviçini yeniden sarmaya başladığında kalbim hızla çarpmaya başladı. O vahşi bir at gibidir. Koşmaya hazırdır. İnsanlarla temastan korkar. "Sadece kaputun altını, çerçevenin içini çizdim. Görmek için yeterliydi. Arabanı zarar vermedim." Gözleri sonunda kalkar ve benimkilerle buluşur. Gözleri bir dakika öncesine göre daha kırmızıdır. "Üzgünüm, Ang. Sadece bakıyordum. Dokunmayacağım..."

"Hey." Kaşlarımı çatarak, kendimi kontrol altına alıp, kalkıp ona gitmeme izin vermiyorum. "Sadece şaka yapıyordum. Beni çok iyi tanıyorsun, kızgın değilim. Asla kızmam, özellikle de sana yeniden boyayacağımı söylediğim arabayı kazımak konusunda."

"Senin kızdığını gördüm." Kirpiklerinin arasından bana bakıyor. İstmeden çekici. İstmeden işkence edici. "Son sınıfta o partiye gittiğimiz zamanı hatırlıyor musun? Kari üniversitenin ilk yılında olduğu için sadece ben, Jess ve Britt vardık. O gece çok kızmıştın."

"Çünkü sen reşit değildin ve o aptalın partisinde aptalca davranıyordun. Beni aradın, kelimeleri geveleyerek, bir grup sırtlan gibi kıkırdayarak, ama nerede olduğunu söylemedin. Ne dediğini hatırlıyor musun?"

Alt dudağı, gülümseme iziyle titriyor. "*Gördüklerimin yarısını bile anlatmadım.*"

"Lanet olası bilmece." Arkama yaslanıp, o gece yaptığım gibi yüzümü elime aldım. "Şehrin kenarında arabamda oturup bunu düşündüm. Sen ve kız kardeşlerin, olmaması gereken bir yerde sarhoş olup, yüzüyordunuz, muhtemelen yarı boğulmuştunuz, ama beni aradınız, bir bilmece bırakıp, sonra telefonunuzu kapattınız, böylece geri arayamadım."

"Aslında Britt beni havuza itti. On dakika sonra sana cevabı mesaj atacaktım, ama telefonu arka cebime koyduğumda telefon ısındı ve kıcıımı yaktı."

Göğsünden çıkan yumuşak kıkırdama, onun burada, önümde olması, o havuzda boğulmamış olması ve artık aptallarla parti yapmaması, benim de gülmeme neden oluyor.

"Nasıl anladın? Ben aradıktan bir saat sonra bize geldin. Sırılsıklam olmuş kediler gibiydik, aptallar gibi gülüyorduk, sendeleyip fahişe topuklu ayakkabılarla ayak bileklerimizi burkuyorduk, ama sen bizi Charger'a bindirdin, koltukları mahvetmememiz için havluların üzerine oturtun ve bizi eve götürdün."

"Marc beni aradı. Sohbet etmek için. Takılmak için."

Düşünceli bir şekilde gözlerini kısıyor. "Tamam..."

"Marco Polo. Marco diyordun."

Dudakları seğiriyor. "Öyleydi. Ve senin söylemen gereken şey..."

"Polo." Kafamı sallıyorum. "Ricky Hernandez'in evindeydin. Ricky Hernandez'in adı ünlü bir *polo* oyuncusuyla aynı. Hayatımda duyduğum en belirsiz bilmeceydi."

Kıkırdar. "Sana daha fazlasını söylemek için geri arayacaktım, ama dediğim gibi. Pislik. Elektrik çarptı."

"Hayatımda, Britt'in neredeyse herkesi öldüreceğine güvenemeyeceğimiz bir an bile olmadı."

"Çok kızgındın," diye gülüyor. Sandviçini tekrar açıp küçük bir ısırık alıyor. *"Siktirin gidin arabaya,"* diye alçak sesle taklit ediyor. *"Sizi dövmem gerekirdi. Çocuklar bunu bilmediği için şanslısınız, yoksa onlar da sizi döverdi."*

O gecenin her saniyesini hatırlıyorum. İki sarışın ve bir esmer. Üçü de minicik kıyafetler giymiş, makyajları akmış. Hepsi kardeşlerini aramaya korkuyor, sarhoşluktan aptalca gülmeyi bırakamıyorlar. "Hâlâ onlara bundan bahsetmedim."

"Hayır mı?" Gözleri, en az iki yıldır görmediğim bir şeyle parılıyordu. Eğlence, flört, kahkaha. "Neden söylemedin?"

"Çünkü o noktada, bu neredeyse bir suçluya yardım ve yataklık etmekle eşdeğerdi. Suçu ben işlemedim, ama siz aptalların onu örtbas etmesine yardım ettiğim kesin. O gemiyle batmayacaktım. Kari sizinle birlikte olmadığı için şanslısınız, çünkü Marc plajdaki kum gibi kıcınıza yapıştırdı."

Omuzları kahkahayla titriyor. Kane'e ait olduğunu düşündüğüm kalın kapüşonlu sweatshirtin altında bile, narin omuz kemiklerinin hareket ettiğini görebiliyorum. "İğrenç. Şimdi hayali kumlar yüzünden kıcım kaşınıyor."

"Evet, şey..." Köftelerim artık lav kadar sıcak olmadığından, sandviçin yarısını ağzıma atıp büyük bir ısırık alıyorum. Laine kız gibi yemek yemeye devam ediyor, ama geldiğimde gördüğüm korkuyu artık göstermeyen hafif gözlerle beni izliyor. "Her neyse... Tamam. Bir keresinde kızgın olduğumu gördün. Bir erkeğin hayatında bir iki gün sinirli olma hakkı vardır."

"Sonra bir sonraki hafta sonu yine aynısını yaptın."

Gülüyorum. "Evet. Aptal kim?" Göğsümü işaret ediyorum. "Angelo aptal."

Nedense, bir şekilde, o kızlar grubu beni kurbanlık koyun olarak seçti. Beni bu işe bulaştırdılar, suçlarının suç ortağı yaptılar, ta ki sonunda en iyi arkadaşlarımdan şoförü ve haini olana kadar.

Her hafta sonu The Shed'de grupla çalmak zorundaydım, bu yüzden kızlar her cuma ve cumartesi gecesi saat dokuzdan bire kadar nerede olduğumuzu biliyorlardı. Kardeşlerinin o saatten sonra bizi aramaya gelmeyeceğini biliyorlardı. Setimi çalardım, işimi yapardım, paramı alırdım, enstrümanları toplardım ve tüm bu süre boyunca kızların kardeşleri yokken ne tür yaramazlıklar yaptıklarını düşünürdüm.

Sihirli bir şekilde, sabahın bir buçuk civarında, eşyalarımızı topladıktan kısa bir süre sonra, ateşle oynamayı ve gece yarısı onu gezdirmekle hiçbir ilgisi olmayan bir adama ait arabayla dolaşmayı seven sarışın bir kızdan bir telefon aldım.

Kulağa geldiği kadar müstehcen bir şey değildi. Kızlar arabaya binerken kahkahalarıyla her şeyi masum hale getiriyorlardı – reşit olmayanların içki içmesini görmezden gelerseniz – ama yine de bu bir *olay haline* geldi. Ölene kadar kardeşlerimden saklayacağıma yemin ettiğim bir sır.

Yıllarca, onun gece yarısı aradığı kişi ve gizli arkadaşı oldum. Ta ki öyle olmaktan çıkana kadar...

Nat King Cole'un sesi boombox'tan yükseliyor ve gülümsemeler ve kalp kırıklıklarını anlatıyor. Bana eski lokantaları ve yavaş dansları hatırlatıyor. Alev alev yanan elbiseler, kıvrılmış saçlar, topuklu ayakkabılar ve bana yaslanan yumuşak bir vücut.

Laine, kalbim, bedenim ve beynim arasında net bir ayrım yaratıyor. O artık reşit ve ben de ondan çok daha yaşlı değilim.

Ama o incinmiş...

O, hayatımda tanıştığım en güzel kadın, ama bunu bir kenara bırakırsak, güzel gözleri ve davetkar gülümsemesinin ötesinde, vücudu benimkine bir şeyler yapıyor. Kapüşonlu sweatshirt giyse bile, Adem'in Cennet Bahçesi'ndeki Havva gibi çekici. On yıldır, ellerimi kalçalarına kaydırmanın nasıl bir his olacağını merak ediyorum. Poposuna.

Göğüslerine.

Uygunsuz olsun ya da olmasın, Laine'i becerebileceğim milyonlarca farklı yolu düşünerek, damarlarımda dolaşan durmak bilmeyen arzuyu bastırmaya çalıştım. Binlerce

uygunsuz ereksiyonla mücadele etmek zorunda kaldım ve mücadele edemediğimde, onu düşünürken sikime dokunmak zorunda kaldım.

Sadece ona.

Uzun zamandır, o benim tüm kirli rüyalarımın kahramanıydı. Rüyalarımın bende kalıcı etkiler bıraktığı sabahların kurtarıcısıydı. Elimde bir avuç sıvı sabun varken ve işe geç kalmamak için aceleyle duş almam gereken zamanlarda, duş arkadaşım.

Laine kullanıldı, istismar edildi, kırıldı ve işkence gördü, ama yine de o yanımdan geçerken ve kokusu burnuma ulaştığında, titremeye başlayan sikimi zapt etmek zorunda kalıyorum.

Çok uygunsuz. O kadar arzuluyorum ki, hasta olacağım.

Ben hayatımın baharında olan kanlı canlı bir erkeğim ve arzuladığım kadın sadece üç metre uzağımda oturuyor. Büyük beden kapüşonlu sweatshirt giymiş olsa da, siyah kumaşın altında ne olduğunu biliyorum.

"Hey, Ang?"

Öğle yemeği paketimi buruşturup Buick'in ön koltuğuna atıyorum. "Evet?"

"Arabayı bitirdiğinde..." Beni ihtiyatlı gözlerle izliyor. "Bitirdiğinde ve bir sonraki adımını düşünürken, önce benimle konuşabilir misin?"

Sözlü bir "ha?" yerine, sadece kaşlarımı kaldırıyorum.

"*Satılık* tabelasını asmadan önce, önce bana teklif eder misin? Belki satın alabilecek durumda olurum. Nakit param var, sorun değil. Ama işim bittiğinde, belki hayatım bu kadar karışık olmayacak ve bu kadar güzel bir arabayı sürmeye hazır olacağım."

"Tabii." *Zaten senin.* "Zaten bittiğinde anlarsın. Özellikle de ben isteyken motor kendini parçalamaya devam ederse."

"Evet..." Kıkırdarak gözlerini indirir ve sandviçinden kocaman bir ısırik alır. Sosu dizine damlar ve düşünmeden yaptığın gibi, içgüdüsel olarak öne eğilir ve onu yalar.

Kendini fark edince yüzü kızardı. Gözleri büyüdü ve yanakları pancar gibi kızardı, ama ben sadece gülerek

ve açık kaputa doğru yürüdüğümde, rahat bir nefes alır ve daha fazla yemek için folyoyu geri çekmeye devam eder.

"Yepyeni bir krank mili aldım. Yeni karşı ağırlıklar. Yeni kablolar." Kaputun etrafında ona bakmıyorum. Onu rahat bırakıyorum. "Yeni farlar da aldım, çünkü şimdiki farlar balık akvaryumu gibi."

"Çok titiz davranmışsın."

Beni göremese de başımı sallıyorum. "Evet. Yeni silecekler aldım. İnternette orijinal kullanım kılavuzunu bile buldum. Bu sadece benim için, çünkü onu gerçekten *çok* istiyordum."

Onun yumuşak kahkahası beni ısıtır.

"Adam yalan söylemediyse, bir hafta kadar sonra postayla gelir."

"Ne kadar ödedin?" "On dolar ve posta ücreti."

O burun kıvrır. "On dolara bahse girerim ki o kılavuzu asla göremeyeceksin." Kaputun etrafına eğilip onu izlerim. "Sen dolandırıldın Ang, çünkü orijinaline sahip olan herkes onun değerinin bundan daha fazla olduğunu bilir. Bu kadar uzun süre elinde tutan herkes neye sahip olduğunu bilir. O kılavuz bende olsaydı, onu on dolara alamazdın."

Motoruma geri dönüp, ben geldiğimde onun bıraktığı lokma anahtarını alıyorum. "O zaman göreceğiz. On dolarlık bahis – bahsi ikiye katlıyorum."

Sodanın yüksek sesli şingirdaması, anahtarımın tıklama sesleri ve radyodan gelen yumuşak melodilerle rekabet ediyor. "Yani, orijinal on dolarını, postayı ve bana bahse girdiğin on doları kaybetmeyi göze alıyorsun. Tanrım, Ang. Zaman değişti. Artık zengin oldun."

Gülüyorum ve motorun içinden kayıp düşmek üzere olan somunu yakalıyorum. "Evet, şu Charger'daki serseriden çok daha iyi durumdayım."

Laine homurdanarak arabadan indiğinde araba biraz sallandı ve ben de kaputun arkasından onun nereye gittiğini görmek için baktım. Onun çöpleri topladığını ve çöp kutusuna attığını gördüm. Başladığı lavaboya koşarak gitti, siyah kolluklarını sıyırıp bandajı ortaya çıkardı ve ellerine sabun sıktı. Uzun saçlarının gevşek bukleleri, o ovarken yanaklarına gölge düşürüyordu.

Ve ovuyor.

Kaşlarını çatıyor, daha fazla sabun sıkıyor
ve ovuyor. "Laine?"

Bandaj ıslanarak koyulaştıkça nefesi hızlanıyor.

"Hey?" Arabadan geri çekiliyorum. "Laine?"

"Bekle." Tırnaklarını kapüşonlu sweatshirtinin kollarına kaydırır ve eti
pembeye dönene kadar sertçe ovuşturur. Narin cildinde çizikler belirir ve
yanakları kızarır. O kadar sert ovuşturur ki, tüm vücudu hareket eder.

Havada endişe dolaşiyor. Vücudundan, görünmez bir bulut gibi, içime
yerleşip beni hasta edene kadar yayılıyor.

"Laine?"

"Bekle!"

Arkasına geçip muslukları kapatmak için eğildim, ama göğsüm sırtına
değdiği anda, ileri atıldı ve kalçalarını lavaboya çarptı. Çığlık attı ve döndü.
Soluk yanaklarından gözyaşları süzülüyordu ve ellerini ilk yıkadığında
olduğu gibi tuttu, duvardan kayarak uzaklaşana kadar benden dikkatlice
uzaklaştı.

Merdivenlerde koşma sesleri yankılanır, sonra Jess, Laine'in yüzüyle
aynı solgunlukta bir yüzle garaja girer. "Hey." Kız kardeşini yakalar ve
kendine doğru çeker, Jess onu göğsüne bastırır bastırmaz, Laine'in nefesi
bir nefesle patlar. "Sorun yok. Sakin ol." Bana özür diler gibi bakar. "Sorun
yok. Film izleyeceğiz. Yarın görüşürüz, Ang."

Sanki söylemediğim her şeyi duyabiliyormuş gibi, benim uygunsuz
düşüncelerim ve Laine'in bunun sonucunda çıldırmasından bir dakika sonra,
garaj kapısı kapanır ve kızlar evin içine saklanırlar.

Orası onların evi, sığınakları ve ben oraya davet edilmedim.

"Ang?"

Yeniden açılan kapıya döndüm. "Ne oluyor lan?" Elimde bir vites
kolu tutarak Kane'in kapıyı kapatıp güvenlik paneline doğru yürüdüğünü
izledim. "Nasıl seninle burada kalabilir ki, her an onu soyacakmış gibi
görünen lanet bir haydutla, ama dışarıda takılamıyor.

beni *tanıdığı* halde neden bana böyle davranıyor? Beni tanıyor, Bish! Biz aileyiz ve ben *asla* gerçekte ne düşündüğümü söylemem, ama onun ellerini titreten iğrenç adam ben miyim? Ne oluyor lan?"

"Seninle alakası yok." Dönüp, daha önce oturduğum basamağa oturur. "O musallat olmuş, Ang. Kabuslar görüyor. Sanki içsel bir saati var, erkeklere karşı bir *tolerans seviyesi*." Elini yüzüne geçirir. "Sen yanlış bir şey yapmadın. Sadece onun saatini bitirdin ve şimdi o bitti. Yarın yeni bir sayfa açacaksın."

İkimiz de söylenmemiş "*belki*"yi duyuyoruz, ama o bunu söylemeye cesaret edemiyor.

"Her şey yoluna girecek." Başını kaldırıp gözlerimi bekliyor, sonra devam ediyor. "O saatli zamanlayıcı beklediğimizden çok daha uzun sürdü. Onu uzun süre elinde tuttun. Onu güldürdün. Yarın daha iyi olacak."

Değiştiricimi işaret ediyorum. "Bu bir vuruş değildi."

"Hayır." Kıkırdayarak dirseklerini dizlerine dayadı ve beton zemini inceledi. "Hayır, bu bir vuruş değildi, ama kızımın reşit olmadan partisine izin verdiğini duydum. Bu lanet olası bir dayak atmaya değer."

"Onu *bırakmadım!*" Arabaya geri dönüp, motor bloğuna öfkemi boşaltıyorum. Sanki bu şeyi yeniden inşa etmek, ona ait olan kızı da yeniden inşa edecekmiş gibi, daha hızlı çalışıyorum. "Onun parti yapmasına *izin vermedim*. Onu boğulmaktan sayısız kez kurtardım."

"Ve kardeşine söylemedin. Onları ispiyonlayıp bunu durdurmadın."

Durup başımı eğiyorum. "İhbar mı?"

O burun kıvrır. "*İspiyonlamak* gibi. Demek istediğim, sen yardım ve yataklık ettin, orospu çocuğu. *Benim* mahkememde bu cezalandırılabilir bir suçtur."

Parmağımı çeliğin arasına sıkıştırıp öfkeyle bağırırım. "Orospu çocuğu! Siktiğimin orospusu!" Vites kolunu bağırarak fırlatırım ve çelik garaj kapısından sekip gitmesinden zevk alırım. "Aptal sikik..." Öfkeyle homurdanırım.

Kane sadece kaşlarını kaldırarak beni izliyor. "Öfke sorunların mı var kardeşim? Snickers ister misin?"

"Siktir git, Bishop! Mahkeme salonunu da siktir git. Ateş püskürene kadar kışına lehim lambası sokup sikip atayım."

O gülerek arabasının önünde volta atmamı izliyor. "Resim çizmeyi iyi biliyorsun dostum." İkinci bir anahtarı alıp ilkinde attığımda, ayağa kalkıyor ve eğlenceden sinirlenmeye doğru geçiyor. "Sakinleşmen lazım. Yayını kapattım, sözlerini duymayacaklar ama aletleri attığını kesinlikle duyacaklar. Onun için durumu daha da kötüleştiriyorsun, o yüzden kendini kontrol altına al. Onunla yemek yedin. Onu güldürdün. Zaferini kutla ve bu saçma ruh halinden kurtul."

"Siktir!" Babamın öfkeli gözleri zihnimde parıldıyor. Öfke nöbetleri. Kızgınlığı. Etrafındaki herkesi kendisi kadar mutsuz etme niyeti.

Sonra ölürkenki gözleri...

Garaj kapısına doğru yürüdüm ve kapıyı açtım. Geri dönüp, benim boktan ruh halim yüzünden artık yepyeni bir ezikle donatılmış arabaya baktım. Arkanı döndüm ve ellerimle yüzümü ovuşturdum.

"Yarın tekrar gel, Ang. Her şey yoluna girecek."

"Evet." *Çünkü benim gibi erkekler için her şey her zaman yoluna girer.*

LAİNE

SONİA

"Günaydın, Laine." Sonia, rahat koltuğuna oturmuş, şık bir takım elbise, makul topuklu ayakkabılar ve mükemmel bir saç modeli ile oturuyor. Nazikçe gülümsüyor ve bana yaklaşmamı izliyor.

Beni karşılamak için ayağa kalkmaz.

Benim burada olmamı önemli bir olay olarak görmüyor.

Sadece bir fincan çay ve bir kutu mendil eşliğinde sohbet eden iki *kızız*.

"Günaydın." Bu hafta her gün yaptığım gibi onun karşısına oturuyorum. Her zaman bu kadar sık gelmek zorunda kalmayacağım, ama şimdilik, özellikle de dün Ang'e karşı sergilediğim tuhaf davranışlarımdan sonra, ayda bir kez ziyaretten daha fazla yardıma ihtiyacım olduğu açık.

"Nasılsın?" Öne eğilir ve önceden doldurulmuş bir fincan çayı bana doğru iter. Çiçekli ve yeşil, köpek kusmuğu ve gökkuşağı gibi kokuyor.

"İyiyim..." Narin porselen fincanı alıp ellerimi ısıtmak için kullanıyorum. "Dün tuhaf bir şekilde çıldırdım, sanırım henüz düzelmedim."

Gülümsüyor. "*İyileşmek*... çok güçlü bir kelime. Kimsenin o kadar mükemmel olduğunu ve bu kelimeyi kullanabileceğini sanmıyorum. Belki hayatla başa çıkmak için daha donanımlı ya da kendilerini rahatsız eden bir durumu daha iyi idare edebiliyor olabilirler. Ama kimse yanılmaz değildir. Kimse mükemmel değildir."

Kadını baştan aşağı süzerim ve dikkatimi başka yöne çekmek için onu kullanırım. "Sen hatasız görünüyorsun. Her zaman çok düzenli görünüyorsun."

"Neredeyse yetmiş yaşındayım, Laine. Sabahları giyinmek konusunda çok tecrübeliyim." Her buluşmamızda olduğu gibi, uzun bir süre duraksıyor.

. O küçük sohbetlerle başlar, ben genellikle kazara ciddi konulara girerim, o nefes alır ve bana sandalyeyi çekmem için işaret eder, sonra da başlarız. "Ne oldu?"

"Panikledim."

"Ne zaman?"

"Dün öğleden sonra. Garajda eski Buick'imle uğraşıyordum." Çayımı içip gülümsüyorum. "Orijinal parçalarıyla birlikte bir 51 Super. Deri parçaları hala ineğe ait oldukları zamanki kadar yumuşak."

Dudakları seğirir.

"Garajda takılıyordum, müzik dinliyordum, motoru yeniden inşa etmeye hazırlamak için parçaları çıkarıyordum."

"Bu araba kimin? Her zaman böyle bir projen var mıydı?" "Hayır.

Angelo'nun. Main Street'te bir garajı var, ama bu

bu iş değil. Boş zamanlarında yapıyor ve görünüşe göre garajı dolu, bu yüzden Kane'den garajını ödünç almayı istedi, bu yüzden araba evde."

"Mmhm." Yan tarafa eğilerek, sarı bir not defteri alır ve not almaya başlar... ya da dalgalı çizgiler çizer. Ne yazdığını hiç bilmiyorum. Bana hiç göstermez ve çoğunlukla ben de bilmek istemem.

Muhtemelen sadece *deli, deli, deli* yazıyordur.

"Kasabadaki garajın sahibi. Boş zamanlarında arabalarla oynuyor. Arkadaşından garajını ödünç alabilir mi diye sordu." Açık renkli gözleri benimkilere bakıyor. "Devam et."

Omuz silkiyorum. "Bu güzel araba bütün gece garajda tek başına durdu. Onunla vakit geçirmek için dışarı çıktım, kaputun altına baktım, sonra bayılmış olmalıyım, çünkü uyandığımda elimde aletler ve yerde motor parçaları vardı."

Sessizce gülerek notlar alıyor. "Bu arada, profesyonel bir yorum değil, sadece arkadaşlar arasında bir şey..." Gözlerimi kaldırmamı bekliyor. "Erkeklerden korkma konusunda akıl sağlığını savunman komik geliyor. Senin, senin olmadığın bir şey olarak etiketlememden ve gitmek istemediğin bir yere kapatılmandan çok korkuyorsun." Beyaz ceketler ve yastıklı duvarlar zihnimde uçuşuyor. "Ama arabadan sanki bir insanmış gibi bahsediyorsun. Bayılmaktan

ve motoru sökmekten bahsediyorsun. Arabaya müzik de dinletiyorsun, değil mi?"

Karnım kıkırdamaktan titriyor. "Belki."

Kafasını sallıyor. "Tamam, devam et. Yeni araba, güzel araba, duyguları ve müzik zevki olan araba."

Sonia beni sakinleştirmeyi başarıyor. Onun nasıl benim hastane odama geldiğini bilmiyorum, onu kim çağırdı bilmiyorum, ama çağırdıkları için inanılmaz mutluyum. Bir psikiyatristim olduğu için kendimi gerçekten deli gibi hissetmeme rağmen, o gerçekten çok nazik. Fırtınanın ortasında sıcak bir kucaklama ve yumuşak dokunuşlar gibi.

Aslında hiç dokunduğumuzu hatırlamıyorum. El sıkıştığımızı hatırlamıyorum, ama sözleri, varlığı, bir kucaklama gibi geliyor.

"Arabayla uğraşıyordum. Angelo'nun eninde sonunda geri döneceğini biliyordum, ama onu tanıdığım süre boyunca..."

Sonia elini kaldırdı. "Bu Angelo... Onu ne zamandır tanıyorsun?"

"Oh. Şey... Sanki sonsuza kadar. O, kardeşimin en iyi arkadaşı. Birlikte okula gittiler, bu yüzden hep etrafımızdaydı."

"Tamam." Kağıdına daha fazla dalgalı çizgiler ekliyor. "Devam et."

"Yani, şimdiye kadar, onun garajı erken kapattığını hiç görmedim. Ama dün kapattı. Saat üçü biraz geçe eve sandviç ve soda ile geldi, garaj kapısını çaldı ve içeri girmek istedi."

"Onu içeri aldın mı?"

"Tabii ki." Çayımı masaya koydum ve ellerimi örtecek şekilde süveterimin kollarını aşağı çektim. "O iyi biridir. Her kızın hayatında olması gereken türden bir arkadaştır."

"Bir arkadaş... Tamam."

"Onu içeri aldım ve arabayı tamir ettiğimi açıklamaya çalıştım. Bana sandviç ikram etti ve kahvaltı yapmayı unutmuş olduğum için aç olduğumu fark ettim."

Gülümseyerek bana baktı. "Onunla yemek mi yedin? Bu iyi, Laine. Bu bir gelişme."

"Evet, şey..." Omuz silkiyorum. "Yemeğimi yedim. Sohbet ettik, eski günleri yad ettik."

"Sizin çok eski bir geçmişiniz mi var?"

"Evet. Dediğim gibi, o hep etrafta olmuştur. Sohbet ettik ve her şey yolundaydı; eski anılar, eğlenceli hafta sonları, partiler, diğer arkadaşlara söylediğim aptalca yalanlar hakkında güldüm. Panikle miyordum, ama sonra, bilmiyorum, köfteli sandviçimi yedim, pantolonuma biraz döktüm, temizledim. Gençliğimizden bahsediyorduk, sonra bandajımda kan gördüm."

"Bandajında kan mı?" Artık gülümsemiyor, öne doğru eğiliyor ve ellerimi kapatan bandajı dikkatle inceliyor. "Dikişlerin açılmış mı?"

"Hayır. Köfte sosuydu, ama garipti. Beynimde bir döngü gibi; sosu gördüm, Graham'ı gördüm. Duşu ve mutfak bıçağını gördüm. Hatırlamadığım erkeklerin gözlerini gördüm." Omurgamdan titreme geçiyor. "Yıkanmam, kanı temizlemem, erkekleri temizlemem gerekiyordu." Uzun, titrek bir nefes alarak, kendimi tekrar korkutmadan önce sözlerimi yavaşlatıyorum. "Şey... Sanırım daha da kötüsü, çünkü o adamların kim olduğunu bilmiyorum. O kadar çoklardı ki, o kadar karanlıktı ki, o kadar hissizleşmişim ki, muhtemelen mağazada içlerinden birinin yanından geçip tanıyamayacağım." Bu beni başımı döndürüyor. Midemi bulandırıyor. "Yarın işe gidecekler, mağazaya gidecekler, bebeklerini öpecekler ve okula gönderecekler, ve ben bilmeyeceğim. Onların kabusları yok, ama benim kabuslarımın sebebi onlar."

Gözlerimiz buluşur: Onunki çelik gibi, benimki kırmızı ve kaşıntılı. "Belki bazılarının çocuklarına ders veriyordumdur. Veli toplantısı için okula gelebilir ve beni tanıyabilir. Benim olduğumu anlar, ama ben onun kim olduğunu bilmeyeceğim. Uzun zaman önce onların yüzlerine bakmayı bıraktım. Bakmayı bıraktım, çünkü kabuslarımda daha fazla yüz görmek istemedim."

"Tamam." Nazikçe geriye yaslanıyor ve nefes almam için bana zaman tanıyor. Kirli kollarımı kaşımam için. "Yavaş ol. Kendine hissetme izni ver, ama onların sana daha fazla zarar vermesine izin verme."

Korkumu gizlemek için derin bir nefes alıyorum. Artık acı çekmemi istemiyor, ama elimde değil. Yüzsüz yabancılar beni çok korkutuyor. Onlardan biri postacı olabilir, ya da Jonah'ın dükkanında çalışıyor olabilir.

Pizza dağıtıcısı. Sonia'nın erkek asistanı.

Beni istismar eden adamlardan herhangi biriyle karşılaşabilirim ve bunu bilemezdim.

"Angelo benim üzgün olduğumu fark etti. *Tabii ki*. Çok da ince davranmamıştım. Yardım etmek için yanıma geldi ve ben sadece..." İç çekiyorum. "Kendimi kaybettim. Onun yardımına ihtiyacım yoktu ve kesinlikle bana dokunmasını istemiyordum."

"Onun senin arkadaşın olduğunu, uzun zamandır birlikte olduğunuzu söyledin. Neden sana dokunmasını istemiyorsun?"

Gözlerim yaşlarla doldu. "Çünkü kirli eller hala bana dokunuyor. Zihnimde bana dokunuyorlar, bana zarar veriyorlar. Saçımı çekiyorlar ve cildimi çimdikliyorlar. O bana dokunduğunda, zihnimde onun yüzü beliriyor. Kulüpte." Nefesim boğuk bir titremeye dışarı çıkıyor. "Onu onlar gibi yapmak istemiyorum. Bu ilişkiyi kurmak istemiyorum, çünkü o benim arkadaşım ve bu dünyada çok az erkek iyi. Mutlu anılarımızı hatırlamak ve nazik, kibar bir adamı bir canavarla değiştirmek istemiyorum. Onu korktuğum biri haline getirmek istemiyorum." Gözyaşları yanaklarımdan akıp kucağıma düşüyor. "O iyi bir insan. Saf ve nazik ve beni korumak için otobüsün önüne atlayacak biri, bu yüzden onu kabuslarımdaki bir canavara dönüştürmektense, artık gelmemesi daha kolay olur." Kolumla yanaklarımı silerek kuruluyorum. "Onu, beni milyarlarca kez kurtaran adam olarak zihnimde tutmak daha iyi. Graham ile lekelenmiş yeni anılar yaratmamıza gerek yok. Eskileri saklamalıyız, çünkü onlar saf."

Sonia masanın üzerinden mendil kutusunu kaydırır ve arkasına yaslanır. "Artık onu hayatında istemiyor musun? Kız kardeşin ve Kane'e hislerini anlattın mı? Orası onların evi ve misafirlerinden biri seni rahatsız ediyorsa, bunu onlara söylemelisin. Sana güvenli bir ortam sağlamaya çalışıyorlar, ama sen söylemezsen seni neyin incittiğini bilemezler."

"Hayır." Burnuma mendil tutuyorum. "Benim bir ucube olmam onun suçu değil. Geçmişte olanlarla şu anda olanları ayıramamam onun suçu değil. O da Jess ve Kane'in arkadaşı ve sırf ben kendimi kontrol edemiyorum diye onların iyi bir arkadaşlarını terk etmelerini isteyemem."

Başım ağrıyor. Yeni bir gün, daha fazla gözyaşı, başka bir baş ağrısı. "Uzak durmam en iyisi. Bu benim sorunum. Benim hatam. Onun değil."

Bir saatlik seansın sonunda Sonia'nın ofisinden çıktığımda, Jess dergisini bir kenara atıp bana doğru geliyor.

Yüzümdeki lekeleri ve henüz kurumamış gözyaşlarımı görmezden gelir, elimi tutar ve benimle aynı hızda yürümeye başlar. "Nasıl gitti? Bir aydınlanma yaşadın mı? Matt Damon'la tanıştın mı?"

"Hayır." Elini sıkıca tutup ağır ön kapıdan geçtim. "Ama bugün tımarhaneye gönderilmeyeceğim."

Gözlerini devirdi. "Sen her zaman dramatik olan sendin. Dixie'nin yerine gitmek ister misin? Yaşlı cadaloz bu hafta yeni tatlar getirmiş, bu yüzden ondan nefret etsek de, sadece denemek için hain olup düşman kampına girmeye razıyız. Çıkarken ona orta parmak gösterip kendimizi daha iyi hissedeceğiz."

Kane'in büyük kamyonetine doğru yürürüz ve bir erkeğin kamyonetini neden bu kadar yükseğe kaldırması *gerektiği* konusunda homurdanarak ve küfrederek içeri gireriz.

"Aslında..." O emniyet kemerini takana kadar bekledim. "Düşünüyordum da... Muhtemelen daireme geri taşınmamın zamanı geldi."

"Ha!" Kontak anahtarını çevirip kamyoneti vitese takıyor. "İyi denemeydi bebeğim, ama beni terk edemezsin. İkizler ömür boyu, unuttun mu? Dokuz ay boyunca aynı vajina suyunda yüzdük. Seksen yaşına geldiğimizde de birlikte yaşıyor olacağız."

"Benim üçüncü tekerlek olmama izin veremezsin." Büyük kamyonet caddeye çıkarken ona döndüm. "Kane ile baş başa kalmak istersin herhalde."

"Hayır. Çünkü sen gittiğinde Eric geri gelecek. Her halükarda, yine de mutfak tezgahında sevişemeyeceğim."

"İğrenç."

"Ve ev misafirleri arasında seçim yapmam gerekirse, Eric iyi bir adam ama ben seni seçerim. Sen baba şakaları yapmazsın ya da banyo zemininde terli spor çoraplarını bırakmazsın."

Dudaklarımı büzüyorum. "İğrenç."

LAİNE

KARANLIKTAKİ ZİYARETÇİ

"Hadi ama Lainie. Eğlenceli olacak, söz veriyorum." Graham elimi sıkıca tutar ve beni caddenin karşısındaki, kapısından insanlar taşan bir kulübe doğru sürükler.

"Eve gitmek istiyorum." Elimini çekmeye çalışıyorum. Ona kızgınım, çünkü bu en iyi arkadaşımın doğum günü yemeği, ama ben orada mıyım? Hayır. Buradayım, çünkü Graham istediği şeyi yapmamızı istiyor. Bizi kulelerde kilitli tutmayı seven kardeşlerimle çevriliyim, ama Graham'ın suçluluk duygusu çok güçlü. "Bu gece dışarı çıkmak istemiyorum. Eve gidip Britt'i aramak istiyorum."

"Onu aramayacaksın!" Sokak ortasında dönüp duruyor. "Hayır dedim. Nedenini bilmek ister misin? Çünkü o arkadaşların sana iyi gelmiyor. Sorun çıkarıyorlar. Televizyonda o kızla ilgili olanları görmedin mi? Adamının onu aldattığını görmedin mi?"

"O aldatmıyordu..."

"Onu aptal gibi gösterdi! Neden o pisliklerle arkadaşlık etmek istiyorsun?"

"Ben..."

"Hayır dedim." Gözlerinin bu kadar soğuk bakabileceğini hiç bilmiyordum, hareketlerimi kontrol etmek için elimi sıkıyor. "Neden bana kasten itaatsizlik ediyorsun? Ben sadece senin için iyi bir hayat kurmaya çalışıyorum. Çok çalışıyoruz, özel hayatımız yok."

"Anlamıyorsun!"

"Hayır, Lainie, sen anlamıyorsun. Buranın ıssız bir yer olduğunu biliyorum. Arkadaşlıkların sıkı ve etkinliklerin basit olduğunu biliyorum, ama bu arkadaşları iyi oldukları için seçmedin. Başka seçeneğin yoktu."

"Bu doğru değil!"

Beni öne doğru çeker. "Şimdi seçim yapma şansın var. Beni seviyorsun, Lainie. Beni sevdiğini söyledin. Neden bu konuda bana güvenmiyorsun? Bana güvenmiyorsan, o zaman bizim ilişkimiz ne tür bir ilişki?"

"Gray! Hoş geldin."

"Selam." Adamlar birbirlerine doğru adım atarlar – 136 kiloluk fedai ve 79 kiloluk emlakçı – ve omuzlarını çırparlar.

"İzlemek mi, göstermek mi?"

"Gösteriyorum." Graham'ın gülümsemesi adeta parlıyor. "Zamanı geldi. Bu gece sahneye çıkacak."

"Ah, kızım." Adam gözlerinde bir ışıltıyla bana bakar. "Nihayet. Bahis ne?"

"Her biri bir."

"Yüz dolar mı?"

"Defol git buradan. Bin dolar."

"Siktir, orada kraliyet ailesi mi var? Saf mı? Elmaslarla süslü mü? Bin dolarlık neyin var ki?"

Graham beni sinsi sinsi bakan adamın yanından çekip karanlık bir kapıdan içeri soktu. "Parayı getirdiğinde öğrenirsin herhalde."

Gözlerimde yaşlar ve vücudum ağrılar içinde yataktan kalkıyorum. Nefes almakta zorlanarak battaniyemi kenara itip yatak odasının kapısına doğru sendeleyerek yürüyorum.

Karanlık koridoru görebilecek kadar kapıyı aralıyorum ve tüm o hayaletlerin olasılığı karşısında kalbim hızla atmaya başlıyor. Durmaya vaktim yok, koridorda sendeleyerek ilerliyor ve ortak banyoya giriyorum. Işıkları açıp lavaboya koşuyorum, gözlerimi sıkıca kapatıp musluğu açıyorum. Parlak ışıklar hala gözlerimi acıtıyor ama karanlıkta duramam.

Bunu yapamam.

Ellerimi buz gibi soğuk suyun altına tutup yüzüme serpiştiriyorum. Soğuk şok hoş bir dikkat dağınıklığı yaratıyor, bana odaklanacak başka bir şey veriyor, bacaklarımın arasında zonklayan ağrıdan başka bir şey.

Gözyaşları gözlerimi yakıyor ve utanç izleri gibi yanaklarımdan aşağı akıyor, suyun soğukluğuna karşı kaynar sıcaklıkta.

"Bitti." Uzun, derin nefesler alıyorum. "Bitti. Apartmanda değilim. Graham'ın evinde değilim. O kulüpte değilim."

Geçen yılın sonlarında yanan Infernos adlı kulübün anıları, o kapı görevlisinin sırtıışındaki altın dişin parıltısının yerini alıyor. Kalın çelik kirişleri eriten alevler, 'gösteri' odalarından birine girdiğimizde Graham'ın gülümsemesinin parıltısının yerini alıyor.

"Sorun yok. Sorun yok. Sorun yok." Ellerime sabun sıkıp parmaklarımı birbirine sürtüyorum. O kulüpte yaralandım ve artık yeter dediğimde, boğazıma bıçak dayandığında bunun ne kadar korkutucu olduğunu ilk elden öğrendim.

Söyleneni yap, seni pis küçük sürtük.

Eskiden güçlüyüdüm; iradeli, kararlı, güçlü bir vücuda sahiptim.

Ama her hayır dediğimde, tehditleri daha da sertleştirdi, ta ki ağzıma dolu bir silah dayayıp tekrar söylemeye cesaret etmemi isteyene kadar.

Kulübün yandığı gün, Angelo'nun beni kurtarmak için alevlerin içinden koştuğu gün, korkutucu silahını sallayıp beni diğerlerinin geçmişte yaptığı gibi savurması beni korkutmalıydı.

Jess ve Kane'in çıkmasını beklerken, o silahı elinde, kasları şişkin bir şekilde dışarıda nöbet tutuyordu.

O silah beni korkutmalıydı, ama korkutmadı.

"Sorun yok. Sorun yok. Sorun yok." Ellerime daha fazla sabun sıkıp yeniden başlıyorum.

Jess'i düşün. Kane'i düşün, çünkü o korkutucu bir marshmallow.

Wanda diye adlandırabileceğim güzel arabayı düşün.

Ellerim sertleşiyor, tırnaklarım derime batıp kırmızı izler bırakıyor.

İnekleri düşünün – devirdiğimiz, kaçmasına izin verdiğimiz, şimdi evcil hayvan olarak gördüğümüz inekleri.

Kendimi toparlamam lazım.

Lanet olsun, durmam lazım!

Sonia beni henüz kovmadı çünkü deliliğimin sadece yarısını görüyor. Gecenin ortasında yaşadığım krizleri görmüyor. Tırnaklarımın kolumda bıraktığı kan izlerini ya da sürekli kaşıyıp yıkadığım için dikişlerimin üzerinde oluşan iğrenç kabukları görmüyor.

Kaşımaya ve
yıkamaya
devam
ediyorum.

Ağlayarak musluğu kapatıyorum, sonra çatlamış parmak eklemlerim kanayana kadar el havlusuyla ovuyorum. Çok fazla yıkamak, parmaklarımın kurummasını ve çatlamasını sağlıyor.

Bu da onları kanatır. Bu da
onları kirletir.

Bu da benim onları tekrar yıkamama neden oluyor.

Beyaz havluyu çamaşır sepetine atıyorum ve kan lekelerini kasten görmezden geliyorum. Odama gitmek yerine, aşağı inip bir şeyler içmek yerine, koridora çıkıp Jess'in kapısına koşuyorum ve onların düzgün olmalarını diliyorum. Işık düğmesini görmezden gelip, pencereden içeri giren ay ışığını yolumda rehber olarak kullanıyorum.

Yatağın hangi tarafının Jess'e ait olduğunu biliyorum, ama taraf değiştirmiş olsalar bile umurumda bile değil.

Mucizevi bir şekilde, Kane beni korkutmuyor.

"Jessie?" Omzuna dokunuyorum. "Jessie! Uyan. Ah!" Güçlü bir el kolumu geriye doğru çekince bileğimden bir acı dalgası geçiyor.

Kolumu arkamda bükünce çığlık attım, ama "Siktir!" diye bağırınca lambalar yandı ve el beni bıraktı. "Laine?" Kane sol elinde silahla yatakta oturdu, sağ eli Jess'in kalçasındaydı. "Siktir, kadın! Ne halt ediyorsun sen?"

"Laine?" Jess oturur ve çıplak göğsünü örtmek için yorganı çeker. "Sarılmak ister misin?"

"Sarışın! Uyurken sana saldırmasını sormayacak mısınız? Hemen sarılmaya mı geçeceksin? Siktir." Battaniyesini daha yukarı çekerek yüzümü derin bir kızarıklıkla kaplar.

"Aman Tanrım. İkiniz de çıplaksınız." Ayağa kalkıp geri çekildim.

"İğrenç.

Tamam."

"İğrenç mi?" Kane durur ve öfkesini kontrol altına almak istercesine titrek bir nefes alır. "Tamam, bekle." Dönerek, tehlikeli silahı komodinin üzerine vurur ve yüzünü sertçe ovuşturur. "Siktir. Adrenalinimi yükselttin. Ben, gece yarısı gizlice yaklaşmak isteyeceğin türden bir adam değilim."

"Sana gizlice yaklaşıyordum. Jess için buradayım!"

"Ben de kızımın gizlice yaklaşılmamasına izin verecek türden bir adam değilim. Kahretsin!"

"Laine?" Jess yatağın karşısına uzanıp kendini örtmek için büyük beden bir gömlek kapar. "Bebeğim?" Beni yatak kenarına, onun küçük kaşığı olana kadar aşağı çeker. "Ne oldu?"

Battaniyenin hareket sesiyle gözlerimi kapatıyorum. Yerdeki ayak sesleriyle. Giysilerin hışırtısıyla.

Jess, parmağını alnımda hafifçe gezdirir ve vücudunu benimkine sarar. "Anlat bana, bebeğim."

"Kabus gördüm."

O başını sallar. Artık sürekli kabus görüyorum, bu yüzden artık şaşırmıyorum. Sürpriz değil. Graham'ı tanımanın talihsiz bir yan etkisi.

"Kulüpteydik ve o..." Omuz silkiyorum. Şaşırtıcı bir şekilde, olanlara karşı duyarsızlaşıyorum galiba. Belki de Sonia haklıdır; konuşmak, sık sık anlatmak, bunu bir ezber haline getirmek, duygusuz bir hikayeye dönüştürmek, bana acı veren bir şey olmaktan çıkarır. "Beni sattı. Her erkek için bin dolar."

"Oh, bebeğim..."

"Graham bir servet kazandı ve ben kaç erkeğin bana dokunduğunu sayamadım."

"Onu öldürmek istiyorum," diye kulağıma fısıldadı. "Onun sikini kesip ona yedirmeyi istiyorum."

"Ang'e ona kızdığım için özür dilemek istiyorum."

"Sen..." Durur. "Ha?" Dirseklerine yaslanıp, uzun saçları yüzümü gıdıklayana kadar bana bakar. "Ang mı?"

"Panikledim, bu yüzden ona özür dilemeliyim."

"Tamam... Peki." Yatağın yanındaki masaya uzanıp cep telefonunu alır. Ekranları kaydırıp şifreyi girer ve ekran koruyucusu olarak benim ve Luc'un resminin olduğu cep telefonunu bana uzatır. "Ona mesaj at, böylece uyanınca güzel bir şey görsün."

Kız kardeşimin yatağının kenarında tehlikeli bir şekilde dengede duruyorum ve dönerek burnumuzu burnuna yaklaştırıyorum. "Bana ulaşmak için alevlerin içinden koştu."

"Ang?"

Hücreyi aramızda tutuyorum. "Evet. Sahip olduğunu bilmediğim bir silahı vardı, çok korkutucu ve kontrolcüydü, sonra beni kaldırdı

kaldırıp fırlattı. Ağladığım için durmadı. Beni kaldırıp dışarı taşıdı."

"Kulüp yanarken mi demek istiyorsun? O gün..." Sesi çatallanıyor. *Kane'in öldüğü gün.* "O günü rüyada gördün mü? Ang'i rüyada gördün mü?"

"Hayır." Gözlerimi sıkıca kapatıp, bir damla gözyaşı süzülünce iç çekiyorum. "Graham'ı gördüm rüyamda. Korkunç silahlar ve kötü şeyler gördüm, ama sonra uyandım ve tuvalete gittim. Tuvaletteyken kendime Ang'i düşünmemi söyledim. Silahı. Yangını. Hepsi gerçekten korkunç şeyler. Bir araya geldiğinde daha da kötü oluyorlar. Ama Ang beni kurtardı. O beni her zaman kurtarır."

O başını sallar. Bir dakika önce derin uykuda olduğunu asla tahmin edemezsiniz. "Ang iyi biridir. Her zaman arabayla dolaşıp bizim pisliklerimizi temizler." Sessizce kıkırdar. "O lanet Charger'la kaç kez dolaştık ve Luc ve diğerleri ne yaptığımızı anlamasınlar diye birbirimizi susturduk?"

"Onlar şehrin diğer ucunda olsalar da, susmak anlamsızdı."

Gülüyor. Battaniyenin altında bacaklarını benimkilerle dolaştırarak elimi okşuyor. "Ona yasağının kaldırıldığını söyle. Ona kızgın olmadığını söyle."

"Ona yasak koyduğumu hiç söylemedim." Kaşlarımı çattım. "Ve ona kızgın olduğumu da söylemedim. Bana kızgın olduğunu mu düşünüyor?"

Omuzlarını silkiyor ve tekrar yüzümü okşamaya başlıyor. "Her halükarda bir mesaj almak hoşuna giderdi."

Ellerimi ayırıp saate bakıyorum. "Neredeyse kalkma vakti

."

Erkek gibi esniyor. "Saat kaç?" "Dört kırk beş."

"Bu kalkma zamanı *değil* ki. Daha uyumadım bile uyumadım bile."

"Benden önce yatağa gittin. Saatlerdir buradasın." O pis bir gülümseme attığında, yüzüm kızardı. Graham bir şekilde beni bakire bir namusluya dönüştürdü. "İğrenç. Saatlerce mi? İğrenç!"

"Nefret edenler nefret edecek, bebeğim. Mesajını gönder ve yataktan çık. Adamım uyanık, ben de uyanığım."

"Sen hastasın. Ve benimle yatacağına söz vermiştin. O ne oldu?"

"Erkekler kızlardan önce gelir, bebeğim. O D'ye sahip, ben de V'ye ilgi duymuyorum."

İğrenç.

"Sizi duyabiliyorum aptallar!" Kane'in sesi şimdi aydınlatılmış koridorda yankılanıyor. "İkiniz de aptalsınız. Arayıp konuş, Laine, sonra da yataktan defol git. Ben de biraz V istiyorum, o yüzden kulaklıklarını takıp müziğin sesini açmanı istiyorum."

Hayal kırıklığıyla başımı sallıyorum. "Erkek arkadaşın iğrenç." O da başını sallıyor. "Evet. O bir domuz."

"Hiç terbiyesi yok."

Kız başını sallar. "Hayır. Ve bunun için hiç pişmanlık duymuyor." "Ernie ile kalmalıydın. O sana yakışıyordu."

Rinocerus'un toynakları koridorda gümbür gümbür ses çıkarıyor. "Ernie de kim lan?"

Ve bu ne boktan bir isim böyle?"

Kıkırdayarak Jess'ten uzaklaşıyorum. Stratejik olarak yatağın kenarından düşerek, onun tokatlayan elinden kaçıyorum ve cep telefonunu komodinin üzerine bırakıyorum. "Ernie onun tek gerçek aşkıydı. Hala onunla konuşuyor ve bana onun penisinin seninkinden daha büyük olduğunu söyledi."

"Sarışın!"

"Yalan söylüyor!" Gülerек, onu yataktan çekip omzuna attığında çığlık atar. "Yalan söylüyor!"

Ernie adında birini tanıyor musun?

Bana yalan söyleme, kadın."

"Evet." Burun kıvrarak, baş aşağı sallanırken onun sırtına bir tokat attı. "Aslında tanıyorum. Okulda bizim sınıfta idi. Şimdi vergi muhasebecisi."

"Blondie! Onun aleti benden daha mı büyük? Ne oluyor lan?"

Onun kadına sert davranışına biraz kıskançlık duyarak çiftten uzaklaşıyorum; o kaba ve aptalca davranıyor ama kadına zarar vermiyor. Kadının kıcına şaplak atıyor ama acımasız değil.

"Hayır!" Gülerек, kapıyı yumuşak bir sesle kapatıp uzaklaştığımı fark etmiyor. "Bence onun penisi kalem gibi! Ama bunu Britt'e sorman gerek, çünkü biz erkekleri paylaşmayız."

Gözyaşları içinde yataktan fırladım. Kalbim hızla çarparak Jess'in odasına girdim. Ama gülümseyerek çıktım.

Küçük kız kardeşim ve onun devasa erkek arkadaşının etkileşimini izlemek benim için mükemmel bir ilaç. Tamamen normal, karşılıklı rıza, sevgi ve saygı dolu bir ilişkinin işleyişini görebiliyorum. Onun iri ve korkutucu olduğunu ve ona zarar verebileceğini biliyorum, ama bunu yapmıyor. Yapmayacak da.

Ve denese bile, ona onu durduracak güveni ve yeteneği kazandırdı.

Odama geçip kendi cep telefonumu alıyorum ve eski cihazı açıyorum.

Angelo.

Telefonumdaki ilk kişi.

Neden olmasın ki, tuşa basıyorum. Koridora geri dönüyorum ve Jess'in odasından gelen yumuşak inlemelerden utanıyorum. Kafama müzik takmak yerine, garajda Wanda'yı ziyaret edeceğim.

"Laine?" Anında, Ang'in panik tonu kalbimi hızlandırdı. Panik moduna o kadar alışkınım ki, saldırıya o kadar alışkınım ki, onun endişesi beni yüksek alarm durumuna geçiriyor. "İyi misin?"

"Selam." Sesim beklenmedik bir şekilde çatladı. "İyiyim. Panik yapmayı biraz bırak. Karanlık bir evde yürüyorum ve beni korkutacaksın."

"Sen... sen..." Patlayıcı bir nefes verir. "Ha?" "Uyanık mısın?"

"Şimdi uyanığım, ama dışarısı hala karanlık. Sen iyi misin?"

"Evet." Bir elimle tırabzana tutunarak merdivenlerden aşağı indim. Boynum kırılıp ölmek istemiyorum. Onca şeyden sonra olmaz. "İyiyim. Kötü bir rüya gördüm, sonra Jess'i ziyarete gittim, şimdi o seks yapıyor, ben de Wanda'yı ziyarete gideceğim."

"Jess seks mi yapıyor?" "Evet."

"Şu anda mı?"

"Evet. Neden bu konuya takıldın?"

"Ben sadece..." Onun kekelemesine gülümsüyorum. "Değilim. Devam edelim. Onların ne yaptığını nasıl bildiğini sormayacağım. Lanet olası gecenin ortasında onları ziyaret ettiğini bile söylemeyeceğim, ve şimdi... hayır." Telefonda cızırtılı bir ses geliyor. "İyi misin?"

"Evet." Oturma odasından geçip tüm ışıkları açtım.

"Wanda kim? Evden çıkıyor musun? Yalnız başına hiçbir yere gitme, gelip seni alırım."

Bir dakika önce midemde hissettiğim endişe yok oluyor. "Eski günlerdeki gibi. Aptalca şeyler yapacağımı biliyorsun, ama beni durdurmak yerine, gitmem gereken yere götürüyorsun."

"Çünkü aptalca şeyler yapmanı engelleyemem," diye homurdanır. "Tek yapabileceğim, tekrar eve sağ salım dönmeni sağlamak."

Mutfığı geçip ışıkları açmaya devam ediyorum. "Sen çok tatlı bir arkadaşsın Ang. Sana bunu söylediğimi hatırlamıyorum."

"Laine..." Uzun bir nefes verir. "Aradığın için kızgın değilim. Aradığın için asla kızgın olmayacağım. Ama sadede gelebilir misin? Endişeden hasta oluyorum."

"Oh, evet." Kahve makinesinin düğmesine basıp kahve çekirdekleriyle uğraşmaya başladım. "Üzgünüm. Seni endişelendirmek istemedim."

"Önemli değil. Ne oldu?"

"Neredesin?"

"Yataktayım. Sence neredeyim?"

Onun keskin sözleri beni gülümsetir. Ang, hazır olmadan uyandırıldığında huysuzlanır.

"Üzgünüm. Yatakta olduğun belli. Bugün kafam biraz karışık ve saat daha beş bile olmadı ama kahveyi hazırlamaya başladım."

"Neden yatağa geri dönmüyorsun?" Alçak ve boğuk sesi ne kadar yorgun olduğunu gösteriyor. Ang'i daha önce hiç sarılgan biri olarak görmemiştim, ama bu saatte sesi öyle geliyor. Yumuşak battaniyelerin altında sıcak bir kucaklaşma gibi. "Kötü rüyalar berbat, ama biraz daha uyumaya çalışmalısın."

"Hayır, bugün uyanığım. Kahve yapıp biraz çalışacağım, ama önce seninle konuşmak istedim."

"Öyle mi?" Esneyerek yatakta hareket etti, sanki başucuna oturmak için yukarı doğru kalkıyormuş gibi. "Ne hakkında konuşmak istiyorsun?"

"Geçen gün sana sinirlendiğim için özür dilemek istedim."

"Özür mü diliyorsun?" Sesindeki tembellik bir anda yok oldu. "Özür mü? Ne için özür diliyorsun?"

"Şu anda kafam çok karışık." Makinenin kapağını kapatıp çalıştırmak için düğmeye basıyorum. "Graham birçok şeyi mahvetti, özgüvenimi, özerkliğimi, özgürlüğümü gibi. Beni gölgelerden korkar hale getirdi. Ve erkeklerden. Beni erkeklerden korkar hale getirdi."

"Laine..."

"Senden korkmuyorum, Ang. Senden hiç korkmadım, ama senden korkmaya *başlamaktan* korkuyordum." Kenarda durup kahve makinesinin tezgahta titremesini izliyorum. "Ne demek istediğimi anlıyor musun? Anlatabildim mi?"

"Sana asla zarar vermeyeceğim, Laine. Asla."

"Biliyorum." Buzdolabına gidip sütü çıkarırım. "Yapmayacağını biliyorum, ama biraz korkacağımı düşündüm ve bu korkunun, beni korkutan diğer herkesin yüzünü senin yüzüne yansıtacağından korktum." Kapüşonlu sweatshirt'ümü çıkarmış, uyku şortu ve tişört giymiş halde, lavabonun üzerindeki siyah pencereden dışarı bakıp titriyorum. "Kendi sorunlarım yüzünden eski bir dostluğu bozmaktan korktum, bu yüzden seni uzaklaştırdım. Seni aradığımın sebebi, seni uzaklaştırdığım için özür dilemek. Geçen gün sana sinirlendiğim için özür dilerim."

"Özür dilemene gerek yok. Hislerin için benden asla özür dilemek zorunda değilsin. Ben senin arkadaşını, ömür boyu sürecektir PMS krizlerine, kefalet ödemelerine ve belki de asla çözemeyeceğim bilmecelere razı oldum."

"Ve gece yarısı gelen sinir bozucu telefonlar?"

O gülümser. "Aradığın için kızgın değilim. Endişelendim, ama kızgın değilim."

"Normalde saat kaçta uyanırsın?"

"Ah... duruma göre değişir." Yatakta hareket eder. "İş günü ise, genellikle saat altıda kalkarım. Kulüpte bir setin ardından sabah ise, ne zaman istersem o zaman kalkarım. Setin ardından iş günü ise, Voldemort'un tek boynuzlu at kanını içtiği gibi kahve içerim ve öğlen uykusuna kadar yarı hayat yaşarım."

"Dün gece arkadaşlarla oynamadın, değil mi?" "Hayır.

Erken yattım."

"Yani aslında seni çok erken uyandırmadım. Dinlenmiş ve büyük bir güne hazırsın."

Sanki gözlerini kısıyor gibi *hissediyorum*. "Neden?"

Gülüyorum. "Seni uyandırdığım için kendimi daha iyi hissetmeye çalışıyorum." Bitmiş kahvemi alıp biraz süt ekliyorum. Hızlıca karıştırıp yanık hissiyle tıslayarak, fincanı alıp garaja doğru yöneliyorum. "Wanda'yı görmeye gidiyorum."

"Hâlâ Wanda'nın kim olduğunu söylemedin."

"Buick." Garajın ışıklarını açtım ve önümdeki solmuş hurda yığınının gülümsedim. "Bu araba, insanın içine girip dolaşmak isteyeceği, sırf sürüş keyfi için sürmek isteyeceği bir araba gibi. Gidecek bir yer yok, yetişecek bir iş yok. Üstü açık, müzik son ses, rüzgâr, güneş ve açık yol dışında hiçbir şey yok." Bu arabanın vaat ettiği özgürlüğe iç çekiyorum. "Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Evet." Yine sakallarını kaşıyor. "Ne demek istediğini anlıyorum. İyi bir araba."

"Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Hmm..." Boğazını temizledi. "Belki. Ne bilmek istiyorsun?"

"Peki," diyorum ve kupamı duvara dizili kutuların üzerine koyup, böcek öldürücüyü açmak için hareket ediyorum. Her yer sivrisineklerle dolu ve benim de açıkta kalan çok fazla tenim var. Uzun zamandır ilk kez kollarım ve bacaklarım ışığı hissedecek. "Başka bir sorum vardı ama şimdi gerçekten bana söylemeyeceğin şeyi bilmek istiyorum. Sırların neler, Angelo? Bana her şeyi anlat."

O alaycı bir şekilde güldü. "Hayatta olmaz. Asıl sorduğun soru neydi?"

Gözlerimi deviriyorum. "Madem uyanıksın, belki de buraya gelmelisin. Bu, yüz yüze sorulması gereken bir soru gibi geliyor."

ANGELO

SHIIIIIIIT

Tatlı rüyalar ve zevkli inlemelerden, gece yarısı çalan alarm ve hızla çarpan kalbe kadar, o telefonu kapattığı anda yataktan fırlarım, çarşaflara takılıp düşerim, bir çift iç çamaşırı giyerim ve ikinci kez takılıp düştüğümde neredeyse başımla alçıpan duvara çarparım.

Sikim ağrıyor. Arzu ile zonkluyor.

Bir adam uykuya dalarken belli bir sarışını düşünür, onu rüyasında görür, onun eskisi gibi özgür, aptal ve vahşi olduğunu hayal eder. Onun içine derinlemesine girmeyi hayal eder ve onun çıldırmasından endişelenmesine gerek yoktur, bu yüzden uyandığında ekranında onun adının yanıp söndüğünü gördüğünde, arkadaşlıktan aşka geçiş ölçeğinde işler bulanıklaşmaya başlar.

Karanlıkta bana seslenen adı, en ufak bir ritimle uçtuğum, rüya sisinde zafer kazandığım anlamına geliyordu, ta ki beynim durumu kavrayana ve endişe beni neredeyse mahvedene kadar.

Ne istiyor?

Ne hakkında konuşmak istiyor?

Beynim penisinizi geçip benim için düşünmeye başladığında, hayatımdan yıllarımı çaldığını biliyor mu?

Elimde cep telefonum ve üstümde yarı giyinik bir tişörtle banyoya koşuyorum. Aynanın önünde durup, tezgahın bir saç lastiği alıp saçlarımı geriye atıyorum. Saat sabahın beşi ve o beni isteyerek davet ediyor.

Sanki gitmeyecekmişim gibi.

Kahveyi içmeden, kahvaltıyı unutarak, deli gibi çarpan kalbimi görmezden gelerek, ön kapıdan dışarı fırlıyorum ve koşarken giysilerimi giymeye çalışırken onlarla boğuşuyorum. Komşularımdan sessizce özür dileyerek, Charger'ı çalıştırıyorum ve beş blokluk bir alandaki tüm çocukları uyandırıyorum.

O kötü karma bir gün başıma bela olacak, ama bugün Laine ile konuşmak için bir davetim var.

Kabul etmezsem yazıklar olsun bana.

Şehri geçerken, yuvarlak tepelerin arkasından pembe gökyüzünün en ufak bir parçası görünüyor. Asla şehirde yaşayamam; sadece mağazaya gitmek için bir saatlik yolculuklar, eve dönmek için bir saatlik yolculuklar, sadece beş mil olmasına rağmen, tüm o lanet olası insanlar her zaman etrafında.

Hayır. Sevdiğim herkesten sadece üç dakika uzaklıkta yaşamak, tam olarak olduğum yerde kalmam için mükemmel bir neden.

Bish'in sokağına girip, gerekenden yirmi saniye önce motoru durduruyorum. Kane'in evinin önüne yanaşıp durduğumda, cırcır böcekleri sesleri yerini alıyor.

Şu anda ne yaptığını bilmek istemiyorum, kesinlikle onları rahatsız etmek istemiyorum ve kesinlikle aşağı inip Laine'in sorularını kesmelerini istemiyorum.

Ayaklarımda çoraplar, ellerimde botlarımla arabadan atlayıp, kapalı garaj kapısını izliyor ve altındaki çatlaktan sızan ışığı inceliyorum.

Tanrım, ne istiyor bu kadın?

Gece yarısı beni arayıp ne hakkında konuşmak isterdi ki?

Araba anahtarlarımı cebime atıp, ayakkabılarımı giymeye çalışıyorum. Heyecanlı bir köpek yavrusu gibiyim; onu uzun süre izledikten, onun da beni izlemesini umduktan sonra, lanet bir köpek gibi okşanmayı bekliyorum.

Sakin ol, Angelo. Geri çekil ve rahatla, yoksa yine korkutursun onu.

Adımlarımı yavaşlatıyorum. Derin nefes alıp veriyorum, tekrar ediyorum. *Yavaşla. Sakin ol. Bu kızı tanıyorsun, o senin arkadaşın.*

Siktiğimin *arkadaşı*. Çünkü her erkek arkadaşlık bölgesini sever.

Garaj kapısında durup, hoparlörlerden gelen Chopin'in *Nocturne'sinin* yumuşak seslerini duymak için yaklaşıyorum.

Bunu benim için mi yaptı?

Onu sakinleştirdiği için mi yaptı? Lanet olası arabayı sakinleştirmek için mi yaptı?

Elimi kaldırıp çelik kapıya vuruyorum ve arabanın şasisine çarpan anahtarın çıkardığı sesle dişlerimi sıkıyorum.

"Siktir. Ah." Dişlerini gıcırdatarak aletlerini yere bırakır.

İnleyerek, Luc'un bisikletini tamir ederken elini çarptığı zaman yaptığı gibi, ağrıyan parmağını emdiğini biliyorum. Ben bir şey yapamadan, kapıyı kırıp onun acısını dindiremeden, kilitler tıklıyor ve zincirler tıkırdıyor.

Geçen gün yaptığım gibi geri adım atıyorum. Ayaklar. Bugün terlik yok.

Bacaklar. Eşofman altı yok.

Kapıyı açıyor ve küçük bir uyku şortu ve başının arkasında at kuyruğu şeklinde bağlanmış dağınık saçları görünüyor.

Görünürdeki bacaklar beni nefes nefese bırakmıyor.

Açığa çıkan küçük bir parça göbek bile beni heyecanlandırmıyor. Ama gülümsemesi heyecanlandırıyor.

Gülümsüyor ve bu, kalbimin atışını hızlandırıyor. "Laine..."

"Hey." Çıplak ayakla dönüp garajın arkasındaki lavaboya doğru ilerliyor. Mideye bir ağrı saplanıyor, geçen günkü gibi yine ellerimi ovacak diye düşünüyorum ama o musluğu açıp omzunun üzerinden bana bakıyor. "Kusura bakma. İçeri gel. Parmağımı kapıya sıkıştırdım, sonra emdiğimde ağzıma istemediğim bir şey girdi. Yağ ve kum... ve belki de ölü bir güvercin." Dudakları buruşur. "İğrenç."

Garaja girip kapıyı kapatırım. "Elin iyi mi?"

"Evet." Uzun sarı saçları omuzlarının arasında sallanıyor ve hareket ettikçe dalgalanıyor. Onu son gördüğümde, saçları yıkanmamış ve topuz yapılmıştı. Bu sabah kuaförde şekillendirilmemiş ama temiz ve ipeksi pürüzsüz. "Kapıyı çalman beni korkuttu. Arabayı garaj yolunda duymayı bekliyordum, bu yüzden kapıyı çaldığında irkildim."

"Üzgünüm." Onun alanına doğru ilerledim ve motor bölmesine geldiğimde durdum. "Vay canına, Laine. Buna ne kadar emek harcadın?" Karter zaten çıkarılmıştı. Çubuklar ve pistonlar çıkarılmış ve temizlenmişti. Bujiler bir kenara atılmıştı. Yağ pompası yoktu ve yepyeni bir montaj kiti açılmış ve bir kenara konulmuştu. "Beni işsiz mi bırakmaya çalışıyorsun?"

Dönüp ellerini havluyla kuruladı. "Hayır. Artık bununla uğraşmayacağımı söylediğimi biliyorum, ama bu bir yalandı." Gülümsedi.

"Bu, benim yapmaya çalıştığım bir şey değildi. Uzak durmak için iyi niyetle başlamadım. Bu sadece yüzsüz bir yalandı. Arabam, üzgünüm."

O farklı.

O daha iyi.

"Dün büyük bir gün müydü?"

Omuzlarını silkiyor ve havlusunu bir kenara atıyor. Motorun önünde durup, tropikal meyve şampuanı ve belki de ölü güvercin kokusuyla beni sarıyor. "Terapistimi gördüm. Dondurma yedim."

"Çubuklu dondurma mı?"

Yıllardır gördüğüm en büyük gülümsemeyi gösterir. "Hayır."

Sanki bir suç işlemiş gibi. "Sen yapmadın..."

"Yaptık!" Cumartesi geceleri yapmaması gerektiğini bildiği şeyleri yaparken yaptığı gibi ciyaklıyor. "Dixie's'e oturduk, pahalı dondurmamızı yedik, sonra kabine isimlerimizi kazıdık ve yanıyormuş gibi oradan kaçtık."

"Seni kafir." Gülerek, göğüslerine bakarken yakalanmadan önce motoruma geri dönüyorum. Bunu yapamam. Öyle bir adam olamam. "Dixie bize kürekle saldırır."

"Yine mi?" Kıkırdar. "O yaşlı kaltak bunu bir kez denedi bile."

Kafamı sallayıp, ben gelmeden önce onun kullandığı soketi alıyorum. "Belalı. Sen ve kız kardeşin; tam bir bela."

"Uzun zamandır neredeyse hiç bela çıkarmadık. Artık o tamamen yasal; pratikte evli, avukat ve saygın bir vatandaş."

"Peki ya sen?"

"Öğretmen! Ne düşünüyordum ki?"

Dün pes edip eve gitmeden önce üzerinde çalıştığım paslı somunları ulaşabilmek için onu kalçamla kenara itiyorum. "Öğretmen. Bana en sevdiğin okulun ilkokul olduğunu, o yüzden o yaş grubuna öğretmenlik yapmak istediğini söylemiştin."

Gözlerini devirir. "O bir tuzaktı. O senaryoda ben çocuktum, bu yüzden eğlenceliydi. Şimdi ben bir yetişkinim ve öğretmenimin muhtemelen masasında tekila şişeleri sakladığını anlıyorum. Çocuklar en kötüsüdür." Güler. "O yaşta aşık olduğun biri var mıydı? Benim kesinlikle yoktu, ama şimdi Kelsey Brax ile çıkmak istiyor, ama Brax Shae'ye bakıyor ve Shae

başka bir aptal çocuğa bakıyor. Şimdi Shae, Kelsey ve diğerleri birbirlerinin boğazına sarılıyor ve taraf tutuyorlar. Hepsi Brax'ın yanlış kızdan hoşlanan bir azgın olduğu için."

Göğsümdeki kahkahayı bastırmak için çok uğraşıyorum. "İşin hakkında böyle bir şey söyleyeceğini hiç beklemiyordum."

O kahkahalarla güler. "Biliyorum! Şimdi altıncı sınıfta Bloods ve Crips çeteleri var ve tekila da işe yaramıyor. Mekanikçi olmalıydım."

"Öyle mi?"

"Evet. Yani, zor bir iş olduğunu biliyorum. Uzun saatler çalışmak zorundasın, yazın sıcak, kışın soğuk. Bazen motorlar boktan oluyor, ya da sahipleri. Motora kafa attığında parmaklarını incittiğini ve alında şişlikler oluştuğunu biliyorum." Alnıma doğru başını sallıyor. Kısa bir süre önce oluşan şişliğin işten kaynaklandığını düşünüyor, ama aslında o şişlik, hastanede kafasını benim kafama çarptığında oluşmuştu. "Bilmiyorum. Zor bir iş olduğunu biliyorum, ama öğretmenliğe başladığımda çok daha dışa dönük bir insandım. Şimdi ise müziğin sesini açıp bütün gün motorla uğraşmanın cazibesini anlıyorum. Bu..." Gülümsüyor. "İyileştirici."

"Öyle mi?" Ona bakmıyorum, çalışmayı bırakmıyorum, sadece onu içime çekiyorum ve enerjisinin göğsümün içinde yankılanmasına izin veriyorum. "İyileştirici. Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum."

Çok erken uzaklaşarak, bir fincan kahveyi alır ve yudumlar. "İster misin? Buraya çok çabuk geldin, eminim henüz kahve içmemişsindir."

"Tabii." Sadece başımı çevirip şortla tişört arasındaki o birkaç santimlik cildi izliyorum. "Teşekkürler. Çok zahmet olmazsa, bir kahve isterim."

"Hala sütlü mü içiyorsun?"

"Evet. Şekersiz."

"Mükemmel." Kupasını aramıza itti. "Al bakalım. Yudumlamak için yeterince soğudu."

Anahtarımı yere bırakıp, gülümseyen mavi gözlerini inceledim.

"Seninkini istemiyorum. İçeri girip kendiminkini alacağım."

"Hayır, içeri girme. Bunu iç."

"Bish umursamayacaktır." Kapiya dönüyorum. "Umursarsa da, sikimi yutsun."

"Hayır." Gülerek öne atılır ve kolumu tutar. "Oraya girmek istemezsin. Yapıyorlar."

"Yapıyorlar... İğrenç!" Gözlerimi kapatıyorum. "Onu. Hala *yapıyorlar*. Siktir." Kapıdan uzaklaşıyorum ve yanlışlıkla Laine'e çarpıyorum. "O ilişki hakkında ne kadar çelişkili olduğumu sana anlatamam bile. Yani, Luc Kari ile birlikte oluyor ve herkes çıldırıyor. Ama şimdi Jessie aktif bir cinsel hayatı var ve kimse bir şey demiyor. Bu ne lan?"

"Hiçbir şey söylemediler çünkü o korkutucu. Ve onun bir haydut olduğunu unutma." Bana yaklaşıp fısıldadı, "Bence o insanları öldürdü."

Onun insanları öldürdüğünü *biliyorum*.

Ama en şaşırtıcı olanı, onun gerçekten etkilenmiş gibi görünmesiydi.

"Bir gangsterle birlikte olması garip," diyorum. "Luc neden burada kafaları duvarlara vuruyor?"

"Çünkü o, evinde Kari ile *meşgul*. Al." Kıkırdayarak ellerimi yukarı çekip avuçlarımı kahve fincanına sarar. "Benimkini al. Afiyet olsun. Geleceğini bildiğim için ekstra büyük bir fincan yaptım. Paylaşabiliriz."

"Sorun olmaz mı?" Kapıdan bir adım daha uzaklaştım. Tanrı korusun, Jessie'nin evde seks yaptığını duymak istemem. "Emin misin?"

"Herpesin mi var?"

Kaşlarımı çattım. "Hayır. Ama sorduğun için teşekkürler."

Gülüyor ve uzaklaşıyor. "Sorun yok. Paylaşabiliriz." Kaputun altında duruyor, anahtarımı alıyor ve sırtıyor. "Eski günlerdeki gibi."

"Eski günlerdeki gibi..." Merdivene oturup kahvenin aromasını içime çekiyorum. "Tamamdır. Tanrım, en son ne zaman kendim yapmadığım bir kahvenin tadını çıkardığımı hatırlamıyorum."

Paslı somunları gevşetirken küçük pazıları kasılır. "Jess bana bebek gibi davranıyor, bu yüzden burada neredeyse hiçbir şey yapmıyorum. Öğle yemeğimi hazırlıyor; neredeyse her zaman peynirli ve jambonlu sandviçler. Akşam yemeğimi servis ediyor; Kane eve ne getirirse." Gülerek

başını sallar. "Zavallı adam, başına ne geldiğini hiç bilmiyor."

"Peki. Teşekkürler." Bir yudum alıyorum ve fincanın yarısı dolu olduğu gerçeği konusunda garip davranmamaya çalışıyorum. O zaten yarısını içmiş. Onun dudaklarının okşadığı fincanı paylaşıyorum. "Güzel."

"Rica ederim. Wanda için ihtiyacın olan her şeyi aldın mı?"

"Wanda mı?" Kaşlarımı çatıyorum. "Ah, araba. Evet, sanırım. Şimdi sadece zaman ayırmam lazım."

"Şey..." Çıplak ayağı, karşıdaki baldırın arkasında, gergin bir şekilde kayıyor. "Geçen gün çıldırmadan önce, bu arabayı istediğimi söylemiştim..."

"Artık istemiyor musun?"

"Oh, evet, kesinlikle istiyorum. Sadece hatırladığından emin olmak istiyorum. Sinir krizimin sözlerimi geçersiz kılmadığından emin olmak istiyorum. Onu o kadar çok istiyorum ki, bütün gece çalışıp bitirmeyi düşünüyorum, sonra sen görmeden onu gün batımına doğru sürmeye gideceğim."

Tanrım, umarım öyle olmaz.

"Senin altından satmayacağım. Merak etme. Yaptığın işi düşünürsek, ilk satın alma hakkı ve indirim senin olacak."

O burun kıvrıyor. "Onu parçalara ayırıyorum. Bu kolay kısmı; herhangi bir çocuk bir yapbozu parçalara ayırabilir, ama ben onu tekrar bir araya getirmeliyim ve garanti ederim ki, gerçekten olmaması gereken yedek parçalar kalacak."

Kahvemini tadını çıkarırken gözlerimi kapatıyorum.

Küçük uyku şortları. Klasik bir arabanın üzerine eğilmiş. Dudaklarında bir gülümseme.

Beni şimdi öldürün.

"Sana yardım edeceğim."

"Öyle mi?" Gözlerimi açtığımda, işini bir gülümsemeyle incelediğini görüyorum. "Buna güveniyordum. Güneş batarken, arkayı dönüp on saymana ihtiyacım olacak."

Hayır

"Konuşmak istediğin şey neydi? Telefonda bana bir şey sormak istediğini söylemiştin."

"Ah... evet." Ve birdenbire gülümsemesi soldu. "Kötü bir rüya gördüm, tamam mı? Sana söylemiştim."

"Evet." Bir yudum alıp kalbimin hızla attığını saklıyorum. Rüyanın ayrıntılarını sormaya cesaret edemiyorum. Bilmek istemiyorum ve onun bunu tekrar yaşamasına da istemiyorum.

"Evet, uyandım ve yüzümü yıkamak için banyoya gittim. Olanlardan sonra... erkeklerden biraz korkar oldum."

Biraz. "Uh-huh."

"Ve silahlardan. Yani, daha önce silah meraklısı değildim, ama korkmuyordum da. Onlar, deneyimleyene kadar hiç deneyimlemediğim şeylerdi."

Silahlarla ne tür bir deneyimi olabilir ki?

Sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi – daha doğrusu, yanan gözlerimi – başını salladı. "Gerçekten, *gerçekten* bunun hakkında konuşmak istemiyorum. Ama bir saat önce, bu rüyadan uyandım ve kusmak istedim. Banyoya koştum ve yüzümü soğuk suyla yıkadım, gözlerimi kapattığımda senin yüzünü gördüm."

"Benim mi?" Kahveyi bırakıp ayağa kalktım. "Hayır. Yapma bunu Laine. Beni oraya koyma. Beni karşılaştırma."

"Hayır." Ben çok yaklaşınca elini koluma koydu. *Beni yakınında tutmak için mi? Beni uzak tutmak için mi?* "Hayır. Ben de bununla mücadele ediyorum. Birkaç gün önce, tam da bunu yapmaktan çok korkuyordum. Seni kötülemek istemedim, bu yüzden uzak durdum. Bu durumdayken senin yakınımda olmanı istemedim..." Sinirli bir homurtu çıkardı. "Bu *durumdan*. Bu gerçekten değişken zihinsel durumdan. Artık eskisi gibi değilim, Ang. Eskiden çılgın ve aptaldım, her şeyi gülerek geçirirdim. Şimdi ise uzak bir akıl hastanesine yatmak için üç ağlama krizinden daha uzağım. Artık eğlenceli kız değilim. İnce bir ip üzerinde yürüyorum, bu yüzden herkesi kendimle birlikte aşağı çekmektense uzaklaştırmak daha kolay. Ama bir saat önce ellerim titriyordu ve Graham kafamdaydı, seni düşündüm. Infernos Club'da senin... O zamanı düşündüm." Ateşli gözlerle yukarı baktı. "Ateşin içinden koştun, Ang. Lanet olası ateşin içinden koştun. Bana geldin, beni oradan çıkardın. Bana porselen gibi davranmadın. Silahı eline aldın, işini hallettin. O kulüpten çıkarken birini vurdun."

Boğazımdaki safrayı yutuyorum. "Bunu bildiğini bilmiyordum. Düşünmemiştim..." *Onun gördüğünü düşünmemiştim.*

O başını sallar. "Gördüm. Çok korktum, çünkü senin o yönünü bilmiyordum. Sen her zaman benim arkadaşımydın. Güvenilir ve güvenli, ve bizim yaramazlıklarımızdan biraz bıkmış. Ama sonra sen lanet olası bir ateşin içinden koştun." Durur ve elini göğsüne bastırır. "Bana korunmanın ne demek olduğunu gösterdin. Beni güvende hissettirdin. O silahı sanki doğuştan elindeymiş gibi salladın."

Bir adım yaklaşır gözlerine bakıyorum. "Bununla nereye varmak istediğini anlamadım."

"Silahın olduğunu bilmiyordum."

"Benim değildi, Bishop'ındı. O gün Jess'e ulaşmak için arabamı çalmaya çalıştığında tanıştık. Bir pislik seni kaçırmış dediğinde ben de onunla gittim. Tehlikede olduğunu söyledi, sonra bana bir silah uzattı. Ben de aldım."

"Ateş etmeyi bildiğini bilmiyordum."

Kıkırdadım, ama bu gülünç değildi ve korkuyla doluydu. "Bilmiyordum. Arabayla giderken bana üç saniyelik bir ders verdi. *Sig Saur, yirmi mermi, çift hareketli tetik. Kızları al, kaç buradan.*"

Kaşları o kadar sıkı çekildi ki, neredeyse birbirine değecekti. "Sanki hayatın boyunca bunu yapmışsın gibi kullandın."

"Öğrenme süreci için zaman yoktu, Laine. İşimi halletmeliydim, seni almalıydım, oradan çıkmalıydım."

Sinirlenmeye zaman yoktu. Olanları fazla düşünmeye zaman yoktu. Sadece kötü şeyler oluyordu, kurşunlar uçuşuyordu ve ateş Jess'in ve onun bacaklarına sıçırıyordu.

"Tamam." Yumuşak bir pembeye dönüşen yüzüyle, elini hatırlayınca geri adım attı ve arabaya döndü. "Hâlâ silah kullanıyor musun? O günkü silahın hâlâ sende mi?"

"Polis daha sonra delil ya da her neyse diye aldı."

Artık bu arabada hiçbir işe yaramayan plastik bir hortuma yoğun bir şekilde odaklandı. "O günden sonra bir daha silaha dokunmadın mı?"

"Şey..." *Evet dememi mi istiyor? Bu onu daha güvende hissettirecek mi?* "Şu anda ne duymak istediğini bilmiyorum."

"Gerçeği." Uzun kirpiklerinin arasından bana bakar. "Her zaman gerçeği. Öğrenmek istiyorum, Ang. İnsanlara zarar vermek istemiyorum, ama bu sabah seni düşünmek bana güven verdi. O silahla seni düşünmek artık midemi bulandırmadı. Kendimi savunmayı öğrenmek istiyorum."

Göğsüm ağrıyana kadar derin bir nefes alıyorum. "Ve Britt gibi spor salonunda dövüşmeyi öğrenmek..."

"Hiç de öyle demek istemedim. Dövüşmeyi öğrenmek istemiyorum. Onlara dokunacak kadar yakınlaşırsak, muhtemelen çoktan ölmüş olurum. Kendimi güvende hissetmek için canavarlarımın bana dokunacak kadar yaklaşmasına güvenmek istemiyorum. Uzaktan yapabileceğim bir şey istiyorum. Elleri boğazıma dolanmadan ve ben donup kalmadan önce yapabileceğim bir şey."

Bu görüntüleri kafama yerleştiriyor. Bir adamın eli, onun narin boğazını sıkıyor. Gözleri şişmiş, yanaklarında gözyaşları parlıyor.

"Muhtemelen Kane'e sorabilirim," diye başlıyor. "O olur, ama ben..."

"Hayır." *Hayır, olmaz!* "Seni götürebilirim." *Tanrım. Ona bir silah verip kendine zarar vermemesi için dua edelim.* "Henüz bir silahın yok, değil mi?"

"Hayır, ama bu evde her yerde saklı. Bir kızı, kahve yaparken kaşık yerine silahı eline aldığında uyandıran başka bir şey yoktur."

Siktir, Bish. "Onunla bu konuyu konuşacağım."

O sırtıyor. "Ekmek kutusunda da bir tane var."

"Tamam, ben..."

"Yemek masasının altına da bir tane

bantlanmış." "Şu anda benimle dalga mı

geçiyorsun?" "Tuvaletin yan tarafına da bir tane

bantlanmış." "Siktir lan."

Kız burun kıvrır. "Şuradaki basamağın altında da bir tane var. Bir de bir saat önce bana doğrulttuğu, yatağının başucundaki masada duran var."

"Ne yaptı?!"

"Ve yaklaşık altı yüz tane daha. Onunla bu konuyu konuşmalısın; sanırım bizim ayakkabılarımızdan daha fazla silahı var. Benim ve Jess'in. Ve muhtemelen Jules'un da."

"Bu çok fazla ayakkabı demek."

Ciddiyetle başını sallar. "Bence onun alışveriş sorunu var. Acaba kredi kartı borcu mu var?" Düşünerek dudağını ısırır. "Gangster silah satıcıları kredi kartı kabul eder mi?"

"Hayır." Gözlerimi deviriyorum. "Kredi kartınla bir gangsterin yanına gidersen başın belaya girer."

Kıkırdar. "Eski ben yapardı. Korkusuzdum."

"Ve senin korkusuzluğun beni sık sık çok korkuturdu. Şimdi Spence'i ziyaret etmek istiyorsun, muhtemelen vurulacağım ve sonra uzun süre arabamı süremeyeceğim."

"Ya da bisikletin. Onu da unutma."

Başımı kaldırıp ona sert bir bakış attım. Bu çok acınası bir durum. Benim ona kızamayan bir korkak olduğumu zaten belirlemiştik. "Seni götüreceğim. Hazır olduğunda gerekli ayarlamaları yapabilirim."

"Bugün hazırım." Alt dudağını ısırmaya devam ediyor. "Bugün yapabilir misin? Artık korkmamak için gerçekten hazırım."

"Tamam." Derin bir nefes alıp hayatıma veda ediyorum. Muhtemelen bugün öleceğim ve o benim onu sevdiğimi bile bilmeyecek.

Harika.

Pantolonumun cebine uzanıp cep telefonumu çıkarırım. "Bir telefon edeceğim."

"Spence kim?"

Ekrandan başımı kaldırıyorum. "Ha?"

"Spence'i ziyaret etmek istediğimi söyledin."

"Oh, o sana atış yapmayı öğretmesini isteyeceğim kişi. Kane'in arkadaşı."

Başını sallayarak, endişe yüzüne hakim olur.

"Ne?"

Gözleri benimkilere bakıyor. "O korkutucu mu?"

"Evet." Telefonu çevirip kulağıma götürdüm. Saat sabahın beşi ama pek umursamıyorum. "Biraz korkutucu. Eski asker, belki de eski mahkum. Başka ne olduğunu bilmiyorum ama konuşacağımız adam o ve Kane ona kefil oluyor."

"Onunla tanıştın mı?"

"Evet." *Bir hemşirenin ameliyat sırasında doktorun aletlerini tuttuğu gibi, benim için bir dizi tırtıklı makas tuttu.* "O iyi biri."

Söz veriyorum."

"Beni terk etmeyeceksin, değil mi?"

Uzun zamandır ilk kez, elini tutup ona uzandım. "Bir saniye bile. Söz veriyorum."

LAİNE

KRALİÇE HER ZAMAN KAZANIR

"Dur bakalım, Riggs! Yavaş ol, pislik herif."

Kane'in iri ve korkutucu olduğunu düşünüyordum, ama bu adam – kamufraj pantolonlu, kalçalarına ve uyluklarına silahlar takılı, gömleğini gerginleştiren şişkin pazıları olan – en az iki metre boyunda olmalı.

Tam yedi sandviç boyunda!

"Hayır, olmaz." Elini kaldırıp kapıyı işaret etti. "Onunla buraya gelersen, benim evime lanet bir savaş getirirsin. Benim sadakatim sana değil, Goldilocks. Bish senin onun kızıyla birlikte olduğunu biliyor mu? Çünkü bilmiyorsa, onu temsil etmek benim sorumluluğumdur."

Uyluklarından silahını çıkarır ve Ang'in göğsüne doğrultur. "Oh, lanet olsun." Şaşkınlıkla bağırırım ve Ang'i uzaklaştırmaya çalışırım. tehlike, ama o sadece parmaklarını benimkilerle birleştirip beni sabit tutuyor.

Ve gülümser.

"Gülümsüyor musun sen?" Yumruğumu kaburgalarına vuruyorum. "Silahlı Hulk'a gülümsüyor musun?"

"Sakin ol. Spence, sakinleş. Ve bana Riggs deme."

"Onu buradan çıkar, sonra Bish'in silahının önüne geç." Koyu renkli gözleri bana bakar. "Senden hayal kırıklığına uğradım, küçük kız. Senin havalı olduğunu sanıyordum, ama erkekleri terk mi ediyorsun? Kızların erkekleri terk etmesi neyin nesi? Bu lanet bir salgın."

"Şey..."

"Spence! Lanet silahını indir," diye bağırdı Ang. "Komikti, ama artık değil. Bu Jess değil. Bu Laine."

"Adını mı değiştirdin, kızım? Çünkü Bish seni yine bulacaktır."

"İkizler!" Ang beni öne doğru çekip silahı kenara itti. *Silahı kenara itti!*
"Spence, Jess ile tanışmıştın. Jess, Bish'in

kız arkadaşı. Bu da Laine, ikiz kardeşı. Bu benim kızım."

Onun mu?

Spence yara izli kaşını kaldırır. "Seninki mi?"

"Şey, yani..." Boğazını temizler. "Arkadaşım demek istedim. Laine, arkadaşım. Bu Spence. Spence, bu Laine. Ona dokunma."

Adam adımını durdurur ve sırtarak gülümser. "Siz ikiz misiniz?"

Titriyorum. "Evet, efendim. Tek yumurta ikiziyiz."

Bizi, *beni* çevreleyerek, silahını kılıfına geri koyar ve çenesini kaşır. "Kesinlikle öylesiniz. Lanet olsun, ikiniz de mi var?"

"Kane pek iyi başa çıkamıyor," diye gülüyor Ang. "Şu anda evinde iki tane var."

"İkisi de mi?" Spence kaşlarını kaldırır. "Yani hâlâ Bish'in kızısn?" Yine uyluğuna uzanır.

"Hayır!" Ang, Spence'in etrafımda dolanarak sürekli benimle bu adamın arasına girmesiyle birlikte dönüyor. "Kane sadece bir tane alıyor, sadece bir tane *istiyor*. İki tane olması onu sadece kafasını karıştırıyor. Ben onlarla birlikte büyüdüm."

"Jess ile birlikte mi büyüdün?" Onun adını sanki eski bir arkadaşmış gibi söylüyor. *Kız kardeşim kimlerle takılıyor böyle?* "Aynı görünen iki minik sarışınla mı büyüdün?"

"Evet, sonra Kane ortaya çıktı ve birini bizden aldı. Bir de baktık ki, silah kullanmayı öğrenmiş ve haydutlarla ilk isimle hitap ediyor."

Bu adam – anlaşılamayacak kadar korkutucu, ama dehşete kapılmış zihnimin anlamakta zorlandığı bir şekilde yakışıklı – çocuksu bir gülümsemeye dönmeyle bıraktı. "İşte benim oğlum; kızına kendini korumayı öğretiyor. Daha azını beklemiyordum."

"Tamam. Şimdi Laine de öğrenmek istiyor."

"Öyle mi?" Beni inceliyor, siyah spor ayakkabılı ayaklarımdan, kot pantolonlu bacaklarımdan, kapüşonlu üstümden.

Ang, Spence'e bakar, sonra bana döner, titreyen ellerimi fark eder ve beni arkasına saklar. "Aslında, bir saniye konuşabilir miyiz?"

"Ofisimde mi?"

"Evet." Ang dönüp ellerimi tuttu. "Burada biraz bekleyebilir misin? Söz veriyorum, çabuk olacağım..."

"Hayır." Hafızamda yankılanan düşünceleri uzaklaştırarak araya giriyorum. "Söz vermiştin." Dudaklarım titriyor. "Gitmeyeceğine söz vermiştin."

"Sadece bir dakikalığına. Bir dakika bile değil. Burada güvendesin." Spence'e döner. "Başka kimse var mı?"

"Hayır. Saat sabahın altı buçuk. Bu saatte silah poligonunda olacak kadar aptal başka kim olabilir ki?"

"Gördün mü?" Ang bana döner. "Başka kimse yok. Ben sadece..."

Bir kapıyı, bir ofis kapısını işaret etmek için döner, ama ben geri adım atıp karnımı tutarım. Mide bulantısı geri gelmiştir. "Hayır. Söz vermiştin." Gözlerim kaşınmaya başlayınca omuzları düşer. "Sadece eve gideceğim. Söylediklerimi unut."

"Hayır." Ben dönünce elimi tutar. "Gitme."

"Fikrimi değiştirdim. Artık bunu istemiyorum. Eve gitmek istiyorum."

"Hayır." Parmaklarını benimkilerle iç içe geçirip düşünmek için gözlerini kapatır. "Spence. Ofis yok." Ang, benim çöküşümü izleyen adama döner. "Onu terk etmeyeceğim. Söz verdim."

"Bana uyar." Spence kollarını kavuşturur ve beni dikkatle izler. "Konuş, Riggs."

"Evet." Derin bir nefes alır. "Aynen öyle. Yaptığımız şeyi hatırlıyor musun? İzlediğimiz filmi?"

"Mm."

"Evet." Gözleri Spence ile benim gözlerim arasında gidip geliyor. Şifreli konuşmaya çalışıyor. Benim hakkımda konuşmaya çalışıyor. "Sadece ona dokunma, tamam mı? Biz buraya öğrenmeye geldik, o beni istiyor. Bize öğret, ama dokunma." "Oh..." Beni bir an fazla uzun süre inceliyor. "Oh!"

Tamam. Anladım

Anladım dostum. Tam da aradığın şey var."

Sözüne sadık kalarak, Ang bir an bile yanımdan ayrılmıyor. Spence bize kompleksini gezdiriyor ve biz silahları inceleyip tartışırken, Ang'in eli benim elimde kalıyor.

Garip bir şekilde, bu beni rahatsız etmiyor.

"Sana dokuz milimetrelik bir silah ayarlayacağım," diyor Spence, ağır kilitli bir odadan geçerken. Duvarlar silahlarla kaplı, sanki gerçek bir koleksiyoner ve bize VIP bölümünü gösteriyor gibi. "Kız kardeşin de dokuz milimetre ile öğrendi."

"Kız kardeşim mi öğrendi? Silah kullanmayı biliyor mu?"

Elinde silahla, ikizlerin bir kılık değiştirme olup olmadığını anlayamıyormuş gibi etrafımda dolaşıyor. Üçüncü veya dördüncü turda, bana yaklaşıp kokluyor.

Beni kokluyor lan! Bu da panik içinde ciyaklamama ve Angelo'nun yanına yapışmama neden oluyor.

"O yaptı. O da bu işte iyidir, ama öğretmeni tanıdığım en iyi nişancıdır."

"Sen mi?"

"Hayır. Ben tanıdığım en iyi ikinci nişancıyım. Bish, Jessie'ye öğretti. Ona elli fit uzaklıktan hedefi tam isabetle vurmaya gösterdi. Senin için zor bir görev, bayan. Bunu yapabileceğini düşünüyor musun?"

"Şey..."

Kıkırdayarak, metal bir masanın önünde durur ve duvardan indirdiği ağır silahı parçalarına ayırır. "Glock .45."

"Bu silahı daha önce görmüştüm." Kafamı kaldırıp Spence'in gözlerine bakıyorum. "Bu Kane'in silahı."

O göz kırptı. "Bu, Bish'in silahıyla *aynı*. Doğru. Bu onun silahı değil, çünkü silahını vücudunda değil de ortalıkta bırakmış olsaydı, hayal kırıklığına uğrardım." Silahı tekrar birleştirdi, namlusundan tuttu ve bana uzattı. "Merak etme. Boş."

Ağır metali alıp ağırlığını ölçüyorum.

"Bu, Jessie'nin öğrendiği silahla aynı, yani ikizler, değil mi?" Gözlerini kısar. Hâlâ Kane'i aldatmadığımı inanmamaktadır. "İki el. Ambi, yani her iki elinle de kullanabilirsin. Ama *sen*, benim güzel çiçeğim, *iki* elini *de* kullanacaksın. Biraz geri tepme var, ama dikkatli olursan yüzüne çarpmaz."

"Tamam." Onu ellerimde döndürüyorum ve Ang omzumun üzerinden bakmak için yaklaşınca garip bir tepki veriyorum. Geniş göğsü sırtıma değdiğinde, elleri kalçalarımda durduğunda ve nefesi boynumu gıdıkladığında, paniğe kapılmıyorum.

Elimde bir silah ve yüzümde bu devasa adam varken, Ang'in dokunuşu kanımda garip şeyler yaratıyor.

Sanki elektrik çarpması gibi.

Geri çekilme dürtüsü, böylece baştan ayağa aynı hizada oluruz.

"Sana ilk seti göstereceğim." Spence ayaklarını döndürür ve uzaklaşır. Bizi takip etmemizi istemez, tek kelime bile etmesine gerek yoktur; varlığı itaat gerektirir. "Bugün seni bir kabine koyacağım. Sana bir hedef ve sınırsız mermi vereceğim."

"Mermi mi?"

"Mermi." Ağır bir kapıyı itip geriye bakıyor. "Çoğu insan buraya gelir, on beş mermi alır ve tekrar gider. Jessie ilk gününde üç yüzden fazla mermi attı."

"Üç yüz mü?"

"Kane mükemmellikten başka bir şey talep etmez, küçük kız. O günün sonunda üç yüzden fazla mermi attı."

"Bu işte iyi mi?"

Ciddi bir şekilde başını sallayarak, biz ilerlerken gözlükleri ve kulak koruyucuları topladı ve tüm bu süre boyunca Ang'in eli üzerimde kaldı; kalçamda, belimde, parmaklarımla iç içe.

Vücudum aşırı duyarlı.

Bu benim için garip bir his değil; iki yıldır aşırı duyarlıyım. Tenime değen her mikrop, her kıl kökü, her toz zerresi hissedilebiliyor ve yıkanması gerekiyordu.

Hayır, hassasiyet yeni bir şey değil, ama kanımda dolaşan garip baş dönmesi yeni.

Ang'in bana dokunmasını seviyorum.

Bu da nereden çıktı?

"Dinliyor musun, kızım?"

"Hm?" Spence'in hafifçe eğri burnu benimkinden sadece üç santim uzakta durduğunda geri sıçradım. "Üzgünüm. Dinliyordum."

"Dinlemiyordun." Gözlerini kısarak başını sallar ve geri çekilir. "Adının Jessie olmadığını iddia eden kız için birinci sıra. Sınırsız tur hakkın var. Sınırsız zamanın var. Acele etmene gerek yok."

"Bugün başka gelen var mı?"

"Öğleden sonraya kadar yok, o zamana kadar burası senin. Ben yatmaya gidiyorum."

"Yatağa mı?" O uzaklaşınca döndüm. "Burada mı yaşıyorsun?"

"Evet, ve siz pislikler beni uyandırdınız. Saat dörde kadar uyuyamadım. Gözlerimi kapattıktan üç saniye sonra Riggs beni uyandırdı. Tekrar kalkmam gerekene kadar uyuyacağım."

"Bana ders vermek için kalmayacak mısınız?"

"Hayır. Öğretmenin yetenekli ve tam arkada duruyor. Ben zaten birisiyle birlikte olan güzel kızlara ders vermiyorum. Bu durum çok çabuk garipleşir ve sırf bir kızla yatmak için bir erkekle kavga etmek istemiyorum. Özellikle de yatakta beni bekleyen bir kız varken."

Angelo'nun boğazından bir hırıltı yükselir ve Spence sadece sırtarak gülümser.

"Sadece gerçekçi davranıyorum, kardeşim. İyi eğlenceler. Her şeyin yerini biliyorsun. Burası ses geçirmez, yani gürültü yaparsan ya da ne olursa..." Gülümser. "Ya da ne olursa." Spence, hafifçe ısıklık çalarak, sade beton sığınak alanını geçer ve ağır çelik kapıyı açar. İçeri girerken geriye döner ve olmayan şapkasını kaldırır. "Dikkatli olun, arkadaşlar. İşiniz bittiğinde beni arayın."

"O..." Kapı çarparak kapanır kapanmaz, Angelo'ya dönüp başını sallarım. "O tuhaf."

O da başını sallar. "Biliyorum."

"Ve o senin arkadaşın mı? Ne tür arkadaşların var senin, Angelo? Normal insanlarla takılmak ne oldu?"

Kıkırdayarak, elini belimin altına koyar ve beni şeridime doğru iter. "O Kane'in arkadaşı, benim değil. Başlıyoruz." Elimde hala boş olan silahı alır ve onunla bir şeyler yapmaya başlar. "Sana on beşlik turlar ayarlayacağım. On beş mermi, dur, hedefi kontrol et, yeniden doldur."

"Evde sorduğum soruya cevap vermedin."

Dikkati dağılmış bir şekilde, boğazından sadece "hmm" sesi çıkarır.

"O gün kulüpte kullandığın silahı hala saklıyor musun diye sordum. Hayır dedin, ama öğrenmeye devam edip etmediğini söylemedin." Onun yetenekli

ellerinin silahı çalıştırmasını izliyorum. Enstrüman alabilen eller. Motor tamir edebilen eller. Ve belli ki, silah doldurabilen eller. "Bana göre cevap evet gibi görünüyor."

"Evet. Sayılır. Bir silah aldım ve onu eski perili eve götürdüm. Hatırlıyor musun?"

Başımı sallıyorum.

Omuz silkiyor. "Oraya gitmeye devam ettim. Sonunda otuz adım uzaklıktan bir şişe kapağını vurmaya öğrendim. Uzun zaman aldı, çok mermi harcadım, çok sabırlı olmalıyım."

"Neden buraya gelmedin?" Plastik gözlükleri alıp yüzüme takıyorum. "Alex seni Popcorn Palace'ta ateş ederken yakalarsa, çok kızar."

"Alex her zaman kızırgındır, bu yüzden onun ruh hali benim davranışlarımı etkilemesine izin vermem.

Ve bu yerin varlığından haberdar değildim."

Bana dönerek, yavaşça kulaklıklarını kaldırır ve ben başımı sallayınca, kulaklarıma takar. Sabun köpüğüne dokunan parmak ucu kadar nazikçe, saçlarımı kulaklarımdan arkasına iter ve çalışırken alnıma nefesini üfler.

Kalbim hızla atıyor. Kısa bir süre önce, o çok yakın olduğı ve benim geri çekilmem gerektiğı için kalbim hızla atardı. Bugün ise, o çok yakın olduğı için kalbim hızla atıyor, ama yine de...

"Beni duyabiliyor musun?"

Gözleri ağızıma düştüğünde gülümsemem daha da genişliyor. "Evet, Sensei."

O gülümser ve kulaklarına kulaklık takar. "Tamam." Gergin bir şekilde yutkunarak silahı alır ve ellerime verir. Beni hedeflerin önüne çevirir, arkama geçer ve ellerini kalçalarıma koyar. "Silahın dolu. Kendine doğrultma. Bana doğrultma. Spence'e de doğrultma, seni ne kadar sinirlendirse de."

Ben kıkırdadığımda, elleri kalçalarımda sıkılaşır.

"Onları vurmaya niyetinde değilsen, hiçbir insana silah doğrultma. Bu bir oyun değil. Silahlar oyuncak değildir."

"Yani ekmek kutusuna bir tane bırakmak..."

"Kötü." Başını salladığını hissediyorum. "Kötü ve Bish bunu yaptığı için hayalarına tekme atılmayı hak ediyor. Odaklanman lazım. Hedefin hazır;

merkez noktasına nişan al. Göğsüne nişan al. Hedef büyük; vurma ihtimalin daha yüksek."

"Tamam." Saçmalık bir yana, ellerim titremeye başladı.

"Güçlü kaldığın sürece geri sekmeyecektir. O noktaya konsantre ol ve nefes almayı unutma."

"Hiç nefes almayı unutup ateş ederken bayıldın mı?"

O burun kıvrıyor. "Nefes almayı unuttum mu? Evet, binlerce kez. Bayıldım mı? Hayır. Konsantre ol." Nefesi boynumu okşuyor, saçlarımın gevşek bukleleri tenimi gıdıklıyor. "Nefes al. Nişan al." Elleri kaburgalarımın kayarak kollarımı okşuyor. Bu kadar samimi bir şekilde dokunmak istediğini sanmıyorum, sadece bana bu beceriyi öğretmeye çalışıyor, ama elimde gerçek bir silah olsa bile, kalbimin hızla atmasına neden olan ona odaklanmayı başarıyorum.

Onları kollarım boyunca kaydırarak benimkileri örter. "Emniyet kilidi açık. İşaret parmağın son saniyeye kadar tetikte kalmasın. Parmağın tetikteyse, bu *şu anda* ateş etmeye hazır olduğun anlamına gelir. Hazır mısın?"

Alt dudağımı dişlerimin arasına sıkıştırıp başımı sallıyorum. "Tamam. Hazırım."

"Böyle yaparsan dudağın ısırır. Bırak onu." Nasıl bildiğini soramadan, gülümser. "Duyabiliyorum. Seni uzun zamandır tanıyorum. Dudaklarını bırak, omuzlarını gevşet, nefes al."

Yirmi metre kadar uzakta tavandan sarkan siyah beyaz kağıt insanı inceliyorum. Solumda ve sağımda duvarlarla çevrili küçük bir kabinde, önümde bir tezgah ve arkamda büyük bir gövde varken, parmağımı soğuk çeliğin üzerinde kaydırırken kalbim çarpıyor. "Angelo?"

"Mm?"

"Spence sana neden Riggs diyor?"

Sözlerimden vücudu sıçırıyor, sonra silahın yüksek sesli patlamasından benimki sıçırıyor.

Sert ve korkutucu bir şey kışıma dokunduğunda kalbim göğsümde çarpıyor. Ama o açıklamıyor. En azından doğruyu söylemiyor.

Riggs meselesi değil, ereksiyonu da değil.

"Umm." Sesi çatallanıyor. "Sadece bir şaka, çünkü bir keresinde Lethal Weapon'ı izlemiştik. Şimdi ikinci atışını yap. Ve dikkatini ver."

ÜÇ SAAT ve sayısız mermi sonra, Ang elimi tutar ve beni Kane'in garaj yolundan geçip ön kapiya götürür.

Aptal bir kız öğrencinin heyecanı midemde kelebekler uçuruyor; güç, çünkü silah kullanmayı öğrendim; bağımsızlık, henüz pek yetkin olmasam da; adrenalin, çünkü Angelo'nun bana ateş etmeme yardım ederken *bir şeyler* hissettiğini çok iyi biliyorum; ve baş dönmesi, çünkü bu beni korkutmadı.

Aylarca, hatta yıllarca, hayatımın geri kalanında erkeklerin beni tiksindireceğini düşündüm. Payıma düşenden fazlasını yaşadım ve hayatımın geri kalanında bir daha hiçbir erkeğe dokunmak istemeyeceğimi düşündüm.

Bu sabah bile, o trendeydim.

Ama şimdi Ang elimi tutmayı seviyor. Kalçalarımı tutuyor. Şakalarımı gülüyor.

Ereksiyonu sırtıma değdi ve aniden, *tüm* erkekler beni tiksindirmiyor

.

Bu bir şey olabilir mi? Yoksa
bir tür rebound mu?

Bu Angelo-lanet-Alesi! Kardeşimin arkadaşı. "İyi vakit geçirdin mi?"

"Evet." Onun beni oturma odasından geçmesine izin verdim ve el ele tutuşmanın garip olmadığını varsayıyorum. "Eğlenceliydi ve Spence havalı birisi. Çok korkutucu ama havalı. Sen nasılsın?"

"Evet, eğlenceliydi... Ugh!" Ang titreyerek dönüp gözlerini kapattı. Onun arkasından bakınca Jess'in kızarmış yüzünü gördüm ve güldüm. Jess, Kane'in kucağına oturmuş ve yüzünü onun boynuna gömmüştü.

Gülerek yürümeye devam ettim ve Ang kıpırdamayı reddettiğinde, elini bıraktım ve Jessie'nin kafasının arkasına hafifçe vurdum.

Onun kucağında olması beni iğrendirmeli. *Daha* da iğrendirmeli ki, o da kalkmadı, bu da onun biraz 'sivri' olabilecek bir şeyi saklamasına yardım ettiği anlamına geliyor.

Ama ben değilim.

Onları birlikte görmek çok rahatlatıcı. Birbirlerine olan sevgilerini görmek.

O kadar tutkulu.

Çok gerçek.

Benim hiç sahip olmadığım bir şey.

Bir kadın benim yaşıma geldiğinde ve o her şeyi kapsayan aşkı hiç hissetmemişse, en azından buna tanık olmayı hak eder.

Jess'in arkasında durup saçlarını geri çekiyorum. "Hey, güzel kız." Alnına bir öpücük konduruyorum ve Kane göz kırptığında, neredeyse hiç kızarmıyorum.

"Selam, Twink." Çenesini kaldırır. "Spence ile eğlendin mi?"

Çiftten uzaklaşıp birkaç bardak meyve suyu doldurmaya başlarım. "Nerede olduğumuzu nasıl bildin?"

"Birincisi, Spence gibi arkadaşların varken neler olup bittiğini bilemezsin. Jess'in beni aldatacağından endişeleniyordu, bu yüzden sana ve Ang'e atış poligonunda çekilmiş bir fotoğrafını gönderdi. Bu arada, o Glock'la çok seksi görünüyordun. Onlara karşı bir zaafım var." Hiç pişmanlık duymadan, elleriyle Jess'in uyluklarını okşadı. "O kabinde oldukça rahat görünüyordunuz ve Spence kolayca güvenen bir adam olmadığı için, özellikle de kanıtı gözlerinin önünde gördüğü halde – bilirsin, sen ve diğer seksi sarışının tıpatıp aynısı olduğunuzu gördüğü halde – ben Jess'le birlikte çekilmiş bir fotoğrafımızı gönderene kadar ikna olmadı."

Gülerek meyve suyunun kapağını kapatıyorum. "Ang'in hayatını tehdit etti ve bana hayal kırıklığına uğradığını söyledi. O sadık bir dosttur."

Kane ciddiyetle başını sallar. "Öyle. O, ölümüne sadık biridir."

Jess tıslar. "Sana *'kızgın değilim, hayal kırıklığına uğradım'* mu dedi? Ouch. Bu laf kurşundan daha acıtır."

Gözlerimi devirip odanın diğer tarafına geçerek Ang'e meyve suyunu uzattım. "Sen bilirsin, Knievel."

"İki," Kane devam ediyor. "Garajımı sürekli kontrol ettiğimi unutuyorsun. Şimdi tüm silahlarımı taşımam gerekiyor, çünkü tüm lanet

"Sürekli onlara takılıp düşüyorsam, bu pek de saklanmak sayılmaz."

"Sürekli onlara takılıyorsam, saklamak sayılmaz." "Üç; eğlence olsun diye Ang'in arabasına dinleme cihazı yerleştirdim."

"Orospu çocuğu, ne yaptın sen?" Ang'in sesi kızgın, ama meyve suyu bardağına işaret eden sivri parmağı aksini söylüyor. "Arabama dinleme cihazı taktın da ne demek? Artık polis değilsin, olsan bile ben suçlu değilim."

"Yeni oyuncaklar aldım. Nasıl çalıştıklarını öğrenmek istedim."

"Lanet arabamdan aletlerini çıkar! Kimse arabama dokunamaz arabama dokunamaz."

Jess kıkırdarak yüzünü Kane'in göğsüne saklar. "Sana söylemedim kimse Charger'a dokunamaz. O, o şeyle ciddi bir ilişki içinde."

"Kapa çeneni," diye bağırır Ang. "Kane, arabamdan eşyalarını al, yoksa sorun çıkar."

"Bekle." Jess oturur. "Arabamda böcek mi var?"

"Hayır, sarışın. Senin mahremiyetine böyle bir şekilde tecavüz etmem."

"Gerçekten mi?" Gözlerini kısar. "Çünkü bana öyle geliyor ki *tam* da benim mahremiyetimi bu şekilde ihlal edecek türde bir adamsın."

Dudaklarına bir öpücük kondurur. "Hayır. Mısır gevreğine başka bir tür bıraktım. Böceği yedin, artık araba kullanmadığın zamanlarda bile seni takip edebilirim."

Kız gözlerini devirir. "Tabii." Bana döner. "Arabamda bir böcek var. Muhtemelen seni de izliyor, bebeğim. O bir ucube."

"Öyleyim. Ama sadece araştırma amaçlı, söz veriyorum."

"Ne araştırması?" diye bağırır Ang. "Nerede olduğumu bilmen gerekmiyor, pislik. Ve Laine'in nerede olduğunu da kesinlikle bilmen gerekmiyor."

Kane alaycı bir gülümseme atar. "Daha önce de söylediğim gibi, yeni oyuncaklarım var.

Onları denemek istiyorum." Kaşlarını kaldırırım. "Oyuncaklar mı?"

"Mm." Bir röntgenci gibi, Kane'in dövmeli ellerinin kız kardeşimin uyluklarını masaj yapmasını izlemekten kendimi alamıyorum.

Berbat durumdayım. Bu sabah çocukluk arkadaşı yanlışlıkla ereksiyonunu ona dayadı ve şimdi bu takıntıdan kurtulamıyorum.

"İş ve benzeri şeyler hakkında düşünüyordum."

"Zamanı gelmişti," Ang gözlerini devirdi. "İşsizlik seksi değil. Jessie yakında seni terk edecekti."

"Bu doğru değil." Dudaklarına bir öpücük kondurur. "McDonalds eleman arıyor, kira zamanı geldiğinde seni oraya götürürdüm."

O sırttı. "McDonalds olmaz."

"Neden olmaz?"

"Çünkü Big Maclerden şişmanlardım, sonra sen de *kesinlikle* şişman kıcıımı bir kenara atardın."

O da bunun doğru olduğunu onaylar gibi başını sallar.

"Her neyse, yıllar içinde bazı beceriler edindim."

"Beceri mi, mesela nasıl haydut olunur? Nasıl yasadışı işler yapılır?"

Gülümseyerek, burnuna bir öpücük kondurur. "Şşş." Sonra gözleri Ang'e kayar. "Haydut olmak gibi şeyler, yasadışı işler yapmak gibi. Param var. Zaten bir evim var. Eric ve Spence var, onların da kendi becerileri var."

"Cruz'u da unutma," diye ekler Jess.

O ciddiyetle başını sallar. "O da. Onun da izinleri alınca güverteye dönmesine izin verilecek, ben de onu geri alacağım. O masa başı işinden daha fazlasını hak ediyor, bu yüzden son yapacağım şey bu olsa bile onu tekrar ayağa kaldıracam. Böylece işi bilen ve nasıl yapılacağını bilen dört kişi olacağız. Ang istediği zaman girebilir. O cesur bir adamdır."

"Bish." Ang'in kalın kaşları çatılır. "Kapa çeneni."

"Sadece söylüyorum, teklif her zaman geçerli. Belki sözleşme yapabiliriz." Aptal gibi gülümsüyor. "Bu iş için henüz çok yaşlı değilsin." Eğlenmeyen Ang'in öfkeli gözleri, bir zamanlar hayatımı yöneten merakı uyandırıyor, ama ben soru sormadan Kane, "Şah mat" diyerek cümlesini bitiriyor.

Jessie gülümser. O, onun ne demek istediğini zaten bilmektedir. Ama ben merakla başımı eğiyorum. "Ha?"

Kane yakışıklı bir gülümsemeyle tekrarlar, "Şah mat."

Gözlerimi kısarım. "Satranç mı? Milli takıma girip ödül parası falan mı kazanıyorsun?"

O burun kıvrır. "Hayır. Soyadım Bishop, değil mi?"

Ben başımı sallarım.

"Jay'in soyadı Bishop'dı." Gözleri kararır.

Kane'in küçük kardeşi, Kane'in öldüğünü sandığımız gün öldü. Her şeyin bu şekilde gelişmesi, Kane'in kaçırılıp aylarca sivil hayattan uzak bir yere kapatılması nedeniyle, kardeşinin ölümünün yasını henüz tuttuğundan emin değilim.

Bu konu... pek konuşulmuyor.

Jess elini kaldırıp Kane'in yüzünü okşadı. Kimse açıklama istemedi, ama Kane eline yaslanıp gülümsedi. "Seni seviyorum."

O öne eğilir ve dudaklarına bir öpücük kondurur. "Ben de seni seviyorum."

O, Ang'e bakar. Sonra bana. "Bishop bir satranç taşınıdır ve iyi kullanıldığında çok güçlü olabilir."

"Tamam..."

"Ama kraliçe tahtayı ele geçirdiğinde, şöyle der..." "Şah mat."

Gülümser. "Şah mat. Kraliçem tahtayı ele geçirdi ve ben hiç pişman değilim."

"Bunun işle ne ilgisi var?" diye sorarım. Ang yaklaşır ve benim durduğum tezgaha yaslanır, omuzlarımız birbirine değdiğinde, çığlık atmamak için kendimi zor tutarım.

Sadece Ang! Neden gerginim ki?

Kısa bir süre önce, uzaklaştırdım. Tüylerim diken diken olur, kalbim göğsümde çarparak atardı.

İçgüdülerim bana kaçmamı haykırırdı.

Tüylerim diken diken oldu. Kalbim de hızla atıyor. Ama kaçmıyorum.

Yarım gün boyunca, elimde silahla yetişkinler için oyun parkında vakit geçirirken

ve onun sürekli vücuduma dokunmasıyla – kalçama, omzuma, sırtıma – kalbim hızla attığında farklı bir his uyandırıyor.

Onun dokunuşuna en iyi şekilde duyarsızlaştım.

Gülümsüyorum, çünkü kaçmak istemiyorum. Sonra kızarıyorum, çünkü Kane'in kartal gözleri gülümsememi fark ediyor.

"Kraliçe her zaman kazanır." Flörtöz bir göz kırpmasıyla Ang'e bakar. "Şah mat Güvenlik. Bildiğim şeyi yapmaya devam edeceğim, ama bunu bir sivil olarak, kendi programıma göre, lanet olası

Siktir olası emir komuta zinciri ve kışkımdan çıkan evrak işleri olmadan. Kendi başımıza çıkacağız ve tek hesap vereceğim kişi..."

Jess sırtıyor. "Benim."

Dudaklarına bir öpücük kondurur.

"Eric de seninle mi geliyor?" diye sorar Ang. "Polislikten ayrılıyor mu?"

"Ben ayrıldığım gün o da ayrıldı. Beni onsuz bırakmasına imkan yoktu. Ciddi bir FOMO sorunu var. Bir şeyleri kaçırmaktan nefret ediyor."

"O bir çocuk gibi," Jess gülüyor. "Ya da bir köpek yavrusu." Ang kaşlarını çatıyor. "Peki ya Spence?"

"O lanet olası bir psikopat," diye eklerim.

Kane burun kıvrır. "Spence sözleşmeli çalışıyor. İşini seviyor, ama aynı zamanda insanları vurup kanlarını akıtmaktan da zevk alıyor. Artık her iki dünyanın da en iyisine sahip olabilir."

"Güvenlik şirketleri insanları vurmamalı." Ang'in göğsü şişer, sanki bu konuşma kanına adrenalin pompalıyor gibi. "Güvenlik şirketleri şehirde dolaşır ve Main Caddesi'ndeki tüm dükkanların kilitli ve güvenli olduğundan emin olur."

Kane güler. "Hayır. Kiralık polis değil, pislik. Ben güvenlik kartıyla kapılara kartvizitimi sıkıştıran adam değilim. Ben öyle biri değilim."

"O zaman ne?" Ang boş bardağını arkamdaki tezgaha koyar. "Yirmi dakika sonra pişman olacağın Big Mac'ler dışında iş planının ne içeriyor?"

Omuzlarını silkiyor. "Özel dedektiflik. Koruma. Arama ve kurtarma. Muhtemelen bir yerlerde ağaçta sıkışmış kedcikler vardır."

"Yani sen öyle söylüyorsun ve bu gerçek mi oluyor? Yeni işinin bu olduğuna karar veriyorsun ve insanlar senden onları korumanı mı istiyor?"

Cesurca kaşlarını kaldırır. "Evet. Pl işine ihtiyaç duyan birkaç avukat tanıyorum. Benim gibi ellerini kirletmeyi alışkanlık haline getiremeyen polisler tanıyorum. Kendileri yapamadıkları işleri başkalarının yapmasını isteyen insanlar tanıyorum."

Ang'ın gözleri kısılr. "Bir ile sıfır arasında bir ölçekte, bu yeni girişiminizde eylemleriniz ne kadar yasal olacak?"

"İşleri hallederiz, Riggs."

Riggs.

Neden bu isim sürekli gündeme geliyor? Ve neden Ang'i öfkeliendiriyor?

Kane bunu önemsemedi. "Benim yöntemimle işleri hallettiğimizde sonuç alıyoruz ve sonuç aldığımızda para kazanıyoruz. Para kazandığımızda..."

"Yeni ayakkabı alacağım." Jess alnına ıslak bir öpücük kondurur. "Her şey yolunda, Ang. Rahatlıman lazım. Bu kadar endişelenme."

LAİNE

DÖRT HAFTA SONRA

"Merhaba, Laine." Sonia ofisinin kapısında durup gülümser. "Hazırım. İçeri gel."

Bekleme odasındaki sandalyeden kalkarım ve Jess popomu tokatladığında kıkırdarım. Yüksek sesli şaplak odada yankılanır ve bekleyen diğerlerinin dikkatini çeker.

"Jessica." Dönüp, annelerin her zaman yaptığı gibi öne eğilip yüzüne yaklaşıyorum; dişlerini sıkarak gülümser ve çılgın gözlerle bakarım. "Bunu bir daha yaparsan, genç bayan, başın büyük belaya girer."

Dilini çıkarır. "Git deli doktorunla konuş. Ona selamımı söyle. Ona konuştuğumuz şeyi söyle ve onun da sorun olmadığını söylediğinden emin ol."

"Ya yapmazsam? Ya ona artık birlikte takılamayacağımızı belirten bir belge imzalatırsam? Bana kötü örnek oluyorsun Jessie. Sen ve haydut erkek arkadaşın bana hiç iyi gelmiyorsunuz."

O alaycı bir şekilde güldü. "Ben ve haydut erkek arkadaşım herkes için iyiyiz. Ayrıca, sen ve ben doktorun emirlerine karşı geldiğimiz ilk sefer olmayacak." Gülerek beni döndürdü ve ikinci kez kıcıma şaplak attı. "Haydi bakalım!"

Sonia bizi anne gibi gülümseyerek izliyor. İş iş, ama kalbi bu işe adanmış. O kenara çekildiğinde yanından geçiyorum ve o da peşimden gelirken kapı yumuşak bir sesle kapanıyor.

Daha önce sayısız kez oturduğum sandalyenin yanında durup, kokuşmuş çay bardağına ve mendil kutusuna gülümsüyorum. "Bugün ağlamayacağım galiba." Mendilleri alıp ona uzatıyorum. "Kararımı verdim. Artık ağlamayacağım."

Gülümseyerek kutuyu kabul ediyor. "Tamam o zaman, otur ve bana her şeyi anlat. Seni tekrar görmek çok güzel."

Hayatım değişiyor; daha çok gülümsüyorum, ellerim eskisi kadar kaşınmıyor. Son zamanlarda dünya o kadar ağır gelmiyor.

Özgürlük hiç bu kadar iyi hissettirmemişti. "İyi görünüyorsun."

Gülümsüyorum. "Kendimi iyi *hissediyorum*. Daha çok gülümsüyorum."

Mendil kutusunu solundaki küçük masanın üzerine koyar ve bacaklarını zarif bir şekilde çaprazlayarak arkalarına yaslanır. "Bu beni tahmin edemeyeceğin kadar mutlu ediyor. Neler olduğunu anlat bana. Seanslarımız azaldığı için seni özledim."

"Buick ilerliyor. Bitmesine çok az kaldı."

"Gerçekten mi?" Sesi şaşkın geliyor. "Ne zamandır gidiyorsun? Çok hızlı bitmiş gibi geliyor."

"Günde sekiz saat gidiyorsan o kadar uzun sürmüyor. Ben tek başımayken bile, Ang garajında gerçek ücretli işini yaparken bile."

Dudakları komplocu bir gülümsemeye dönüştü. "Angelo hala yardım ediyor mu?"

"Evet, teknik olarak onun arabası. Ben sadece davetsiz misafir gibi burnumu sokuyorum. Bir tür ütopya buldum. Bütün gün takılabileceğim, müzik dinleyebileceğim, zihnimi kullanabileceğim bir yer ve elimde her zaman ağır bir alet olduğu için artık korkmuyorum. Biri bana gizlice yaklaşırsa bile, hızla dönüp onu bir İngiliz anahtarıyla vururum."

Gergin bir şekilde öksürüyor. "Silah taşımaya ihtiyaç duyuyor musun?"

Angelo beni Spence ile tanıştıralı dört hafta oldu ve terapi seanslarım günlükten haftalık, sonra da ayda iki kez olana kadar azaldı, bu seansların yerini saatlerce süren atış poligonu seansları aldı.

Ama bunu terapistime anlatmamın imkanı yok.

Oraya insanları incitmek için gitmiyorum. Eskisi gibi sürekli krizler geçirdiğim için de gitmiyorum. Artık oraya sadece bağımsızlık ve güç damarlarımdan akıp, hiçbir ilacın sağlayamayacağı bir enerji verdiği için gidiyorum.

Angelo gitmekte ısrar ediyor ve ben gittiğimde o da geliyor. O geldiğinde, kalçalarımı tutuyor ve simülasyon bahçesinde beni yönlendiriyor.

Beynim erkeklerin kötü olduğunu söylüyor. Onlar incitir ve kontrol eder. Sen banyo zemininde yatan, vücudu ağrıyan, vajinası kanayan ve kalbi kırık, itaatkar bir enkaz haline gelene kadar hiçbir şeyden vazgeçmezler.

Ama kalbimin bu küçük parçası, Angelo'nun öyle biri olmadığını söylüyor.

öyle olmadığını söylüyor.

Ve bu küçük parça, beni kalçalarını tutmayı keşfetmeye teşvik ediyor.

"Laine?"

"Hm?"

"Silahlar mı?"

"Oh! Doğru." Daha dik oturup yeniden odaklanıyorum. "Silaha ihtiyacım olduğunu hissettiğimden değil. Kane'in evi bir kale gibi kilitli ve her şey güvenlik kamerasıyla izleniyor. Silaha *ihtiyacım yok*, ama elimde aletler olması kendimi daha güvende hissettiriyor. Ne olur ne olmaz, anlarsın ya?"

O evet anlamında başını salladı, ama not defterine not aldı. *Çılgın, çılgın, çılgın.*

"Uykun nasıl?"

Ve bir anda, gülümsememi silip süpürdü. "Hâlâ rüya görüyorum." "Her gece mi?"

Kafamı sallıyorum. "Çoğu."

Çılgın, çılgın, çılgın.

"Ne hayal ediyorsun?"

Huzursuzca omuz silkiyorum ve sandalyeme geri yaslanıyorum. "Karanlık bir kulüp. Ateş. Erkekler. Çok çok fazla erkek." Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Çok çok fazla el." Ellerimi birleştirip bir başparmağımı diğerinin üzerinde ovuyorum. "Graham hepsinde var. Ang bazılarında var."

"Angelo rüyalarında sana hiç zarar veriyor mu?"

"Hayır. O sadece orada, sanki seçimlerimden hayal kırıklığına uğramış gibi. Gitmemi istiyor, ama bana ulaşmıyor, hiçbir şey yapmıyor." Gözlerim yaşarır. "O bir izleyici. Gösterinin izleyicisi."

Anlayışla dudaklarını büzüp notlar alır. "Tamam, izliyor. Bu sana nasıl hissettiriyor?"

Onun klişe sorusuna gülmek bile istemiyorum. "Bu beni aptal hissettiriyor. Kendimi böyle bir karmaşaya soktuğum için aptal hissediyorum. Bir keresinde gerçekten aptalca bir şey yaptığım için aptal hissediyorum"

Graham'ın üzerimde, benim kurtulamayacağım kadar güçlü bir etkiye sahip olmasına neden oldum. Ve zayıf olduğum için, bugün hala bunun sonuçlarını yaşıyorum."

"Angelo sana ulaşmadığı için kızgın değil misin? Seni oradan almadığı için?"

"Hayır." Öne eğilip aptal bir mendil alıyorum. *Touché, Sonia. Touché.* "Beni oraya o koymadı. Beni oraya ben koydum. Graham beni oraya koydu. Ve şimdi yaptıklarımın sonuçlarını yaşıyorum."

Yazmayı bırakıp başını kaldırdı. "Hala olanlar için kendini mi suçluyorsun?"

"Tabii ki! Başka kimi suçlayabilirim ki? O kulübe ben girdim. Onların bana o şeyleri yapmasına izin verdim. Beni suçlayacak başka kimse yok."

"Graham'a kızgın mısın?"

"Rüyalarımda mı? Yoksa gerçek hayatta mı?"

"İkisi de." Ellerini birleştirir. "Her ikisi de."

"Bilmiyorum." Parmaklarımın arasında mendili buruşturuyorum. "Rüyalarımda ondan korkuyorum. Uyandığımda korku ve öfke duyuyorum. Bu benim için gerçekten çelişkili bir durum; öfke ve korku, çünkü öfkeli kalırsam korkuyu yenebilirim. Anlıyor musun? Ama henüz o noktaya gelemedim." Bir gözyaşı yanağımdan süzülüyor. "Jess'in evinde geçirdiğim bu zamanın çok uzun bir rüya olmasından korkuyorum. Gerçek hayatta hala Graham'la birlikte olduğumdan ve bunun bir rüya olduğundan korkuyorum. Ve her gün hala ağladığım bu yeni dünyanın benim umutlarım ve hayallerim olması ne kadar korkunç?"

"Çoğu insan daha iyisini ister, Laine, ama çoğu zaman bunu elde etmekten korkarlar."

"Neden?" Gözümün altındaki mendili silerim. "Neden birisi istediği şeyi elde etmekten korkar ki?"

"Çünkü o şeye sahip olmadığında, hayatın öyle devam ediyor, değil mi? İyi gidiyorsun, başa çıkıyorsun, hayatını yaşıyorsun. Ama hayalini kurduğun, çaresizce dua ettiğin o şeye sahip olduğunda... artık kaybedecek bir şeyin var. İnsanlar bir şeyi elde edip tekrar kaybetmekten korkarlar."

"Mutluluktan korkuyorum." Derin bir nefes alıp tutuyorum. "Çünkü şu anda sahip olduğum şey var ve bununla başa çıkıyorum. Ama mutlu olup sonra bunu kaybedersem..."

"Bu acı verici bir düşünce, Laine, ama cesur bir hedef." Elini uzatıp elimi tutar. "Mutlu olmaya hakkın var. Mutluluğu aramaya hakkın var."

"Evet." Nazikçe elini çekip, gözyaşımı silerim. "Deniyorum."

Gülümser ve çayı öne doğru iter. "Graham hâlâ seninle iletişime geçiyor mu?"

"Hayır." Kadehi alıp burnuma götürdüm ve tekrar uzaklaştırdım. Çiçek ve ölü güvercin kokuyordu. "Yeni bir telefon aldım. Yeni numara. Daireme bir kez bile dönmedim. Jessie ihtiyacım olan her şeyi getiriyor, bu yüzden mağazaya gitmeme gerek yok. Cesaretini toplayıp Kane'in evine gitmedikçe, bir süre onunla karşılaşmam pek olası değil."

"Ve işe dönmedin mi?"

"Hayır." Diye iç çekiyorum. "Bilmiyorum... Şu anda çocuklara ders verecek ruh halinde olduğumu sanmıyorum. Okulum bir yedek öğretmen getirdi ve o bir süredir orada. Sömestr bitmek üzereyken şimdi geri dönersem, muhtemelen daha fazla rahatsızlık yaratırım. Bu durumu olduğu gibi bırakıp Ağustos'ta geri döneceğim. Yeni bir okul yılına taze bir başlangıç yapacağım."

Başını sallayarak, kemirgen çayından bir yudum aldı. "Bu umut verici bir fikir gibi görünüyor. Yaz için planların var mı? Heyecan verici bir şey?"

"Aslında..." Jess'in aptal sırtışı aklımdan geçiyor. *Ona sor! Ona planlarımızı anlat, şarlataının iznini al yoksa seni tren raylarına bağlarım.* "Evet. Belki. Seninle bunu konuşmak istiyordum."

"Gerçekten mi?" Ağır konuşmadan şakacı gülümsemelere geçen Sonia, sandalyesinde öne doğru eğildi. "Devam et."

"Ah... Sanırım Buick'i alacağım. O gerçek bir klasik ve ben ona gerçekten aşık oldum. Onunla evlenmeyi düşünüyorum."

Kız kıkırdar. "Senin yaptığın araba mı? Bay Alesi sana satacak mı?"

"Evet. Satacağını söyledi ve her gün onunla birlikte olduğum için, anahtarları ne zaman çalacağımı bileceğim, böylece arabayı alıp başkasına satamaz."

Gülümsüyor. "Tamam. Yeni araba, yeni başlangıçlar. Bu konudaki düşüncelerini beğendim."

"Jess, seninle bir şey hakkında konuşmamı istedi. Şey gibi," tereddüt ediyorum, "bunu yapmak için senin iznine ihtiyacımız olup olmadığından emin değilim."

Başını yana eğdi. "Hiçbir şey için benim iznimi almana gerek yok, Laine. Sen yetişkin bir kadınsın. Bu ziyaretler zorunlu değil ve senin geleceğin benim elimde değil. Ben sadece konuşmak için buradayım. Sen gelmek istediğin için geliyorsun. Dostça bir yüz görmek ve ailenle konuşmaktan çekindiğin bazı şeyleri konuşmak için geliyorsun. Seni tanımaktan hoşlanmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum. Umarım beni her zaman bir arkadaş olarak görürsün, umarım mağazada görüşürüz ve bana güzel gülümsemeni gösterirsin, ama beni ziyaret etmek zorunda değilsin. Bu seansları istediğin zaman bırakabilirsin."

"Yani eyaleti terk edebilirim ve başım belaya girmez mi?"

O gülüyor. "Rusya'ya taşınabilirsin ve başın belaya girmez. Ama umarım gitmezsin. Oradaki kışların çok sert olduğunu duydum. Ve," omuzlarını silkiyor, "basitçe söylemek gerekirse, seni özlerim." Ayak bileklerini tekrar çaprazlayarak gözlerime bakıyor. "Bana planlarını anlat."

"Ah... bu konuyu konuşurken, sana anlatmam gereken başka bir şey daha var. Bu hafta büyük haberler var."

Sonia'nın ofisine girdikten bir saat sonra, gülümseme ve ağlama, bir sürü "ama yapamam" ve "bu tuhaf değil mi" ve "böyle düşündüğüm için kötü bir insan mıyım" gibi duyguların ardından, gözlerim morarmış ve yüzümde bir gülümsemeyle ofisten çıkıyorum.

"Ee?" Jess dergisini bir kenara atıp ayağa kalktı. "Sordun mu?"

"Evet..." Sanki şokta gibi, şaşkın bir şekilde odanın içindeki her yere bakıyorum. "Sordum."

Ben ön kapıya doğru ilerlerken o da peşimden geliyor. "Ve?"

Hayatımda ilk kez, Sonia'nın ofisinden kısa şort, parmak arası terlik ve tişörtle çıkıyorum. Güneşin tenime dokunması hiç bu kadar iyi hissettirmemişti. "Buick'i bitirsem iyi olurmuş."

"Woouoooo!" Jess çığlık atarak kollarıma atladı.

ANGELO

BİR DUYURU

Laine'in Spence ile ilk buluşmasından sonraki haftalar boyunca, her gün saat tam beşte garajı kapatır, Charger'ıma biner, arabaya servis yapan bir yerden sandviç alır ve grupta takılamayacağım yeni bir neden uydururdum.

Neredeyse otuz yıldır sevdiğim bir gruba zamanımı adadım – en iyi arkadaşlarımla şarkı yazdım, her hafta sonu konserler verdim ve Luc şakalarıyla herkesi rahatsız ettiği için aptalca kavgaları ayırdım – Laine'in hayatı altüst olduğu anda, arkadaşlarımı terk ettim ve onların nefret edeceği adam oldum.

Sadece terk etmekle kalmıyorum, Luc'un küçük kız kardeşi için terk ediyorum.

Bununla ilgili kurallar var. Taşa kazınmasına gerek olmayan kurallar.

Küçük kız kardeşler yasaktır!

Ona dokunmamış olmam önemli değil.

Onu nefes almaktan daha çok istediğimi bilmiyor olması da önemli değil.

Önemli olan, zihnimde ona sahip olduğumu düşünmem. Zihnimde, yatağında onun ipeksi tenini düşündüm. Altımda nasıl görüneceğini, saçlarının çıplak göğsümde nasıl hissettireceğini, dolgun dudaklarının tadı nasıl olacağını ve elimi kalbinin üzerine koyup benim için çarptığını hissetmenin nasıl bir duygu olacağını düşündüm.

Zihnimde, sanki ciddi bir ilişkimiz varmış gibi kendimi ona adadım.

Sorun, onun benim hislerimden haberi olmaması ve bu konuda bir şey yaparsam, onun hikayesinde kötü adam olacağım gerçeğinde yatıyor. Bir hamle yaparsam, travmatik, hayatını değiştiren bir deneyimin ardından

travmatik, hayatını değiştiren bir deneyimden sonra kabuğundan yeni ıkmiş bir kızıdan *faydalanan kötü adam olacağım*.

Ama bunun yanlış olduğunu bilsem de, mesajı Scotch'a gönderiyorum. Bu gece çocuklarla antrenman yapmayacağım. Ya da yarın gece.

Ya da yakın gelecekte.

Çünkü Laine garajda Buick'i tamir ettiği ve beni dışarıda bırakmadığı sürece, ben oraya gideceğim.

Omzumla omzuna yaslanacağım ve bize daha fazla zaman kazanmak için sabote etmeye devam ettiğim motoru tamir etmesine yardım edeceğim. Saçları omzuna dökülüp, birbirimize yaklaştığımızda elimi gıdıklarken, garaj kapısını açıp Luc'un motosikletini tamir ettiğimizde yaptığı gibi gülümserken...

Kardeşlerimi seviyorum ve bir kız için onları terk edecek türden bir adam olacağımı *hiç* beklemiyordum, özellikle de *birlikte* olmadığım bir kız için, ama onları sevip sevmediğimden bağımsız olarak, Laine'in gülümsemesini çok daha fazla seviyorum. Onun gülümsemesi için her şeyi feda etmeye hazırım.

Kardeşlerimi bile.

Kane'in garaj yoluna park ediyorum ve haftalardır her gün yaptığım gibi Charger'dan iniyorum. Komşular muhtemelen burada yaşadığımı sanıyorlardır. Cep telefonumu cebime koyup kapıyı kapatıyorum ve kafamda yeni bir şarkı, koruyucu baloncuğuna hapsedilmiş kız için yazılan yeni bir melodi ile elik kapıyı çalıyorum ve şaşkın bir çığlık ya da gürültülü alet sesleri ile karşılanmadığım için gülümsüyorum.

Bunun yerine, heyecanlı bir ciyıklama, koşan ayak sesleri ve zincirlerin ınlamasıyla karşılaşıyorum.

Merak etmemek elde değil.

Laine kapıyı açar ve yerinde zıplarken muhteşem bir gülümsemeyle karşımıza çıkar. "Başardım!" Ellerini ırpar. "Başardım, Ang!"

Mahvoldum.

"Hey." Yüzümde yayılan gülümsemeye engel olamıyorum. O mutluydu, ben de mutluyum. "Ne oluyor? Ne yaptın?"

"İçeri gel!" Elimi yakalayıp beni kapıdan içeri çeker. Kapıyı kapatmak için geri dönmez; beni açık motora doğru çekerken öğleden sonra güneş işığının içeri girmesine izin verir. "Bitti."

Gözlerimi kısıyorum. "Ne bitti?" "Araba!
Wanda bitti."

"Şey... hayır." *Birkaç önemli parçayı çaldım.* "Emin misin?"

"Uh-huh!" Lavaboya doğru yürüdü ve ellerine sabun sıktı. Sabunu dirseklerine kadar köpürttüğünde, bir an için midem düğümlendi. Ama başladığı kadar hızlı bir şekilde sabunu duruladı, bir el havlusu alıp ellerini tekrar sildi. "Bak." Dirsekleriyle işaret etti ve mini buzdolabına doğru yürüdü. "Zincir kayışı ve krank mili kapağı eksikti."

Ve iki buji. Şu anda cebimde duruyorlar.

"Jess ve ben daha fazla buji almak için oto tamircisine uğradık." Bir kutu soda çıkarır ve bana uzatır. "Yemin ederim geçen gün yeterince vardı. Sen beyaz lastiklerle uğraşırken saymıştım, ama neyse." Sodasını açtığında ipeksi sarı saçları hafif esintiyle dalgalanır. "Önemli değil, çünkü bir çözüm buldum, mağazadan daha fazla aldım. Tak şunu." Elini havaya kaldırır. "Lanet olası tırnağım kırıldı." Elini incelemek için öne eğildiğimde, beni eliyle uzaklaştırır ve zıplar. "Ama önemli değil, çünkü başardım! Wanda bitti ve ben belki biraz ağladım."

"Ağladın mı?" Yaz günlerinde hortum gibi savrulan elini yakalamaya çalışıyorum. O hep böyleydi; elleriyle konuşur. "Tırnağını göster. Acıyor mu?"

"Hayır! Yaptım. Lanet olsun,
yaptım!" "Ve ağladın mı?"

"Mutluluk gözyaşları!" Sodasını lavabonun kenarına koyup bana doğru dönüyor – uzun, dalgalı sarı saçları, şeftali rengi bir tişörtü ve solmuş, neredeyse beyaz bir kot şortu var, eminim on altı yaşındayken giydiği şort bu – ve nefes kesici bir gülümsemeyle kendini kollarıma atıyor, beni tek kolumla onu tutmaya zorluyor, yoksa düşüreceğim.

Sodayı motor bölmesine atıp ellerimi indirerek onu tutuyorum.

"Wanda gidiyor, Ang!" Kollarını boynuma doluyor ve yüzünü kulağımın altına gömüyor. "Çok mutluyum, diyor. Onu hurda ve kırık parçalardan yeniden inşa ettik ve şimdi çok güçlü ve çok güzel ses çıkarıyor

çok güzel ses çıkarıyor. Araba geri tepmiyor. Teklemiyor. Lanet bir puma gibi mırıldanıyor." Kollarımın arasına yaslanıp gözlerimin içine bakıyor. "Arabayı çalıştırdım ve mırıldandığında, zevkten inledim belki." Gözleri alaycı bir şekilde parlıyor. "Ve bunu *çok uzun zamandır* yapmamıştım!"

Tanrım, merhamet et. Eğer vücudumdan aşağı kayarsa, ben öldüm demektir.

"Um." Sesim çatlıyor. Ellerim Laine'in kıcıyla dolu, onun zevk sesleri çıkarması düşüncesiyle sikim dikleşiyor ve şimdi sesim sanki yeniden on beş yaşındaymışım gibi çatlıyor. "Sen mi çalıştırdın?"

"Uh-huh." Parmakları dalgın dalgın enseme kaşlıyor.

O benim sonum olacak.

O arıyor bir bir kutlama kucaklaşmak ve ben uygun uygunsuz bir ereksiyon yaşıyorum.

"İhtiyacım olan her şeyi buldum ve sonunda bir saat önce onu ikna ettim."

"Yağı sürdün mü?"

O başını salladı. "Ve postayla bir şey geldi. Sana bir hediye.

Görmek ister

misin?"

"Şey..."

"Aslında bu benim için bir hediye." O, indirilmek için geri ittiğinde, çoğu erkek onu vücutlarından kayıp gitmesine izin verirdi. Kalça kalçaya, göğüs göğüse, gerçek bir erkek onu sıkıca tutar ve her bir çıkıntı ve kıvrımın tadını çıkarırdı.

Ama ben değil, çünkü ben lanet olası bir korkakım ve eğer beni tahrik ettiğini anlarsa, çıldırır.

Bunun yerine, onu kaldırıp benden uzaklaştırıyorum, kollarımı olabildiğince uzatıp onu yere indiriyorum. O bana kaşlarını çatarak baktığında, ben de yüzümü çeviriyorum.

"Ang?"

Arabadan uzaklaşıyorum. Ön bahçedeki güneş ışığına doğru. "Ang?"

Kolumu tutuyor ve benim

"Ang!" Kolumu tutuyor ama ben aceleyle uzaklaşıp, o fark etmeden elimi pantolonuma sokup penisimi düzeltiyorum.

"Angelo Alesi!" Kane'in evinin önündeki çimlerde dururken, Graham'ın uzun zaman önce çaldığını sandığım küstahlıklarından birini bulur ve beni kendine dönmem için döndürür. "Neden beni görmezden geliyorsun? Seninle konuşuyordum."

"Üzgünüm. Garajdaki yağ kokusu beni garip hissettiriyordu." *Evet. Lanet olası bir hanım evladı gibi garip.* "Üzgünüm. Ne diyordun?"

Gölgeler evin ön kapısında durur, ama sırtını onlara dönmüş olan Laine bunu fark etmez. "Lanet olası arabayı bitirdiğimi söylüyordum." "Evet, biliyorum. Anladım." High-five yaparak konuşmayı bitiririm. *Lanet olası bir high-five!* "Harika iş çıkardın."

"Sen olmadan bitirdiğim için mi kızgınsın?" Anında, öfkesi güvensizlikle söndü. "Ben devraldığım için mi kızgınsın? Devralmak istememiştim, sadece çok eğleniyordum. Gün içinde beni gülümseten ve dans etmeme yardımcı olan bir şeydi." Gözleri yaşardı. "Biliyorum, bu senin araban ve sen de onları yapmaktan hoşlanıyorsun. Ben devraldım." Elleri titremeye başlar. "Devraldığım için çok üzgünüm."

Şu anda, tam da bu saniye hayatımızın belirleyici bir anı olacak. Geriye dönüp baktığımızda, ya her şeyi mahvedip bir daha düzeltemeyeceğimiz bir an olacak ya da ona yardım edeceğim. Graham'ın zırhında açtığı çentikleri biraz olsun yumuşatacağım.

Laine eskiden hiç güvensiz değildi.

Bunu asla sorgulamazdı.

Ama şimdi anlıyorum; Graham, onun izinsiz bir şey yaptığı için kızardı. Kızardı ve itaatsizliğinin bedelini ona ödettirirdi. Onun kalbini ve zihnini kırardı ve o da hayatının geri kalanında hatalarını düşünürdü.

Bunun ne olduğunu anlayamazdı; güç sarhoşluğuna kapılmış, manipülatif bir pislik olduğunu. Bunun yerine, söyleneni yaparsa hayatının daha iyi, daha kolay, daha mutlu olabileceğini düşünürdü.

"Hayır, Laine." Ayak parmaklarımız birbirine değene kadar öne doğru adım attım. Titreyen ellerini ellerimin arasına aldım ve titremeleri durana kadar sıktım. "Kızgın değilim. Söz veriyorum." Yanağından tek bir gözyaşı süzüldü ve kalbim parçalandı. "Bitirdiğine sevindim. Ama daha da önemlisi, senin mutlu olduğuna sevindim."

"Emin misin? Çünkü geri dönüp birkaç şeyi çıkarabilirim. Daha düşünceli olmalıydım. En azından son parçayı senin için saklayabilirim, böylece motoru çalıştırabilirsin. Bu senin işin olmalıydı."

"Hayır." Parmaklarımızı birbirine doladım ve rüzgarda dalgalanan saçlarını izledim. "Kızgın değilim, söz veriyorum. Motorun çalışmasını duymak istiyorum, ama sadece sen de benimle birlikte olursan. Gülümsemeni görmek istiyorum, çünkü bu lanet şeyi buraya getirmenin tek nedeni bu. O araba her zaman senin içindi."

Alt dudağı titrer. "Benim için mi?"

"Evet. Tek başıma lanet olası bir klasiği yeniden inşa edecek vaktim olduğunu mu sanıyorsun? Hayır. O araba doğru zamanda doğru yerdeydi. Onu gördüm, seni düşündüm, Luc'un bisikletini parçaladığın zamanı düşündüm ve şimdi buradayız."

"Bunu benim için bir terapi aracı olarak eve mi getirdin?"

"Onu eve getirdim çünkü onunla oynamaktan hoşlanacağını biliyordum. Sana yardım etmek, başka bir şey düşünmeni sağlamak istedim. Ulaşılabılır somut bir hedef. Ve..." Uzun bir nefes aldım. "Ve her gün seni ziyaret etmek için bir bahane, böylece birlikte vakit geçirebilirdik."

Dudakları titredi. "Beni ziyaret etmek için bahaneye ihtiyacın yok. Kapıyı çal ve '*Buradayım, kızlar. Pizza nerede?*' diye bağırman yeterli."

Gülüyorum. "Eğer kapıdan içeri girip sana kaltak deyip pizza istersem, beni tekmellersin. Ben kendimi tekmelemeden önce."

"Buna gerek yok, Ang." Parmaklarını benimkilerle oynatıyor, büküyor ve bana ellerinin ne kadar narin ve küçük olduğunu hatırlatıyor. "Biz aileyiz. Sen benim arkadaşımsın. İstedğin zaman mesaj at, ben cevap veririm."

Ona çok aşışım ve o beni ailesi olarak görüyor. Bir arkadaş olarak.

Evet, göğsüm hala ağrıyor.

"Tamam." Beni tekrar kırmadan önce geri çekilip garaja dönüyorum. "Postayla ne geldi? Bana ne göstermek istemiştin?"

"Oh!" Beş dakika önceki heyecanlı kıza geri dönen kız, dönüp beni arabaya doğru sürükledi. "Demek bunlardan bir tane satın almışsın; yenisini. Ama bunu ikinci el bir çevrimiçi mağazada buldum ve ben..."

gerçekten, *gerçekten* istedim." Beni çekerek ilerlerken omuzları çıkıyor. Arkasına bakıp gözlerime bakıyor. "Senin için aldım diyorum ama aslında bu arabayı almaya niyetliyim, yani aslında benim için." Elimi bırakıp buzdolabına doğru zıplıyor ve üstünde duran küçük bir kutuyu açıyor.

Kabarcık sargısı ve kağıt mendili çıkarır, elindekine gülümser.

Onu çıkarır, lanet şeyi kollarında tutar ve bana doğru yürür. "Senin dolandırıldığın kılavuz gibi, bu da orijinal. Ve çalışıyor."

"Kilometre sayacı mı?" Onu ondan alıp ön tarafını başparmağımla silerim. "Bunu nasıl buldun?"

Omuz silkiyor. "Brooklyn 99'un tekrarlarını izledim, sonra da internette araba sitelerine göz attım."

"Senin yaptığın gibi."

O kıkırdar. "Tüm havalı çocuklar bunu yapıyor. Onu buldum, bir gözümü kapatıp fiyatına baktım; on dolardan biraz fazla, ama işte buradayız. Bu sabah geldi, ama henüz takmadım, çünkü teknik olarak bu senin araban ve ben zaten kontrolü ele geçirdim."

Gülüyorum. "İstersen takabilirsin. Yardım ister misin?"

Yüzünde geniş bir gülümseme belirir. "Anladım, ama gitme, takılmak istiyorum." Kilometre sayacını alırken, parmak uçlarının göğsüme değdiğini fark etmez. Heyecanla arkasını döndüğünde, uzun saçlarının ellerimin üzerine döküldüğünü fark etmez.

O yanımdayken kalbimin daha hızlı attığını fark etmez.

Farkında olmadan, bağımsız duran on çekmeceli alet kutusuna koşar ve tornavidaları çıkarmak için kutuyu açar. Her şeyin yerini biliyor ve hepsini doğru yerlerine geri koymasla kalbimi mutlu ediyor.

Çıraklar aletlerimi etrafa saçıp asla düzgünce yerine koymadıkları için garajımda kavgalar çıkmış olabilir de olmayabilir de.

"Yaz tatili yaklaşıyor." Beni kenara iterek arabaya biniyor. "Heyecanlı mısın?"

"Hayatımda pek bir fark yaratmıyor. Ben yıl boyunca çalışıyorum, ama yaz ortasında o garajda hava çok sıcak oluyor."

Kız, kablolarla ustaca çalışıyor. "Herkesin yaz tatili olmaması garip. Özlemiyor musun?"

"Tabii ki. Herkes yaz tatilini sever. Artık tatil yapamayınca buna alışmak çok zor oluyor."

"Yanlış mesleği seçmişsin, Ang." Ben yolcu tarafına dolaşıp yanına otururken o da başını kaldırıp bana baktı. "Acemi hatası, tam erkeklere yakışır bir şey."

"Öğrencilerinin canavarlar olduğunu ve garajda çalışmayı düşündüğünü söylemiştin."

Bütün vücudu kahkahalarla titriyor. "O zamandı. Şimdi yaz geldi ve öğretmen olmanın neden harika olduğunu hatırladım."

"Henüz çok sıcak değil."

"Henüz değil, ama yakında olacak." Güzel bir gülümsemeyle bana bakar. "Bu yıl çok sıcak olacak. Sıcaklık birikiyor, sonra hepimiz yolda eriyip gideceğiz."

Aklımda sıcak bir garajda kavurucu bir yaz resmi canlanıyor.

Gerçekten de acemi hatası. Ofis işini seçmeliydim.

"Muhtemelen dükkân için yeni vantilatörler almam gerekecek. Geçen yaz gibi yine sıcak olursa adamlarım beni öldürür."

İç merdivenlerdeki ayak sesleri dikkatimi çekiyor. Kapının açılmasını bekliyorum, çünkü kim olduğunu biliyorum, ama daha da önemlisi, ikisinin de geldiğini biliyorum. Ayak sesleri Kane'in botlarına ait olamayacak kadar ağır ve Jess'in onu takip edip bahçede izledikleri şeyi daha fazla görmek istemesi kaçınılmaz.

"Geliyor," diye mırıldanır Laine. Gözleri işinden ayrılmaz, elleri emin adımlarla hareket eder. Omzunun üzerinden sarkan saç telleri dikkatimi çeker, parmaklarımla onları sarmalamak isterim. "Buraya ilk geldiğimde bana çok iyi davranırlardı. Jess tüm yemeklerimi yapar, atıştırmalıklar getirir, ne izlemek istediğimi sorardı. Kane'e her gece Gilmore Girls'ü izletirdi, sırf benim de onlarla oturmam için."

"Peki şimdi?"

Gülümser. "Şimdi mutfakta olduğumu fark edince seslenip atıştırmalık getirmemi söylüyor. Çırakların aletleri yerine koymadığında senin anahtarları fırlattığın gibi, o da top haline getirilmiş çorapları kafama fırlatıyor." Beni çok iyi tanıyor. "Beni şımartmayı resmen bıraktı. Artık büyümek ve topluma yeniden katılmak zamanı."

Kapı açılır ve bir dizi kirli sırtış ortaya çıkar.

Kane'in kolunun altından kayarak garaja giren Jess, bizi inceler. "Bunu dışarıda yapmanız gerektiğini biliyorsunuz, değil mi? Araba sürmek demek, yolda sürmek demektir."

"Ha." Laine gözlerini devirir ve kilometre sayacını takmaya çalışır. "Bunu bitirince, bir tur atacağız."

"Bu iyi olur." Jess'in yaramaz gözleri benimkilerle buluşur. "Gözetleme kulesine çıkmalısınız. Çiftler için iyi bir yer; belki de birilerini halka açık bir yerde sevişirken yakalarsınız."

Kız kardeşinin iğneleyici sözünü kaçırarak Laine, kaba bir şekilde burnunu çeker. "Yemin ederim, onlar pislik."

"Kim?" Kane, Jess'i göğsüne çekiyor. "Kim pis?"

"Britt, Jack'le gözetleme kulesinde yakalandı. Polisler geldiğinde erkek arkadaşıyla sevişiyordu."

"Polisler... kardeşi mi?" Kane güldü. "Kardeşi tarafından yakalandı mı?"

"Evet." Jess başını kaldırıp sırttı. "Britt ertesi gece hepimizi tanıştırmak için bir akşam yemeği organize etmişti, bu yüzden zamanlama çok kötüydü. Bilirsin, erkek arkadaşını eve getirip ailesiyle tanıştırmak gibi. Berbat bir durumdu."

"Ama daha da iyisi var," diye devam ediyor Laine. Bu hikayeyi zaten biliyorum, o akşam yemeğinde oradaydım, silah sallama, yumurta atma, ketçap şişesi fırlatma dramasını gördüm. "Britt ve Jack evlenip bir bebek sahibi olduktan sonra, bir gece bebek Charlie uyumadığı için arabayla dolaşıyorlardı. Gözetleme noktasına kadar gittiler."

Jess kıkırdıyor. "Tahmin edersiniz, Alex orada Jules'u beceriyordu."

Kane'in gülümsemesi genişliyor. "Küçük kız kardeşi tarafından yakalandı mı?" "Evet. Jack bu konuda oldukça kendini beğenmişti."

"Siz ucubeler beni sürekli şaşırtıyorsunuz." Kane başını sallıyor. "Hepiniz beyaz ekmek gibi, saf, temiz ve mükemmel davranıyorsunuz, ama sonra

küçük sırlarınızı öğreniyorum. Halka açık yerlerde sevişmek. İnek devirmek. Suçlu arkadaşlar."

"Sen bizim suçlu arkadaşımızsın!" Jess güldü.

"Atış poligonunu da unutma," diye ekliyor Laine. "Arkadaşları olduğunu iddia ettiği insanlara silah doğrultmaktan hiç çekinmeyen tuhaf komando tipleriyle tanışıyorsun ve bu yeterince tuhaf değilmiş gibi, bir de kız kardeşinin onunla ilk isimle hitap ettiği ortaya çıkıyor."

Jess sırıtıyor. "Spence'i sevme. Seni MacGyver gibi öldürür. Bir ataşla öldürür ve sanki intikam için geri dönen inekler yapmış gibi gösterir." Elini havada sallayarak intikam dolu inekleri uzaklaştırıyor. "Neyse. Ona söyledin mi?"

"Kime söyleyeyim?" Etrafıma bakıyorum. "Bana mı? Neyi söyleyeyim?"

"Bunu hayır olarak kabul ediyorum," Jess gülüyor. "Laine, onlara mı söylemek istersin, bana mı?"

Laine eğilip kilometre sayacının çok önemliymiş gibi davranır. "Sen söyleyebilirsin."

Kane'in gülümsemesi söner. "*Onlara mı* söyleyeyim? Neyi söyleyeyim?" Jess'i döndürür. "Ne saklıyorsun, Lenaghan?"

"Yaz tatili yaklaşıyor."

Gözleri kısılır. "Biliyorum, sarışın. Güneşi gördüm. Lanet olası konuya gel."

Laine, kilometre sayacı montajındaki son vidaya gereğinden fazla konsantre oluyor. Kafasını kaldırmıyor ve ne kadar bakarsam bakayım, gözlerime bakmayı reddediyor.

"Laine?" *Şimdi kalbimi kırma*. "Neyi bilmiyorum?"

"Yaz geldi," diye devam ediyor Jess. "Ve Wanda hazır. Arabanın evraklarını imzaladın mı, bebeğim? Artık senin mi?"

"Henüz değil. Sonra."

"Araba mı?" Kaşlarımı çatıyorum. "Araba mı alıyorsun?"

"Evet." Sonunda utangaç gözlerle bana bakar. "Hâlâ arabayı alabilirim, değil mi? Başka birine satmıyorsun, değil mi?"

"Hayır." Torpido gözüne uzanıp, önceden imzaladığım belgeleri çıkarırım. "Hepsi senin. Sadece imzalamak ve bunları DMV'ye götürmek zorundasın."

Güvensiz gözlerle, titrek bir gülümsemeyle bana bakar. "İçeri girdiğimizde sana bir çek yazarım."

"Hayır." Kağıtları torbaya geri koyarım. "Ücretsiz. Arabayı bedavaya aldım ve tüm işi sen yaptın. Tamamen senin, bedavaya."

"Hayır! Bedavaya almayacağım." Bana dönerek tornavidasını silah gibi salladı. "Parasını ödeyeceğim. Bedavaya istemiyorum."

"Lanet olası konuya gel!" Kane bağırır. "Arabayı kim takar. *Bize* ne söylemek istiyorsun?"

"Şirketten ayrılıyorum." Jess aptalca sırtıyor. "Jules'a söyledim bile. Sadece bir iki hafta."

Gözleri kısılır. "Neden?"

"Yolculuk!" Laine'in ben buraya ilk geldiğimde yaptığı gibi parmak uçlarında zıplıyor. "Ben, Baby ve Wanda. Yolculuğa çıkıyoruz."

Kane'in patlayacağını bekliyorum. Ona hayır diyeceğini bekliyorum. Kızlar böyle çılgınca bir şey söyleseydi Scotch veya Marc'ın yapacağı gibi bir öfke patlaması bekliyorum.

Ben yapamayacağım için onun hayır diyeceğini umuyordum.

Ama o böyle bir şey yapmaz.

Haydut, küçük bir çocuk gibi gülümsüyor. "Harika. Yolculuk! Nereye gidiyoruz?"

ANGELO

DAVET

Kızlar saatlerce oturma odasında oturup planlar yapıyorlar. Heyecanlı planlar. Kıkırdayarak yaptıkları planlar. Sörf yapma planları, alışveriş yapma planları, çıplak yüzme planları ve muhtemelen tüm saçlarını kazıma planları.

Gerçeklikle bağlantılarını kaybediyorlar ve bu sırada Kane sohbetlerine katılır ve kendi planlarını ekler.

O pislik, kızların gezisine o kadar ustaca dahil oldu ki, kızların bunu fark ettiklerinden bile emin değilim.

"Size sörf yapmayı öğretebilirim."

Etkilenen Luc, Jess'e gülümser. "Nasıl yapıldığını biliyor musun?"

"Tabii ki! Biz bir sörfçü ailesiyiz. Sörf yapmayı öğrenmediğimi mi sanıyorsun? Her yaz, ailece plaja tatile giderdik. Emin ol ki, Luc, Baby ve ben köpekbalıklarıyla birlikteydik."

Laine'e döner. "Sen de sörf yapabilir misin?"

Laine dalgın dalgın başını sallar ve "bir haydutla kızlar gezisine çıkıyoruz" başlıklı seyahat planına notlar yazar. "Evet. Oldukça da iyiyimdir."

Bana bakar. "Sen sörf yapabilir misin?"

Omuz silkiyorum. "Kaykay yapabilirim. Ama denizde deneme fırsatım pek olmadı."

"Siktir," diye düşünür. "Daha çevik olsam iyi olur. Kızların beni kötü göstermesine izin veremem."

"Okyanusa silah götüremezsin, Bish." Jess şakacı bir şekilde omzuna vurur. "Ne yapacaksın peki?"

"Kapa çeneni, Blondie. Bekle de gör..."

"Kane." İçkimi gürültüyle masaya bırakıp ayağa kalktım. "Kalk. Seninle konuşmak istiyorum."

Laine başını yana eğdi, ama ben onu görmezden gelerek aptalca içimi döktüm. Bunun yerine Kane'i odadan dışarı, merdivenlerden aşağı ve garaja sürükledim.

O aptal değil, ne de clueless.

Kapıyı kapatır ve kollarını kavuşturup pis bir sırıtışla geri döner. "Biraz kızdın mı, Ang? Seni bahçede onu becerirken gördüm; taşakların biraz morarmış mı? Endişelenme kardeşim, en azından bir çiftin var."

"Kapa çeneni. Kameraları kapat, sesi kapat ve kızlara geri gönderilen diğer her şeyi de kapat."

Kıkırdayarak, duvara yerleştirilmiş kontrol paneline doğru yürür ve ekrana bir şifre girer. Evin kat planını – *bu* evin kat planını – bir anlık görürüm ve onun yüksek teknoloji aletinin evin belirli bölümlerinde yeşilden kırmızıya döndüğünü izlerim.

"Tamam. Sessizlik konisi içindeyiz, Ninety-Nine. Ne var?" "Onlarla bu yolculuğa mı çıkacaksın?"

O alaycı bir şekilde gülüyor. "Aksini düşünmen çok aşağılayıcı. Onu tek başına gitmesine izin vermem. Ayrıca ben de plaja gitmek istiyorum. Hayal et," ellerini kaldırarak bir çerçeve oluşturur, "sarı saçlar, minicik sarı puantiyeli bikini, çekici bir popo ve günlerce süren küstahlık." Pis bir sırıtış atar. "Ve Jess'e daha gelmedim bile."

"Dostum!"

O gülümser. "Şaka yapıyorum. Ben seninkine bakmıyorum, sen de benimkine bakmıyorsun. Ama cidden; kamp ateşi, plaj, günlerce süren araba yolculuğu. Bana cennet gibi geliyor."

"Ben de gelmek istiyorum. Gelebileceğim şekilde ayarla." Buraya "onları güvende tutacaksın, değil mi?" ve "bu gezide çılgınca eğlenecekler ve okyanus benim rahatım için çok uzak" demek için gelmiştim, ama dudaklarımdan çıkan sözler bunlar değildi. "Onlara üçüncü tekerlek olmak istemediğini söyle. Gelebileceğim şekilde ayarla."

"Söyle gitsin, aptal. Çok kolay – ellerini çırp ve '*Yolculuğa çıkıyoruz!*' de. Onları kandırdığımı bilmiyorlar. Greg'in evinde de söylemiştim – tavırların eğlencenin yarısıdır. Davet almışsın gibi davran, o zaman sorgulamayacaklar."

"Benim için o kadar kolay değil, Bish. Sen Jess'le birliktesin, ama ben sadece bir arkadaşım. Hiçbir şey talep edemem, bu yüzden bunu sen yapmalısın. Bu gezi

onun için özgürlükle ilgili, Graham'ı başından atmak ve eğlenmekle ilgili. Ve o orada bunu yaparken benim burada kalmamın imkanı yok."

"Her gün seninle takılmayı seçiyor, aptal. Neden bu seyahate gelmeni istemesin ki?"

Ben cevap veremedim, evin içinde ağır bir şeyin çarpmasıyla birlikte kızların çığlıkları duyuldu. Kane ve ben birbirimize baktık ve geçen yıl yanan binaya koştuğumuz gibi kapıdan dışarı fırladık.

Birbirimizi itip kakarak, ilk giren olmak için yarışarak, oturma odasına daldık ve Jess ile Laine'in, birbirine dolanmış bacaklar ve kız çığlıkları arasında yerde güreştiğini gördük. Büyük bir seramik lamba, kafalarının sadece üç santim yanında parçalanmıştı.

"Ne oluyor lan?" Kane, onun çıkardığını görmediğim bir silahı kılıfına koyar ve kollarını kavuşturur. "Önemli bir şeyi mi böldük, bayanlar? Haberlerinizi sınıfın geri kalanıyla paylaşmak ister misiniz?"

"Bebek bebeklik yapıyor!" Jess, Laine'in omzuna yumruğunu vurur. "Adil oynamıyor."

"Bebek gibi davranmıyorum! Sadece kendi işine bakmanı istiyorum."

"Her şey benim işim! Ben avukatım."

Kane sinirli bir nefes alır ve öne çıkar. Laine'i kız arkadaşının üstünden sanki bir çocukmuş gibi kolayca kaldırır ve onu ayakları üzerine indirdiğinde, onun dokunuşuna Laine'in irkilmediği için hem rahatlarım hem de deli gibi kıskanırım.

Onu korkutacak kadar güçlü bir şekilde kaldırır, ama Laine sadece gözlerini devirir ve Kane diğer ikizi almaya gittiğinde arkasını döner.

Jess ayağa kalkar ve Kane'in onu tuttuğu yerden arkasına doğru sert bir bakış atar. "Bebeklik yapma, bebeğim! Cesur ol! Sen bundan daha iyisin."

"Kapa çeneni, Jessica! İşine bak da her şeyi mahvetme." Laine kollarını kavuşturmuş, gözlerini bana dikmiş, odanın diğer ucuna doğru yürür.

Bana vurmadan önce geri çekildim. "Ne hata yaptım? Neden bana kızgınsın?"

"Kızgın değilim." Omuzlarını, Rollers'ın kavga etmeden önce milyonlarca kez yaptığını gördüğüm şekilde sallar. *Kavgaya hazırlanıyor mu, yoksa endişesini silkeliyor ve sakinleşmeye mi çalışıyor?* "Şey..." Boğazını temizler ve gözlerini indirir. Öfke yerini güvensizliğe bırakır ve endişesi içimi yakar. "Bir şey merak ediyordum..."

Çılgın bir merak ve çaresiz bir endişe aynı anda içimi kaplar. "Tamam. Ne oldu?"

"Şey..." Yere bakar ve ifade dolu gözlerini benden esirger. "Garajla ilgili merak ettiğim bir şey var... Biraz izin alabilir misin? Çalışanlarına bir süreliğine açıp kapatmalarını söyleyebilir misin?"

"Garajdan izin almak mı? Şey, sanırım. İstediyimi yapabilirim. Orası benim yerim."

"Doğru, ama yerine getirmelisin tuhaf bir son tarih var mı, başka biri yapamaz mı? Her şey mahvolmadan izin alabilir misin?"

Omzunun üzerinden Kane ve Jess'e bakıyorum, kanepede oturmuş, bizi dikkatle izlerken sırtıyorlar. Söylediğimiz her kelimeye, yaptığımız her harekete dikkat ediyorlar.

"Ang?"

"Evet." Gözlerim tekrar Laine'e döndü. "Zaman ayırabilirim. Daireye bakmamı mı istiyorsun? Bunun için izin almama gerek yok."

"Şey... Hayır. Aslında, bizimle gelmek ister misin diye düşünüyordum?" Sonunda gözlerini tekrar bana çevirdiğinde, dişlerinin arasına sıkıştırdığı alt dudağı beni öldürüyor. "Yani, bilmiyorum... Uzun zamandır arkadaşız ve Jess ile Kane çok fazla öpüşecekler, bu yüzden yokken bir arkadaşımın olması iyi olur diye düşündüm. Güvenilir ve tanıdık biri, anlarsın ya?"

Siktir.

ANGELO

YENİ BAŞLANGIÇLAR

Artık araba hazır ve Kane'in evine tam bir aptal gibi görünmeden uğramak için geçerli bir nedenim kalmadı, bu yüzden garajımı erken kapatıp dışarı çıkmıyorum. Bunun yerine, pazartesi, salı ve çarşamba günleri saat beşe kadar çalışıyorum ve çalışanlarımı gönderdikten sonra bir veya iki saat daha kalıp sessizlikte çalışıyor ve düşünüyorum.

Perşembe günü, yani bugün, bir Chevy için parça siparişini tamamliyorum ve ben yokken çırağımın ilgilenmesi için dağınık bir Post-It notu yazıyorum.

Chuck – adı aslında Chuck değil – benim çalışanlarım arasında en genç olanı, ama elleri çok becerikli ve çoğu yaşlı adamda olmayan bir sorumluluk duygusu var. Zor bir hayat yaşamış çocuklar genellikle iki yöne doğru giderler; aptal ve pervasız ya da tanıyabileceğiniz en güvenilir insan.

Chuck'ın hikayesini bilmiyorum, ama o ikinci türden biri ve yirmi, otuz yaşındaki meslektaşları benim gözümde onun yarısı kadar bile saygı görmüyor.

İzin alıp bir genci sorumlu tutmam arkadaşlarımı kızdırıyor, ama benim işimi nasıl yürüteceğime karışabileceklerini sanıyorlarsa siktir etsinler.

Jess ve Laine, Alex ve Jules'un bebekleri doğup sağlığına kavuştuktan sonra hemen yola çıkmamızı planladılar. Alex yaklaşık bir saat önce mesaj zincirini başlattı – *oluyor, oluyor, oluyor!!* – ve her üç buçuk dakikada bir güncelleme göndermeye devam ediyor, bu yüzden birkaç gün içinde yola çıkacağımızı tahmin ediyorum.

Bu yüzden siparişleri tamamlıyor, işleri dağıtıyor ve yokluğumda işimin batmayacağından emin oluyorum.

Laine bu yolculuğun gerçekleşeceğini açıkladığı andan itibaren karnımda bir gerginlik hissediyorum. Onun bu kadar uzakta olmasından korkuyordum, sonra bana gelmemi istediğinde resmen dehşete kapıldım.

Beni de davet ettiğinde çok şaşırdım.

Onun bunu isteyeceğini milyon yıl düşünsem aklıma gelmezdi. Bunun *çok fazla* olacağından emindim, ama işte buradayız. Bu hafta kirli evimi temizlerken, sörf şortu ve parmak arası terliklerimi aradım, ve şimdi Jules'un zaman bombasının patlamasını beklememiz gerekiyor.

Birçok insan için işler ciddileşmek üzere.

Garaj kapımın dışında çakıl sesleri geliyor, ama ayağa kalkıp ofisimden çıkmadığım sürece ziyaretçilerimi göremem. Kapıları çoktan kapatmalıydım, çünkü gitmem gereken yerler var ve bu gece kimseye yardım etme niyetim yok.

Belki randevuma gidebilir, sonra Kane ve kızlarla akşam yemeği için bir davetiye koparabilirim.

El çırpma işini bile deneyebilirim.

Kalemimi yere atıp, homurdanarak ayağa kalkıyorum ve eklemlerim tatmin edici bir tıklama sesiyle çıkıncaya kadar sırtımı esnetiyorum. Siktir et bu ofis işlerini – ben masa başı işleri için yaratılmamışım.

Masamdaki kolayı uzun bir yudumla içip boş kutuyu çöpe attıktan sonra, anahtarlarımı elime alıp ofisimden çıkıyorum ve bu kişiyi hızlı bir "yarın tekrar gel" diyerek kenara itmeyi planlıyorum.

"Ang?" *Ya da değil.* "Hey, neredesin?"

"Ofis." Saçımı elime alıp yağ lekeli kıyafetlerime bakıyorum. Beni iş yerinde milyonlarca kez görmüş olmasına rağmen, duş almam gereken bir köylü olduğumu düşüneneğinden endişeleniyorum. "Laine?" Kapıyı kapatıp, onun ilerleyip garajımı, daha doğrusu üçüncü park yerinde duran klasik arabamı incelediğini görünce gülümserim. Nereye gittiğine dikkat etmeyen Laine'in yoluna çıkıp onu beklediğim için kendimden utanırım.

Utanmış... ama kenara çekilmek istemiyor.

"Oh, lanet olsun!" Göğsüme çarparak geriye atlayan kız, kollarımı tuttu ve gözlerinden saçlarını çekip attı. "Tanrım, Ang. Az kalsın altıma işiyordum."

Kıkırdayarak, bir adım geri çekilip beni baştan aşağı süzdüğü sırada onu inceledim, umduğum gibi değil.

Arabamın kaputuna yaslandığımda karnıma bulaşan yağ lekelerine gülümser, sonra gözlerime bakar ve muhteşem bir gülümseme atar. "Yoğun bir günün ardından terlemişsin." Düzenli garajıma bir göz atar. "Burada, kapılar açık olsa bile çok sıcak."

"Gitmeden önce o vantilatörleri alsam iyi olacak."

"Uh-huh." Uzaklaşırken, bana sıkı, beyaz kot şortu ve plaja hazır uzun bronz bacaklarını güzelce gösteriyor. "Bu arada, burnunda yağ lekesi var."

Siktir.

Ben lekeli gömleğimi yukarı çekip burnumu ovarken, o Chev'e yaslanarak durur. Kollarını açık kaputa dayar ve sırtarak, "Şimdi göbek deliğini görebiliyorum. Bu alaycı tavırlarınla beni öldüreceksin, Alesi," der.

"Siktir." Gömleğimi indirip başımı geriye atarak tavana bakıyorum. "Çok uzun bir gün oldu. Buraya özellikle beni eziyet etmek için mi geldin, yoksa...?"

Kıkırdar. "Üzgünüm. Jules doğum yapıyor, ben de bir bebek arkadaşına ihtiyacım olduğunu düşündüm."

"Bebek arkadaşı mı?"

"Evet, Jess ve Kane evde kanepede oturmuş telefonlarına bakıyorlar ve bana gitmemi söylemediler ama Kane'in kucağında oturduğum sürece durumun garip olduğunu hissettim. O bizi henüz ayırt edemiyor, bu yüzden şakam bir süre sonra garip bir hal aldı."

"Onun kucağına mı oturdun? Neden? Neden böyle bir şey yaptın?" Onun ve Jess'in görüntüleri zihnimde canlanıyor. O dokunmaktan *çekinmez*. Laine'i anlamadan önce elleri onun her yerine dokunmuş olurdu.

"Tanrım, şaka yapıyordum." Gülerek arabadan uzaklaşır ve aramızdaki mesafeyi kapatmak için bir adım atar. "Onun kucağında ben değildim, o vardı. Ama kendimi üçüncü tekerlek gibi hissettim, bu yüzden ortadan kaybolmaya karar verdim. Sakıncası var mı? Başka bir planın varsa, ben gidebilirim."

"Hayır." Bir adım öne çıkıp elimi saçlarıma götürdüm. "Sorun değil, ama bir randevum var," saatime baktım,

"on bir dakika önce."

O burun kıvırdı. "Oops. Başın belada."

"Kızmayacak, ama beni beklemeyeceği de kesin."

"O mu?" Laine'in kaşları alnında yukarı doğru kalktı. "Bir randevuyu mu böldüm? Çünkü hemen kaybolup bu konuyu hiç konuşmamış gibi davranabilirim."

"Randevu değil, saç kesimi. Caitlin'den randevu aldım, çünkü seyahate çıkacağız ve çok uzun zamandır saçımı kestirmedim. Artık serseri gibi görünmeyi bırakmanın zamanı geldi."

Kıkırdayarak, sanki ensemdeki topuzu incelemek istercesine boynunu uzattı. "Ne kadar keseceksin? Eğer seni tamamen kazırsa, o kaltağı kesmek zorunda kalabilirim. Yani, istediğini yapabilirsin – bilirsin, bu günlerde erkekleri mutfaktan çıkardıklarına göre – ama lanet olsun, çok uzun zamandır uzun saçlıydın, saçlarının gitmesini görmek ruhumu incitebilir."

"Kızdırmak için değil, ama belki biraz kısaltmayı düşünüyordum. Uzun olması çok can sıkıcı ve yazın çok sıcak oluyor. Uzun zamandır bunu yapmak istiyordum, ama çok tembeldim."

Alt dudağına dokunup düşünceli bir şekilde başını salladı. "Seni beklemeyecek mi? Stüdyosuna gitmek sadece bir dakika sürer. İstersen ben de gelirim, birlikte takılabiliriz. Belki ona, Justin Timberlake'in Britney ile çıkarken yaptığı gibi saç uçlarını buzlu renge boyamayı ikna ederim."

"Hayır." *Gülümseme. Gülümseme!* "Beklemeyecek. Anlaşılan o ve kız arkadaşları bu gece dışarı çıkacaklar. O her zaman biraz... sinirli olmuştur." Çenemdeki sakalları kaşıyarak bunu yapılacaklar listeme ekliyorum.

Temizlen ve evsiz gibi görünmeyi bırak.

Cebimden anahtarları çıkararak ofisimin kapısını tekrar açtım ve ışıkları yaktım. Laine beni dağınık odaya takip etti ve odayı, yağ ve lastik kokusuyla mücadele eden meyveli şampuan kokusuyla doldurdu.

"Caitlin kimseyi beklemez, ama ona yakında bir mesaj atıp yarın veya cumartesi için tekrar randevu alacağım."

"Yapabilirim." Uzun kirpiklerinin arasından bana bakıp masamı işaret ediyor. "Otur ve bana bir makas ver. Ben hallederim"

"

"Gerçekten mi?" Gözlerimi kısarak masamın sandalyesine oturdum ve o bulamadan makası avucumun içine aldım. "Saç kesmeyi biliyor musun?"

"Evet, yani sadece," parmaklarını kullanarak "çırp, çırp" sesleri çıkarır. "İyi yapacağım, söz veriyorum. Seni kötü göstermeyeceğim."

"Tamam." Makası açıp yarım santim kadar öne doğru itiyorum. "Bunu mahvetmeyeceğine söz veriyor musun? Az önce de söylediğin gibi, bu saçlar benimle doğduğumdan beri var. Eğer garip bir şey yaparsan, belki ağlarım."

"Söz veriyorum. Bana güvenebilirsin." Çantasını ve anahtarlarını yere koyduktan sonra ofisimi inceledi ve evrak yığınının altından kullanılmış bir havlu çıkardı. Havlu tehlikeli bir şekilde sallanıyordu ve bacaklarını sabitleyip ellerini teslimiyetle – ya da telekineziyle – kaldırarak yığının durmasını bekledi.

Zaferle dönerek sırtıyor ve masamın etrafında baştan çıkarıcı bir şekilde yürüyor, sandalyemin arkasında duruyor ve vücudundan yayılan sıcaklık sırtıma yerleşene kadar bekliyor.

Bu kötü bir fikirdi.

Boğazımdaki yumruyu yutmamı sağlayan nazik elleriyle havluyu omuzlarıma sabitler ve avuçlarını trapez kaslarıma bastırır. "Bana güveniyor musun?"

"Saçımı kesmene?" Yutkunup havlunun köşesini kasıklarımı örtmek için çeviriyorum. "Hayır."

Burun kıvrarak, nefesiyle kulaklarımın arkasını gıdıklıyor, istemeden yapılan bu baştan çıkarma karşısında gözlerim kapanıyor. *Bu çok kötü bir fikirdi.* "Taran var mı?"

"Hayır."

"Sorun değil." Yakınlığımızdan hiç etkilenmeden, çantasına doğru yürür ve çantanın dibinde bir şeyler arar. Gri bir tarak ve parlak cep telefonunu çıkarır, bunları kolumun yanındaki masamın köşesine bırakır, sonra ofisimden çıkar ve bir dakika sonra normalde sabun sakladığım sprey şişesiyle geri gelir. "Sadece su." Şişeyi salladı. "Belki biraz sabun kalmıştır, ama saçına zarar vermez." Arkamda durdu, saçımdan tokayı çıkardı ve telefonu titrediğinde aşağıya baktı. Benimki de aynı şeyi yaptı, çünkü ikimiz de

aynı sohbetteyiz, ama o kendi telefonunu açmaz. Sadece ekrandaki "*altı cm!*" yazısını okur, sonra bana döner ve saçımı taramaya başlar. "Korkuyor musun?"

Sandalyeye yaslanıp kendimi sıkışmış hissediyorum. Laine Lenaghan bugün saçımı kesecek, istesem de istemesem de. "Neden korkayım? Saç kesimimden mi?"

Havada omuz silktiğini hissediyorum, ama daha baskın olan, bir eliyle tarakla saçımı tararken diğer elini boynuma koyması. "Ondan. Alex ve Jules'un bebeğinden. Seyahatimizden. Hayattan genel olarak... Hayat biraz korkutucu."

"Saçımı mahvetmenden korkmuyorum. Gerçekten. Her zaman düzeltilebilir."

"Peki ya gezimiz?"

"Başka bir şey olacak."

"Evet..." Karnı sırtıma bastırıyor ve kalbimi deli gibi çarptırıyor. *Bunu hissedebiliyor mu acaba?* "Kardeşimden, herkesten, bildiğimiz her şeyden bir hafta uzak kalacağız. Bu yeni bir başlangıç gibi olacak." Hiç uyarı yapmadan makası alır ve ilk kesimi yapar.

Tanrım, uzunluğunu konuşmalıydık.

"Şey..." Yutkunup, iyiymiş gibi davranıyorum. *Düzeltilbilir. Düzeltilbilir. Düzeltilbilir.* "Uzakta olmak garip olacak. Uzun zamandır tatile çıkmadım, bu yüzden her sabah işe geç kalacağım diye evden aceleyle çıkmamak garip olacak." Bir başka kesik daha, kirli beton zemine uzun saç telleri düşmesine neden oluyor.

"Omuzlarına mı?" Saçımı öne doğru çekerek ellerini gözümün önüne getiriyor. "Bu konuyu daha fazla ileri gitmeden önce konuşmalıyız."

"Evet... belki omuzlarıma kadar. Omuz ve çene arasında bir yer olabilir."

Yumuşak bir ısıklık çalar ve saçımı kesmeye başlar. "Liseden bu yana uzun zaman geçti, yarın yaptıklarını unutursam ve seni tanıyamazsam çok şaşırırm." Yine de, *kes, kes, kes.*

"Bu gece tıraş olup kendime çeki düzen vereceğim."

"Gerçekten mi?" Bana doğru eğilerek, mavi gözleri mizahla parıldadı. "Vay canına, gerçekten uğraşıyorsun, ha? Bir kızı etkilemeye mi çalışıyorsun?"

Öne dönüp homurdandım. Çünkü elimden gelen tek şey buydu.

Onu

. Cep telefonumu alıp, mesajlaşma uygulamasını açtım ve yüzlerce mesajı kaydardım. *Yüzlerce*. "Jules'un bebeği doğmasına daha çok var."

Laine kıkırdar. "Biliyorum. Kız doğum yapana kadar o çok yorgun olacak. Kız, onun bize canlı olarak mesaj attığını öğrenince onu öldürecek."

"Erkek mi kız mı olacak?"

Düşünmesine yardımcı olacakmış gibi kendi kendine mırıldanır. "Kız. Bence bir kız çocuğu Alex'i diz çöktürecek ve yıllardır yaptığı tüm saçmalıkların ardından mini bir Jules'u hak ediyor. Birisi onu alçakgönüllü yapmalı."

Sürekli gelen mesajları okudum. "Sen kız diyorsun, ben erkek diyorum.

On dolar bahis?"

"Hala manuel bahisten 10 doları ödemedin. Etrafta *süper* manuel görmüyorum, Angelo."

"Geliyor. Adama zaman tanı."

"Çok uzun zaman oldu!" *Kes, kes, kes*. "Posta en fazla birkaç gün sürer. Bir saniye düşünelim, belki bu sahibi araba üretim bandından çıktığında hayattaydı, yani şimdi *en az* yetmiş yaşında, bu yüzden onun sarkık kışını postaneye sürüklemesi için bir hafta daha süre vereceğim..." Kıkırdar. "Hayır. Sen çok dolandırıldın. Bana on dolar borçlusun, sonra Jules'un bir kızı olacağı için on dolar daha alacağım."

"Bahsi ikiye katlıyorum." İnatla başımı sallıyorum ve neredeyse kulağımı kaybediyorum. "Kılavuz geliyor ve Alex, muhtemelen bir noktada hepimizi tutuklayacak bir canavar çocuk yarattı."

"Peki. Orijinal bahsini ikiye katlayalım - paranızı almakta bir sorunum yok - ama şimdi bu 50 dolarlık bir bahis gibi. Bunu kaldırabileceğinden emin misin?" Sandalyeyi döndürerek, gözlerimiz aynı hizaya gelene kadar öne eğilir ve ben yeni pozisyonumu sindiremeden saçımı öne çeker ve düzeltmeye çalışır. "Bence kız olacak ve ailesinden birinin adını alacak. Britt'in adını vermeyecek kadar duygusal biri değil."

"Öyle mi düşünüyorsun?" O yaklaşınca bacaklarımı açtım. Uylukları benimkilere değdi ve kalbim durdu. "Bence erkek olacak ve belki ona Oz ya da başka bir isim verecek.

Oz gibi bir isim verecek. Onun duygusal olduğu konusunda haklısın."

"Belki ona Ang adını verir?" Alt dudağını ısırtıyor ve benim rahatça kaldıracabileceğimden çok daha fazla dekolte gösteriyor. "Bu nasıl bir his olurdu? Gerçeküstü, değil mi?"

"Angelo berbat bir isim," diye mırıldanırım. "O isimde tek bir iyi adam bile tanımıyorum."

Kaşlarını çattı. "Sen iyi bir adamsın. Aslında en iyilerinden birisin. Ve baban öldü, yani artık onun adı değil." Ben itiraz etmeden önce, dik durdu ve sözümü kesti. "Bitti."

"Bitti mi?"

"Uh-huh." Makası masama, tarağı da yanına bırakıp, gömleğinden saç tellerini silkeliyor ve yaptığı işi inceliyor. "Evet, sanırım bitti. Çok fazla kesmedim, ama bu yaz senin için daha kolay geçmesi için yeterli. Burada aynan var mı?"

"Hayır. Tuvalete gidip bakayım. Zaten çişim var."

"Tamam." Sandalyenin etrafında dolaşarak, havluyu dikkatlice çekip saçları her yere dökmek için özen gösteriyor. Hazır olduğumda, cep telefonumu alıp kapıya doğru yürüyorum.

"İstersen bir soda falan al." Yirmi dakika öncesine göre birkaç santim kısalmış saçlarımı elime alıp, hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalışıyorum. *Çok fazla kesmiş. Çok fazla kesmiş.* "Jules'un doğurmasına daha çok var, istersen o zamana kadar takılabiliriz."

Eğilip beni parça parça öldürürcesine saçlarımı topluyor ve çöpe atıyor. "Senin evinde film izlemek ister misin? Yemek sipariş edip Jules'u bekleyebiliriz. Belki bana biraz müzik çalabilirsin."

"Evet..." *Öldür beni şimdi. Lanet olsun, öldür beni şimdi. Bittim ben.* "Tamam. Bir dakika sonra dönerim." Banyoya koşuyorum ve kapıyı açıyorum. Kapıyı arkamdan çarpıp, gözlerimi kocaman açarak aynaya koşuyorum ve yeni görünüşümü ellerimle okşuyorum.

Siktir.

saçımı geri çekip, bağlayamayacak kadar kısa olan kısımlara dişlerimi sıkarak, elimden geldiğince geri çekiyorum ve hayatımın önümüzdeki kırk sekiz saatinin bir an önce geçmesini diliyorum.

LAİNE

YOLCULUK

Juliette ve Alex'in bebekleri, iki hafta gecikmeyle, cuma sabahı erken saatlerde, tam da beklediğimiz gibi, gürültülü ve talepkar bir şekilde dünyaya geldi. Uzun zamandır ilk kez tekrar bir grup sohbetine katıldım, ancak güncel gelişmeleri takip etmeme ve küçük, akıllı olmayan telefonumun ekranında tüm mesajları okumama rağmen, sohbete katılmadım.

Ben sadece izleyiciydim ve Ang bizim temsilcimiz olarak öne çıktı, ben ise her şeyin yolunda gitmesi için dua ettim... ve Çin yemeği sipariş ettim.

Alex, "3 santimetre açıldı!" ile başlayan ve "Bebek sarışın! Sarışın saçlarını görüyorum." ile biten milyonlarca mesaj gönderdi.

Sabahın ikisinde, yorgun gözler ve halsiz hareketlerle Ang'in yanındaki kanepeye oturdum ve son mesaj geldiğinde nihayet rahat bir nefes aldım.

Alex: Geldi. Bebeğim geldi ve kız.

Alex: Avery Hope Turner. 3,6 kilo ve 53 santim boyunda.

Bir dakika sonra gerçeklik yerine oturduğunda, şöyle devam etti: *Arkadaşlar. Bir kızım oldu. Ona çok aşığım.*

Kardeşim gibi gördüğüm adam için ağladım, Ang'in omzuna vurdum ve paramı istedim, ve artık dayanamayacak hale geldiğimde, bu anı bir şey söylemeden geçiremeyeceğimi anladığımda, en yakın arkadaşlarım arasında yepyeni bir grup sohbeti kurdum; Jess, Britt ve Kari ile yedinci sınıfta ilk kez cep telefonu aldığımızdan beri aktif olan bir sohbet grubu, ama Graham'ın dünyasına çılgınca daldığımdan beri onu ölüme terk etmiştim.

Bir erkek için arkadaşlarımı terk ettim ve bu gerçekten çok kötü bir şeydi. Ben: *Britt...*

Gözlerim yaşlarla dolu, dudaklarım titreyerek Ang'e yaslandım ve bir saniye sonra onun mesajı geldiğinde aptalca bir hıçkırık attım.

Britt: *Aman Tanrım. Aman Tanrım. Aman Tanrım. Bebeğim? Beni ağlatacaksın.*

Sorun değil, çünkü o gece gözlerimdeki gözyaşları rahatlatıcı ve hoş geldin gibiydi.

Ben: *Tebrikler, Britt teyze. Seni çok seviyorum.*

Bu üç gün önceydi. Annem ve bebeğin sağlık durumlarının mükemmel olduğu teyit edildi, güzel çiçekler satın alındı ve Jules'un muhtemelen hiç giymeyeceği minik elbiseler teslim edildi. Güneş doğarken, yepyeni bir gün başlarken, Kane'in ön verandasında duruyorum.

Wanda garaj yolunda duruyor ve yedi bin dolarlık masraf ve yeni boya işinden sonra, showroomdan çıktığı günkü kadar parlak ve güzel görünüyor.

Bu yolculuk için Sonia'nın onayı var. Onun coşkulu desteğini ve her ihtimale karşı hızlı arama listesindeki numarasını aldım. Sırt çantamı omzuma asıp, iki elimde atıştırmalıklarla dolu plastik poşetlerle, derin bir nefes alıp ufka bakarak gülümsüyorum.

Özgürlük.

İşte bu.

Kimsenin benim için mahvedemeyeceği saf, sınırsız, kırılmaz özgürlük.

Çünkü her günün bir dakikası var, o ara
Gündüz mü gece mi olduğundan emin olamadığın an; tüm evrende tek başına olduğun an.

Temiz havayı soluyabilirsiniz.

Güzel ağaçlara gülümseyebilirsiniz.

Kuşların uyanışını ve kurbağaların vıraklamalarını duyabilirsiniz.

Bu dakikada canavarlar, kötü rüyalar ve terapistler yoktur. Sevginizin elleri dışında, ve sadece sizin izninizle, sizi tutan eller yoktur.

Bu anda sizden başka hiçbir şey yoktur, milyarlarca metreküp kullanılmamış hava ve yepyeni bir günün sunduğu sonsuz fırsatlar vardır.

Bugün, bu kasabadan kısa bir süreliğine uzaklaşacağım. Sonsuza kadar ayrılmak istemiyorum; burası benim evim, ailem burada. Ama geri döndüğümüzde her şeyin sıfırlanacağı kadar uzun bir süre uzaklaşmam gerekiyor.

Bugün gidecek bir yerim, uymam gereken bir son tarihim, kontrol etmem gereken kimse yok. Sadece ben, arabam, arkadaşlarım, açık bir tavan ve ben istemedikçe bitmeyecek bir yol var.

Bugün mükemmel.

Ön merdivenlerden inip yumuşak çimlere adımımı attığımda, parlak Wanda'ma doğru yürüyorum ve onun yepyeni beyaz duvar lastiklerinin keyfini çıkarıyorum.

Wanda da bugün yeniden başlıyor.

Ang onu yeniden inşa etmeme yardım etti, ona yeni bir hayat verdi ve bugün, o arabayla uzaklara gidip açık yollarda hız yapabilecek. Döndüğümüzde, o tamamen benim olacak ve ona bakacak biriyle yeni bir hayata hazır olacak.

Bu arabada merkezi kilit sistemi yok, sadece eski usul anahtarı kilide sokmak var, bu yüzden çantalarımın ağırlığı altında arabayı açıp yepyeni yumuşak tavanı geri takıyorum.

Tavanı açmadan bu arabayı sürmem mümkün değil.

Jess, uzun yolculuğumuz için son dakika malzemelerini toplamak için Kane'in evinde koşturuyor. Kane dün gece tek sırt çantasını hazırladı, çünkü o bir tür ordu komandosu falan ve temiz bir çift çorap ve bir silah olduğu sürece mutlu mesut hayatta kalabilir.

Eric – benim hasarlı benliğim taşınana ve onu evden kovana kadar Kane'in eski ev arkadaşı – herkesin ihtiyacı olan her şeye sahip olduğundan emin olmak için evin içinde dolaşıyor. Biz yokken, o tekrar eve taşınıp Kane'in kurmak istediği işin idari işlerini halledecek, böylece döndüğümüzde hemen işe koyulabilecekler.

Bu gezi, hiçbirimizin geleceğini bilmediği son bir eğlence gibi. Buna ihtiyacımız olduğunu bilmiyorduk, ama sanki dünyadaki son yazımızmış gibi planlar yapıyoruz.

Geçen kış, bunun mümkün olabileceğini kanıtladı.

Yarın garantili değil ve olan biten her şeyden sonra, Kane ve Jess'in de benim kadar rahatlamak için bu zamana ihtiyacı olup olmadığını merak ediyorum.

Bu, özgürlüğün, iyileşmenin, yarın gelmeyi unutursa diye bugünü yaşamamanın yolculuğu.

"Aman Tanrım. Aman Tanrım! Patenlerimi bulamıyorum!"

Kane'in kahkahası evin içinde yankılanıyor. "Neden patenlere ihtiyacın var ki, sarışın? Arabayla gidiyoruz!"

"Ya bir paten parkı bulursak? Ya çocuklar bize borularda yarışmaya davet ederse ve biz patenlerimizi unuttuğumuz için kazanamazsak?"

"Ciddi misin? Bu sık sık olur mu? Kaykaycı çeteleri kasabadan geçenleri bekliyor mu? *"Kasabaya hoş geldiniz"* tabelalarının önüne barikatlar kuruyorlar mı ve flipkick yapmayı bilmeyenler geçemiyor mu? Bizi kasabadan kovacaklar mı, sarışın? Katılım ödülünü kazanamayacağından mı korkuyorsun?"

"Kickflip, flipkick değil, cahil maymun. Ve evet! Kazanılacak bir kurdele varsa, onu gerçekten istiyorum!"

"Seni koruyacağım, Jessie." Aptalca kıkırdaması, haydut görünüşüyle tam bir tezat oluşturuyor. "Söz veriyorum, bize kaykay düellosu için meydan okurlarsa, ayak bileklerini kırarım."

Klasik bir Charger'ın derin gürültüsü kasabanın her yerinde yankılanıyor. Artık bu sese o kadar alıştım ki, nerede olduğunu, hangi viteste olduğunu ve ne tür bir ruh hali içinde olduğunu biliyorum sanki.

Angelo Alesi yola çıktı ve bize doğru geliyor.

Karnımda kelebekler uçuyor, kalbim göğsümde tuhaf taklalar atıyor, çantalarımı arka koltuğa atıyorum ve tükürükle ıslattığım parmağımla kapıdaki küçük izi siliyorum.

Arabamı çizene ölüm fermanı verilir.

Jess evde kriz geçirirken, Kane onun arkasını temizlemeye çalışıyor ve Eric onları takip edip Jess'in arabamı doldurabileceği gereksiz şeyler öneriyor. Ben de Buick'e yaslanıp Charger'ın yaklaşmasını bekliyorum.

Buraya geleceğini biliyorum.

Bizimle geleceğini biliyorum.

Ve kalbimin şaşırtıcı derecede büyük bir kısmı mutlu ve bu mutluluk, paniğe kapılmaktan daha baskın.

Bu iyi bir şey, değil mi?

Birlikte büyüdüğüm bu adamın şimdi beni tedirgin etmesi garip değil. Değil mi? Garajda sessizce sayısız saatler geçirdik. Tek bir kelebek bile yoktu. Ama sonra bir şey oldu; uzun bir bakış, parmakların dokunması, bir bebeğin doğmasını beklerken dostça bir sessizlik içinde geçirdiğimiz bir gece.

Atış poligonunda sırtıma dayanan bir ereksiyon işleri değiştirir ve benim görmediğimi sandığı zamanlarda uzun uzun bakışları bu değişiklikleri pekiştirir.

Şimdi, bir nevi ağabeyim olan bu adam benim için yakışıklı hale geldi. Çekici.

Sanki onu etkilemek istiyormuşum gibi.

Ve onun saçma sapan bir şekilde hiçbir şeyden haberi olmadığı hissine kapılıyorum.

Angelo ve ben, hastaneden çıktığımdan beri neredeyse her günü birlikte geçirdik ve Graham'la tanışmadan önce de çoğu gün onunla birlikteydim.

O bir nevi sırdaşım oldu.

Hiçbir şey söylemediğim günlerde bile, ellerimi İngiliz anahtarıyla incittiğimde ve gözlerimden yaşlar akarken kaputun altında durduğumda bile, her göz kırptığımda Graham göz kapaklarımın arkasında olduğu için, bütün akşamı birlikte geçirip birlikte çalışsak da tek kelime etmesek bile, o hala benim sırdaşımdı.

O, benim alanıma girmesine izin verdiğim tek kişiydi ve Sonia sorular sormaya başlayana kadar bunun nedenini bilmiyordum. Basitçe "işlerin gidişatı" olarak kabul ettiğim şeyler, artık ikinci kez düşündüğüm şeyler haline geldi.

Ang, tek bir soru bile sormasa da, kafamdan geçenleri anlama konusunda bir yeteneği var. Sessizliğimizde rahat. Boşluğu gereksiz sohbetlerle doldurmaya gerek duymuyor.

O sadece... rahat.

Ve benim gibi bir kız için - eskiden korkusuz olan, sonra her şeyden korkmaya başlayan bir kız için - bu bir şey ifade ediyor.

Kardeşimin arkadaşına aşık olabileceğim gerçeğini kabullenmeye çalışıyorum, ama bunun üstüne, birine aşık olduğum gerçeğini de kabullenmem gerekiyor.

birine aşık olduğum gerçeğini de kabullenmem gerekiyor.

Erkeklerin beni ömür boyu tiksindireceğinden emindim. Graham'ın beni kırdığından ve bir daha asla bir erkekle aynı odada bulunamayacağımdan emindim. Ama işte buradayım, Kane'den tiksiniyorum ve Angelo'nun bu yaz bikiniyle beni fark etmesini umut ediyorum.

Oy.

Güneş ışığı ona çekiliyormuş gibi, bu günlerde gözlerimin sık sık yaptığı gibi onu takip ediyormuş gibi, Charger bizim sokağa dönüyor ve etrafımdaki dünya aydınlanıyor.

Umutsuzca, parlak kaslı araba yavaşlayıp Wanda'nın arkasına park ederken, aptal gibi gülümsüyorum.

Ang yıllar içinde iyi yaşlanmış – her zaman sessiz arkadaş, şoför, arkadaşlarının koruyucusu, barışçı ve mantıklı düşünen biri. Arabasından inip sırt çantasını omzuna attığında, önümdeki bu yeni kişiye gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacak.

Aman Tanrım.

O Ang, ama çok, çok farklı. Eskiden saçlarını arkada topuz yapardı, şimdi ise bir tarafı neredeyse derisini görebileceğim kadar kısa kesilmiş, diğer tarafı ise düzgün bir sakal bırakacak kadar uzun.

Anlık şok, kalbimin çarpmasına neden oluyor ve bu da yanaklarımı gözlerime kadar iten kocaman bir gülümsemeye dönüşüyor.

Peki, tamam.

Bu yeni bir

şey.

"Selam." *Topla kendini Laine, yoksa onu korkutup kaçıracaksın.*

"Saçına ne oldu? Yaptığım şekli beğenmedin mi?"

Karnımı hoplatan sinsî bir gülümsemeye ilerliyor. Ellerini kot pantolonunun ceplerine sokarken, gömleğini gererek kaslarını esnetmesini izliyorum ve bunların spor salonunda değil, garajda on yıllarca çalışmaktan kalınlaştığını fark ediyorum.

Sanırım daha önce onun pazılarına hiç bakmamıştım. Yani, belki on sekiz yaşındayken erkeklerin kaykay yapmasını izlerken ya da birkaç hafta önce arabaya yeni lastikler takarken. Geniş göğsü bile her zaman *oradaydı*, yakışıklıydı, ama hiçbir şey

Özel ilgiyi çeken bir şey yoktu, belki de Smythe'ın çiftliğine inekleri devireceğim dediğim zaman hariç. Gitmememi söylemek yerine, omuzlarını geriye doğru çekerek, her zaman gömleklerini nasıl doldurduğuna dikkatimi çekti ve yolcu koltuğuna doğru başını salladı.

Ve şimdi fark ettiğim sadece vücudu değil. O garajda hayatlarımız hakkında konuştuğumuz onca zaman boyunca, hiç bir zaman çok kişisel bir şeyden bahsetmedi. Konu hep benim hakkımdaydı. Ve tek gördüğüm ciddi bir adam olduğu için, şimdi fark ediyorum ki uzun zamandır masumiyet gözlükleri takıyormuşum.

Yani, Ang hiç itiraz etmeden inekleri devirmeme yardım etti. Gözünü bile kırpmadan bahçelerden gül çalıları çalmama yardım etti. İnsanlar bana veya kız kardeşime kötü davrandığında arabaların lastiklerinin havasını indirmeme yardım etti.

Ang hiç de masum değil. Sadece bunu benden daha iyi saklamayı biliyor.

Bunu bilmek, başka neler sakladığını merak etmeme neden oluyor.

Yanımda durup arabaya yaslanıyor ve omuzu bana değene ve kalçası benimkine yaklaşıp kadar hiçbir şey söylemiyor. Günün o sessiz saatlerinde, sadece başını çevirip gözleriyle gülümsüyor. "Günaydın."

Gülümsemeyi kes. Gülümsemeyi kes! "Hey. Saçına ne oldu?"

"Beğenmedin mi?"

"Hayır, beğendim." Gözlerim, şimdi traşlanmış olan tarafını eliyle okşamasını takip ediyor. "Gerçekten çok güzel olmuş, benim yaptığımdan çok daha iyi, ama benim yaptığımı beğendiğini söylediğini sanıyordum. Beğenmediğini söyleseydin daha iyisini yapardım."

"Beğenmedim demedim. Dün garajda talihsiz bir kaza geçirdim, bu yüzden yaptığım karışıklığı düzeltmek için acil randevu almam gerekti."

"Acil mi?" *Yüzde yüz, kesinlikle, şüphesiz yalan söylüyor.* "Ne oldu?"

"Bunu duymak istemezsin." Konuya geri dönmeyecek kadar ısrarcı olmadığımı düşünerek beni başından savıyor. "Seyahatimiz için heyecanlı mısın?"

"Hayır, gerçekten ne olduğunu bilmek istiyorum." Dönüp kollarımı kavuşturuyorum. "Saçını güzelce yapmaya çok uğraştım, bu yüzden ne olduğunu ve kimi incitmem gerektiğini bilmek istiyorum."

ne olduğunu ve kimi incitmem gerektiğini bilmek istiyorum. Yaptığım işi mahvettiler ve beni tanıyorsan, bununla barışık kalacağımı düşünmezsin. Chuck mu yaptı? En son birini döveli çok uzun zaman oldu ve o dev falan değil, o yüzden oradan başlayabilirim."

"Şey..." Ang baskı altında kalınca susar; bu yüzden biz küçükken bizi gezdirmek için onu tutmuştuk. Yeterince sık sorarsam pes edeceğini biliyordum. "Yani, bir olay oldu..."

"Chuck mu?"

"Hayır! Hayır, orada sadece ben vardım."

"Tamam. Peki, orada sadece sen varken ne oldu da saçlarının çoğunu kaybettin?"

"Şey..." Kötü bir saç kesiminden kurtulmak için ona bu kadar zorluk çıkarmak neredeyse zalimce. "Bir lehim lambası, bir İngiliz anahtarı ve sabun kullanıyordum."

Gözlerimi kısıyorum. "Lehim lambası, İngiliz anahtarı ve sabun mu? Angelo... Hikayeni düzeltmek için biraz zamana ihtiyacın var mı?"

"Doğru!" diye bağıyor. "Sessiz ol. Neredeyse kafa derimi yüzmekle sonuçlanan bir kaza geçirdim. Gerçekten, hayatta olduğum için şanslıyım, o yüzden kazaya odaklanmayı bırak da hala hayatta olduğum gerçeğine geçelim. Bu bir mucize!"

Dudaklarım titreyerek, elimi uzatıp parmak uçlarımla kısa tarafını okşuyorum, kalbimin hızla attığını belli etmemeye çalışarak. "Şey..." Başımı eğiyorum. "Güzel görünüyor. Bu görünüşün sana yakışıyor."

"Öyle mi?"

"Uh-huh. Sana yaptığım berbat saç kesiminden daha iyi ve biraz..." İtiraf etmek istemediğim kadar uzun zamandır olmadığım kadar cesur davranarak, eski halimin yapacağı gibi, dikkatsizce, korkusuzca davranıyorum. "Seksi görünüyor, Ang. Gerçekten seksi. Çok beğendim."

O garip bir şekilde öksürdü ve elim düşene kadar geri çekildi.

Çoğu kız esprili bir cevap ya da biraz daha az... reddedici bir şey beklerdi. Ama bu bizim için geçerli değil. Bunun yerine, arabaya yaslanmak için geri dönüyor ve beni az önce kendimi aptal durumuna düşürmemiş gibi davranmaya zorluyor.

"Zamanında geldin." Göz teması kuramadığım için sokağa bakıyorum. "Erkenmiş, değil mi?"

"O kadar da erken değil." O, sertçe omuz silkiyor. "Bugün büyük bir gün olacak; uzun yolculuğa hazır mısınız?"

"Uh-huh." Arka koltukta duran plastik poşetleri karıştırıp altı paket ekşi şekerli solucan çıkarıyorum. "Hazırım."

Küçük, sessiz, göğsünü sallayan hareketlerle gülüyor ve kolu benimkine değiyor. Ekşi şekerden bir torba alıp, kalın kaşlarını kaldırıyor. "Gerçekten mi? Sen sürücüsün, açık yolda tek umudumuz sensin ve senin yakıtın bu mu?"

"Ve kahve." Flört mü ediyorum? Flört etmeye mi *çalışıyorum*? Çok uzun zaman oldu... "Kahveyi unutma."

"Tabii ki." Geri dönerek, şekerleri omzunun üzerinden atar ve bir bacağına diğerrinin üzerine atar. "Kahve, sütlü, bir şeker. Bugün kaç tane içtin?"

Evde bir şeyin kırılma sesini ve ardından Jess'in şaşkın çığlığını duyunca, Ang'in gümüş grisi gözlerine bakıp sııttım. "Jess kadar çok değil. Dün gece uyudu mu bilmiyorum. Biraz gergin ve geçtiğimiz her kasabada kavga etmeye hazır gibi."

"Tabii ki öyledir." Dudakları, küçük bir sırtışı gizlemeye çalışır gibi hafifçe sıkışır. "Bu yolculukta çılgınca davranacak, bunu biliyorsun, değil mi? Bish ona kötü örnek oluyor."

"Ama herkes benim için de öyle derdi; bir zamanlar *ben* de kötü etkiydim. Şimdi ise güneşin nasıl bir şey olduğunu unutmuş iyi çocuk oldum."

"Hayır." Elini uzatıp çıplak omzumun üstüne parmağını koydu. "Son birkaç haftada bronzlaştın. Renk sana her zaman yakışır, gözlerini öne çıkarır."

Alaycı bir şekilde, karnımdaki kelebekleri görmezden gelmeye çalışıyorum. "Buna bronzlaşma denemez. Daha çok, parlak bir yan etkisi olan yarı saydamlık gibi."

"Üstü açık, müzik açık, açık yol." O kadar yakın ki, sesi günün bu *erken* saatlerinde çok kaba ve sessiz. "Gideceğimiz yere varmadan önce rengin çok daha koyulaşacak."

Sonia'yı cehenneme gönderin, çünkü Ang'in dudaklarının ne kadar dolgun olduğunu daha önce *hiç* fark etmemiştim. Ya da kirpiklerinin ne kadar uzun olduğunu. Ya da belki de açmak isteyeceğim bir şey gibi koktuğunu.

Kahretsin!

"Scotch'un arka bahçesinde birlikte milyarlarca yaz geçirdik."

"Evet..." Onu bu geziden davet etmemeli miyim? Onu orada istemediğimden ya da onu özlemeyeceğimden değil, ama onun bana sırtını dönüp beni reddettiği bir başka "seksi saç" anından korktuğum için.

Angelo Alesi'ye aşığım ve birlikte geçireceğimiz bir haftalık tatil her şeyi mahvedebilir.

"Laine?"

"Hmm? Evet." *Odaklan!* "Gölde de birçok yaz geçirdik."

O gülümser. "Doğru, gerçekten çok uzun bir geçmişimiz var. Şey..." Tereddütle cebine elini sokar ve gözlerimi aşağıya çeker. "Dün Main Street'te yürüyordum ve bu yeni dükkânı gördüm." Boğazında nabzının atışını görebiliyorum. Angelo gergin ve bu beni neredeyse mide bulandırıcı bir noktaya kadar gerginleştiriyor. "Yeni mi, yoksa ben mi görmüyorum, bilmiyorum, ama neyse, içeri girdim, çünkü aklıma sen geldin."

Kalbim kontrolsüz bir şekilde çarpıyor. "Tamam..."

"Tezgahın arkasındaki bu kız... senin saçından daha uzun saçları ve bacaklarının etrafında dönen batık etekleri vardı, birden ortaya çıkıp beni çok korkuttu, çünkü ben süper dedektif tarzında etrafa bakmaya çalışıyordum."

Sahte bir kahkaha atarak, uzun saçlı kadına takılmamaya çalışıyorum. "Tamam."

"Her neyse." O da benim kadar gerilimi kaldıramıyor gibi, elini cebinden çıkarıp avucunu yukarı doğru çevirerek ucunda dairesel bir kolye ucu olan bir zincir gösterdi. "Bu berrak bir kuvars kristali."

Titrek bir elimi kaldırıp onu okşamaya başladığımda geri çekilmedi. "Çok güzel."

"Çıldırma. Bu elli bin dolarlık bir elmas falan değil. Bu bir kristal ve bu özel tür... " Endişeli gözleri benimkilerle buluştu. "Berrak kuvars, usta bir şifacı olarak bilinir."

Ağlama. Ağlama. Ağlama.

"Bayan bana bunun ruhu derinlemesine temizlediğini söyledi. Takana daha iyi uyku sağlar, tüm çakralarını harekete geçirir ve uyumlu hale getirir

ya da öyle bir şey." Utangaç bir şekilde gülümsüyor. "Aslında o öyle söyledi. Doğru. Bunun topraktan gelen doğal bir hediye olduğunu ve sadece dokunmanın bile size enerji vereceğini söyledi." Kolyeyi bırakıyor ve kalın parmaklarıyla tokayı sıkıştırıyor. "Mağaza bana seni hatırlattı, sonra bu kız, ne istediğimi sormadan bana bu kolyeyi uzattı ve aradığım şeyin bu olduğunu söyledi."

"Şaka yapmıyorsun, değil mi?"

"Hiç de bile." Nazik elleriyle beni döndürdü ve zinciri göğsüme bıraktı. Toka ile uğraşabilmesi için titreyerek saçlarımı boynumdan çektim. "Bunu sana vermemin önemli olduğunu söyledi."

"Adımı söyledi mi?"

"Hayır." Nefesi boynumu okşuyor. "Bana sadece ne işe yaradığını, kuvarsın anlamını ve kime vermem gerektiğini söyledi. Kuvarsın güç, berraklık ve şifa getirdiğini söyledi ve bunu söylediğinde tekrar seni düşündüm."

Aman Tanrım.

Elimi kaldırıp kolyeye dokundum ve ister zihnim benimle oyun oynuyor olsun, ister kristalin gerçek bir etkisi olsun, parmak uçlarımdan göğsüme doğru bir karıncalanma hissettim.

İşini bitirdiğinde, ellerini omuzlarıma koyup uzun bir süre bekledi, bana kendimi toparlamam için zaman tanıdı.

Ağlama. Ağlama. Ağlama.

"Teşekkürler, Ang." Dönüp gözlerine bakarım. "Çok beğendim."

"Öyle mi?" Aşağıya bakıp hediyesini inceliyor. "Sana çok yakışmış. Bu kız bana başka bir tane daha attı; ona aytaşı kristali dedi, ilahi dişil kristal olduğunu ve ayla birlikte çalıştığını söyledi." Utanarak gözlerimi karşılıyor. "Bunu yeni anneye vermemi söyledi. Jules'u tanıdığını öğrenince ödüm koptu."

Gülerek yeni kolyemi okşadım. "Ona verdin mi?"

"Evet, dün gece uğradım ve hediye çantasını ona attım. Emziriyordu ve ben kendimi tuhaf, ürkütücü bir amca gibi hissettim, özellikle de kadınsı kristal hediyeyle, bu yüzden onu attım ve kaçtım."

"Gerçekten kaçmadın, değil mi? Seni çok iyi tanıyorum."

Kıkırdayarak, alt dudağını dişlerinin arasında yuvarladı. "Hayır. O işini bitirene kadar ayakkabılarımı izledim, sonra Alex Jules'a duş alıp sıcak bir şeyler yemesi için yardım ederken ben bebeği birkaç saat tuttum. Avery çok tatlı bir bebek."

"O çok küçük; Charlie'den bile çok daha küçük." "Ama Squeak'ten daha büyük."

"Laine!" Jess evin içinde çığlık attığında sıçrayıp kafamı Ang'in çenesine çarpmak üzereydim. Elinde bir sürü paten ve kocaman bir kutu Red Bull ile ön kapıdan dışarı fırladı. "Onları buldum! Kane, patenler ve kaykay arasında seçim yapmam gerektiğini söyledi."

Ang'den büyük bir adım geri çekilip boğazımı temizlerken, o bize doğru koşuyor. "Yani patenleri mi seçtin?"

"Evet. Sörf tahtam Britt'in evinde ve ben oraya gitmeyeceğim. Çok geç oldu. Çok uzağa geldik."

"Daha yola bile çıkmadık." O ağır patenleri attığında yakalıyorum. "Zamanımız var."

"Hayır!" Enerji içeceği kutusunu arkaya atar, sonra Ang'in omzundan sırt çantasını kapar. "Saçın güzel olmuş Ang. Çok seksi. Bebeğim, bagajı açabilir misin?"

Patenleri beceriksizce dengeleyerek arabaya uzanıyorum ve kimsenin gözüne bakmamaya çalışıyorum. "Ne yapıyorsun?"

"Gitmeye hazırız. Kane!" Çantayı içeri atar ve elini ağzına götürür. "Bishop! Kıpırda yoksa sensiz gideriz."

"Siktir git kadın." Kane ve Eric ön verandaya çıkar ve sessizce fısıldayarak konuşurlar. Güvenlik, para, şifreler ve göz kulak olmakla ilgili bir şeyler. Eric sadece dinler, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle, sanki Kane'in söylediği her şey onu eğlendiriyormuş gibi.

Burada kaldığım süre boyunca Eric birkaç kez ziyaret etti, ama her zaman hızlıydı ve bir kez bile benimle odada yalnız kalmadı.

O her zaman çok nazikti; kibar selamlar, daha da kibar vedalar, günlerimi soran kibar sorular. Wanda'yı sordu, ama konuşmalarımız hiç bu kadar derinlemesine gitmedi ve karşılaşmalarımızın yüzde doksanında tek kelime etmeden uzaklaştığımda, o hiç gücenmedi.

Beni kendi halime bırakıyor ve hiçbir şeyi kişisel algılamıyor.

Silah taşıyan bir ağabey gibi, oldukça havalı biri. Tıpkı Alex gibi, sanırım.

"Tamam, Bish." Kane'in omzuna bir şaplak atıp onu öne doğru iter. "İyi eğlenceler. Haber ver. Nerede olduğunu bilmek istiyorum. Fotoğraf çek, görmek istiyorum."

"Tamam. Buradaki işleri hallet, geri döndüğümüzde yapacak işlerimiz var."

"Artık pratikte evli bir adamsın." Şakacı bir gülümsemeyle ekledi. "Eve ekmek getirmelisin, yoksa uzun saçlı bir müzik grubu üyesiyle birlikte olur."

Ang yanımda somurtuyor, ama Kane sadece burnunu çekiyor. "Hayır. Benim kızım öyle değil." Ceplerinde kim bilir ne var, merdivenlerden aşağı atlayarak iniyor. "Jessie'm beni asla terk etmez."

"Seni terk etmeyeceğim." Jess çimlerin ortasında onunla buluşur ve Kane onu havaya kaldırıncı çığlık atar. "Sana biraz bağlandım."

"İyi." Dudaklarına uygunsuz bir öpücük kondurur ve körü körüne ilerler.

Jess ve ben bugün benzer kesimli şortlar giyiyoruz. Kenarları yıpranmış. Parmak arası terlikler. O benim tişörtüme benzer bir üst giymiş ve saçları benim at kuyruğuma kıyasla açık.

"Gidelim, sarışın. Yola çıkmamız ve arka koltuğu vaftiz etmemiz gerekiyor."

"Hey!" Çifti işaret ediyorum. "Hayır! Arabamı kirletmeyin, yoksa ikinizi bulabildiğim en pis kamyon durağında bırakırım."

"Bu gece için bir yer ayırttın mı?" Kane, Jess'i benim durduğum tarafın karşısındaki arka koltuğa kaldırır. "Yoksa spontane mi davranacağız?"

"Karar vermeden gidiyoruz." Arabaya binmek için döndüğümde Ang'in geniş göğsüne çarptığımda neredeyse altıma işeyecektim.

"Kahretsin! Üzgünüm."

"Önemli değil." Bicepsimi tutar ve ayaklarım yere sağlam basana kadar bırakmaz. "Biraz heyecanlısın, ha?"

"Gerçekten öyleyim." Bunun, onu davet ettiğimden beri kendimi yıpratana, ya hep ya hiç anı olduğunu fark edince kaşlarımı çattım.

Davetimi kabul edecek mi?

Geri al ve onun gücenmediğini umut et?
"Şey... Hala gelmek istiyorsun, değil mi?"

Evet de.

Hayır de.

Bir şey söyle ve beni bu ızdıraptan kurtar!

"Tabii ki istiyor." Kane bagaj kapağını kapatır ve beni ikinci kez Ang'e çarpına kadar kalçasıyla ileri iter. "Binleyin, aşıklar! Yola çıkma zamanı. Saçın güzel olmuş, bando manyağı. Tam bir gangster."

Ang kaşlarını çatır. "Hala gelmemi istiyorsun, değil mi? Davet hala geçerliyse gelmek istiyorum. Bütün hafta bunun için heyecanlandım, o yüzden..."

"Hay siktir." Kane arka koltuktan mavi beyzbol şapkamı kapar ve kafama takar. "Bin, Twink. Gidelim."

Ang yaklaşıp şapkamı düzeltir. Parmaklarını şapkanın kenarına sokup gözlerimden sarkan saçları geriye doğru çekerken, gülümsemesi hem kendini beğenmiş hem de utangaçtır. "Gerçekten gelmek istiyorum, ama rahatsız etmek istemem, bu yüzden fikrini değiştirirsen..." Bir adım geri çekilir. "Bana fotoğraflarını gönder. Uzun zamandır plaja gitmedim, bu yüzden..."

Bu, kafama biraz suçluluk duygusu yerleştirmek için bir yol.

Korkak olma. Korkak olma. Korkak olma.

Yeni kristal kolyemi parmaklarımla okşayarak gülümsüyorum.
"Hâlâ gelmeni istiyorum..."

ANGELO

VE YOLA ÇIKTIK

Laine, son kez gece geç saatlerde benim Charger'ımla gezintiye çıktığımızda yirmi beş yaşındaydı. Graham ile tanışmadan önceydi, ama bir ömür boyu süren aile toplantıları ve bilinçsizce arkadaşlık bölgesine yerleştirilmesinden sonraydı.

İkimiz de arkadaşlıktan ötesinin mümkün olduğunu bilmiyorduk. Onun bunu hiç düşünmediğinden eminim, ama Club 188'de bir set çaldıktan sonra enstrümanlarımızı topladıktan birkaç dakika sonra telefonum çalmaya başladı. Aksi takdirde karanlık olan arabamda ışıklar yanıp söndü, müziğin sesini kısarak gülümsememi kontrol etmeye çalıştım ve sonra telefonu açarak, yatmadan önce bir gece daha onun sesini duyabilmemi sağlayan meleklerle teşekkür ettim.

"Hey!" diye bağıırırdı, çünkü kulakları muhtemelen hala gürültülü kulübün sesinden çınılıyordu. "Marco!"

"Polo," diye iç çekerek cevap verirdim. "Neredesin?"

"Ricky Hernandez'in evinde değilim, orası kesin! Sana bir bilmece soracağım."

"Tabii ki biliyorsun," diye gülerek cevap verirdim. "Söyle bakalım. Bulunduğun yerde güvende misin?" Onu her zaman karanlık bir sokakta tek başına dururken, gece havasından titreyerek, kaçırılmak veya soyulmak üzereyken hayal ederdim.

"Güvendeyim. Tamam, hazır mısınız? Bir dakikada bir, bir anda iki kez gelir, ama bin yılda bir gelmez, bu nedir?"

"Şey..."

"Çabuk! Sanırım bazı suçlular bu tarafa geliyor." "M! Ve o saçmalığı söyleme. Beni endişelendiriyorsun."

O, sanki endişem önemsizmiş gibi, çok rahat bir şekilde güldü. "Haklısın Sherlock. Bir köşedeyim ve caddelerden birinin ilk harfi M. Sıradakine hazır mısın?"

Küçük bir kasabada yaşıyoruz ve eminim ki buradaki tüm sokakların isimlerini ezbere sayabilirim. Kolayca. O yüzden, o bir sonraki bilmeceyi hazırlarken, ben de aklımdan tüm M harfiyle başlayan isimleri geçirdim.

Martin. Mopone. Mabel. Macey. Magnolia. Maiden.

"Tamam. Yirmi beşten beş sayısını kaç kez çıkarabilirsin?"

"Beş!" Kaldırımdan uzaklaştım ve beşinci cadde ile Mopone'ye doğru yola çıktım. "Cevap beş."

"Aslında... hayır. Yirmi beş olmaktan çıkmadan önce sadece bir kez çıkarabilirsin. Kandırıldın, Alesi."

"Siktir." Hızlı bir U dönüşü yaptım ve bunun yerine birinci ve Macey'e doğru yöneldim. Üç dakika sonra, tanıdığım en şık köşe sakini olan kızı aldım ve kısa eteğini ve seksi topuklu ayakkabılarını fark etmemiş gibi davranarak parfümünün tatlı kokusunu içime çektim.

"Beni buldun!"

Saat ikiye doğru karanlıkta ona döndüm, ona yaklaştığımda boğazının nasıl hareket ettiğini izledim ve gülümsedim. "Her zaman, Laine. Bir telefon kadar uzağım."

SAM SMITH'in sesi ateş ve ritimle şarkı söylüyor, tren raylarını geçip otoyola doğru ilerlerken rüzgarda süzülüyor. Hafif esinti Laine'in at kuyruğunu savuruyor, ama şapkasını gözlerine indirmiş ve mavi çerçeveli güneş gözlükleri yüzünün yarısını kaplamış olsa da, gülümsediğini görebiliyorum.

O araba kullanıyor ve diğerleri arka koltukta kıkırdıyor, ben de gözlüklerimi gözlerimin üzerine çekip onun nefes alıp verişini izlemenin keyfini çıkarıyorum. Ciğerlerini hava ile doldurmasını izliyorum. Göğsünün kalkıp, kalkıp, kalkmasını izliyorum.

Mutluluğu soluyor. Zehri
soluyor.

Ve her hareketinde yeni kristali de onunla birlikte hareket ediyor.

"Laine!" Jess, benimle kız kardeşi arasındaki boşluğa doğru atılır. Yüzünde aptalca bir gülümseme ve neredeyse tamamen şekerin yan etkisi olan çılgın gözlerle, ekşi şekerlemelerle dolu bir torbayı aramızdaki koltuğa bırakır. "Enerji depola. Dolly'nin yerine uğrayıp kahve de alacağız."

"Hayır, bekle." Kane, Laine'in at kuyruğunu nazikçe çeker. "Kenara çek, Twink.

Çabuk ol."

"Olmaz. Eğer üç dakikada bir tuvalete gitmesi gereken türden bir adamsan, seni burada bırakırım." Bakmadan, avucuyla Kane'in yüzünü geri iter. "Daha yeni şehirden çıktık."

"Hayır." Gülerek yolun kenarını işaret eder. "L ütfen bir saniye dur. Bir dakikadan az sürer."

Devasa gözlüklerinin arkasından kaşlarını çatarak, Laine ıssız yoldan çıkar ve ağır arabayı durdurur. Kane, onun el frenini çekmesini beklemez, kapıdan atlar ve *kasabanın giriş* tabelasına doğru koşar.

Tualete gittiğini varsayarak, Laine bacaklarının yanındaki torpido gözünü karıştırarak kendini meşgul eder, ama ben onun tabelanın önünde durduğunu fark ederim. Elini cebine sokar ve elinde bir şey çıkarır, ne olduğunu tahmin edemedim, uzanıp tabelaya bir şeyler yazmaya başlar.

Burun kıvırırım.

Grafiti yapıyor.

"Alex bunun için seni vuracak," diye bağırır Jess. Dizlerinin üzerine çökmüş, erkeğinin kahverengi tabelaya siyah kalıcı kalemle yazmasını izliyor. "Kane Bishop! Kes şunu. Avukatın olarak, senin suç işlediğini görmek istemem."

Kahkahayla gülerek, kalemin kapağını kapatıp cebine geri koyar, sonra arabaya koşar ve sanki yaptığı şey tamamen normalmiş gibi arabaya atlar. "Gidelim."

"O da neydi?" Laine koltuğunda dönüp ona sert bir bakış atar. "Neden durduk ki, kamu malını kirletebilesin diye?"

"Çünkü yapabiliriz. Çünkü yapmamız gerekiyor. Gidelim! Suç işlemek bir şey. Yasa

"

"Biz kanunuz!" Jess tersler. "Alex kanundur."

"Alex benim sikimi yalayabilir," diye gülüyor. "Gidelim. Sen." Jess'i yakalayıp, yarısı kucağına oturacak şekilde çekiyor. "Evlenmeliyiz."

"Ücretsiz danışmanlık için avukatınla evlenmek mi istiyorsun? Bu evlilik için en iyi temel değil, Bishop. Evlilik öncesi anlaşmasını hazırladıktan sonra seni bir somun ekmek ve şortunla baş başa bırakıp gemiyi terk edersem ne olacak?"

"Ne aldığın önemli değil, yeter ki benimle birlikte şortları yemeye devam et."

Laine başını sallar ve yola geri döner. "Bundan emin misin?" Vites değiştirir ve gözlükleri kalkıncaya kadar sırtarak gülümser. "Değerli tatilini bu aptallarla geçirmek istediğinden emin misin?"

Öne dönüp geniş koltukta rahatça oturuyorum. Gözlüklerim bakışlarımı ancak bir yere kadar gizleyebilir. "Tabii ki, plaja gidiyoruz. Sevilmeyecek ne var ki? Ve Jess'in dilinin bu günlerde genellikle başka birinin ağzında olduğu gerçeğine alışıyorum."

"Beklediğin kadar tuhaf değil, değil mi?"

Gülerek, bacaklarım açılana kadar koltuğuma çöküyorum. "Biraz tuhaf. Babysitter's Club gerçekten büyümüş." Kaşlarını çatınca, ekliyorum: "Ayrıca, liseden beri hiç tatil yapmadım. Sanırım bunu hak ettim, değil mi? Sörf yapmak. Uyumak. Kulağa mükemmel geliyor, değil mi?"

"Sabah ilk iş sörf yaparız, çaylak. Uyuyup sörf yapamazsın." Gülerek, dizleriyle direksiyonu çevirir ve uzun, dalgalı saçlarını üstünün askısının altına sokar. "Hangisini daha çok istediğine karar vermelisin, sonra da tişörtünü çıkarmalısın."

Hay sıçayım.

Aklımda yepyeni görüntüler beliriyor. Bütün hafta boyunca bu tatili hayal ettim; onun araba sürmesini, gülmesini, şarkı söylemesini ve kamp ateşinin etrafında dans etmesini.

Ama şimdi kendimi de orada görüyorum. Onun mayosunu görüyorum. Kayıp tişörtümü görüyorum.

Ve kendimi aptal durumuna düşürdüğümü görüyorum. Belki de bu benim en iyi fikrim değildi.

"Belki uyuyacağım." Öne eğilip, torpido gözünde yedek bir şapka arıyorum. İkimiz de düşüncelerimizi saklama oyununu oynayabiliriz. "Ve fikrimi değiştirirsem" *ya da penisimi acıtmadan bantla sabitlemek için bir yol bulursam*, "dışarı çıkacağım."

Attığım her adım, söylediğim her cümle, canlı mayın tarlasında yürümek gibi. Gözlerim bağlı. Topallayarak. Ve belki de topuklarımı ısıtıp duran lanet bir chihuahua.

Ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Onu neyin korkutacağını bilmiyorum. Ama söylediğim her ikinci cümle kaşlarını çatmasına neden oluyor.

"Seni hiç öyle bir adam olarak görmemiştim Ang. Yaşamak yerine uyumayı tercih eden bir adam. Beni şaşırttın." Otobana girip, önündeki az trafiğe uyum sağlamak için hızını artırıyor. "Dalgaları yakalamak için erken kalkacağını düşünmüştüm. Ya da yürüyüşe çıkacağını. Hatta kumdan kaleler yapacağını."

"Kumdan kale yapmak ister misin?"

Kısa bir süre önce ellerini temizleyemeyen kız kumda kazmak mı istiyor?

"Bilmiyorum." Gözlüğü burnundan kayınca gergin bir şekilde gözlüğünü yukarı itti. "Sadece, ayak parmaklarımı kuma gömmek hoş olur diye düşündüm. Gün batımında yüzmek. Sabahın beşinde yıldızları seyretmek." İkinci kez omuz silkti. "Bana cennet gibi geliyor."

Haksız değil; onunla birlikteyken cennet gibi olurdu, ama işlerimi yoluna koyana kadar, o yüzerken sikimi kaldırmaktansa tembellik etmek daha iyi.

Şu anda tutunduğu geçici mutluluğu bozmanın kesin bir yolu, Spence'in evinde ilk gün yaptığım gibi ortalıkta dolaşmaktır.

Sertleşme. Lanet olası bir atış poligonunda!

Daha uygunsuz olabilir miydim?

"Oh." Öne eğilip müziğin sesini açtı. "Bu şarkıyı seviyorum."

Dolly's'e kahve ve benzin almaya uğradıktan sonra yola çıkıp saatlerce süreriz.

Bir kasabadan diğetine geçtik ve her "hoş geldiniz" tabelasını geçtiğimizde, Kane Jess'e yaptığı pisliklerden sıyrılıp durmamızı istiyordu.

Her durduğumuzda, tabeladan yaklaşık 15 metre uzaktaydık. O arabadan atlayıp, o mesafeyi koşarak geçip, tabelayı kirletiyor, sonra yüzünde tuhaf bir gülümsemeyle geri geliyordu ve her seferinde yazdığı şey benim okuyamayacağım kadar küçüktü.

Ama Laine öğreniyor. Her kasabada onun isteğini önceden tahmin ediyor, bu da arabayı giderek daha yakın park ettiği anlamına geliyor ve şimdi hepimiz gözlerimizi kısarak onun ne yazdığını anlamaya çalışıyoruz.

"Buna bayılacak." Kane kıkırdayarak arabanın yanından atlar, Jess'in yanına oturur ve boynunu yalamaya devam eder.

"Kim çok sevecek?" Jess onu geri iter. "Ne yazıyorsun? O kim?"

"Jay." Bir paket patates cipsi açar, ağzını doldurur ve biz kendi işimize dönmediğimizde, çiğnemeyi bırakır ve kaşlarını çatar. "Ne?"

"Jay mi?" Jess onun yüzünü kendine çevirir. "Jay için ne yazıyorsun?"

Torba içinden bir cips çıkarır ve Jess'e uzatır. "Sür, Twink.

Bugün kirletmemiz gereken daha çok kasaba var."

Laine gözlerini devirdi, ama yola geri döndü.

"Jay her zaman otoriteyle sorunu olan kişiydi," diye başlar Kane.

"Gerçekten mi?" Dönüyorum. "Dalga geçiyorsun, değil mi? İkiniz vardınız ve ikinizden daha kanunlara uyan *sen* miydin?"

O burun kıvrır. "Yani, ikimiz de kimseye saygısızlık yapılmasına izin vermeyiz. Ama kardeşim ve benim aramda, biraz daha yönlendirilmeye ihtiyacı olan oydu. Kötü şeyler yapmaya kolayca teşvik edilirdi."

"O DEA'daydı!"

Kane sırtıttı. "Evet. İyi bir adamdı ve iyi şeyler yapmak istiyordu. Sokakları pisliklerden arındırmak, insanları tehlikeli şeylerden kurtarmak için polise katılmıştı. Bunu başarıyordu da. İyi bir ajandı. Jay, kariyeri boyunca sokaklardan 16 milyar dolar değerinde ecstasy ve kokainin

. On altı *milyar*. İşinde iyiydi, ama yine de kışına sopa sokmuş üstleriyle iyi geçinemiyordu."

"Mmm." Jess alaycı bir şekilde sordu. "Acaba bu ailede genetik bir şey mi?"

O burun kıvırdı. "Sus. Jay'in daha çok bir kanunsuz polis olduğunu söyleyebiliriz. Yasal olarak çalışıyordu, ama yakalanmayacağı zamanlarda işleri kendi bildiği gibi yapardı. Ki bu sık sık olurdu. Asker babamız bizi önemli bir şeye yönlendirdi, ben ATF'deydim, Jay ise DEA'daydı. Jay ve ben birbirimize güveniyorduk ve başka pek kimseye güvenmiyorduk, bu yüzden sık sık bir araya getirilirdik, Eric de bizim amirimizdi. O, seyahatlerimizde tanıştığımız biriydi. Şansımıza, bağlantıları vardı. *Onun şansına da*, kışında çomak yoktu."

"Tamam..." Jess cips paketini çalar ve Kane ayaklarını kucağına çekene kadar arkasına yaslanır. "Yani Jay'in otorite sorunları mı vardı?"

"Gerçekten vardı. Mevcut yasalarla bir sorunu yoktu, ama yasaların uygulanış şekliyle bir sorunu vardı. İnsanlar avukatlar sayesinde serbest bırakılıyordu," Jess'in dizinin altını gıdıkladı, "ya da Eric, Jay'in katılmadığı milyarlarca nedenden biriyle bizi geri çekiyordu."

"Yani o bir polisti, kanun kaçaklarını sevmezdi, ama adaleti sağlamak için kanunu çiğnemesi gerektiğinde..."

"Aynen öyle." Kane elini bacağını boyunca kaydırır. "Yani onun için kamu malını kirletiyorum. Bu tatil tamamen iyileşmek için, değil mi?" Arka aynadan Laine'in gözlerine baktı. "Lafı dolandırmayalım. Ömrümüzün sonuna geldik, boktan durumdan kaçıyoruz, plaja gidiyoruz ve tüm zehir vücudumuzdan çıkana kadar okyanusta duracağız. Twink'in kendi şeytanları var, ama onları lanet olası bir patron gibi üzerinden atıyor. Jessie geçen yıl çok kötü şeyler yaşadı; rahatlamaya ihtiyacı var. Ben küçük kardeşimin yasını tutmak için buradayım. Senin sırlarını bilmiyorum dostum..." Gözleri benimkilerle buluşur. "Ama gözlerinde ateşi görüyorum. Hayaletlerin olduğunu biliyorum ve onların derinlere kazındığını biliyorum. Sen bastırılmış boktan bir dev topusun ve onu dışarı çıkarmadan kendini iyi hissetmeyeceksin. Sizin memleketinizde başka arkadaşlarınız olduğunu biliyorum, ben bir *hayaletim*, ama dördümüzün ortak bir yanı var; biz savaş esirleri gibiyiz ve sonunda gerçek dünyayı tekrar görüyoruz. Yaşama zamanı. Soluduğumuz hava

"Elini cebine sokup keçeli kalemi çıkarır. "Jay bunu yapamayacağına göre, ona son bir kez daha kanunları iğnemesinde yardım edeceğim. Son bir kutlama. Geçtiğimiz her kasabaya işemem onu güldürecektir."

"Bu çok güzel." Jess öne eğilir ve dudakları değene kadar onu kendine çeker. "Bunu yaptığın için seni biraz daha seviyorum. Sıradaki ben yapabilir miyim?"

"Bir sonraki durağı mı?"

"Evet. O beni kurtardı. Beni taşıdı ve hayatımı kurtardı. Onun için bir tane yapmak istiyorum."

"Tamam." Onun gözlerine bakarken izliyorum, sonra arkasını dönüp onları yalnız bırakıyorum. "Bunu sevecektir, sarışın. Zaten sana aşıktı."

Bir saniye, arkadaki çifti görmezden gelmeye, onlara mahremiyetlerini tanımaya ve küçük kız kardeşim gibi olan kızın bir suçluyla uygunsuz şeyler yapmadığını varsaymaya çalışıyorum. Bir saniye sonra, Laine'in eli uyluğuma konuyor ve kalbim göğsümden fırlayacak gibi oluyor.

Gözlerim onun gözlerine kayar. "Şey..."

"Bunları açabilir misin?" Kucağımdaki şeker torbasının ağırlığı hissedilir hale gelir. "Tek elle yapamıyorum ve Jess'in elleri dolu."

Sanki bana vurmuş gibi başımı geriye atıyorum. "İğrenç."

Kıkırdar. "Haklısın, iğrençti. Komik olduğu sürece komikti, sonra iğrenç oldu ama ben çoktan kararımı vermiştim. O zamana kadar çok ileri gitmiştik."

"Çok fazla." Bacağım onun dokunuşuyla yanıyormuş gibi davranarak, poşeti yırtıp açtım ve şekerler koltuğun her yerine saçıldığında gözlerimi kapattım.

"Aferin, Alesi." Kıkırdarak bir parça kapar ve ağzına atar. Bir inek gibi çiğner; ağzı açık, aptalca bir gülümsemeyle, açık yollara ve hayatına aşık. "Al, yakala." Bir parça alır ve yüzüme fırlatır.

"Ne oluyor lan?" Yanağımdan sekip başladığı yere geri düştüğünde gülüyorum. "Bana yemek atma!"

"Onu yakalaman gerekiyordu! Tekrar dene." Tek elle, araba sürerken ikinci atışını hazırlar. Beni, yolu, beni izlerken

şekerini çiğniyor ve bir sonraki parçayı atıyor.

Rüzgârın etkisiyle ön camın üstünden geçip arka koltuğa düşer.

Laine, çığlık atan Jess'e çarptığında kahkahalara boğulur. Elini aramızdaki koltuğun üzerinden kaydırarak, Laine beni haftalarca idare edecek kadar şeker toplar ve kucağıma döker.

Tam da sikimin üstüne.

"Al bakalım. Ye. En sevdiğin türden." Bu yolculuk beni öldürecek galiba.

Bütün hafta boyunca bunu düşündüm. Merak ettim. İzledim. Dilek tuttum. Ama şimdi buradayken, hayatımın en büyük hatasını yapıp yapmadığımı merak ediyorum – kardeşi burada refakatçi olarak bulunmadığı ve sorumlu bir yetişkinin olmadığı bu tatile onunla çıkmakla. Bu gezinin kötü seçimlerin yapılacağı bir ortam olabileceğinden korkuyorum ve bir saniye bile dikkatsiz davranırsam, o dolgun dudakları bu kadar yakın ve davetkar olduğunda bir kez bile öpersem, onu kırabilirim.

Bizi mahvedebilirim.

Laine'le birlikte olmamaktan daha kötü ne olabilir? Onu sonsuza kadar kaybetmek.

Aniden, arkadaşlık bölgesi o kadar da kötü görünmüyor.

LAİNE

CİDDİ OLMA ZAMANI

"Kendimi aptal gibi hissediyorum! Beni fark etmiyor bile." Ellerimi havaya kaldırıp, karşı masadaki çiftte öfkeyle bakıyorum. Angelo tuvalete gideceğini söylediği anda, gülümseyen tavrım ve "her şey yoluna girecek" tutumum bir anda yok oldu. "Ona *gel buraya diye* göz kırpmaya çalışan spastik bir katır gibi görünüyorum, ama o benim varlığımın bile farkında değil!"

"Gel buraya." Kane, masadaki şeker paketleriyle oynarken burnunu çekiyor. "Güven bana Twink, senin varlığının farkında. Seni kesinlikle fark ediyor."

"Farkında değil! Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum. Onunla her konuştuğumda kendimi aptal gibi hissediyorum, çünkü flört etmem daha çok zihinsel olarak işlevsiz bir gergedanın tap dansı yapmaya çalışması gibi."

Kane gülüyor. "Dans etmeye çalışan bir gergedan. Ne kadar da güzel bir benzetme. Hiç çocuk kitabı yazmayı düşündün mü?"

"Hayır!" Küçük düşürürüm – çünkü aradığım ilgiyi görmediğimde böyle davranırım – düzgünce dizilmiş şeker paketlerini dağıtırım. "Kitap yazmak istemiyorum. Eve gitmek istiyorum, çünkü tüm tatil mahvoldu!"

"Mahvoldu mu?" Jess gözlerini devirir. "Daha yeni başladı, aptal. Nasıl mahvoldu?"

"Onu davet etmemeliydim. Ang ve ben arkadaşız, *iyi* arkadaşız, ama şimdi durumu garip hale getiriyorum, çünkü flört etmem aptalca ve o muhtemelen epileptik nöbet geçirdiğimi düşünüyor. İpucunu anlamadan beni hastaneye götürecek."

Jess başını sallar ve Kane şeker paketlerini düz bir çizgi halinde dizmeye başladığında nazikçe elinden alır. Onun

Çantasını karıştırırken gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor ve kalıcı kalemi onun ellerinin önüne koyuyor. "O bir erkek. Sen bir kadınsın. Güvenilir kaynaklardan öğrendiğime göre, biz çok seksiymişiz."

"Evet, öylesiniz."

"Ben küçük kız kardeşim! Beni görmüyor."

Kane kaşlarını kaldırır. "Seni görüyor, söz veriyorum. Sadece seninle ne yapacağını bilmiyor."

"Sana inanmıyorum." Garson içeceklerimizi getirdiğinde içimden bir iç çekiyorum; bayanlar için milkshake, erkekler için soda. "Bence bu büyük bir hataydı, çünkü şimdi siz ikiniz harika bir tatil geçireceksiniz ve ben kendimi aptal gibi hissedeceğim ve muhtemelen eve dönme zamanı gelene kadar saklanacağım. Ona gelmesini istememeliydim. Her şeyi olduğu gibi bırakmalıydım, belki de tatildeyken ona bir iki mesaj atmalıydım. Mesajla flört etmek çok daha kolay."

"Hayır, bebeğim. Mesajlar yazılıdır ve bir kez gönderdiğinde, sonsuza kadar orada kalır. Bu asla geri alınamaz. Yüz yüze konuşmak çok daha kolaydır, çünkü bir hata yaparsan veya tökezlersen, üç saniye sonra unutulur." Jess masanın üzerine eğilir ve elimi tutar. "Beden dili çok güçlüdür. Tek bir kelime bile etmeden istediğin kadar flört edebilirsin; kalçanı sallayın, gülümseyin, saçınızı geriye atın. Sonra saçını geriye attığında sihrin gerçekleşmesini izle. Ona dokun. Koluna dokun. Kirpiklerini kırp. Söz veriyorum, işe yarar." Kane'e döner ve kirpiklerini kırpar, bu da anında bir kahkaha ve gürültülü bir öpücükle sonuçlanır. "Sadece yaptığın şeyi yapmaya devam et, bebeğim. Biz de bizim işimizi yapmaya devam edeceğiz, böylece senin soğukta kalmama üzülecek."

"Harika! Ne yazık ki takılıp kaldık. Üçüncü tekerleğe karşı nazik olmak zorunda, yoksa yine intihara meyilli hale gelirim."

"Kes şunu!" Artık gülümseyen Jess, elimi masaya vurur. "Külotunu çek, bir çift yumurtalık çıkar ve sızlanmayı kes. O senden hoşlanıyor, Laine! O bir erkek, bir penisi var ve sen güzelsin. Kendine acımayı bir saniye bile olsa bıraksan, sana nasıl baktığını fark edersin. Seninle nasıl oturduğunu. O da senin kadar garip hissediyor, çünkü o da flört etmeyi bilmiyor. Tanrım." Kane'e dönüyor. "Bizim böyle sorunlarımız hiç olmadı. Flört etmedik, bir sürü adımı atlادık."

Kane, benim herkesin önünde yaşadığım bu çöküşten etkilenmez. Sadece gülümser ve Jess'in dudaklarına bir öpücük daha kondurur. "Odaklanmamız gereken başka şeyler vardı, bu yüzden şakalaşmak ve flört etmek aklıma bile gelmezdi. Seni hayatta tutmakla daha çok ilgileniyordum."

"Ben de sana hamburger çeviren bir iş bulmaya çalışıyordum."

O burun kıvrır. "O zaman belki de bunu daha tehlikeli hale getirmeliyiz." Kane'in gözleri benimkilerle buluşur. "Kurşunlar uçuşurken fazla düşünmeye zaman yok. Bahsi yükseltelim."

"Onu vuramazsın, Bishop. Bunu yapmak için benim iznim yok. O hiçbir şeyden habersiz, kör, ama ölmeyi hak etmiyor."

"Hayır." Ang lokantanın karşısındaki tuvaletten çıktığında göz kırpar. "Endişelenme. Onu vurmayacağım, sadece sizi bakır aptalları dans eden gergedanlarla sonuçlanabilecek bir yöne iteceğim."

"Kapa çeneni." Öne eğilip pipetimi dudaklarımın arasına alıyorum. "Artık konuşma. Yarın gidiyorum, siz bensiz devam edin."

O alaycı bir şekilde güldü. "Hayatta olmaz. Ang!"

O yanımdaki koltuğa oturduğunda uzun saçlarımın yüzümü örtmesine ve gözlerimi gizlemesine izin veriyorum.

Güzel kokuyor; garaj gibi kokuyor, ama hoş bir şekilde.

"Sipariş verdiniz mi?"

"Hayır." Kane arkasına yaslanıp Jess'i göğsüne çekiyor. "Yani biraz geç oldu. Bu gece birkaç saat daha çalışacaktık ama kızlar yorgun."

"Öyle mi?" Ang bana dönüp gözlerimi yakalamaya çalışır. "Yorgun musun?" Bakmayı reddediyorum. Ve bacağıma çarpan tekmeyi kesinlikle kabul etmiyorum.

"İstersen ben sürebilirim," diye teklif eder. Kane ve Jess'e dönerek, "Laine bütün gün sürdü, muhtemelen sıra bende," der.

"Yok." Kane otoparka doğru başını sallar. Daha doğrusu, otoyolun karşı tarafındaki korku filmi motorlu motele doğru. "Bu gece burada kalacağız. Yoğun bir gün oldu, bu yüzden bu kadar yeter. Yarın erken başlayacağız ve güneş doğmadan yola çıkarsak, yatma vaktine kadar sahile varırız."

"Ah..." Ang'in gözleri benden pencerelere kayıyor. "Tamam... Cherry Drop Inn... Emin misin? Kızlar daha lüks bir yer istemiyor mu?"

"Kızlar sorun değil," Kane bizim için cevap verdi. *Ne yaptığını biliyorum. Ne yapacağını biliyorum.* "Jessie yorgun, bu yüzden yemek sipariş edip yatacağız." *Ondan nefret ediyorum.* "Laine'e göz kulak olabilirsin, değil mi?"

"Şey..."

Kane Bishop'dan nefret ediyorum. Onu tüm kara kalbimle nefret ediyorum, *özellikle* de Jess'i koltuktan itip kalkıp gitmek istediğinde.

"Tabii," Ang tereddüt eder. "Anladım. Herkes nerede uyuyacak?"

"Jessie'yi Cherry Drop'taki odamıza götürüyorum, sonra saat 05:00'e kadar kapıyı kilitleyeceğim. Laine için daha çok endişelenirdim, ama sen buradasın ve onu soğukta bırakmayacağını biliyorum." Uzun bir sessizlikle grubumuzun üzerine ağır bir yük bindiriyor. "Değil mi?"

"Doğru." Ang boğazını temizledi. "Gözüm üzerinde olacak. Ama, şey..." Bana bir bakış attı, sonra tekrar Kane'e döndü. "Kızlar yatacak mı, yoksa...?"

"Hayır. Jess'le yatacağım. Jess'le. Jess'in *üstünde*. Jess'in *altında*. Jess'in *arkasında*."

"Dostum!

Siktir." "Jess'in *içinde*..."

Kıkırdayarak, Jess gözlerimi yakaladığında göz kırptı. "Bebeğim, ne yapmak istersin? Hazır olana kadar gitmeyeceğime söz verdim. İstersen seninle yatabilirim."

Kendimi çirkin üvey evlat gibi hissediyorum. İstenmeyen bir ek gibi.

Jess Kane ile birlikte olmak istiyor. Kane kesinlikle Jess ile birlikte olmak istiyor. Angelo ise kaçmak istiyor.

"Ben tek başıma kalacağım, sorun yok."

"Tek başına kalmayacaksın," diye Kane öfkeyle söylüyor. Ang'e tehlikeli bir bakış atıyor. "Sen erkek gibi davranıp Twink'e bakacak mısın? Yoksa ikisini de ben mi alacağım?"

Jess, Kane'in kaburgalarına dirsek atar. "Aşırıya kaçıyorsun, Bishop. Biraz sakın ol."

"Ne? Tatildeyim. 'Tatil gözlerim' kızıyla vakit geçirmek istiyorum. Nasıl kötü adam oluyorum?"

"Boş ver." Ang'in omzuna bastırarak, o da ipucumu anlayıp kabinden çıkmasını sağlıyorum. Ayağa kalkıp çantamı ve anahtarlarımı alıp arkanı dönüyorum. "Ben büyük bir kızım ve bir yıl önce, hiçbiriniz kimin bebek bakıcılığı yapacağı konusunda kavga etmiyordu. Artık intihar eğilimli değilim, bu yüzden rahatlayabilirsiniz."

Dolly'nin kamyon durağına hiç benzeyen uzun tezgaha doğru yürüdüm. Aç değildim, ama teorik olarak aç olmam *gerekirdi*, bu yüzden yağlı ve lezzetli bir şeyler sipariş edip kemiklerime biraz yağ ekleyecektim.

Sağlıklı beslenmeye ve egzersiz yapmaya gerek yok; üç düzine kedim nasıl görüldüğümü umursamayacak.

"Kızarmış tavuk alabilir miyim?" Omzumu çevirip Kane ve Ang'in kabinde neredeyse güreşir gibi boğuşmalarını görünce iç geçiriyorum. "Ve biraz patates kızartması. Bol ketçap. Aslında, sos. Kalp krizinden ölene kadar sosu dökün."

Tezgahın arkasındaki kadın, yağ tüketerek intihar etmeye çalıştığını umursamıyor. Beni komik bulmuyor, yirmi metre ötedeki bölümünde kavga eden iki iri adamı da umursamıyor. Tekme mesafesinde duran ve ayağını hazırlayan ikiz kız kardeşimi bile fark etmiyor.

Sadece sakızını patlatıp paramı alıyor ve beş dakika sonra, ağzına kadar sosla dolu bir strafor kap getiriyor.

Masama geri dönmüyorum, arkadaşlarımı bile beklemiyorum. Bunun yerine dışarı çıkıp Buick'e biniyorum, soslu yemeğimi yere dikkatlice koyuyorum, dökülmesin diye, yoksa koltuklarımı mahvettiği için öfkeye kapılıyorum. Arabayı çalıştırıp yarı yoğun otoyola çıkıyorum, sonra da boktan Cherry Drop Inn'in otoparkına giriyorum.

Onlar paylaşabilirler, ben kendi başıma takılırım.

Sırt çantam ve akşam yemeğimle klimalı ofise girdiğimde başımın üzerinde zil çalar. Ofis tam anlamıyla seksenlerden kalma, o zamandan beri hiçbir şey değişmemiş. Kedi süsleri kırk yıllık tozla kaplı ve kutu televizyonda Cherry Drop'un özellikle burada döngü halinde göstermek için kaydettiğini düşündüğüm reklamlar oynuyor. Ne yapmak istediklerini anlamıyorum.

Neden 21. yüzyılda olduğumuzu bilerek unutuyorlar, anlamıyorum, ama neyse. Ben sadece bir yatak ve mahremiyet istiyorum.

Uzun bir duş ve bolca sabun.

Siktir.

"Selam, tatlım." Beynim otomatik olarak *Skeeter* adını verdiği bir adam uzun masanın arkasından çıkıp sırtarak gülümsüyor. Kesinlikle duş almam lazım. Ve yeni bir otel. Ve yeni arkadaşlar. "Bu senin Buick'in mi? Çok güzel bir araba."

"Evet. Bir oda alabilir miyim? Sadece bir geceliğine." "Tabii. Yalnız mı kalacaksın?"

"Hayır." Duygularım tam alarm durumuna geçer. Skeeter beni çok rahatsız ediyor ve şimdi erkeklerden neden nefret ettiğimi hatırlıyorum. Neden lokantadan ayrılmamam gerektiğini.

Jess'in evinden ayrılmamam gerektiğini.

"Arkadaşlarım karşıda bir şeyler atıştırıyorlar.

Birazdan buraya gelirler."

"Arkadaşların mı?" O müstehcen bir şekilde sırtarak kartvizitlikteki kartları karıştırıyor. "Arkadaşların çok geç kalacak mı? Çünkü Rosie's üç kapı ileride ve ofis kapanmak üzere. Bara gidebiliriz, orada iyi honky-tonk var. Çok eğlencelidir."

"Hayır. Arkadaşlarım birazdan burada olacaklar, sadece bir odaya ihtiyacım var." Titrek bir adım atıyorum. *Sakin ol. Her şey yolunda.* "Çabuk olabilir misin? Yatmam lazım. Çok yorgunum."

"Uzun süre araba mı kullandın?

Nerelisin?" "Evet, bütün gün."

"Kimliğini görebilir miyim?" İnce dudakları heyecandan titriyor. Asla bu adama kimliğimi göstermeyeceğim. Asla ona adresimi vermeyeceğim. "Kayıtlara geçmesi gerekiyor. Güvenlik nedeniyle."

"Hayır." Akşam yemeğimi göğsüme sıkıca sarıp, cildimde dolaşan mikropları soluyorum. "Bir oda istiyorum. Nakit ödeme yapmak istiyorum. Bara gitmek istemiyorum." *Arkadaşlarımı istiyorum.*

"Üzgünüm tatlım. Kimlik yoksa oda da yok."

"Boş ver. Lanet arabamda uyuyacağım." Topuklarımı döndürdüm ve camın diğer tarafındaki Ang'in gözleriyle karşılaştığımda neredeyse kalbim yerinden çıkacaktı.

Yüzümün bembeyaz olduğunu fark eder etmez, küfürünü yutar ve kapıdan fırlayarak çıkar. "Laine?" Spence'in atış poligonunda yaptığı gibi elimi tutar ve beni yanına çeker. "Ne oldu?"

"Hiçbir şey. Bana bir oda ayarlayabilir misin? Ben... Ben kendimi göstermek istemiyorum..." Titrememi durduramıyorum. Bu Skeeter pisliği beni resmen evde bıraktığımı sandığım korkmuş kadına geri döndürdü. "Eve gitmek istiyorum."

Gözyaşlarıyla dolu itirafım üzerine, gözleri bana döner.

Beni uzun bir süre izliyor ve eli benim elimi okşuyor, artık kapanmış yara izim boyunca bileğimi okşuyor. Geniş göğsü bana rahatlık veriyor, ta ki Skeeter saç yumağı gibi bir şey öksürene ve beni tekrar korkutana kadar.

"Tamam." Ang, dudakları neredeyse kulağımın kabuğuna değecek kadar yakına eğildi. Yarım saat önce, bu beni endişe içinde bırakırdı. Üç kez düşünür ve onun flört edip etmediğini merak ederdim. Ama etmiyor. En iyi yaptığı şeyi yapıyor; beni koruyor. "Dışarıya Jessie'nin yanına git. Beni bekle."

Kane içeri girerken zil üçüncü kez çalıyor. Lokantadaki şakacı adam gitmiş, arabada paylaştığımız kahkahalar, her şey, hepsi gitmiş ve mahvolmuş, geniş göğüslü ve çenesi tıkırdayan adam içeri girerken. "Çekil, Twink. Jessie'nin yanında bir saniye bekle."

Ang'e dönüyorum. "Ne yapıyorsun..."

Ang beni Kane'in kollarına itiyor, Kane beni kapıdan dışarı Jess'in kollarına itiyor ve ağır cam kapı kapanır kapanmaz, geri dönüp Skeeter'ın endişeyle geri adım attığını görüyorum.

"Hadi, bebeğim." Jess beni binanın köşesine kadar götürür, ofis görünmez olana kadar.

"Ne yapıyorlar?"

"Seni korkutan ne dedi?" Durup tuğla duvara yaslanıyoruz. Böcekler ışığa çekilerek üzerimizde uçuyorlar, ama çatıdan uzanan geniş örümcek ağlarına takılarak ölüme sürükleniyorlar. "Oraya sert bir şekilde girdin, sonra yüzün bembeyaz oldu ve adamları trafiğin ortasında koşturdun."

"Trafiğin ortasında koştular mı?" Yemeğimden sos dökülür ve bileğimden aşağı sızar. *Oraya gitme. Bunu yapma.* Sadece sos. Kan değil. Aynı şey değil. "O sadece ürkütücüydü ve ben bundan hoşlanmadım. O

beni onunla bara gitmeye davet etti. Ben hayır dedim. Sonra oda depozitosu için kimliğimi istedi, ama ben ona da hayır dedim.

"İyi seçim. O herif tam bir sapık."

"Erkekler ne yapıyor?"

"Hiçbir şey. Sadece kimliklerini gösteriyorlar. Sapık herif oda depozitosu istiyor, onlarla ilgilensin."

Ofiste bir şey kırıldığında gözlerim yaşardı. Aklımda tek gördüğüm, boktan hula lambasının birinin kafasına çarpmasıydı.

Ama daha da kötüsü, daha doğrusu, karanlık bir kulüp görüyorum. Ve kendi başlarına bir kız bulamayan iğrenç adamlar, bu yüzden para ödeyip zorla sahip olmayı tercih ediyorlar.

Skeeter gibi erkekler benim gibi kızlarla çıkmazlar. Kendimi beğenmiş olduğumdan ya da güzel olduğumu düşündüğümünden değil, ama onu reddettim çünkü beni ürkütüyordu. Graham hayatıma girmeden önce de beni ürkütürdü. Bu yüzden, tüm kadınlar hayır dediğinde, onun gibi erkekler Infernos gibi kulüplere giderler ve kendi başlarına elde edemediklerini satın almak için bir avuç dolusu para harcarlar.

"Hey." Jess uzanıp yanağımdaki gözyaşını siler. "Unut gitsin, bebeğim. Sen güçlüsün, güzelsin, cesursun ve yeteneklisin. Bu seyahat özgürlükle ilgili. Unut gitsin, sonra boktan bir otel odasına gidip akşam yemeğini yiyeceğiz."

"Benim akşam yemeğimi mi yiyeceksin?" Sulubaşı bir kahkaha attım ve yeni kolyemi sıktım. İyileşmeye ihtiyacım var. Güçlenmeye ihtiyacım var. "Kendine bir tane al. Bu sosu adil bir şekilde on yedi doksan dokuz dolara aldım."

O burun kıvırdı ve beni ayak parmaklarımdan göğsüme kadar dokunacak şekilde kendine çekti. "Sosunu paylaşmanı istemeyeceğim, ama daha fazlasını getirmesi için adamlardan birini göndereceğim."

"Ang'i gönderebilir misin?" Kendimden çok utanıyorum. O zavallı adam bana karşı hep nazik davrandı, ama ben ona karşı çıkamayacak kadar korkak olduğum için onu gönderiyorum. "Bu yolculuk bir hata olabilir."

"Hayır, içerideki o sapık bir hataydı. Ama endişelenme, bir daha kimseye sapıklık yapmayacak. Sen bir kahramansın bebeğim, çünkü buraya adımını attığın ve o adamların öfkesini üzerine çektiğin anda, o şişko pisliğin bir daha başka bir kıza sapıklık yapmamasını sağladın.

olmasını engelledin. Sayısız kadını ondan ve onun iğrenç tavlama cümlelerinden kurtardın."

"Ben berbat biriyim. O yanlış bir şey yapmadı."

"Sen rahatsız olduğunda geri adım atmadı. Lanet olası otoyolun karşısından bile onun hoşuna gitmediğini görebiliyorduk."

"Eğer yakışıklı bir erkek olsaydı, herkes onun sadece flört ettiğini düşünürdü, ama çirkin ve tuhaf olduğu için bu kabul edilemez mi?"

"Onun dünyanın en seksi erkeği olması umurumda değil. Seni ürküttü. Gerçek bir erkek bunu anlar ve geri çekilirdi. Hislerin için üzülme."

Zil çalar ve erkeklerin geri döndüğünü haber verir.

Ang binanın köşesinden döner ve kırmızı yumruklarından bahsetmez. Duyduğumuz çarpışma ya da gözlerindeki vahşi bakıştan söz edilmez.

"Her şey halloldu. İki oda aldık."

Kane gözlerimin içine bakar ve kız arkadaşını ölümcül bir şekilde tuttuğumdan bahsetmez. "İki oda, yan yana. Lokantada aptalca davrandım, özür dilerim. İsterseniz kızlar birlikte kalabilirsiniz." Elime bir anahtar sıkıştırır ve boyun eğerek başını sallar. "İsterseniz dördümüz de bir odada kalabiliriz. Hiç pijama partisi yapmadım. Seçim senin, Twink. İstedğin odayı seç, geri kalanımız idare ederiz."

"Boş oda yok mu?" Gözlerim Ang'den Kane'e, oradan da Jess'e kayıyor. "Üç oda bulamıyor muyuz? Seni ve Jessie'yi ayırmak içime sinmez."

"Boş oda yok. Line dance falan yapıyorlar, son iki odayı da aldığımız için burası tamamen doldu. Kızlar yatakta yatabilir, erkekler yatak için kavga edebilir. Diğeri de lanet olası duşta uyuyabilir." Sessizce düşüncelere dalmış Ang'e döner. "Senden daha hızlıyım, orospu çocuğu. Diz kapağını vuracağım, sonra acil serviste uyuyabilirsin."

"Sorun değil." Ang cevap veremediğinden Jess'ten uzaklaşıyorum. Ya da kim benimle ilgilenecek diye tartışmaya başlamadan önce. "Oda konusunda anlaşmanız gerektiği için üzgünüm. Kane ve Jessie'yi ayırmak istemiyorum, bu çok kötü olur, o yüzden arabada uyuyabilirim. Tavanını açarım... Sorun olmaz."

Ang alaycı bir şekilde, "Hayır. Gidelim," der. Kane'i işaret eder. "Garip bir durum yaratma. O kağıt duvarların arkasından *bir şey* duyarsam, sikini vururum. Pantolonunun içinde tut, Bishop."

"Yok." Kane, hala temkinli olan Jess'i kollarının arasına alır ve onu döndürür. "Onun içinde tutmayı seviyorum."

Normalde, Kane onu böyle döndürdüğünde çığlık atardı. Gülüp bacaklarını sallardı, sonra Kane'in dudakları onun dudaklarına değdiğinde inleme sesleri çıkarır ve ona Neandertal olmanın neden seksi olduğunu hatırlatırdı.

Ama bu gece öyle olmuyor.

Uçan böcekleri çeken berbat bir ışığın altında karanlıkta dururken, gözleri benimkilerde kalır. "Bebeğim?"

"Sorun yok. Git. Yaparken sessiz ol."

Ang tiksintiyle burnunu kırıştırır. "Ya da yapma." "Sabah çıkacağız..."

"Saat beşte," diye araya girer Kane. "Bir dakika bile geç kalmayacağız. Yarın gece sahilde oturacağız. Size margarita ısmarlayacağım ve harika olduğumuz için kadeh kaldıracacağız."

Onlar uzaklaşır uzaklaşmaz, çenemi göğsüme indirip iç çekerim. "Üzgünüm, Ang. Bu seyahat berbat bir hal alıyor."

"Benim için sorun değil." Sosumu yere dökmek için dikkatlice, sırt çantamı omzumdan indirip beni ileri doğru çekiyor. "Hadi, gidelim."

"Arabada uyuyabilirim."

"Olmaz. Kesinlikle olmaz, martirlik yapmayı bırak. Sorun olmaz."

Onu, duvar ile park edilmiş arabalar arasındaki odalar boyunca takip ediyorum. Kane, Jess'i en sondaki odaya taşıyor, kapıyı çarparak kapatıyor ve normalde kapı koluna asılan plastik bir tabela veya çorap gibi "rahatsız etmeyin" mesajını veriyor.

"Bu oda." On sekiz numaralı odanın önünde durmadığım için Ang beni geri çeker. Anahtarı boktan kilide sokar ve kapıyı açar, kalbimin göğsümde çarptığını fark etmez.

Berbat bir kilit.

Kağıt kadar ince duvarlar.

Ürkütücü otel sahibi.

Bu gece harika olacak.

"Herkesin arabada uyuma ihtimali nedir?" Onu takip edip soğuyan akşam yemeğimi sallanan masanın üzerine koyuyorum. "Ben bütün gece araba sürebilirim. Siz uyuyun."

"Hayır." Kapıyı kapatıp zinciri mandala takıyor. "Uyumalısın, Laine. Zor bir gün geçirdin ve o adam bir daha seni rahatsız etmeyecek, söz veriyorum." Cüzdanını ve telefonunu akşam yemeğimin yanındaki masaya koyup, boş odaya bakıyor.

Bir adet çift kişilik yatak. Bir adet kutu televizyon. Bir adet mini buzdolabı. Duvarlarda, seksenlerde bile yeni sayılmayacak üç adet berbat tablo.

Yine elimi tutarak, rahatlatıcı ama aynı zamanda inanılmaz derecede kafa karıştırıcı bir destek gösterisiyle, beni odadaki tek diğer kapıya, banyoya götürür.

Geniş sırtının arkasından kafamı uzatıp, ucuz fayansları inceliyorum – en azından temiz. Tuvaletin üzerinde, temizlendiğini belirten kağıt şerit var. Tuvalet kağıdının ucu katlanmış. Bir duş kabini. Bir küvet.

Ang gözlerime baktığında saçları çenesine düşüyor. "Temizlenmek için bir dakikaya ihtiyacın var mı?"

"Hayır." Geri adım atıp diğer kolumu okşuyorum. "Karşıdaki tuvalete gittim zaten. Senin bir dakikaya ihtiyacın var mı?"

Ona mahremiyet sağlamak için uzaklaşıyorum, ama o başını sallayarak beni odaya kadar takip ediyor.

"Hayır, ben iyiyim."

Dışarısı karanlık. Honky-tonk bar henüz gürültülü değil, bu da çok sessiz, çok karanlık olduğu ve kalbimin yavaşlamayı reddettiği anlamına geliyor.

Çirkin yatağın köşesine oturuyorum ve Angelo Alesi ile bir otel odasında tek başıma olduğumu fark ediyorum.

Jess ve Kane'in sinir bozucu kıkırdamaları duvardan sızmaya başlar, ama bu yeterli değildir. Aslında, duvara vurmaya başlasalar bana iyilik yapmış olurlar. Gülümseyecek bir şey. Bu günün dönüştüğü karmaşadan kafamı uzaklaştıracak bir şey.

Bu sabah, canavarların olmadığı bir ara noktada duruyordum. Orada sadece fırsatlar ve özgürlük vardı, ama her gün doğuşu bir gün batışını gerektirir.

Şimdi, korkutucu gölgeler ve kabuslarla dolu uzun geceler ve yakalayan eller vaat eden o anda oturuyorum.

"Selam." Ang, elimdeki strafor tabakla önümde durur. Burnu benimkinden sadece yarım metre uzaklıkta olacak şekilde öne eğilir, elimden birini kaldırır ve yemeği aktarır. "Ye, Laine. Afiyet olsun." Gözleri, kristali döndüren diğer elime kayar. "Yardıma oluyor mu?"

"Henüz emin değilim." Sesim çatlar. "Bu sabah işe yarıyor gibi geldi, ama şimdi emin değilim. Belki de o sapık yüzünden bozulmuştur."

Ang çenesini seğirterek arkasını döndü ve televizyonun düğmesini çevirdi. "O herif seni bir daha rahatsız etmeyecek. Hiçbir erkek rahatsız etmeyecek. Ben seni korurum."

Panik yapmayı bırakmam lazım ve bunun için pijamalarımı giyip rahatlamam gerekiyor. Bugün on üç saat araba kullandım ve vücudum yorgun olduğumu biliyor olsa da, zihnim Skeeter ile karşılaştığım anı tekrar tekrar oynatıp duruyor.

Neredeyse kel kafası. Kalın gözlükleri. Fazladan 120 kilosu... Ang'in çılgın gözleri.

Strafor kutuyu açıp yanımdaki yatağın üzerine koyuyorum. "Skeeter'a ne yaptınız?"

Bir ayakkabısını çıkarmış, diğerini de yarıya kadar çıkarmış olan Ang durur ve bana doğru bakar. "Kim?"

"Ön bürodaki ürkütücü adam."

"Skeeter." Burun kıvrır. "Ona hiçbir şey yapmadık, sadece onun iğrenç bir herif olduğunu ve siz kızlarla konuşmaya hakkı olmadığını açıkladık. Konuşmak isterse bana veya Bish'e gelebileceğini açıkça söyledik."

"Ona vurdun mu?"

"Hayır. Kesinlikle vurmadım."

Gözlerimi kısıyorum. Angelo yalan söylemiyor... Ama önemli bir şeyi atlıyor. "Onu *kimse* dövdü mü? Skeeter'da senin ziyaretinden sonra herhangi bir iz var mı?"

Gülümsedi. "Mm?"

Gözlerimi devirip yemeğimi karıştırmaya başlıyorum. Biraz hoşlandığım adamla bir otel odasında yapayalnızım.

Şimdi garip geliyor. Garip, çünkü Graham'ın bana yaptığı şey, bir daha asla bir erkeğe bakmamam için yeterli olmalıydı. Garip, çünkü Skeeter'a bakmak, o benimle konuşmadan önce bile tüylerimi diken diken ediyordu ve o honky-tonk bara gitseydik, oradaki çoğu erkeğin beni ürküttüğünü hissederdim.

Yakışıklı olanlar bile.

Ama Ang ayakkabılarını ve çoraplarını çıkarıyor. Hala geniş göğsünü ve kalın pazılarını gösteren bir gömlek giyiyor ve gözlerindeki vahşilik bana Skeeter'a bir şey yaptığını söylüyor; acı verici ve şiddet içeren bir şey.

Ama beni ürkütmüyor. Ve beni korkutmuyor.

Beni tedirgin ediyor, çünkü reddedilme düşüncesi beni korkutuyor. Ama kendisi, önümdeki bu adam, bana güven veriyor.

Bir milyon yıl geçse bile bu odada başka bir erkekle yalnız kalmam mümkün değil, ama onunla burada olmak ve paniğe kapılmamak bir nevi tatmin edici.

"Sos ister misin?"

Yaklaşık kabıma bakıyor. Kalın bileklerinde deri bantlar var, bana doğru eğildiğinde göğsünde bir zincir sallanıyor ve ikimize de hala yabancı olan yeni saçları öne düşerek yüzünün yarısını örtüyor. "O sosla birlikte yiyecek bir şeyin var mı?"

"Evet. Patates kızartması ve bir parça tavuk."

"Ve kalp krizi." Gülümsemesi kalbimi çarpıyor. *Ne zamandan beri kalbim Angelo için çarpıyor?* "Çok tatlı. Kardeşin, senin kalbin tıkanınca kendi kalbini bağışlamaktan çok memnun olacak."

"Onun kalbini istemiyorum." Bir patates kızartmasını ağzıma atıp parmaklarımdaki sosu yaladım. "Onun kalbi Kari'ye takıntılı ve en iyi arkadaşına cinsel olarak ilgi duymak istemiyorum."

O burun kıvrır. "Hayır. Bu tuhaf olurdu, değil mi?" "Doğru."

Çürük masaya dönüp telefonunu alır, birkaç kez kaydırır, sonra parazitli televizyona dönüp sesini kapatır.

Telefonunu tekrar masaya bırakır ve tuvalete giderken bana göz kırpar.

Tori Kelly'nin tatlı sesi telefonundan geliyor ve beni gülümsetiyor. Kapıyı kapatıp beni yalnız bırakıyor.

Duş açıldığında, bana bunu yapacağını önceden söylemediği için biraz sevindim. Bu, bana tek başıma kaldığım için endişelenmek, burada ne halt ettiğimi düşünmek için zaman verirdi, ama bu düşünceler kafamda şekillenmeden duş tekrar durur ve Tori'nin şarkısı da biter.

Ang, odaya geri dönmeden önce beş dakikadan az bir süre dışarıda kalıyor ve buhar onun arkasından dışarı çıkıyor.

Parmaklarım ağzımda, patates kızartması boğazımda takılı kalmışken, gözlerim onun ince beline sarılmış havluya düştüğünde boğuluyorum.

"Özür dilerim." Odayı koşarak geçer ve sırt çantasını kapar. "Düşünemedim. Sadece ihtiyacım olan..." Çantasını kaldırır, ama ben havlusuna uzanan saç çizgisi ve göğsünde duran su damlacıkları dışında hiçbir şey görmüyorum. Çantayı tekrar indirir ve boğazını temizler. "Özür dilerim."

"Sorun yok." Soğukkanlı davranmaya çalışıyorum. Tamamen normal, uyumlu ve paniğe kapılmamış gibi davranmaya çalışıyorum, ama yan odadaki biri duvara o kadar sert vuruyor ki resimler sallanıyor, sonra kıkırdama iniltiye dönüşüyor, gözlerim parlıyor ve ağzımı elimle kapatıyorum. "Aman Tanrım." Sesim cızırtılı çıkıyor. "Yapıyorlar."

Yüzünü ellerinin arasına gömüyor ve sessizce gülüyor. Hiç ses çıkmıyor, sadece başını sallaması ve gözlerinin kenarındaki kırıksıklıklar var. "Yapamıyorum." Başını sallıyor. "Hiç durmuyorlar mı?"

Elimi kaldırmadan başımı sallarım. "Hayır."

İkinci bir çarpma sesiyle Ang tuvalete koşarak kapıyı çarparak kapatır ve Jess'in inlemeleri uygunsuz bir hal alırken beni yan odadaki çiftle baş başa bırakır. Tanrım. Onu daha önce duymamış değilim. Onu da duymamış değilim. O, ona ne kadar... düşkün olduğunu saklamıyor. Ama bunu hiç bu kadar ince duvarlardan duymamıştım. Hiç bu kadar net duymamıştım ve ikisi aynı anda inlemeye başladığında, bayılmadan önce yüzümü havalandırmak zorunda kaldım.

O benim
kardeşim. O
benim kardeşim.
O benim
kardeşim.

Ang, hala ıslak göğsüne yapışan kot pantolon ve tişörtle odaya geri girer. Çıplak ayakları, ıslak saçları, sakallı çenesi, ihtiyatlı gözleri duvara, sonra tekrar bana döner. "Şey..."

"Şu anda ne yapacağımı bilmiyorum."

O burun kıvrır. "Yani... bir nevi kapana kısıldık. Honky-tonk bara gitmek ister misin?"

Skeeter aklıma gelir ve midemde çırpınan garip hissi yok eder. "Hayır, kesinlikle hayır. Umarım Skeeter yanan bir çöp tenekesine takılır ve bir daha geri gelmez."

Ang'in dudakları seğirdi. "Müzik mi o zaman?" Masaya doğru yürüdü ve diğer odadan gelen gürültüyle aynı seviyeye gelene kadar cep telefonunun sesini yükseltti. "Onları nasıl hala duyabiliyoruz?" Ellerini havaya kaldırdı. "Siktir, bu hayatımın en tuhaf anlarından biri olabilir. O benim küçük kardeşim sayılır, ama şu anda bir gangsterle küçük kardeşin yapmayacağı iğrenç şeyler yapıyor ve ben tiksiniyor muyum yoksa tahrik mi oluyorum bilmiyorum."

Gözümden bir damla yaş süzülerek yanağıma düşüyor. Bu üzüntüden akan bir damla değil, travma geçirmiş bir kızın gözyaşı da değil, sadece gülmekten akan, ama sesli gülmeye izin verilmeyen bir damla. "Tanrım, sen 'iğrenç' dedin. Onun iğrenç şeyler yaptığını söyledin."

"Öyle! Her türlü pislik yapıyor ve bu yüzden biraz rahatsızım."

Sonunda kahkahamı serbest bırakarak yatağa uzanıyorum ve kollarımı başımın üzerine koyuyorum. "Bu inanılmaz derecede garip. *Tatile hoş geldiniz, hadi hepimiz kendimizi okşayalım çünkü Jess ve Kane azgın köpekler ve pislik yaparken gürültü yapmayı seviyorlar.*" Burun kıvrıyorum. "İstersen gel otur, müziğin sesini aç. Onlar bir süre burada kalacaklar."

"Ne?" Küçük odanın ortasında durur. "Ne kadar sürebilir ki?"

Körlemesine soslu kaseden patates kızartması arıyorum. "Sanırım dayanıklılığıyla gurur duyuyor. Mesela, bir zamanlayıcı kurmuş olsalar

zamanlayıcı kurmuş olsalar, bir dahaki sefere daha uzun süre dayanmaya çalışır." Ang yatağa oturduğunda dönüp ona bakarım. "O iğrenç bir adam ve belki de bütün ülke için sevişmeye çalışıyordur. Bilirsin, takım için fedakarlık yapmak falan."

Göğsü zıplıyor. "Bu saçmalıkla uğraşamam. Hemen plaja gidelim. Onları burada bırakalım."

"Onu özlerim." Ağzım sosla dolu halde, kız kardeşimin ağlamalarını görmezden gelerek konuşuyorum. "Yarın daha iyi bir otel bulacağız. Duvarları daha kalın olan bir otel."

"Başka bir eyalete," diye önerir. "Buradan başka bir eyalete demek istemiyorum. Onlardan başka bir eyalete demek istiyorum. Sence oraya gidersek onları yine duyacak mıyız?"

"Nereye gidersek gidelim onları duyacağız. Gürültü önleyici kulaklıklar denedim. Garajda Wanda üzerinde çalışmayı denedim. Seni aramayı denedim. Sessiz kalmıyorlar."

Sanki kendini hazırlamak istercesine derin bir nefes alan Ang, dizleri benimkine değene kadar yatağa uzanır, kalp krizi kabı aramızda kalır. "Hayatımın bu noktaya geldiğine inanamıyorum. Sefil bir otelde, muhtemelen pis erkeklerin spermleriyle kaplı bir yatakta, küçük Jess'in duvara karşı sevişmesini dinlerken."

Sessizce gülerek, dönüp onun profilini inceliyorum; hafifçe eğri burnu, normalde *üç günlük sakal* olan ama bugün berberde düzeltilmiş sakalı. Uzun saçları eskiden at kuyruğu yapabilecek kadar uzundu, ama şimdi çenesi gibi pürüzsüz. Geçen gün saçını bozmak, gerçekten seksi bir sonuç verdi.

O dönüp gözlerime baktığında, zihnimde öpüştüğümüz bir görüntü canlanıyor. Aramızdaki mesafeyi aşarak dudaklarını benim dudaklarıma değdiriyor ve *hakkımızda olan* tüm sorularım cevap buluyor. Bu düşünce beni korkutmalı, lanet olsun, dehşete düşürmeli, ama öyle olmuyor.

Angelo Alesi şu anda beni öpmeye çalışsa, hayır hayır

Ama o yapmıyor. Ve ben de harekete geçmiyorum, çünkü reddedilme korkum

. Bunun yerine, boğazımı temizlerim ve o aradaki mesafeyi kapatmayınca ve bakışlarımız çok yoğunlaşınca başka yöne dönerim. Baskıya dayanamıyorum.

Artık eskisi gibi korkusuz bir kız değilim.

Bu yüzden, bir korkak gibi tavana bakıp, kalbimin çarpışını duymamasını diliyorum. "Hayat artık böyle, o yüzden buna alışsak iyi olur." Elimi karnıma koyup kalbimin yavaşlaması için dua ediyorum. "Ya yarın kalacağımız yerin duvarları da inceyse?"

Alaycı bir şekilde, kalın parmaklarını yemeğime daldırmaya başladı. "Yarın ikimizi Waldorf'a yerleştireceğim. Ya da sahilde uyuyabiliriz. Ya da *onları geride bırakma* seçeneği hala geçerli." Ağzını soslu patates kızartmasıyla doldurmasını izlemeye cesaret edemiyorum. Yirmi dakika önce, Graham'la birlikte kulüpteydim ve panik atak geçirmenin eşiğindeydim. Şimdi ise, bir nevi kardeşim olarak büyüdüğüm adam parmaklarındaki sosu yalarken, midem en uygunsuz şekilde karıncalanıyor.

Çelişkili duygularımla başa çıkamıyorum.

"Lüks bir yerin parasını ben öderim. Ben ısmarlıyorum," diye devam eder Ang. "*Bunu* duymamak için ne yapmamız gerekiyorsa yapalım." Çalan şarkı biter ve şarkılar arasındaki beş saniyelik sessizlikte Jess'in inlemeleri yüzümü yeniden kızartır. "Onları geride bırakmayı öneriyorum."

ANGELO

PLASTIC FANTASTIC

Laine on dakika yalnız kalabileceğine *yemin edince*, otel odamızdan hızla çıkıp otoparka koşarak odamızdaki devasa fili kaçmak için kaçarım.

Onun yemeklerini yemeden önce yiyecek almam gerektiğini söyledim, ama gerçekte, sikim kot pantolonumu yırtıp ikimizi de utandırmadan önce kaçmam gerekiyor.

Bir saat önce çıldırmıştı; gözleri yaşlı, elleri titriyor, teni solgun, çünkü *Skeeter* lanet olası bir sapık ve ikimize de benimle seyahate çıkan korkmuş ve incinmiş kızı hatırlatıyordu.

Herkes gülüyor ve eğlenirken bunu unutmak kolaydır. Hayallerinizi yaşamak ve *belki'leri* düşünmek kolaydır, özellikle de hayallerinizdeki kız minik kot şortuyla ortalıkta dolaşıp, hiç incinmemiş gibi kıkırdarken.

Ama Jess ve Kane duvarın önünde gürültüyle sevişirken, beni tahrik edip, onun geçmişi yüzünden benim asla sahip olamayacağım şeyi acımasızca hatırlatınca, her şey geri geliyor.

Onlar oldukları için siktir et onları.

Ve Graham'ı, bu tür bir özgürlüğü hak eden mükemmel ve güzel birini mahvettiği için siktir et.

Hiçbir erkek, Kane'in Jess'i attığı gibi Laine'i atamaz. Ben *ya da bu varsayımsal erkek* ona dokunduğu anda, yine o mayın tarlasında yürüyor olacak ve attığı her adım bir patlamayla sonuçlanabilir.

Graham'ın ona yaptıklarının ciddiyetini bilmek, çaresizliğimi azaltmıyor. Burada olup ona eşlik etmek, en fazla bir arkadaş olmak bile beni durduramıyor.

Yan odadan gelen sesleri duymak beni çok tahrik etti. Bu uygunsuz. Bu müstehcen. Bu delilik.

Yine de, yatakta bana dönüp gözlerimin içine baktığında, her şeyi riske atıp dudaklarımı onun dudaklarına bastırmak istedim.

O an anlayacaktık. O an, ne tür bir patlama yaşayacağımızı anlayacaktık. İyi türden mi? Kötü türden mi?

Dudaklarını dudaklarımda hissetmek, nefesini ciğerlerimde hissetmek, ellerini vücudumda hissetmek...

Ama bunu düşündüğüm anda, kendimi bu adımdan vazgeçirmek için gereken tek bir saniye içinde, o arkasını döndü ve beni reddetti.

Hâlâ, asla çıkamayacağım bir bölgede derinlere gömülmüş bir arkadaşım.

Siktir.

Ellerimi başımın üzerine koyarak, nefesimin gücüyle göğsümün inip kalkmasıyla sessizleşen otoyola yaklaşıyorum. Yiyecek bir şeyler almam lazım. Sakinleşmem lazım. Muhtemelen kamyon durağının tuvaletinde mastürbasyon yapıp onu kafamdan atmam lazım.

Ve tüm bunları on dakika içinde yapmam gerekiyor, çünkü onu daha uzun süre yalnız bırakmayı reddediyorum.

Trafik boşaldığında, yolu koşarak geçip, bir saat kadar önce oturduğumuz lokantaya giriyorum. Oturduğumuz masa hala boş, önceki garson yine peçete tutucusunun yansımasında dişlerini kontrol ediyor ve aynı yaşlı adam onun arkasındaki ızgarada hamburgerleri çeviriyor.

"Merhaba." Dik durur ve beni baştan aşağı süzer. "Ne alırsınız?"

"Hızlı bir şey. Elinizde sıcak olan ne varsa."

"Lazanya var mı? Ya da biraz surf and turf kalıntısı var."

"Lazanya." Bugün salmonelladan ölmek istemiyorum. "Patates kızartması da ekleyin." Uzun tezgahın sonundaki buzdolabına gidip bir şişe soda alıyorum. Kasaya koyup, arka cebimden cüzdanımı çıkarıp yirmi dolarlık banknotu uzatıyorum. "Çikolata var mı? Ya da dondurma?"

"İkisi de dondurucuda, tatlım." Daha fazla yönlendirmeye ihtiyacım varmış gibi çenesini kaldırıyor. "Arkanızda."

Burgerci lasagnama gıda zehirlenmesi eklerken, ben de dolapların önüne gelip hangisinin onu en mutlu edeceğini düşünürüm.

Laine ve Jess dondurma snoblarıdır. O kadar snoblar ki, ailemiz kasabadaki Dixie's Ice-Cream Parlor'ın sahibi olan kaltakla sürekli kavgalı olmasına rağmen, boykot etmek yerine oraya gitmeye devam ediyorlar ve suçluluk duygusundan kurtulmak için fısıldayarak kötü şeyler mırıldanıyorlar.

Garsonun strafor kutumu kapatıp, sodamı ve dondurmamı poşete koyması sadece birkaç dakika sürer. Kendime verdiğim on dakikalık süre içinde kolayca yiyeceklerimi alıp ön kapıdan çıkarım, otoyolun karşısına koşarım, ama odamızın penceresinin dışında asılı duran Skeeter'ı görünce yavaşlarım.

Kanım kalınlaşır, kaslarımda pompalanır, göğsümü şişirir.

Bence o zararsız. O lanet olası bir sapık – asla sahip olamayacağı bir şeyi istiyor – ama Graham ile aynı ligde olduğunu sanmıyorum.

Sessizce karanlıkta eğilerek, çantamdan küçük plastik aletleri çıkarıp bıçağı sağ elime alıyorum.

Bu pislikle işim bitti.

Duvara yaslanarak fark edilmeden kayarak, Skeeter çömelip perdelerin arasında olmayan bir boşluktan bakarken onun arkasında duruyorum. Plastik bıçağımın keskin ucunu boğazına dayayıp kulağına fısıldıyorum, "Seninle bir kez konuştuk zaten, orospu çocuğu."

O donakalınca, sıcak havaya idrar kokusu yayılır.

"Burada olmanın gerçekten iyi bir nedenini bulmak için bir saniyen var, Skeet, yoksa ölürsün."

"Beni öldürme," diye sızlanır. "Lütfen beni öldürme."

"Sana uzak durmanı söylemiştim. Kardeşim de sana söylemişti." Kane ve Jess'in sesleri hala duvarlardan geliyor, ama artık üzerimde farklı bir etki yaratıyorlar. "O sesi kimin çıkardığını görmeye mi gelmiştin?"

"Ben istememiştim..." Panikle boğuluyor. Neyse ki ikimiz için de sesi o kadar alçak ki Laine duyamaz. "Sadece buz makinesine gidiyordum ve ben..."

"Daha önce seni reddeden kızı görmek için buraya gelmiştin. Benim yolun karşısına koştuğumu gördün, fırsatı yakaladın. O yine de hayır diyecek, seni beceriksiz pislik. Onun gibi bir kızla asla birlikte olamayacaksın." Benim de onunla asla birlikte olamayacağım gerçeğine odaklanmayalım. Bıçağımı daha derine saplıyorum. "Onun sana evet demesini asla sağlayamayacaksın. Hiçbir kız sana evet demeyecek, çünkü sen tecavüzcü gibi görünen şişko bir pisliksin. O seni istemiyor, kız kardeşi de istemiyor. Ama sana şunu söyleyeyim; bu kıza izni olmadan bir şey yapmaya çalışan son adam şimdi cırtlak oyuncak gibi dolaşıyor. Onun siktiğimin taşaklarını kestim. Kelimenin tam anlamıyla. Acı verici bir şekilde. Sen de ister misin?"

Başını salladığında çenesi titriyor. "Cevap ver.

Kelimelerini kullan."

"Hayır." Karnının gurultusu ayakkabılarımın üzerine bir şey düşürecekmiş gibi olunca içgüdüsel olarak bacaklarımı açtım. "Hayır, efendim. Onu istemiyorum."

"Bu odaya tekrar gelecek misin?" "Hayır."

"Güzel bir kız gece yatacak bir yer ararken bu odalardan *herhangi* birine bir daha gelecek misin?"

"H-h-h-hayır."

"Bak ne diyeceğim, o honky-tonk'a ya da herhangi bir kulübe gidersen ve bir kadına izni olmadan dokunursan, buraya geri gelip sana uzun burunlu pensemi göstereceğim. Bu eğlenceli mi geliyor?"

"Hayır." Kafasını sallarken yanlışlıkla plastik bıçağımla kendini kesiyor. "Lütfen beni bırak. Buraya bir daha gelmeyeceğim."

"Seni kontrol edeceğim, Skeeter. Şu andan itibaren, kendini çimento botlarla nehre atana kadar her hafta sonu seni izleyeceğim. Ve sen batırdığında, ki batıracaksın, kendine engel olamayacaksın, geri gelip sana, bir avuç dolusu parası ama senin gibi bir yüzü olan adamlara ne olduğunu göstereceğim. Para alışverişi rıza anlamına gelmez. Anladın mı beni?"

"N-n-n--"

"Tekrar dinlesen iyi olur, çünkü bunu son kez açıklayacağım. O sana yalvarmadıkça, gerçekten yalvarmadıkça, ve bana emin olamadığın gibi saçma sapan hikayeler anlatma, sadece o lanet kelimeleri söylediğinde ve yüzüne silah dayandığında, o zaman yeşil ışık yakılır. O zamana kadar, seni izleyeceğim. Yan odadaki dostum, senin gözetlemeye çalıştığın adam, o her şeyi biliyor. Ben de her şeyi biliyorum. Ve ikimiz arasında, bir daha asla boktan bir şey yapamayacağın şekilde halledeceğiz. Anladın mı?"

"E-e-e-evet efendim. Anladım."

"Buraya tekrar gelecek misin?" "Hayır. Yemin ederim."

"Gelirsen ne olur?" "G-g-g-gıcırıltı oyuncak."

"Aferin. Bu odadan defol git ve bir daha geri dönme." Onu ileri itiyorum ve alnını binanın tuğla dış cephesine çarptığında hiç pişmanlık duymuyorum.

Onun için pişmanlık duymuyorum, ama odanın içindeki Laine'in dehşet dolu çıığı içimi yakıyor. Birkaç saniye sonra cebimdeki telefonum titriyor. Telefonu çıkarıyorum, ama Skeeter ofisine girip kapıyı kapatıp *açık* tabelasını *kapalıya* çevirene kadar cevap vermiyorum.

Derin bir nefes alıp, birkaç saniye tutuyorum, sonra nefesimi verip cep telefonumu kulağıma götürüyorum. "Alo?"

"Ang?" Sesindeki titremeye gözlerimi kapatıyorum. "Yakında dönecek misin?"

"Evet, şimdi buradayım. Yemeğimi düşürdüm. Bir saniye içinde gelirim." "Oh... Odamızın dışında ses çıkaran sen miydin?"

"Sadece ben. Ayakkabılarımı çıkarıyordum ve yemeğimi düşürdüm." Ayakkabılarımı çıkarırım, böylece hikayem biraz daha inandırıcı olur. "Kapıyı açar mısın? Dışarıda sadece ben varım, söz veriyorum."

"Başka kimse yok mu?"

"Hayır, kimse yok. Sadece kulaklarımı ısırp duran sivrisinekler ve odasında yaramazlık yapan kız kardeşin var."

Korkmuş ve sulu olsa bile bir kıkırdama duymayı umuyorum, ama tek duyduğum kapının bir santim açılması.

"Hey." Gülümsüyorum ve gözlerindeki yaşları görmezden geliyormuş gibi yapıyorum. "İyi misin?"

"Evet..." Ayaklarını sürüyerek, boğazını temizliyor ve zar zor gözlerine bakıyor. "Hemen sonuca varma eğilimim var. Sen daha yeni çıktın, bu yüzden bir süre gelmeyeceğini düşündüm. Sonra bir ses duydum ve o sapığın olabileceğini düşündüm. Bilirsin... Skeeter."

Lanet olası Skeeter.

"Hayır, sadece ben. Açlıktan ölüyorum, o yüzden acele ettim." Ayakkabılarımı önüme atıp eşyalarımı dengeliyorum. "Çantamı alırmısın?" Çantayı ona uzatıp, karanlık ve geceleri ürkütücü sesler çıkaran şeylerden başka bir şeye odaklanmasını sağlıyorum. "Sana dondurma aldım. İster misin?"

Merak ettiği ve kendini hiç durduramadığı için çantaya göz atıyor. "Ne tür aldın?"

Odaya girip, dönüp gülümseyerek kapıyı kilitliyorum. "Dilencilerin seçici olmaması gerektiği sözünü duymuş muydun? Ya da, ne bulursan onu alırsın ve huysuzluk yapmazsın."

"*Ağızına ayakkabı sokmadan önce çeneni kapat diye* bir deyim duydun mu hiç?"

Şaka yapmasını seviyorum. Hala aşık olduğum o küstahlığı taşımasını seviyorum.

Siktir.

Şimdi adımı Skeeter olarak değiştirmeli miyim, yoksa...

Cüzdanımı ve cep telefonumu, hala elimde tuttuğumu unuttuğum plastik bıçağın yanındaki sallanan masanın üzerine koydum ve salmonella dolu strafor kutumu alıp, daha önce kaldığımız yere oturdum.

Laine'in patates kızartması yarısı yenmiş, kızarmış tavuk ise hiç dokunulmamış. "Otur. Tavuğunu ye." Hareket etmediğinde, çenemi buzdolabının yönüne doğru kaldırıyorum. "Yemek yerken tatlıyı da içine at, yemeğimizi bitirdiğimizde yan komşudaki ucubeler belki susar, o zaman belki bir film açıp bayılana kadar dondurma yiyebiliriz."

"Televizyon çalışmıyor." Buzdolabının yanında duruyor, küçük parmağının tırnağını dişlerinin arasına sıkıştırmış. "Kontrol ettim."

"Benim cep telefonumu kullanabiliriz. Sinema kalitesinde değil, ama tokat yemekten iyidir, değil mi?"

Sonunda, bana sulu bir kahkaha attı. "İstersen sana tokat atabilirim. Eğer amacın buysa, bu kadar ince davranmana gerek yok."

"Otur kadın. Ye. Son günlerde çok zayıfladın."

Sonunda, yatağa doğru yürüdü. Geri döndüğümde, onun hüzünlü gözleri ve kıpır kıpır elleriyle o kadar meşguldüm ki, ben yokken birkaç dakika içinde giyindiğini fark etmedim.

Daha önce tişört ve kesik kot pantolon giyiyordu, yani şu anda giydiği kıyafet daha açık değil; üzerinde yüzücü deniz kızları olan küçük uyku şortu ve şeftali rengi tişört. On dakika öncesine göre daha fazla ten göstermiyor, ama yine de farklı. Rahat kıyafetler giymiş ve yatmaya hazır.

Ve ben nerede uyuyacağım hakkında hiçbir fikrim yok.

Onun etrafındaki gerginliği fark etmemiş gibi davranarak, akşam yemeğimi açtım ve plastik çatal ile yemeye başladım, sonunda yanıma oturduğunda hiçbir şey söylemedim. Yemeğe devam ettim ve onun tavuğunu yemesini izledim.

Keşke filmlerde olduğu gibi, garip anları da hızlıca geçebilsek. Elini sallamasını atlayıp, tavuk budu alıp, tavuk budu yenmesi gerektiği gibi yediği kısma geçebilsek.

Kötü zamanları hızlıca geçip sadece iyi zamanların tadını çıkarmak cazip gelebilir, ama hayat böyle değildir. Zor zamanları hızlıca geçseydik, oturduktan yirmi dakika sonra, cep telefonumda film izlemeye çalışırken yan yana yatıp yastığı paylaşıyor olmazdık. Ve şunu fark ediyorum ki, bu anları istiyorsam – saçlarının burnumu gıdıkladığı, kolunun koluma dayandığı, hareket ederken ayağı yanlışlıkla ayağıma çarptığı ya da cep telefonumu yüzüme düşürdüğümde kahkahalar attığı anları – kötüyü kabul etmezsem iyiyi yaşayamam.

Bu yüzden onunla kötü zamanlarda yanında oturur, iyi zamanların tadını çıkarırım. Bana verdiği her şeyi kabul eder ve her anın değerini bilirim.

Yastığımda uykuya daldığında, bana dönüp ellerini göğüslerinin arasına sıkıştırırken, dolgun dudakları dışarı çıkarken, ben filmimi izlemek yerine onu izliyorum.

Kirpiklerinin titremesini izliyorum.

Dudaklarının titremesini.

Göğsünün inip kalkışını izliyorum.

Birkaç dakika onun uyumasını izliyorum, sonra buraya nasıl geldiğimizi hatırlıyorum – Skeeter, o şüpheli herif. Onu korumak benim görevim, dışarıdaki sapık da dahil, bu yüzden uyumayacağıma yemin ediyorum. Yarın uyuyacağım.

Laine, uykusunda konuştuğunu asla bilmeyecek. Anlayabildiğim hiçbir şey yok, sadece mırıldanan cümleler, aptalca sırtışlar, ama ara sıra yumuşak bir "Angelo" sesi duyuyorum. Gülümsüyor, parmaklarını birbirine bağlıyor ve benimle ilgili rüya gördüğünü anladığımda kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Güzel rüyalar.

Gülümseyen rüyalar.

Kötü anlarda yanında olduğum için, o beni rüyasında görürken, birkaç dakika boyunca onun kremsi yumuşak yanağını okşayarak ödüllendiriliyorum.

Bu bir risk. Uyanıp çılgına dönebilir ve bunun için tüm suç bana kalır, ama şimdilik şanslıyım.

Bu gece, sevdiğim tek kadınla aynı yatağı paylaşacağım ve bu şimdilik yeterli.

Öyle olmak zorunda.

LAİNE

YOLA GERİ DÖNÜŞ

Sabah dört buçukta odamdan çıkıp kapıyı hafifçe kapatıyorum. Ang uyuyor ve onu uyandırmak konusunda ne hissedeceğimi tam olarak bilmiyorum.

Dün gece bir erkekle yatakta uyuyakaldım. Kabus görmedim, paniğe kapılmadım ve yarım saat önce uzun zamandır hiç bu kadar dinlenmiş hissetmemiştim.

Ang'ın yanında uyumak benim için yepyeni bir deneyim ve hem iyileştirici hem de heyecan vericiydi.

Belki de ben kırılmamışım. Ya da en azından, sandığım kadar kırılmamışım.

Ang ile aynı yatakta uyudum ve ondan gitmesini istemedim; banyoda ya da arabada uyumak için gizlice kaçmadım ve bu sabah uyandığımda, beni bastıran ağırlığın onun kaburgalarımın üzerindeki kolu ve uyluklarımın üzerindeki bacağı olduğunu fark ettiğimde – ve onun sarılmayı seven biri olduğunu anladığımda – sadece paniğe kapılmadım, ona gülümseyerek döndüm ve bir anlığına yüz hatlarını inceledim.

Onu burnundaki gözenekleri sayabilecek kadar yakından inceleme fırsatı pek sık elimize geçmezdi, bu yüzden beş dakikamı ayırdım ve tuhaf davranışlarım sırasında uyanmamasını diledim.

Başparmağımın ucuyla burnunun köprüsünü inceledim; yıllar boyunca çok fazla kavga ettiği için burun köprüsü eğriydi. Kirpikleri, maskara sürmeden bir erkeğin sahip olabileceğinden daha uzundu. Dudakları dolgundu, ama rüzgârlı yolculuktan dolayı çatlamıştı.

Uyumak için gömleğini çıkarmadı, bu yüzden yıllar boyunca gölde gördüğüm saçlarını inceleyemedim.

kot pantolonunu bile çıkarmadı, ama bunu ona önermem mümkün değildi.

Geceyi bir erkeğin kollarında geçirdim ve paniğe kapılmadığım için o kadar mutluyum ki, Skeeter-The-Creeper ile high-five yapabilirim.

Kane ve Jess'in odasının kapısı aralık kalmış, ışık beton yola dökülüyor. Onların kapısını çalmak için dışarı çıkmamıştım, ama kapı açık olduğuna göre...

İleri adım atarım ve burnum Jess'in burnuna neredeyse değecek kadar yaklaşınca dururum. Dudakları gülümsemeye titrer. "Ne?"

Yüzünü itip gülüyorum. "Ne olduğunu biliyorsun! Siz ucubeler." Kane banyodan çıkar çıkmaz onu işaret ediyorum. "Siz domuzlarsınız. İkiniz de."

Elinde bir diş macunu tüpüyle odanın ortasında durur, kot pantolonu dövme kalçalarına kadar inmiştir. "Senin sorunun ne, Twink?"

"Seni duyduk! *Uzun zamandır* seni duyuyoruz! Utanman yok mu?"

Sırıtarak sırt çantasına doğru yürür. "Neden şikayet ettiğinizi anlamıyorum. Perde arkasına saklanmayı bırakın ve hoşunuza gittiğini kabul edin."

"Hoşuma gitmedi!" Toplanmış bir çift çorabı alıp kafasına fırlatırım. "Dalga mı geçiyorsun? Duyabileceğimizi *biliyordun*, ama yine de yaptın?"

"Sanki biz de senin kıkırdamanı duymamışız gibi." Alaycı bir şekilde kıkırdarak eşyalarını toplamaya başladı. "Ah, Angelo. Muhtemelen hala bakir olman çok tatlı. *Kıkır kıkır*. Ben çok masumum, ikimizin de bakire olup, yan odadaki ateşli çifti dinlerken tahrik olmadığımızı iddia etmemizi seviyorum. *Kıkır kıkır*." Jess burun kıvrır ve eşyalarını toplamaya başlamak için uzaklaşır. "Hadi kendimize dokunalım ve biraz azdığımızı kabul edelim."

"Ben öyle bir şey demedim."

Kaşları kalktı. "Öyle düşünmediğini iddia etme. Onun da senden hoşlandığını itiraf etmesini ve ikinizi de bu ızdıraptan kurtarmasını umarak dinlemeye devam ettin."

"Hayır! Öyle değil..."

"Maalesef senin için, harekete geçmesini umduğun adam seni korkutmaktan korkuyor. Yani bu senin sorumluluğunda; ilk adımı sen atmalısın. Onun aletini ağzına aldığında o da partiye katılacak."

"Kane!" Jess geçerken omzuna vurur. "Domuzluk yapmayı bırak domuzluk yapmayı bırak."

"Bu gezide gerçeği söylemeye cesaret eden tek kişi benim! gözlerimin içine bak ve ondan hoşlanmadığını söyle. Şu anda dinlemiyor, o yüzden itiraf et; ondan hoşlanıyorsun. Onunla birlikte olmanın nasıl bir his olduğunu bilmek istiyorsun. Ama onun gözünde bir sabun köpüğü, Twink. O asla bir hamle yapmayacak, o yüzden kışını sallamaya başlaman lazım."

"Hayır. Neden bahsettiğini bile bilmiyorum, o yüzden çeneni kapa."

"Onu istemediğini mi söylüyorsun? Bana bakıp bunu ciddi bir yüzle söyleyebiliyor musun? Lanet olası yalancı. Onu istiyorsan, git ve ona söyle!"

"Bu kadar gürültü yapmayı keser misin?" diye fısıldarım. "Fark ettin mi bilmiyorum ama bu duvarlar Jess'in orgazmlarından daha ince. *Her şeyi* duyabiliyoruz."

"Jess'in orgazmları mı?" Gözleri meydan okurcasına parlar. "Ne diyorsun sen kadın?" Jess geçerken onu yakalar ve dilini boğazına sokar.

Kısa bir süre önce, yüzümü çevirip utanç verici bir kızarıklığı gizlemeye çalışırdım. Yüzümü havalandırıp duygularımı bastırmak zorunda kalırdım.

Ama artık değil.

Kane'in bunu, gözlerimin önünde sevişen insanlara karşı duyarsızlaşmam için mi yaptığı, yoksa bunun sadece bir yan etkisi mi olduğunu bilmiyorum.

Ama işe yarıyor.

Onun büyük eli Jess'in göğüslerini sıkarken eskisi gibi beni rahatsız etmiyor. Jess'in onu iten ellerle başladığı bu öpüşme seansı, şimdi inlemesi ve onu kendine çekmesiyle sona eriyor, ama bu eskisi gibi kalbimi hızlandırmıyor.

Kane, beni onun pis davranışlarına duyarsızlaştırdı.

Bravo, haydut.

Geri çekilip nefes nefese kalan Jess'i dik tutarken, bana kendini beğenmiş bir gülümsemeyle dönüyor. "Jess'in orgazmları gayet iyi. Şimdi ben ona gösterirken sen defol git buradan." Hareket etmediğimde, sadece kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup ona dik dik baktığımda, omuzlarını silkiyor. "Ya da kalabilirsin. Neyse ne. O zaman bir dahaki sefere bandodaki inekle kıkırdayan kızla ne yapman gerektiğini öğrenebilirsin."

"Ugh!" Topuklarımı döndürerek, rüzgarlı koridora geri çekilirim ve düşünmeden kapıyı çarparak duvarları sarsarım. "Siktir."

Odamdaki hışırtı, Ang'i uyandırdığımı kanıtlıyor ve Jess'in odasından ayrılalı iki dakika geçmeden, uykulu gözlerle ve kocaman esnemelerle kapıyı açıp koridora çıkıyor.

"Üzgünüm. Seni uyandırmak istemedim."

"Önemli değil." Ellerinin avuç içleriyle gözlerini ovuşturur. "Gitme zamanı mı?"

"Evet." Arabaya doğru yürüdüm ve yumuşak tavanı geriye doğru çekmeye başladım. Hava çok güzel ve bugün doğrudan sahile gidiyoruz. Tavanda kapalıyken bunu yapmam mümkün değil. "Beklememiz gerekiyor, çünkü Jess ve Kane yine yapıyorlar."

"Yine mi?" Sanki tuğla duvarın arkasını görmek istercesine dönüyor. "Şaka mı yapıyorsun?"

"Şaka yapmıyorum, ama bu seferki muhtemelen benim hatamdı. Onu kışkırtmış olabilirim..."

Gözleri kısılır. "Ne yaptın?"

"Yatakta berbat olduğunu söylemiş olabilirim."

"Neden?" O ellerini havaya kaldırınca kıkırdayarak güldüm. "Neden ona meydan okudun, Laine? Aklın neredeydi?"

"Düşünemedim! Gömleksizdi ve kaba bir domuz gibi davranıyordu. Bana meydan okudu, ben de Jess'in orgazmlarının yetersiz olduğunu söyledim..."

"Ve şimdi lanet olası bir sebepten dolayı güneşin altında duruyoruz."

Yumuşak tavanı kilitleyip kıkırdamamı kontrol etmeye çalışıyorum. "Ne kadar süreceksin bilmiyorum. Kötü şeyler söyledim."

O, berrak gözlerle bana döner. Artık yorgun değil, esnemiyor, gülümseyen gözlerle bana bakar ve başını sallar. "Hadi kahvaltı yapalım. Ben ısmarlıyorum."

"Paket yapabilir miyiz? Dışarıda oturup güneşin doğuşunu izleyebiliriz."

"Tabii. İçeriden eşyalarını aldın mı?" "Evet."

Sen?"

"Sadece diş fırçamı sırt çantama atmam lazım. Hepsi hepsi."

Odamızı son bir kez kontrol edip

hiçbir şey unutmadığımızdan emin olduktan birkaç dakika sonra, parlak yeni Buick'imın yolcu koltuğuna oturdum ve Ang'in bizi otoyoldan geçerek lokantaya götürmesine izin verdim.

Kahvaltımızı onun sipariş etmesine izin verdim.

Ve tüm bu süre boyunca, Kane'in sözlerini kafamda tekrarlıyorum.

İkimizin de komşumuzdaki ateşli çifti dinlerken tahrik olmadığımızı iddia etmemiz çok hoşuma gidiyor. Kıkır kıkır.

Onları dinlerken tahrik oldum mu? Tam olarak değil.

Ama Ang ve benim de benzer sesler çıkardığımızı mı düşünüyordum? Belki.

Sadece kendimize dokunalım ve biraz azdığımızı kabul edelim. Düşünmüyormuş gibi davranma... Onun da bundan hoşlandığını itiraf etmesini umuyordun. Sonunda harekete geçip ikinizi de bu ızdıraptan kurtaracaktı.

Angelo harekete geçecek mi?

Hayır, çünkü onun hoşlandığını bilmiyor. Beni, benim onu gördüğüm gibi görmüyor.

Harika iletişim becerileri, Laine.

Ne yazık ki, harekete geçmesini umduğun adam seni korkutmaktan korkuyor. Yani bu senin elinde. İlk adımı sen atmalısın. Onun aletini ağzına aldığı anda o da partiye katılacak.

Eğer kendimi ona atarsam ne yapar? Henüz "dizlerimin üzerine çökme" aşamasına gelmedim, ama ya tüm mantığımı bir kenara bırakıp her şeyi riske atarsam? Gururumu. Onurumu. Kalbimi.

O da karşılık verir miydi?

Benden kaçır mıydı?

Beni eve gönderip, kıcıma şefkatli bir şaplak atıp, kardeşimin sert bir şekilde konuşması için bir not mu yazardı?

"Tadı güzel mi?"

Koltuğumda sıçrayıp kuru kreple boğuluyorum. Gözlerim yaşlarla Ang'e dönüp, krepleri ciğerlerimden öksürerek çıkarıyorum ve o sadece sırtınca onun uyluğuna vuruyorum.

"İyi misin?"

"Kapa çeneni." Yemeğimi itip, kızaran yanaklarımın neredeyse ölmekten olduğunu iddia ediyorum. "Boğuluyorum."

"Kahvaltı lezzetliymiş o zaman." Sırtımı okşadı ve nazikçe dokunduğu eller, benim sandığı kadar kırılgan olmadığımı fark edince sert vuruşlara dönüştü. "Al." Benim kahvemi çoktan içtiğim için kendi kahvesini bana uzattı. "İç şunu. O ucubeler işlerini bitirdi." Otoyolun karşısındaki Kane ve Jess'e gülerek başını sallar. "Yola çıkmaya hazırız, acil servise gitmeye vaktimiz yok."

"Çok nazıksın," diye şaka yapıyorum. Soğuyan kahveyi yudumlarken, kahveyi paylaşıyor olmamızın tuhaflığını hissetmemeye çalışıyorum. Bunu daha önce de yaptık. Angelo, dudaklarımın fincanın kenarına değmesine takılmadı, o yüzden ben de kendimi toparlayıp tuhaf davranmayı bırakmalıyım.

Lanet olsun Kane!

Ve dün gece Ang yemek almaya giderken ona mesaj attığım için, lanet olsun Sonia.

Ve hayatımdaki insanları serbestçe suçlarken, lanet olsun Jessie, de

lane *Belki de kıcıma sallayıp ne olacağını görmeliyim...*

t "Selam, aşıklar." Kane, yüzünde pis bir sırıtışla Jess'i arabaya doğru
olsu sürükler.
n!

. Sırt çantasını bagaja atar ve geçerken saçımı karıştırır. "Günaydın, Twink. İyi uyudun mu?"

"Hayır." Ang dönüp ters bir bakış atar. "Uyuyamadık, çünkü komşularımız çok gürültülüydü ve bizi iğrendirdi."

"Senin de aksiyona katılmak istemen benim suçum değil, bando manyağı." Kane bagaj kapağını kapatır ve Jess'i arka koltuğa oturtur. "O öfkeyi bir kıza yöneltmeyi öğrenmelisin. Daha iyi hissettirir, söz veriyorum. Şu anda bu arabada iki erkek var, ama sadece birimizin testisleri şişmiş durumda."

Ang'in öfkeli gözleri cinayet işler gibi bakıyor. Sanki seks konuşmalarından korkmuşum gibi bana doğru bakıyor. "Kapa çeneni, Bishop. Bin. Geç kalıyoruz."

"Bekle." Cebinden kalıcı kalemı çıkarır ve Jess'in yanağına bir öpücük kondurur. "Kahve almaya gidiyorum, sonra Jay tuvalete gidecek. Beş dakikaya döneriz."

LAİNE

GRUP SOHBETİ

Jess: *Yap şunu artık! Ona yaslan. Kulağını em. Bilmiyorum. Bir şey yap!*

Kız kardeşim arka koltuktan bana mesaj atarken Ang'e bakmaya cesaret edemiyorum. Kalbim o kadar hızlı atıyor ki neredeyse acı veriyor. O tam *orada*. Araba kullanıyor; şapkası başında, kolu kapı çerçevesine dayalı, kalın bacakları genişçe açılmış, o bana yeniden inşa etmeme yardım ettiği arabada yol alıyoruz.

Ben: *Kulağını emmeyeceğim. Sen aklını kaçırmışsın!*

Jess: *O bir beyefendi, bebeğim! İlk adımı o atmayacak. Bu sana kalmış.*

Ben: *Bana kalmasını istemiyorum!*

Ben tam bir korkakım.

Kane: *Korkak!*

Ben: *Kapa o aptal çeneni ve sohbetimizden çık!*

Kane: *Sadece eğilip testislerini gıdıklaman yeter. Hemen canlanır canlanacaktır.*

Ben: *Seni öldüreceğim. Seni parçalara ayırıp ülkenin dört bir yanına gömeceğim*

. *Parçalarını o kadar uzağa koyacağım ki, bir daha bir araya gelemeyeceksin!*

Kane: *Bir federal ajanı tehdit ediyorsun, Twink. Bu, otuz yıl hapis cezası demek. Band geek'i değil de Betties'i mi tercih ediyorsun?*

Ben: *Sen federal ajan değilsin! Sen bir zamanlar rozet verilmiş bir suçlusun. Ve ona band geek deme! Bu beni sinirlendiriyor.*

Jess: *Onu koruman çok tatlı.*

Kane: *Tamam, biliyor musun? Sana anlatayım. Sadece eğilip bacağına hafifçe dokunman gerekiyor. Kahretsin, şu anda kendimi eşcinsel gibi hissediyorum!*

Başımı eğip, yüzünü eliyle silen Kane'in hayal kırıklığını gördüm.

Kane: *Bacağına dokun ve sikiinin büyüdüğünü izle. Cevabını alacağını garanti ederim.*

Ben: *Ya yapmazsam? Ya her şeyi mahvedersem? Tatilimizi mahvedebilirim. Arkadaşlığımızı mahvedebilirim. Zaten oldukça iyi olan bir şeyi bozabilirim.*

Kane: *Ya hiçbir şeyi mahvetmezsen? Ya o da senin onu sevdiğini söylemeni bekliyorsa? Zaten oldukça iyi olduğunu düşündüğün bu arkadaşlık, ona bir şans verirsen sihirli bir hale gelebilir. Sana karşı çok nazik, ilk adımı atmayacak. Biliyorum, bu berbat bir durum, adım atmadığı için onu korkak yapıyor, ama yapamıyor. Seni incitmekten korkuyor.*

Ekranımı başka yöne çevirip Ang'e bakıyorum.

Beni incitmekten mi korkuyor? Kane'e inanmalı mıyım? İnanmalı mıyım? O genellikle dramayı seven bir sorun çıkaran kişidir. Beni komik bir reddedilmeye mi hazırlıyor, yoksa doğru mu söylüyor?

Ben: *Neden bana bunları anlatıyorsun? "Kızlardan önce kardeşler" ve "kardeşinin sırlarını sakla" ne oldu?*

Kane: *Onun sırları umurumda değil. Ben her zaman kızları tercih ederim. Ama cidden, adam senden hoşlanıyor. Seni korkutmak istemiyor. Eğer şu anda kucağına oturup ona neyin var neyin yok göstermek istersen, bakmayacağıma söz veriyorum.*

Ben: *Sen bir domuzsun.*

Kane: *Biliyorum.*

Ben: *Ve senden nefret ediyorum.*

Kane: *Hayır, sevmiyorsun. Olayı olduğundan fazla büyütme. Her zamanki gibi takıl, ama şimdi daha yakın otur. Dokun. Lanet kirpiklerini kırp. O anlayacaktır.*

Kane: *PS: Dün gece aynı odada nasıl uyuyabildiniz ve sevişmediniz? Jessie beni suçlu sanıyordu ve ilk gün elim hala onun külotunun içindeydi.*

Jess: *Kane! Kes şunu.*

Kane: *Ne? Bu doğru!*

Jess: *Hayır, suçlu olmadığını iddia etmeyi bırak demek istedim.*

O, pis bir kahkaha atar ve Ang'in meraklı bakışlarını dikiz aynasından çeker. Son bir mesaj yazarken ellerim titriyor.

Ben: *Tamam, şimdi sus. Onun hakkında konuştuğumuzu anlayacak. Ben hallederim.*

Kane: *Hiçbir şeyin yok, ama sana inanıyorum. Bunu gerçekleştir. En kötü ihtimalle hayır der.*

Ben: *Bu oldukça kötü!*

Kane: *Ama bu çok ama çok düşük bir ihtimal. Daha çok, pantolonuna boşalması ve senin de bundan hoşlandığından emin olduğunda, on beş yıllık cinsel frustrasyonunu gidermesi muhtemel. Kızım, yıpranana kadar sikilmeye hazır ol. Ama merak etme, Jessie bunu seviyor.*

Telefonumu koltuğa fırlatıp iç çekiyorum. O tam bir domuz. Hayatımdaki herkes bana karşı çok nazik, krizlerimi tetiklemekten çok çekiniyorlar, ama Kane öyle değil. O sadece tüm gücüyle ilerliyor. Cinsel travma yaşamış bir kadın, "*Sürtünene kadar sikilmeye hazır ol*" sözüne gözünü bile kırpmadan, itiyor, itiyor, itiyor.

Bana karşı dikkatli davranmamasını seviyorum. Eski halim olmama izin vermesini seviyorum, çünkü eski halim, o kadar sert sikilip yıpranarak ayrılacağım düşüncesine sevinçten salya akıtacaktı.

Bütün erkekler Graham gibi değildir.

Ve tüm seksler rıza olmadan yapılmaz.

Sinirlerimi yatıştırmak için derin nefesler alıyorum. Ciğerlerim patlayacakmış gibi hissedene kadar nefes alıp veriyorum, sonra nefesimi verip ellerimi sıkarak titrememi durduruyorum.

Arka koltukta kıkırdayan Kane'i görüyorum, ama o Jess'i Ang'e yapmam gerektiğini düşündüğü şeyi gösteren bir videoya çekiyor ve benim yaptığım her şeye dikkat etmiyormuş gibi davranıyor.

Yaptığım her hareketi fazla düşünmeyi bırakıyorum, reddedilme endişesini bir kenara bırakıyorum – bir nevi – ve emniyet kemerim beni durdurana kadar Ang'e yaslanıyorum. Kaslı uyluğuna hafifçe vuruyorum ve karnımda dönen baş dönmesini bastırmak için elimden geleni yapıyorum. "Hey... İyi misin?"

Uyluğundaki kaslar parmaklarımin altında seğiriyor. Gözleri titreyerek şapkasını düzeltiyor. "Evet, iyiyim. Sen nasılsın?"

ANG GEREKTİĞİNDEN DAHA HIZLI sürmüş olabilir ya da Kane daha az mola vermiş olabilir, ama o gece saat altı civarında, tahmin edilenden daha erken ama hiç de istenmeyen bir şekilde, uzun ve virajlı bir yolu geçip kendimizi varış noktamızda bulduk.

Güneş arkamızda, yüzümüzde serin bir esinti varken, dünya önümüze açılır ve okyanus tüm ihtişamıyla karşımıza çıkar.

Martılar başımızın üzerinde uçuyor ve balıkçı tekneleri yarım mil açıktaki sakin sularda sallanıyor. Rüzgar saçlarımızı geriye doğru savuruyor, ama rahatsız edici bir rüzgar değil; sadece üstü açık arabanın ve açık denizin etkisi.

"Bebeğim!" Jess arka koltukta zıplıyor. "Bebeğim! Bebeğim! Bebeğim! Başardık!"

Hayatımda ilk kez, sudaki bir ördeğe benzediğimi düşünüyorum. Normalde böyle biri değilim – dışarıdan sakin, ama içten içe çılgın. Genelde "gördüğün neyse o" türünde bir kızım, ama bugün değil. Bugün kalbim saatte bir milyon mil hızla atıyor ve içimde taklalar atıp *Jessie! Jessie! Jessie!* diye bağıryorum, ama dışarıdan sadece gülümsüyor, dünyanın ucuna bakıyor ve yumuşak dalgaların beni sonsuza dek ilk gerçek özgürlük hissine götürmesine izin veriyorum.

"Laine?" Ang, yakışıklı yüzünde endişeyle bana doğru eğiliyor. "İyi misin?"

"Mm." Dünyanın ucunda otururken ve özgürlüğün kanımda dolaştığı bu bir dakika boyunca, cesurca endişelerimi bir kenara atıp Ang'in elini tutuyorum. Gözleri şaşkınlıkla kucağıma kayıyor, ama ben sadece parmaklarımızı birbirine doluyorum ve birleşen ellerimizi bacağıma koyuyorum.

Beni reddetmiyor.

Çıldırıyor.

Ve yeterince yakından bakarsam, eminim onun nabızı da benimki kadar hızlı atıyordur.

"Harikayım. Çok güzel, değil mi?"

Yola geri döner ve ağır arabamı yumuşak bir virajdan geçirir. "Çok güzel." Koltuğa yaslanır ve gülümser. Ve eli hala benim elimde. "Gerçekten muhteşem."

"Buraya gidiyoruz." Kane öne doğru eğilir ve burnunu benimle Ang'in arasına sokar. "Şu büyük beyaz binayı görüyor musun?" Plajın karşısındaki yirmi katlı lüks oteli işaret eder.

Alt kat, kafe ve butik mağazaların bulunduğu bir plaza gibidir, otomatik olarak dönen büyük parlak cam kapıları, bir dünyadan diğerine geçen misafirleri karşılar.

Dışarıda kum ve güneş.

İçeride ise kristal avizeler ve kaliteli yemekler.

"Orada mı kalacağız?" Arkama bakarım. "Orası pahalı olacaktır."

"Zaten ayarlandı Twink. Toplu rezervasyon indirimini alıyoruz."

Ang, Buick'i vale park yerine çekiyor. Üç genç adam, klasik arabayı görür görmez birbirlerini itip kakarak bize ulaşmak için acele ediyorlar.

Lükslük buraya kadarmış.

Ang, büyük tentenin altına park ettiğimizde gürleyen motoru kapatır ve o gençlerden ikisi benim ve Jessie'nin kapılarını açmaya geldiğinde, Kane ve Ang'in sert bakışları karşısında hızla geri çekilirler. Elimi bırakmadan, Ang kendi tarafından dışarı kayar ve beni de beraberinde çekerken, kalbim göğsüme çarparak başımı döndürür.

Kane ve Jess'in bakışları başımın arkasında bir baskı yaratıyor ve neredeyse Ang'i bırakmak istiyorum, ama hayatta bırakmam. Onlara boyun eğmeyeceğim.

"Araba ona ait." Ang anahtarları kazananın eline bırakır. "Onun arabasını çizmeyeceksin, değil mi?"

"Hayır, efendim."

"Onu gezintiye çıkarmayacaksın, değil mi?"

Korkmuş gözleri bana bakıyor. Sonra Ang'e. Jess ve Kane öne çıkıp tuhaflik duvarını tamamladıklarında, çocuğun gözleri Jess'ten bana kayıyor. Jess'ten bana. Jess'ten bana.

"İkisi var."

"Ve o arabayı çizersen ikisi de seni dövür." Çocuğun yüzü bembeyaz olunca Kane'in dudakları seğirir. Sanırım ikizlerin onu dövme tehdidinden çok dövmeli haydutla daha çok ilgileniyor.

Belki.

"Bu arabaya iyi bakacaksın, değil mi?" "Evet, efendim."

"Ve park ettikten sonra çantaları yukarı çıkaracaksın, değil mi?" "Uh-huh. Evet, efendim."

"Güzel." Kane, çocuğun elini sıkmak için elini uzatır ve elini çektiğinde, çocuk elli dolar daha zengin olmuştur. "Giriş yapacağız. Lütfen eşyalarımızı çabuk getirin; gitmemiz gereken bir yer var ve kızların kıyafetlerine ihtiyacı var."

Kekelemek ve elli dolarını riske atmak yerine, çocuk topuklarını döndürür ve Buick'e biner.

"Ve şekerlerimizi yeme!" Jess ekler. "Yerdeki parçaları bile. Ne kadar olduğunu biliyoruz."

Burnum neredeyse Ang'in göğsüne değecek kadar ona yaklaşıyorum. "Zavallı çocuk." Araba uzaklaşır uzaklaşmaz, Jess'in koluna vururum. "Eğer yere düşen şekerleri yemek istiyorsa, bırak yesin! Hepiniz korkutma oyunlarınızla çok acımasısınız. Muhtemelen çok korkmuştur."

"Arabayı çizmediği ve şekerleri yemediği sürece bir şey olmaz. Anlaşılması oldukça kolay bir sistem." Ang elimi sıkarak gözlerimi kendine çevirir. "Girmeye hazır mısınız?"

Başımı sallarım ama sessiz kalırım, çünkü konuşursam, "*beni öpmek nasıl bir şey olurdu acaba?*" gibi bir şey çıkabilir ağzımdan.

Bu tür sözler kimse için sağlıklı değildir, bu yüzden onun beni içeriye götürmesine izin verdim ve Kane bizi müstehcen bir gülümsemeye izlerken, burnumu kaldırıp onun ilgime layık olmadığını varsaymaya çalıştım.

"Hoş geldiniz! Check-in mi yapacaksınız?"

"Evet." Ang öne çıktı ve cüzdanını yüksek masanın üzerine bıraktı.

"Oda rezervasyonumuz var." Kane'e döndü. "Bishop adına mı?"

"Evet. İki oda, beş gece, Bishop adına."

"Sistemimizde görüyorum efendim." Elli yaşlarında, biraz sıkıcı ama rahat ve samimi bir tavrı olan kadın, bilgisayarında

ve bizi gördüğüne gerçekten sevindiği gibi gülümser. "Online rezervasyon yapılmış ve ödeme yapılmış. Her gün dört kişilik kahvaltı dahil." Bilgisayarında çalışır ve makbuzları yazdırır. "Asansörler şu tarafta. Saltwater Restaurant ikinci katta. Kahvaltı büfesi haftanın yedi günü sabah altıdan on bire kadar açıktır. Beşten itibaren akşam yemeği servis edilir. Beş yıldızlı ve resmi kıyafet gerektiren bir restoran, yani şık bir yer arıyorsanız, giyinip gelin. Aksi takdirde, sahil şeridi restoranlarla doludur; balık ve patates kızartması, hamburger, biftek. Yakınlarda bir İtalyan restoranı ve bloğun sonunda bir Tayland restoranı var."

Masasının altından çıktıkları toplar. "713 ve 714 numaralı odalar."

"Yan odalar mı?" Ang, Jess ve Kane'e bakar. "Ses yalıtımı nasıl?"

Kadın, olgunlaşmamış misafirleri gibi kıkırdamıyor, profesyonelliğini koruyor ve başını sallıyor. "Odalar ses geçirmez. Komşularınızı duymazsınız ve balkon kapılarınız açık olmadığı sürece, sahil yolunu da duymazsınız. Hafta sonları dışarısı gürültülü olur, bu yüzden huzur ve sessizlik arıyorsanız, balkon kapılarını kapalı tutun, o zaman hiçbir ses duymazsınız." Masadan iki oda paketi kaydırır, birinin ön yüzünde "713", diğerinin ön yüzünde "714" yazmaktadır. "Yedinci kat. Asansörü kullanmak için kartlarınız gerekiyor. Bagajlarınızı yukarı çıkarmak için birine ihtiyacınız var mı?"

"Ön tarafta bir çocuk zaten bunu yapıyor," diye cevaplar Ang. "Otopark?"

Yere işaret ediyor. "Alt katta. Garaj yirmi dört saat kilitli. İçeri girip çıkmak için anahtar kartınızı kullanın. Yardımcı olabileceğim başka bir şey var mı?"

"Hepsi bu kadar." Kane öne atılır ve oda anahtarlarından birini kapar. "Jessie ve ben odamızı kontrol etmeliyiz. Akşam yedide salonda görüşürüz. Giyinin, bu akşam saygın vatandaşlar olacağız."

Jess yüzünün bembeyaz olduğunu fark eder. Sözünü tutmak istemiyor, Kane ile aynı odada kalmak *istiyor*, ama söz

sözdür ve Kane'in coşkusu bunu değiştirmez. "Bebeğim? Kızlar birlikte mi kalacak?"

"şey..." Ang, sahili gördüğümüzden beri ilk kez elimi bırakır. Geri adım atar ve bana alan açtığını düşünür, ama benim çarpık zihnimde bu bir reddedilmedir. "Üçüncü bir oda alabilir miyiz? Seni ve Kane'i ayırmak istemiyorum."

"Oda kalmadı, Twink." Kane ikinci kart destesini alır ve avucuma vurur. "Bu hafta sonu bir etkinlik var, o yüzden internetten rezervasyon yaptım. şanslıyız, yoksa sahilde yatmak zorunda kalabilirdik."

"şanslı..." Titreyen ellerimle kartlarımı inceliyorum. "Um. Tamam. Ang." Ona dönüp sesimdeki titremeye lanet ediyorum. "Sakıncası var mı?"

Gözleri kısıılır. "Ne rahatsız olurum?"

"Yine aynı odayı paylaşıyoruz... Biraz tuhaf olduğunu biliyorum. Bu gezi böyle olmamalıydı, ama planladığımızda üçüncü tekerlek olacağımı hiç beklemiyordum. şimdi öyle oldum ve onları ayırmak istemiyorum."

"Bana garip gelmiyor." Yaklaşıp kartları aldı. "Dün gece de aynı odada kaldık. Garip değildi. Sen sorun etmediğın sürece ben de sorun etmiyorum."

Kadına dönerek soruyorum. "Bu odada kaç yatak var?"

"Kral süiti." Beni etkilemek istercesine gülümsüyor. "Bir kral yatak."

Harika. Ang'e döndüm. "Tek yatak."

"Devasa bir yatak, Twink." Kane beni asansörlere doğru iter ve diğerlerini geride bırakır. "Eminim çok uğraşırsanız, aranızda bir yastık duvarı yapabilirsiniz." Yeterince uzaklaştığımızda, rahatsız edici bir şekilde bana yaklaşır ve fısıldar, "Ya da konuştuğumuz top gıdıklama şeyini yapın. O zaman yastık duvarına gerek kalmaz."

Dirseklerimi onun kaburgalarına vuruyorum ve ciğerlerinden nefesin ısıık gibi çıkması bana küçük bir tatmin veriyor. "Kapa o aptal çenenı. Ne yaptığını bilmediğimi mi sanıyorsun? Eminim boş oda vardır, yoksa da bu kasaba otellerle doludur. Eminim iki odası kalan tek oteli seçmişsindir. Sarışın olabilirim Bishop, ama aptal değilim."

Jess ve Ang asansörde bize yetiştiğinde, Jess geri adım atıp ellerini kaldırdı ve göz kırptı. "Siz meraklı çocuklar olmasaydınız, bu işten paçayı sıyrabilirdim."

"Domuz."

"Sen ve Jessie akraba gibisiniz; o da sarışınlık konusunu çok sık gündeme getiriyor." Jessie'yi kendine doğru çeker ve yanağına ıslak bir öpücük kondurur. "Merdivenleri kullanacağız. Bacaklarımı uzatmam lazım."

Jess'in dudakları sıkılaşıp. "Yedi kat, Bish. Delirdin mi?"

"Delirmedim." Onun kışına bir şaplak atar ve onu merdivenlere doğru iter. "Ama kız arkadaşım ile biraz öpüşmek istiyorum. Asansör yolculuğu yirmi saniyede biter. Merdivenler bize çok daha fazla zaman kazandırır."

İnleyerek, asansör kapıları açıldığında geri dönüyorum. "Her neyse. Bu sadece biz garip görürsek garip olur."

Ang arkamdan içeri girer. "Bir şey mi dedin?"

"Sadece Kane Bishop'ın aptal içgüdülerinden nefret ettiğimi."

Kapılar kapanıp bizi bu küçük alana hapsettiğinde, o arka duvara yaslanır. "O... çok yoğun bir adam."

"O bir baş belası."

O başını sallar. "Doğru. Dinle... Bu sorun değil, değil mi? İstemediğin bir odayı paylaşmaya zorlandığını hissediyorum ve bu beni pislik gibi hissettiriyor. Tatilini mahvetmek için burada değilim." Gri gözleri benimkileri inceler. "Bu büyük bir sorun olmak zorunda değil. Başka bir düzenleme yapabilirim."

Aramızda uzun bir sessizlik olur, kimsenin geçmek istemediği bir tür yastık duvarı gibi. "Başka bir yerde kalmak ister *misin*? Kendi odanda daha rahat olur musun?"

"Bu gezi seninle ilgili, Laine, benimle değil. Ben sadece üçüncü tekerlek gibiyim." Boynunu eğip gözlerime bakarak kalbimi altüst ediyor. "Sadece mutlu olmanı istiyorum. Bana ne istediğini söyle, ben de onu gerçekleştireyim. Banyoda yatmamı tercih edersen alınmam."

Sanki yine on beş yaşıyayım ve sevimli bir çocuğa öpüşmek üzereyim, çünkü boğazımdan gergin bir kıkırdama çıkıyor ve asansör kapıları açıldığında bir ciyıklama ile duruyor. Korkakça, beni tuhaf bulmadan önce

koridora koşuyorum, ama o kolayca beni yakalıyor ve beni ateşin önüne çekiyor.

Gözlerimin içine bakıp dudaklarını yalarken, ciğerlerimdeki oksijeni tıkayacak kadar yakınımda duruyor. "Laine..."

Gergin bir şekilde
yutkunuyorum. "Şey..." "Bana
bazı cevaplar ver."

"Tamam." *Lütfen, lütfen, lütfen! Bana çok önemli bir şey sorma. Cesur olmaya hazırđım, ama cesaretim kaçtı. Gitti. Kayıp.*

"Başka bir yerde kalmamı mı istiyorsun? Kızmayacağım, söz veriyorum."

"Mesele o değil..."

Kafasını sallayarak sözümü kesti. "Tek kelimelik cevaplar. Tek bir kelime. Evet ya da hayır."

Derin bir nefes alıp veriyorum. "Hayır. Başka bir yerde kalmanı istemiyorum."

Gülümseyerek elimi sıktı. "İyi. Tek yatak var. Bana bu kadar yakın olmama güveniyor musun? Ben diğer erkekler gibi değilim. Sana asla zarar vermeyeceğime söz veriyorum. Kendi tarafımda kalacağım ve seni rahatsız etmeyeceğim."

"Sorun değil." Kurumuş dudaklarımı yalayıp, hareketine doğru kayan gözlerine odaklanıyorum. "Şey... Sana güveniyorum. Sen Ang'sın."

O başını sallar. "Ben Ang'im."

"Ang güvenilirdir. Bana hiç zarar vermedin."

"Doğru." Alışılmadık bir şekilde, çenemi tutar ve yakışıklı bir gülümseme atar. "Hiç incitmedim, incitmeyeceğim de. Bana güvenebilirsiniz."

Yanımdan geçip kartı kilidin üzerine geçirir. Kırmızı ışık yeşile döner ve Cherry Drop'takinden çok daha sağlam bir kapı açılır. İçerideki odanın ana odak noktası, ortadaki devasa yatak değildir, her ne kadar lüks ve muhteşem olsa da, ne de ufka kadar uzanan okyanusu gösteren dev cam duvardır.

Hayır, odanın odak noktası, çift cam kapıya en yakın olan karo platformun üzerinde duran siyah bir kuyruklu piyanodur.

"Siktir lan." Beni ve açık kapıyı unutan Ang, odayı geçip, odanın büyük bir bölümünü kaplayan parlak enstrümana doğru düz bir çizgi çizerek ilerler.

Güneş otelin arkasında batıyor, bu yüzden ağır perdeler ve dantelli perdeler odayı gölgelerle dolduruyor, ancak okyanustan yansıyan güneş ışığı dantelli perdelerden sızarak siyah piyanoya çarpıyor, sanki bir spot ışığı altında gibi.

"Bish'in kredi kartı bu odada mı? Parayı nereden bulduğunu biliyor muyuz?" Ang piyanonun etrafında dolaşır ve parmak uçlarıyla parlak çerçeveyi okşar. "Bösendorfer." Pahalı piyanonun üzerinde adeta salya akıtarak, zihnimi karıştıran bir şekilde onu okşar.

"Seninkiyle aynı mı?"

Şaşkınlıkla başını kaldırır. Gülümser. "Evet, aynen aynı. Hatırladın mı?"

"Tabii ki." Yatağın yanında terliklerimi çıkarıp, bir sinek kuşunun kanat çırpışına rakip olacak kadar hızlı adımlarla ilerledim. "Yıllarca, sahip olduğun piyanodan şikayet etmeni ve bir gün bunun gibi bir tane alacağını söylemeni dinledim." Onun peşinden gidip, parmaklarımı fildişi tuşların üzerinde gezdirdim. "Sonra kendi piyanonu aldığında çok heyecanlandın."

"Yirmi beş yaşındaydım. Kendime bir hediye idi."

Nostaljik bir gülümsemeyle, "Ben üniversitedeydim. O yaz eve geldiğimde, heyecandan neredeyse altını ıslatacaktın" dedim.

Kısmen kaşlarını çatmış, kısmen gülümsemiş, gözleri hareketlerimi takip ediyor. "Neredeyse altıma işemeyecektim. Bu hiç de hoş olmazdı. Sana söylemek konusunda... kayıtsızdım."

Omuzlarım sessiz bir kahkaha ile titriyor. "Bir şeye *kayıtsız* kalan insanların ellerini çırpıldığını bilmiyordum."

"Kapa çeneni." Tabureye kayar ve nefes nefese bir inilti çıkarır, bu da midemde garip bir his uyandırır.

Zihnimde onunla birlikte oturduğum bir görüntü canlanıyor. Bana ateş etmeyi öğrettiği kadar özenle bana öğretmesine izin veriyorum.

Piyanoya otururken, belki de o enstrümanı ustaca çalarken ben uzanmışken hayal ediyorum.

Kes şunu!

Gözleri bana doğru çevrildi. "Ha?"

"Hiçbir şey." Yüzüm kızarır ve kendimi rezil etmeden önce karo platformdan inmek zorunda kalırım. Aceleyle odanın diğer tarafına geçerim

odanın içinden geçip boş çekmecelere bakarak ve dolu buzdolabına göz atarak kendimi meşgul ediyorum.

Bira, şarap, çikolata. Gece geç saatlerde, ani bir açlığı gidermek için başka seçenek olmadığında harika gelen, pahalı şeyler. Tezgahın üstünde cips ve kraker paketleri, yanında da bir tirbuşon duruyor.

Ang'e bakmamak için, bu odanın her santimini hatırlamam çok önemliymiş gibi her şeyi dikkatle inceliyorum, ama odada güzel bir melodi yankılanmaya başladığında, ensemdeki tüyler diken diken oluyor ve nefesim kesiliyor.

"Aman Tanrım."

O şarkıyı ezberden çalıyor; nota kağıdına ya da internetten bir klibe ihtiyacı yok. Onu çalarken izlemek için dönüyorum ve tuşlara bakmasına bile gerek olmadığını görünce şaşırıyor ve garip bir şekilde tatmin oluyorum. "*Smile*." Dudaklarım titriyor. "Smile'ı mı çalıyorsun?"

Davetkar bir şekilde çenesini kaldırır. "Charlie Chaplin, dünya tarihinin en yürek burkan şarkısını yazmış olabilir. Hem iyileştirici hem de yıkıcı bir şarkı." Yeterince yaklaştığımda, notaları kaçırarak bileğimi tutar ve beni kendine doğru çeker, böylece dizlerimizden omuzlarımıza kadar birbirimize dokunuruz. "Her şey berbat olsa bile gülümsemekten bahsediyor. Her şey acı verse bile gülümsemekten. Cesaret ve sevgiden bahsediyor." Elimi bırakmadan gözleri gözlerime bakar. "Bu şarkıyı duyduğumda seni çok düşünüyorum. Çaldığımda."

Endişemi bir kenara bırakıp, sadece onun güçlü vücuduna yaslanıyorum.

Arkadaşlar birbirlerine yaslanabilir. Bu garip olmak zorunda değil.

"Sık sık çalar mısın?"

Çalmaya devam eder ve gözlerimi kapatıp müziğin akışına kendimi bırakmak istesem de, onun yetenekli ellerini izlemeyi tercih ederim.

Geniş.

Güçlü.

Ön kolu boyunca uzanan kaslı kaslar ve sağ bileğindeki deri bantlar.

"Evet." Elleri fildişi tuşların üzerinde kayıyor ve kolunu benim yanıma çarpıyor. "Son zamanlarda her gün çalıyor gibiyim. Grup için çalıyorum; bu işim, kulüp için yazdığımız şarkılar ya da

ne olursa olsun. Kalabalık dans edecek bir şey istiyor ve buna dans edilebilir ama onların istediği bu değil. Sıcak ve hızlı şeyler istiyorlar, bu yüzden yazdığımız iyi parçaların çoğu evde kalıyor." Uzun kirpiklerinin arasından aşağıya bakıyor. "Bu çok yazık, çünkü gerçekten çok güzel parçalar yazabiliyoruz. Bazı plak şirketleri müziğimizi satın alıyor... Scotch'un Lily için yazdığı şarkıyı satın aldılar."

"O şarkı güzel ve yavaştı."

Başını sallayarak, tuşlara doğru yavaşça ilerledi. "İyi bir şarkıydı. Radyoda kaliteli şarkılar duymak güzel, çünkü kulüpte hep aynı eski şarkıları çalmak biraz sıkıcı oluyor."

"Hala seviyorsun, değil mi?" Kaşlarını çatarak hayatımı düşünürüm. "Çocukluğumda bu grubun olmadığı tek bir anı bile yok. Sadece seni, Luc'u, Marc'ı veya Scotch'u kastetmiyorum. Dördünüzü, birlikte, grubu kastediyorum. Ayrılırsanız çok garip olur."

O sırtıyor. "Biz ayrılmayız. Tanrım, bunun olması imkansız. Biz ömür boyu bir aileyiz ve bu, grupta tamamen ayrı bir şey. Ama belki Club 188 konserlerini biraz azaltırız." Omuzlarını silkiyor ve omuzları benimkilere çarpıyor. "Hayat artık farklı; artık lisede değiliz. Scotch'un bir eşi ve ailesi var. Marc yakında evlenecek ve zamanlarını alan bir bebekleri var. Luc işinden dolayı sadece iki haftada bir prova yapabiliyor ve izinli olduğunda Kari ile vakit geçirmeyi tercih edecektir. Artık her şey farklı, anlıyor musun?"

Diğer arkadaşlarının yerleşik bir hayata geçtiğinden bahsediyor, ama kendisi bekar. Çocuksuz. Zamanını alan hiçbir bağı yok.

Son zamanlarda onun zamanının çok büyük bir kısmını ben alıyorum...

"Her neyse." Yüzünde hafif bir gülümseme belirir. "İş için belirli bir set çalmak zorundayım ve bunu seviyorum ama eskisi gibi sevmiyorum. Ama evde, kendim için çalıyorum ve sadece ben varken... bu şarkı sürekli aklıma geliyor."

Ağlama. Ağlama. Ağlama. "Bu şarkıyı gerçekten çok seviyorum. Bana da biraz kendimi hatırlatıyor."

"Öyle mi?" Yüksek notalara ulaştığında yumuşak melodiler biraz daha yüksek sesle duyulur. "Ne demek istiyorsun?"

"Şey... Sonia, benim..." Kalbim hızla atıyor. "Terapistim." Yüzümü çeviriyorum. "Biliyorum, terapist ihtiyacı olan deli biriyim. Ama o

gerçekten..."

"Hey." Müzik durur, böylece eliyle çenemi çevirebilir. "Kimse senin deli olduğunu söylemedi, en azından ben söylemedim. Ben Ang'im, unuttun mu? Ben güvenliyim. Seni yargılamıyorum."

Yüzeye çıkmak isteyen gözyaşlarını yutuyorum. Birkaç gündür ağlamadım ve şimdi, hoş bir adam ve güzel bir piyanonun bulunduğu lüks bir otelde otururken ağlamaya başlamak istemiyorum.

"Tamam. Sonia aslında çok havalı biridir. Yaşlı ve biraz fazla nazik görünüyor, anlarsın ya? Sanki itilip kakılabilirmiş gibi. Ama ağzını açtığı anda, yanıldığını anlıyorsun. Kimse onu itip kakmaz ve ben onun bu yönünü seviyorum." Tekrar kaçmayacağımdan emin olunca, eli çenemden ayrılır ve şarkımı çalmaya devam eder. "Dördüncü veya beşinci seansımda, *gülümseme terapisi* adını verdiği bir şey önerdi. Çok bariz, aptalca bir şey ama kimsenin bunu düşünmediğini söylüyordu."

"Gülümseme terapisi mi?"

"Mm." Onun yanına yaslanıp sonunda gözlerimi kapatmaya karar verdim. Bir duyumu kesintiye uğrattığımda, diğerleri daha da keskinleşiyor, bu yüzden şimdi onun müziğini daha iyi duyuyorum, yanımdaki gücünü hissediyorum, okyanusun ve onun misk kokusunu alıyorum. "Gülümsemek istemesen bile gülümsemelisin, dedi. *Sadece gülümse, Laine. Dudaklarını hareket ettir ve gülümse. Sonunda vücudun da buna ayak uyduracak ve yıkıcı olabilecek bir an, sadece bir rahatsızlığa dönüşecek.*"

"Bu inkârla aynı şey değil mi?" Yumuşak bir şekilde güldü. "Sana inkâr mı satıyor?"

"Hayır." Cesurca kolumu onun koluna doladım ve göğsüme sıkıca sarıldım. "Bana, beni inciten şeyleri düşünmemem gerektiğini hiç söylemedi. Kötü bir gün geçirmemem gerektiğini hiç söylemedi. Sadece, kötü günlerde de gülümsemeye çalışmamı önerdi. Canavarın gözlerine bak ve gülümse."

"Yardıma oldu mu?"

"Sanırım. Belki. Artık daha az ağlıyorum. Evde, beni sıcaktan neredeyse öldüren kapüşonlu sweatshirtimle değil, buradayım. Gülümsemek iyi geliyor, o zaman neden olmasın, değil mi?"

Şarkı sona erer, ama o hemen ardından yeni bir şey söyler. Yumuşak ve büyülü bir şey. "Ne demek istediğini anlıyorum. Senin gülümsemi

gölümsemeni görmeyi seviyorum."

"Öyle mi?"

"Tabii ki. Yanaklarını, gözlerini neredeyse kapatacak kadar yukarı kaldırıyor."

Onun müziğine göre sallanıyorum ve içimden gülüyorum. "Kapa çeneni."

"Şaka yapmıyorum." Boynunu eğip kulağını başımın üstüne koyuyor.

"Sen mutlu olduğunda ben de mutlu oluyorum. Senin de dediğin gibi, senin çocukluk anılarında bu grup yok. Benim de çocukluk anılarımda sen yok. Senin mutlu olduğunu bilmek hoşuma gidiyor."

ANGELO

AKŞAM YEMEĞİ

Banyo kapısı kapanır kapanmaz ve kokusu artık karar verme yeteneğimi bulandırmaz hale gelir gelmez, gerçek dünyaya geri dönerim ve söz verdiğim gibi olmayacağım adam haline geldiğimi fark ederim.

Onun kapısına gelen bir sonraki adam ben olmayacaktım. Onu, bir ilişkiye ya da flört etmeye benzeyen herhangi bir şeye ikna etmeye çalışmayacaktım, ama yine de, işte buradayım, önümüzdeki beş gece boyunca onunla güzel bir otel odasını paylaşacağım.

Aklımı nasıl koruyabilirim?

Onun gülümsemesini izleyip de dizlerimin üzerine çöküp bir şans için yalvarmadan nasıl durabilirim?

Burada durup diğer çiftin seks feromonlarını konfeti gibi etrafa saçmasını izleyip, bunun ben ve Laine olabileceğini hayal etmeden nasıl durabilirim?

Siktir et dünyayı.

Siktir et

Graham'ı.

Kane ve Jess'i, sanki bize zarar vermiyormuş gibi sürekli beni ve Laine'i bir araya getirdikleri için lanetliyorum. Bu bana zarar veriyor, çünkü çok ihtiyacım olan şeye asla sahip olamıyorum. Ve bu Laine'e de zarar veriyor, çünkü erkekler, onun bir daha romantik bir ortamda tanımak istemediği aşağılık hayvanlar.

"Angelo?" Duş durur ve onun bizim paylaştığımız banyoda çıplak ve sırlıklam olduğunu anlamam bir saniye sürer, banyo kapısı yarım santim açılır ve buhar tavana doğru hızla yayılır. "Ang?"

Piyano taburesinde dönüp geniş odanın diğer ucunda onun gözlerine bakıyorum. "Hm?"

"Eşyalarımı unuttum. Çok üzgünüm."

"Önemli değil." *Beni öldürün.* Ayağa kalkıp, az önce gelen çocuğun getirdiği çantalara doğru yürüdüm. Üst kapağı açtım ve onun çılgın ayakkabı, güç kablosu ve kot pantolon koleksiyonunu inceledim.

Kızlar neden bu kadar çok farklı şey getirmeye ısrar ediyorlar?

"Neye ihtiyacın var?"

"İçinde altın benekli küçük siyah bir çanta var. Görüyor musun?"

Parmağımın ucuyla eşyaları kenara itiyorum ve onu utandıracak bir şey bulmamayı diliyorum. "Gördüm."

"O benim makyaj çantam. Makyaj için ona ihtiyacım var."

"Makyaj mı yapıyorsun?" Dikleşip çantayı aralık kapıya götürdüm.

"Mmhm." Islak saçları kafa derisine yapışmış, sarı saçlarına rağmen koyu renkli uzun kirpikleri suyla birbirine yapışmış. Küçük burnunun ucunda bir damla duruyor, ama dolgun alt dudağındaki damla kadar çekici değil. "Kane şık giyinmemizi söyledi, ben de kendimi hazırlıyorum. Noel'den beri makyaj yapmadım galiba." Gülümsüyor. "Yine süslenmek güzel olacak."

Zaten bu kadar güzelsin, neden?

"Tamam. O zaman gömleğimi çıkarıp kırışık olup olmadığına baksam iyi olur. Kırışık gömlekle sana eşlik edemem."

Kız kıkırdayarak elini kapıdan içeri soktu. "Ver onu bana. Buraya asacağım, buhar onu düzeltir."

"Öyle mi?"

"Uh-huh. Dolaptan bir askı al ve hazır oradayken, giysi çantamı da uzatır mısın? Bu gece o elbiseyi giyeceğim."

Ona tuvalet çantasını verip bagajımıza doğru geri dönüyorum, yanımda getirdiğim tek düğmeli gömleği bulmak için çantayı karıştırıyorum, sonra dolaba gidip onun eşyalarını alıyorum. Lacivert elbise çantası biraz ağır, bir elbise için beklediğimden daha ağır, ama başka çanta olmadığı için omuz silkiyorum ve banyo kapısına geri dönüyorum. "Gömlek. Askı. Elbise." Her birini küçük boşluktan uzatıyorum ve vücudunu saran havluya bakmamak için *gerçekten* çok uğraşıyorum.

"Teşekkürler. Saat kaç?"

"Ah..." Yatağın başucundaki alarm saatine bakmak için geriye yaslandım. "Yediye yirmi var."

"Kahretsin. Acele etmeliyim. Çabuk olacağım, söz veriyorum." "Sorun değil. Vaktimiz var."

"Tamam." Kollarını giysilerle dolduran kız, kapıyı yavaşça kapatır. "Hemen dönerim. Zaman atlamalı video gibi olacak. Şu anda böyle görünüyorum..." Gülümser, kapıyı yüzüme çarpar ve cümlesini yarım bırakır.

Kıkırdayarak çantama geri dönüp bir çift kot pantolon çıkardım.

Kapalı kapıya bakıp saç kurutma makinesinin sesini duyunca, şortumu çıkarıp kot pantolonumu giydim, yoksa çıkıp beni odasında çıplak bulacaktı.

Tank topumu yere atıp bir kutu deodorant çıkarıyorum. Koltuk altlarıma sıkıp çantama geri atıyorum, duvarda asılı büyük aynaya yaklaşıp saçımı inceliyorum.

Hala Caitlin'in salonundan çıktığım zamanki kadar güzel görünüyor.

Çenemi kaplayan kısa sakalları elime alıp, saç kurutma makinesi durduğunda ve çekmeceler kapandığında derin bir nefes alıp, yüzümdeki gevşek saçları geriye itip, avuç içlerimi göz çukurlarıma bastırıyorum.

O zamanlar, annem şişkin dudaklar elde etmekle meşgulken, babam da ona bu hedefine ulaşması için yardım ediyordu; hafta sonları Turner'ların evine bir şeyler yapmak ve yemek yemek için gittiğimde, Herkül'ün yolculuğunu anlatan o filmi kiralamışlardı. Televizyonun önünde oturup patlamış mısır yiyorduk ve o ekrana çıkıp kahraman olduğunda, uzun saçları yavaş çekimde savrulurken, o gün saçlarımı uzatmaya karar verdim.

Başka kahramanım olmayan bir dünyada, aptalca bir kahraman hayranlığıydı. Diğer çoğu çocuk gibi benim de zamanla aşacağım bir şeydi, ama bir gün Laine Lenaghan bunu sevdiğini söyledi.

Luc'un saçını her zaman kısa kestirdiğini, Marcus'un saçını her zaman aynı şekilde şekillendirdiğini ve benim farklı olmamı sevdiğini söyledi.

Aynı olmak istemememi sevdiğini söyledi.

Bu yüzden saçımı hiç kesmedim, çünkü Herkül'e olan kahramanlık hayranlığım, onun ne düşündüğünü umursamam gerekenden *çok* önce Laine hayranlığına dönüştü.

Aptal bir çocuktan aptal bir adama dönüşen o aptal çocuğa başımı sallıyorum ve banyo kapısı ikinci kez açıldığında, o muhteşem küçük siyah elbisesiyle dışarı çıktığında neredeyse dilimi yutuyordum.

"...ve şimdi böyle görüyorum." Islak saçlarından, dalgalı ve düz saçlarına kadar.

Yanaklarındaki küçük çillerden kusursuz makyaja.

Kirpiklerindeki sudan, Graham gelmeden önce yaptığı gibi dumanlı ve koyu göz makyajına.

"Siktir."

Kırmızı ve dolgun dudakları, başını öne eğip uzun kirpiklerinin arasından bakarken utangaç bir gülümsemeye dönüşüyor. "Güzel mi?"

"Çok güzelsin." Boğazımı temizlerim ve geç de olsa sadece kot pantolon giydiğimi hatırlarım.

Gömlek giymemişim.

O da yaklaşıp önümde durduktan sonra dönerek bu sorunu daha da karmaşık hale getirir. "Fermuarımı kapatır mısın? Bu fermuara uzanamıyorum ve normalde yardım edecek bir kız arkadaşımız olur. Ama, bilirsin... bu gece yardım edecek tek kişi sensin."

"Evet." Ellerim o kadar titriyor ki, derin bir nefes alıp nefesimi tutmak zorunda kalıyorum. Gövdesini sıkıca saran, kalçalarından itibaren bollaşan elbisesinin askıları yok. Elbise, göğsünün üzerinde kalp şekli oluşturacak şekilde kıvrılıyor ve arkada, başka bir şey düşünmek için kafamı duvara vurmak isteyeceğim kadar derin bir dekolte var.

Bir elimi sırtına koyup kumaşı bir arada tutarken, diğer elimle sırtındaki iki derin çukurla aynı hizada bulunan metal fermuarı tutuyorum. Omurgası içe doğru eğiliyor ve sırtındaki çıkıntılardan birinde tek bir çil var, gözüm ona takılıyor.

Acaba onun orada olduğunu biliyor mu?

Ciğerleri benimkiyle aynı ritimde dolup boşalıyor. Neredeyse patlayacak kadar doluyor ve artık daha fazla tutamayacağımız zaman patlayarak dışarı çıkıyor ve biz yeniden başlıyoruz.

"Şey..." Fermuarı çekiyorum. "Sıkışmış."

"Hayır, biraz kuvvetli çekmen lazım. Yapman gereken..." Elini uzatıp elimi tuttu. "Yapman gereken..." Omuz kemiği çıkıncaya kadar elimi olabildiğince yukarı doğru itti, sonra nefes nefese bir kahkaha attı. "Bunu daha önce hiç açıklamamıştım. Kızlar tutunup çekmeyi bilirler."

Ben çekmiyorum.

Ve kesinlikle ona zarar verebilecek hiçbir şey yapmam.

Ama parmağım omurgası boyunca kayarken metali yukarı doğru kaldırıyorum ve en üste ulaşıp parmağımı ensesinin arkasına dokundurduğumda, daha sonra kendime çok kızacağımı bildiğim bir dokunuşla, omuzları sıçrayana kadar tüyleri diken diken oluyor.

"Üzgünüm." Üzgün değilim. En azından şimdilik.

"Önemli değil." Yavaşça dönüp bana bakar. Gözleri yüzümde dolaşır, sonra çıplak göğsüme iner. Gözlerini kısarak, boynumdaki zinciri incelemek için daha da yaklaşır.

Sanki izin istermiş gibi elini kaldırır, ama dokunmadan önce durur. "Etikette ne yazıyor?"

"Dava reddedildi." Gözlerini düşünerek kısınca, ekliyorum, "Bir zamanlar sevdiğim bir filmde alıntı. Kas gücüyle değil, yüreğiyle kahramanlığını kanıtlayan bir kahramanı anlatıyordu. Adil olduğunda yasalara uyuyordu, ama adil olmadığına, ölüm cezasına çarptırılrsa bile doğru olanı yapıyordu."

Kafasını yana eğdi. "Yani... iyiliği korumak için kanunları çiğnedi mi?"

Omuz silkiyorum. "Temelde öyle. Doğru olduğunda yasalara uydu, yanlış olduğunda ise çiğnedi."

"Kane ve Jay gibi mi?"

Gülüyorum. Bu çaresiz bir ses, merhamet dileme. "Evet, onlar gibi, sanırım."

"Hangi kanunu çiğnedin, Ang?" Zincirimi bırakır ve daha yakın olmak için parmak uçlarına yükselir.

Neredeyse bir sorgulama gibi hissediyorum ve gözleri kısıldığında, Graham'ın yüzü zihnimde beliriyor. Sonra babamın. Graham'ın. Babamın.

Graham'ın alnına kazınmış harfler ve ben seyirci kalırken babamı öldüren yangın.

"Yasa buna karşı olsa bile, cesaret gerektiren ne yaptın?"

Ona söyle ve onun kahramanı ol?

Kendime saklayıp, ona yeni kabuslar yaşatmayayım mı?

Çıplak omzuna elimi koyup onu düz ayakları üzerine geri itiyorum. "Hiçbir şey, sadece bir alıntı. Bu arada elbiseni çok beğendim. Çok güzel."

"Evet?" Eteği tutup bir süre kabarttı, ama aşağıya baktığında "Oh!" diye bağırdı ve tuvalete geri koştu. Havada narenciye kokusu kalmıştı ve ben derin bir nefes alırken, parmaklarında yeni kristal kolyesiyle geri geldi. Bana doğru birkaç adım attı, sonra çantasına dönüp uzun topuklu siyah ayakkabılarını çıkardı.

Yürürken onları giyer; bir adım atar, ayağını kaldırır ve giyer, bir adım daha atar, diğer ayağını kaldırır ve giyer. Bana ulaştığında, birkaç santim uzamış ve gözleri artık burnumla aynı hizadadır.

Siktir.

Elini uzatır ve kristali sallandırır. "Bana yardım eder misin?"

"Tabii." Hala çıplak göğüslü, o dönüp ipeksi saçları tenime değdiğinde, sapıkça inlemelerimi zar zor kendime saklıyorum. Beceriksiz parmaklarım ve titreyen ellerimle zinciri boynuna takıp tokayı kapatmaya çalışıyorum.

Sadece öne eğilip omzuna bir öpücük konduruyorum.

Çıplak! Tam orada!

Hayır! Onun evine yaklaşan bir sonraki kurt sen olmamalısın!

"Şey..." Parmaklarım o kadar titriyor ki, dört kez durup zinciri yeniden başlatmak zorunda kalıyorum. "Kazak falan getirdin mi? Dışarısı soğuk olabilir."

"Hayır." Elini omzuna kaydırıyor ve saçını kenara çekmek için elini kaldırdığında, eli benimkinin üzerine değince sıcıyor. "Bu otelden çıkmayacağız galiba. Akşam yemeği ikinci katta, sonra da doğrudan buraya geri döneceğiz."

"Sonra sahilde yürüyüşe çıkmayı düşünmüyor musun?"

Zinciri bitirdiğimde dönüyor. Yine gözleri göğsüme, gözlerime, göğsüme düşüyor.

"Sonra yürüyüşe çıkmak ister misin? Birkaç dakika dolaşmak hoş olabilir."

Yalnız mı? Seninle mi? Sahilde, gece vakti mi?

"Hayır. Çok yorgunum, yukarı çıkıp yatacağım."

Sanki uyumak istemem onu rahatsız ediyormuş gibi, uzaklaşıp sert adımlarla banyoya doğru yürüdü. "Gömleğini astım. Buhar işe yaradı, sonra saç kurutma makinesiyle üzerinden geçtim." Askıyla geri geldi ve gömleği yüzüme fırlattı. "Giyin. Açlıktan ölüyorum."

Kumaşı sırtıma geçirip ayakkabılarımı giyiyorum – parmak arası terlik değil, yanımda getirdiğim tek çift ayakkabı ve çorap. Ayakkabılarımı bağladıktan sonra cüzdanımı ve oda kartlarını alıp kapıya doğru yürüyorum ve onun geçmesi için kapıyı açık tutuyorum.

Çıkarken sevimli küçük çantasını kapıyor, içine cep telefonunu ve bir ruj tüpünü atıyor, istemediğim görüntüler zihnimde canlanıyor. Rujunu yeniden sürmesi gerekebileceği düşüncesi beni çok sinirlendiriyor.

Neden ruj tüpüne ihtiyacı var ki? Ben ruju öperek silmeyeceğim ve bana kalırsa, öne çıkıp gönüllü olmak isteyenlerin ağzında gülümsemek için dişleri kalmayacak.

"Ang?"

"Evet." Kapıyı kapatıp koridora çıkıyorum. "Geliyorum." Jess ve Kane'in odasının önünden geçiyoruz, ama durup kapıyı çalmıyoruz. İkimiz de onların orada ne yaptığını bilmek istemiyoruz ve duvarlar ses geçirmez olduğu sürece, öğrenmek için kapıyı açmayacağız.

Saat tam yedi olduğunda asansöre girip restoran düğmesine basıyoruz ve birkaç saniye sonra asma katta iniyoruz. Takım elbiseli garsonlar ve gece elbisesi ve smokin giymiş konuklarla dolu mekanı hayretle inceliyoruz.

"Vay canına." Laine, kötü ruh halini unutarak yanıma yaklaşır ve kolunu koluma takar. "Burası çok şık."

"Yarın sabah, buranın tanklar ve parmak arası terlikler giyen insanların takıldığı bir yer haline geldiğini göreceksin."

Güzel bir kahkaha boğazından çıkarken, nefesim kesildi. "Yarın plaja gitmek istiyorum. Burası bizim ilk gecemiz, ben de oldukça yorgunum, ama yarın plajda oturup mojito içmek ve kitap okumak istiyorum."

"Öyle mi?"

"Cennet gibi, değil mi?"

Resepsiyon masasında durduğumuzda oda kartımızı gösteririm ve dört kişilik bir masa istedikten sonra, Laine'in yarın önünde okumayı planladığı okyanusa bakan pencereyi bir masaya yönlendiriliriz.

Hostesin Laine'in sandalyesini tutmasına izin vermedim. Önüne geçtim ve onu kendim oraya götürdüm. Oturduktan sonra, onu içeri itmek için öne eğildim, yüzünü çevirdiğinde durdum, böylece aramızda sadece üç santim mesafe kaldı.

"Teşekkürler, Ang."

Göz kırpıyorum, çünkü *neden kırpmayayım ki?* Ve o kızardığında, koltuğuma geçmeden önce alnına bir öpücük kondurma isteğine direniyorum.

"Sana bir içki ikram edebilir miyim?"

"Ben bira alayım." Laine hiçbir şey söylemeyip bana meydan okurcasına baktığında, "O da mojito alsın" diye ekliyorum.

"Peki misafirleriniz?"

Omuz silkiyorum. "Buraya geldiklerinde kendi içkilerini sipariş edebilirler.

Onlar iyi."

"Tamam. Hemen dönerim."

"Mojito mu?" Laine kıkırdar. "O yarın içmek içindi. Bu gece koklayıp sarhoş olacağım, sonra bayılacağım ve bütün gece horlayacağım."

Sandalyeyi yaklaştırıyorum, ama bacaklarım yanlışlıkla onun bacaklarına değince geri çekerim. "Şey..." *Daha da garip davranabilir miyim?* Muhtemelen. Eğer çaba sarf edersem. "Sarhoş olduğunda horlar mısın?"

Çantasını masanın üzerine atar ve kumaş peçeteyi açmaya başlar. "Hiçbir fikrim yok. Herkesin yok mu? Jess benim olduğunu söylüyor."

"Yarın sana söylerim." *Bütün gece uykunu izledikten sonra. Çünkü ben bir ucubeyim.* Dikkatimi dağıtmak için menüyü elime alıp, meşgul beynimin anlam veremediği kelimeleri körü körüne tararım. "Akşam yemeğinde ne istersin?"

Menüyü açar ve düşünürken küçük parmağını çiğner. "Muhtemelen kurallara göre salata seçmem gerekir. Temiz ve küçük bir şey, böylece bu lüks restoranda pasaklı biri gibi görünmem."

Gözlerimi kısıyorum. "Kim diyor? Bu kimin kuralı?"

Gözleri benimkilere bakar. "Şey... Bazen kadınlardan beklenen bir şey. Bizler ağırbaşlı yaratıklar olmalıyız. Su, marul ve güneş ışığıyla besleniriz ve bu diyetle asla şişman ve çirkin olmazız, anlarsın ya?"

"Hayır." Graham'ın ona bu saçmalıkları yutturması beni çok sinirlendiriyor. "Ne istersen ye, Laine. Çünkü biliyor musun?"

Dikkatli gözleri her hareketimi takip ediyor. "Ne?"

"Sence bu kadınlar için bir kural mı? Marulunu yerken zarif görünmek zorunda olduğunu mu? Çoğu erkek bundan nefret eder, çünkü o zaman biftek veya hamburger sipariş ettiğimizde kendimizi pasaklı hissederiz. Kızlar masanın karşısında oturur ve tavşan gibi yerler, o zaman biz de kendimizi kötü hissederiz, çünkü onların aç olduğunu biliriz ve kendimizi şişman ve işe yaramaz hissederiz, çünkü az önce 5 kiloluk bir hamburger yedik ve belki de kot pantolonumuza ketçap döktük." Dudakları hafif bir gülümsemeyle titriyor. "O zaman sen ne yemek istiyorsan onu ye, ben de 5 kiloluk bir hamburger sipariş edeyim, sonra odaya döndüğümüzde, banyo lavabosunda kot pantolonumdan ketçabı yıkamak zorunda kaldığım için bana laf yapma."

Menüyü kapatıp arkasına yaslanarak sırtlıyor. "İstersen kot pantolonunu yıkamana yardım ederim."

"Bana yardım edemezsin, çünkü bu çok abartılı olur." Başka bir garson içeceklerimizi getirdiğinde gülümseyerek arkama yaslanıyorum. Önümde büyük bir bira, Laine'in önünde ise yapraklar içeren yeşil bir karışım var. "İçkinde meyve ve ot olmasının bir nedeni var mı?"

"Siparişinizi alabilir miyim?"

Laine'in kahkahasını görmezden gelip Kane ve Jess'in çoktan oturmuş olması gereken boş sandalyelere bakıyorum, sonra Laine'e dönüp yanaklarının gözlerini yukarı doğru itişine biraz daha aşık oluyorum. "Evet, hamburger alabilir miyim?" Burası lüks bir restoran olduğunu biliyorum ama herkes hamburger yer, değil mi? "Ve patates kızartması. Ve sos."

Laine burun kıvrır, ama peçeteyle örtbas eder. Garson ona döndüğünde, daha dik oturur. "Ben de hamburger alabilir miyim? Sosunu ayrı lütfen."

"Hayır, dur! Durumu daha da kötüleştiriyorsun!"

Laine banyo lavabosunda benimle kavga ediyor. Minik uyku şortu ve şeftali rengi tişörtüyle, kimin önce çamaşırlarını yıkayacağı konusunda benimle kavga ediyor. Kot pantolonumun kasık kısmında, akşam yemeğinde altıma işemişim gibi ıslak bir leke var ve Laine'in soluk bacağına, sosu düşürdüğü yerden kırmızı bir iz var. Şimdi elbisesini çıkardığı için, kumaşı mahvetmemesi için sosu temizlemeye çalışıyor.

Kot pantolonum umurumda değil, ama onun aptalca kıkırdamaları ve vücudunu çarpması, bin gün boyunca ıslak kasıkla dolaşmaya değer.

İki mojito, bir hamburger ve onun dudağını o kadar sert ısırmasıyla biten bir asansör yolculuğu, ben de denemek istedim, sonunda ikimiz de iç çamaşırlarımızla lüks banyoda bir lavabo için kavga ediyoruz...

İkimiz de bir adım ötede ikinci bir lavabo olduğunu biliyorduk.

Onun kapısını çalan bir kurt olmayacağım. Onun kapısını çalan bir kurt olmayacağım. Onun kapısını çalan bir kurt olmayacağım. "Angelo! Dur!"

"Hayır, kot pantolonumu giymeme yardım edeceğini söylemiştin."

"Bu, elbisem mahvolmadan önceydi." Dirseklerini kaburgalarım vurarak beni geri itti. "Sadece bir tane şık elbise getirdim ve şimdi sanki altıma sıçmışım gibi görünüyor."

"Kara kumaş! Hiçbir şey görünmüyor." Ondan çok daha nazik bir şekilde dirseğimi kaburgalarına vurup onu geri itiyorum. "Abartıyorsun. Kot pantolonumda kahverengi lekeler var, sanki altıma sıçmışım gibi görünüyor."

"Sıçmışsın." Ellerini lavabonun kenarına dayadı ve çok fazla rom içmenin sonucu olabilecek küçük bir homurtu çıkardı. "Sikinden bok çıkıyorsa bir sorunun var, Angelo. Bir doktora görünmelisin."

"Sus ve hareket et." *Ve artık benim sikimden bahsetme.*

Kot pantolonumu ılık suyun altına sokuyorum ve beni kenara itmeye çalıştığında gülüyorum. İki elini kaburgalarımın altına koyup ayaklarını yere sağlam basarak itmeye çalışıyor, ama ben ondan çok daha ağıyım ve bu şakacı tavrını gerçekten seviyorum, bu yüzden yerimden kıpırdamayacağım ve onun beni biraz daha itmesine izin vereceğim.

Onun kapısını çalan bir kurt olmayacağım.

Ama onun benim kapımı biraz çalmasına izin verebilirim.

"İşte! Bırak ben yapayım." Kot pantolonumu elimden kapar ve kalçasıyla beni kenara iter. Elleri sabun sıkarak ve kot pantolonumu, kirli, bira ile bulanmış beynimin kısa devre yapmasına neden olacak şekilde ovuşturur.

Kasığını ovuyor. Yakından incelemek için eğiliyor ve konsantre olmak için dişlerinin arasına dilini sokarak biraz daha ovuyor.

Siktir lan.

Sikim beklentiyle titriyor.

Neyi bekliyorum? Hiçbir şeyi. Çünkü o benim değil, ama belki kendime dokunup onunmuş gibi davranabilirim. *Bu ilk kez olmayacak ve Tanrı biliyor ki son da olmayacak.*

Musluğu kapatıp kot pantolonumu çıkardığında, bana dönüyor ve ben kıpırdamayınca neredeyse göğsüme çarpıyor.

Hareket etmeliyim, hatta belki aptal kıcıımı okyanusa atıp serinlemeliyim. Ama yapmıyorum. Bunun yerine, yolunu kesiyorum ve benim sikime bakmamasını diliyorum.

"Kane ve Jess neden yemeğe gelmediler acaba?" Kirpikleri titriyor, beni bir kelebek gibi ışığa çeken bir ışık gibi. "Birbirlerine o kadar da ilgi duymuyor olamazlar."

Neden gelmediklerini biliyorum; çünkü ninja becerilerine sahip meraklılar. "Belki uykuya dalmışlardır." Geri çekilip ona hareket alanı bırakıyorum.

Sırf bir içki içip kıkırdamaya başladı diye onu tuvalette köşeye sıkıştıran ben kimim ki?

Eğer onun yaptığını bilseydim, tam da benim gibi bir adama vururdum. O geçmeye çalışırken yoluna çıkan biri, sırf içki içti diye onun aptalca, kıkırdayan davranışını teşvik eden biri.

Siktir. Dayak yemeyi hak ettim.

Banyodan çıkıp gömleğimin düğmelerini açmaya başlıyorum. Asmaya zahmet etmiyorum, sadece çantama atıp arkamı dönüp sikimi düzeltiyorum. Geçerken televizyon kumandasını alıp yatağa doğru ilerliyorum ve iç çekiyorum.

"Bir film açacağım. Sorun olur mu?"

"Evet." Ben yatağın kenarına otururken o da banyodan çıkıyor.

Beş gece boyunca böyle.

Beş gece boyunca, bazı külotların bile örtmediğinden daha azını örten şortlarla ortalıkta dolaşmasını izliyorum. Doğru ışıktaki göğüslerini fazla gösteren bir üst giyiyor. Uykulu gözlerle, onun koruyucusu olmam gerektiğini unutup yerine o kurt olduğumu hayal ettiğimde, gece ona yaklaşırsam bana nasıl bakacaklarını hayal ediyorum.

Korkmuş Laine değil.

Graham tarafından istismar edilen ve kırılan, gecenin bir yarısı birinin içine girmesine asla uyanamayacak olan Laine'i değil.

Ama onun daha genç hali. Daha özgür hali.

"Ne var?" Topuklu ayakkabılarını odanın diğer ucuna fırlatır, sonra mini buzdolabının önünde durur ve eğilip içeriye bakar. Beni öldürüyor; eğilmesi, kıvrılması. Şortunun bel kısmının hemen üstündeki gamzeler. "Bu oda Kane'in adına, değil mi? Onun kredi kartıyla mı?"

"Sanırım. Benimkini vermedim, o yüzden..." Film kanalına geçip menüde gezinmeye başlıyorum. Laine'den dikkatimi başka yere çekecek herhangi bir şey, o da uyku alanımda, herhangi bir kurtun parçalayabileceği kıyafetlerle dolaşıyor.

"Harika, o öderse tadı çok daha güzel olur." Bir kutu M&M's alır ve bacağımanın yanındaki yatağa atar, sonra bir şişe beyaz şarapla döner ve tezgahın iki kadeh alır

alır ve buzdolabını kalçasıyla kapatır. "Benimle bir içki içer misin? Bu sekiz dolarlık bir şarap ama Kane otuz dokuz dolar ödeyecek... bunu kaçıramayız. Bu, ona her zaman ukala davranmasının cezasını verecektir."

"Tabii." Bir kadeh alıp yatağa oturuyorum.

Tek giydiğim şey boxer şortum, yani teknik olarak plajda veya gölde yüzerken giydiğimizden daha fazla giyinmiş değilim. Aslında, onun pijamaları bikinisinden daha fazla yerini örtüyor, bu yüzden sakinleşip aptalca davranmayı bırakmam gerekiyor. Ama sonra yatağa uzanıp şişenin kapağını açıyor, yan dönüp tembelce sıvıyı bardağıma döküyor, ta ki köpükler elimden taşana kadar.

"Oops." Ben içmeden önce öne eğilip bardağımdan bir yudum aldı ve dökülen köpüğü yakalamak için bardağın kenarını yaladı ve dilini başparmağıma dokundurdu.

Donup kalır. Yanakları kızarır, boğazındaki nabız o kadar hızlı atar ki görebilirim, ama ben hiçbir şey söylemediğimde – hiçbir şey, çünkü zihnimde sikimi uçurumdan kurtarmakla meşgulüm – yutar ve kendi içkisiyle ilgilenmeye başlar.

"Üzgünüm. Dökmek istemedim."

"Sorun değil." Bir yudum alıp, dudaklarımı tam olarak onun dudaklarının olduğu yere koymuyormuş gibi davranıyorum. "Bir tane daha içebilir misin? Kendini hasta etmeyeceksin, değil mi?"

"Hayır. Demir gibi midemi bozmak için üç içkiden fazlası gerekir. Yıllardır 188'de parti yapıyorum; içkilerimi saydın mı?" *Evet. Seni hep izledim.* "Beş ya da altı içki içmeden kafam bulanıklaşmaya başlamıyor. Sekiz içkiden sonra midem isyan etmeye başlıyor."

Gülüyorum, ama bu gergin bir kahkaha, keşke evimde yatağımda olabilsem diye dua ediyorum. Onunla aynı yatakta olma seçeneğim varken, ondan uzak, yalnız kalmayı tercih edeceğimi kim bilebilirdi?

Oh.

Ben.

Biliyordum.

Çünkü şimdi o sarhoş, içkileri karıştırıyor ve elimi yalıyor.

"Oh! Homeward Bound!" Uzaktan kumandayı kapıyor ve az önce değiştirdiğim kanala geri dönüyor. "Evet! Yeni başladı."

"Ciddi misin sen?"

"Uh-huh. Bak, hala düğündeler. Tatlı ister misin?
Hamburgerim çoktan mideme indi bile.

LAİNE

GRUP SOHBET

Akşamdan kalma, ağzım kokmuş ve karnım guruldarken, ağrıyan gözlerimi açtım ve Ang'in uyuyan yüzünü birkaç santim uzağımda görünce durdum. Elleri birbirine bastırılmış ve yanağının altına sıkıştırılmış şekilde uyuyordu, bu yüzden dudakları büzülmüş ve elleriyle sıkıştırdığı gözünün yanında kırıksıklıklar oluşmuştu.

Nefesimi tutarak onun uyanmamasını dileyerek, bacağımy geri çekip onun bacaklarının arasından kaydırıyorum ve dudaklarımı sıkıca kapatıyorum, böylece pürüzsüz tenimde hissettiğim kaba tüylerine sesli bir tepki vermem.

Nasıl oluyor da gündüzleri ikimiz de kartlarımızı göstermekten bu kadar korkarken, geceleri ise bir asma sarmaşığı gibi birbirimize dolanmaya devam ediyoruz?

Telefonum komodinin üzerinde titriyor. Sürekli bir vızıltı var ve bu yüzden şimdi Ang'in sağlam göğsüne sarılıp uyumak yerine uyanık durumdayım. Henüz dönmüyorum, bunun yerine dün uyurken ve benim bakışlarımdan habersizken yaptığım gibi yüzünü inceliyorum.

O, aşılmaz bir duvar. Her hareketime karşı duyarsız.

Banyodan çıkıp, kendi başıma kolayca yapabileceğim bir elbisenin fermuarını çekmesini istiyorum.

Hiçbir şey.

Ona kolyemi takmasını rica ediyorum. Tanrım, bunu bir çocuk bile yapabilir. Hiçbir şey.

Şık kıyafetler, topuklu ayakkabılar ve şık bir akşam yemeği. Hiçbir şey!

İki içki ve güzel bir akşam yemeği işe yaramış gibiydi. En azından karşılık veriyordu. Sahip olduğum en küçük pijamalarla banyoda biraz eğlendik.

Ama yine de, hiçbir şey!

Onun nesi var böyle?

Oh, biliyorum. Ben kırılmış, değersiz, kullanılmış biriyim... ve üstüne üstlük, onun arkadaşının küçük kız kardeşiyim.

Harika.

Kırılmadan önce, arkadaşlarım arasında inatçı yapım ve o uçurumdan ilk atlayan kişi olma isteğimle tanınırdım. Sanırım Luc ve ben bu açıdan birbirimize benziyoruz; o onların grubunun aptalıydı, bu da beni benim grubumun aptalı yapar sanırım.

Her zaman ilk atlayan bendim.

Her zaman en gürültücüydim. En sarhoş. En aptal.

Dün gece Ang benim aptallığıma boyun eğmeyi reddettiğinde, o kadından biraz ilham aldım. Buzdolabına eğildim ve kalçalarımı salladım, ama bu onun bana koşmasıyla sonuçlanmayınca, tüm kartlarımı masaya attım, içkisini döktüm ve sıradan bir köpek gibi yaladım.

Ve yine de hiçbir şey olmadı.

Öp beni artık!

Onun benden hoşlandığını gerçekten düşünüyorum. Jess öyle olduğuna yemin ediyor ve Kane, ben sadece denersem eğlenceli olacağını söylüyor. Benim kırılğan duygularıma karşı çok duyarlılar, yalan söyleyeceklerini sanmıyorum. Beni kesin bir reddedilmeye maruz bırakmazlar, bu iyi bir şey olmalı, değil mi?

Doğruyu söylüyorlar mı, söylemiyorlar mı, ben doğruyu söylüyorlar diye düşünüyorum. Ang'in benden hoşlandığını varsayıyorum, böylece sürekli geri çekilmesinin reddetme olmadığını bilerek ona yaklaşmak daha kolay oluyor.

Onu karanlık tarafa çekmek meselesi sadece.

Angelo Alesi'nin hayatı sadakat ve onur üzerine kurulu ve arkadaşlarına olan sadakati, ellerini kendine saklamasının nedeni. Alternatif olan, benim iğrenç olduğumu düşünmesi, zavallı kalbimin kaldırabileceği bir şey değil. O yüzden ben... düşünmeyeceğim.

Telefonum yine titriyor. Hassas kulaklarımı acıtan ağır, gürültülü bir vızıltı, bu ses Ang'i rahatsız edince o yüzünü çeviriyor

kafasını kırıştırarak uzaklaştığında, körü körüne o aptal şeye uzanıp bizi örten çarşafın altına götürüyorum.

Britt: *Laine?*

Britt: *Laine!*

Britt: *Laine?*

Britt: *Laine!*

Britt: *Laine?*

Kari: *Laine!*

Oh, Tanrım.

Jess: *Sus! Onu rahat bırak. Muhtemelen uyuyordur.*

Britt: *Laine! Angelo ile birlikte misin? Ne oluyor lan? Artık bizimle konuşuyorsun, o yüzden canını yakmadan önce söyle!*

Kari: *Luc çıldıracak!*

Jess: *Sanki o konuşabilirmiş gibi! Marc onu mahvettiği için şimdi tuhaf yürüyen o.*

Kari: *Angelo neden seninle birkaç eyalet ötedeki bir çiftle çiftler buluşmasına gitti? Jessie ve Kane. Tamam. Biz de buna uyabiliriz, çünkü bir şey söylemeye korkuyoruz. Ama Ang ve Laine? ANG VE LAINE?*

Jess: *Şşş! Onu uyandıracaksın.*

Britt: *Umurumda değil! Jack'i aldığımda Laine'in amcığı için bir dakikalık saygı duruşunda bulunduk ama o bulunmadı. O dakika boyunca senin için sessiz kaldım, bebeğim! Şimdi sıra sende.*

Ben: *Sessiz kalmadın! Bir dakika 3 saniye sürdü ve onun önce oylamaya sunulmaması adil değildi! Kızlar kodu, oylama yapmamız gerektiği anlamına geliyordu!*

Britt: *Uyanmışsın! Aman Tanrım. Aman Tanrım. Aman Tanrım. Şu anda Angelo ile yatakta mısın?*

Ben: ...

Kari: *Aman Tanrım! Öyle!*

Gözlerimi devirip cevap veriyorum: *Kapa çenenini ve elini kardeşimin sikinden çek! Bu konuşmaya karışamazsın, çaydanlık!*

Britt: *Laine! Dürüst cevaplar istiyoruz. Bugün bütün kasaba çalkalanıyor. İşler ciddileşti.*

Ben: *Ne? Sorun ne?*

Britt: *Angelo ile çıkıyor musun?*

Ben: *Hayır.*

Kari: *Şu anda onunla yatakta mısın?*

Başımı yana eğip onu kontrol ediyorum. Geniş sırtı düzenli bir şekilde inip kalkıyor, yani hala uyuyor.

Ben: *Evet, ama düşündüğün gibi değil.*

Britt: *Evet, onunla yatakta mısın? Aman Tanrım, Aman Tanrım, Aman Tanrım, Aman Tanrım!*

Ben: *Nefes al, Brittany. Kötü bir şey yok. Yolculuğa çıktık ve kimse benim tek başıma bir odada uyumamı istemiyor, intihar meselesi yüzünden.*

Jess: *Laine! Kes şunu!*

Ben: *Jess ve Kane'i ayırmak istemedik, o yüzden Ang benimle yatıyor. Ama senin düşündüğün gibi değil.*

Kari: *Bize ne satmaya çalıştığını bilmiyorum, bebeğim, ama erkekler bunu yutmayacak. Luc dün gece Kane'in evine kız kardeşleriyle takılmak için gitti. Eric denen adam kapıyı açtı ve Kane'in Jessie'yi eyalet dışına çıkardığını söyledi. Sen ve Ang'in de gittiğinizi söyledi, çünkü iki kişiyle orgazm olamazsın.*

Aman Tanrım.

Jess: *Hahahaha. İki kişiyle seks partisi yapamazsın! Eric'i çok seviyorum.*

Ben: *Evet, araba yolculuğuna çıkıyoruz. Hayır, kimse seks partisi yapmıyor. Gerçi Jess ve Kane normal insanlardan daha sık sevişiyorlar. Vajinası henüz düşmemiş olması endişe verici.*

Jess: *Beni rezil etmeyi bırak da kızlara dün gece Ang ile çıktığın randevuyu anlat!*

Britt: *Randevuya mı çıktınız?!*

Kari: *Ahhhhhhhhhh! Sen ve Ang'in birlikte çok tatlı olacağınızı hep düşünmüşümdür.*

Ben: *Randevu falan yok! Akşam yemeğine çıktık. Jess ve Kane'in de gelmesi gereken bir akşam yemeği! Onlar gelmedi!*

Ben: *Birlikte çok yakıştığınızı mı düşündün? Ne?*

Kari: *Tabii! Uygun olmayan biriyle çıkarken, sanırım uygun olmayan birine bakan diğer insanlara da duyarlı olursun. Onun "Sarışınları seviyorum" yorumlarını duymadığımı mı sanıyorsun? Ya da Graham'ı Meg'in bebek partisine getirdiğinde.*

Eminim o gece Ang'in dişlerinde mine kalmamıştır. Ang'in seni izleme şeklini hep sevimli bulmuştumdur.

Ben: Yalan söylüyorsun.

Kari: Aslında yalan söylemiyorum. 188'de seni izlemediğini mi sanıyorsun? Graham'la çıktığını öğrendiğinde çılgına dönmediğini mi sanıyorsun? Ya da sonrasında. Seni almak için ateşe atladı, bebeğim!

Ben: O benim arkadaşım. Bunların hepsi arkadaşlık işleri. Marcus da aynısını yapardı.

Kari: Tamam... Sen öyle diyorsan.

Ben: "Tamam" deme!

Britt: Kes sesini de bize randevuyu anlat!

Ben: Randevu değildi! Birlikte tatil yapıyoruz, yemek yememiz gerekiyordu ve Jess ile Kane saat yedide restoranda buluşacağımızı söylediler. Saat dokuzda yemeğimizi bitirmiştik ama onlar gelmediler.

Jess: Tabii. Kane ve ben cam kapıdan sizi flört ederken görmedik sanki. İkiniz de! "Oops, çenende ketçap var. Ben yalayayım" diye araya girmemiz mümkün değildi.

Ben: Hiç de öyle bir şey yapmıyorduk!

Jess: ...

Ben: Sos vardı!

Kari: Ahhhhhh! Ondan hoşlanıyorsun! Biliyordum.

Britt: Yani, bu çiftler tatili gibi bir şey. İkizler ve yakışıklı erkekler.

Jess: Orji yok!

Ben: Hayır.

Britt: Tamam, birlikte değilsiniz. Ama ondan hoşlanıyor musun?

Derin bir nefes alıp, çarşafının dışına bir kez daha bakmaya cesaret ediyorum. Ang kıpırdamamış. Sırtı ritmik bir şekilde inip kalkmaya devam ediyor ve omzunda, kalbinle hareket etmeyi anlatan zinciri duruyor.

Dava kapandı.

Ben: Evet... Evet, ondan çok hoşlanıyorum.

ANGELO

YAKALANDI

O yataktan kayıp banyoya koşar koşmaz, ben de dönüp sahte uykumu bırakıyorum. Son bir saattir telefonlarımız deli gibi titriyor. Sürekli çınlama beni ondan önce uyandırdı, ama gözlerini açıp pişman olduğu bir gecenin ardından tipik bir akşamdan kalma kadının çıkardığı sesleri çıkardığında, gözlerimi kapattım ve hala uyuyormuş gibi yaptım.

Henüz kalkmaya hazır değildim. Neden onun yatağında uyuduğumu açıklamaya hazır değildim, çünkü ikimiz de onun içki içtiğini biliyorduk ve benim ortadan kaybolmam gerekirdi.

Son bir saattir telefonum mesajlarla titriyordu. Birbiri ardına geliyorlardı, ama aralarında sessizlik oluyordu.

Laine telefonunu aldı ve yorganın altına gömüldü, kıkırdayıp nefes nefese kalıyordu, ben de mesaj yerine arama olsaydı da dinleyebilseydim diye düşündüm.

Kıkırdamak iyidir, sanırım.

Ama şimdi benimki çalışıyor. Mesajlar değil, lanet olasıca durmak bilmeyen bir telefon görüşmesi. Banyoda duş sesi geliyor, ben de telefonu kapıp aramayı kabul ediyorum, ama kamerayı engelliyorum.

Bu pisliklerle video görüşmesi yapmamın imkanı yok. "Ne?"

"Angelo. Neredesin lan?"

"Günaydın, Marcus. Ne haber?"

"Bana *ne olduğunu* sorma, pislik herif. Luc! Konuş!"

Telefonu kulağımdan uzaklaştırıp inlerim. Sadece Marc değil, hepsi. Luc ve Scotch ekranımın dörtte birini kaplarlar, ama benim dörtte birim siyah kalır.

"Sorun ne?"

"Kız kardeşlerimle tatilde misin, Angelo?" Luc'un sesinde bir parça öfke var, ama Marc'ın sesindeki gibi ateşlilik yok. Daha yakından baktığımda, Luc'un yatakta olduğunu görüyorum, ama yanındaki kişinin kim olduğunu bize göstermemek için çok uğraşıyor. "Bana ne söylemek istiyorsun?"

"Hiçbir şey."

"Neden kız kardeşlerimle tatile çıktın, Angelo? Neden Jess ve o serseriyle çiftler buluşması yapıyorsun?"

"Laine gelmemi istediği için buradayım. Arkadaşım olduğu ve üçüncü tekerlek olmak istemediği için buradayım."

"Angelo..."

Siktir et.

Jess ve Kane biliyorlar; neden herkese gerçeği söylemiyorum ki?

Bir yıl önce, bu konuda arkadaşlarımı riske atmaktan korkabilirdim, çünkü Luc'un Marc'ın kız kardeşi ile çıkmaya başladığında ne olduğunu ve bunun nasıl sonuçlandığını hepimiz biliyoruz, ama geçen yıl Laine ile yaşadıklarımın sonra, gerçek arkadaşların ömür boyu dost olduğunu anladım. Kızabilirler, hatta yüzüne yumruk atıp tahta parçasıyla saldırabilirler, ama ya senin yanındadırlar ya da değildirler, ve duygusal savaşlar tamamen saçmalıktır.

Yarın her zaman garantili değildir. Laine bunu zaten kanıtladı. Bu yüzden arkadaşlar arasındaki kavgalar artık benim ilgimi çekmiyor.

"Tamam." Derin bir nefes aldım ve içimi döktüm. "Buraya geldim çünkü kız kardeşine aşığım, Luc. Kabul et, reddet, ne istersen onu yap. Bir gün, çok uzun bir zaman sonra, Graham'ın ona yaşattığı şeylerden dolayı bu kadar savunmasız olmadığında, belki tekrar biriyle çıkmaya hazır olur. Belki o zaman iki yıl önce istediğim gibi cesaretimi toplayıp bir şeyler söyleyebilirim. O benim bu şekilde hissettiğimi bilmiyor, bu yüzden belki siz gevezeler, ben bu konuyu açana kadar bunu kendinize saklayabilirsiniz. Eğer bunu onun yüzüne vurursanız, onu korkutabilirsiniz ve bugün onun ağlamasına neden olursanız, sizi dövüyorum."

"Şey..." Gömleksiz, yatakta ve kamera görüş alanı dışında Kari'yi kovuşturan Luc, yutkunur ve siyah ekranın arkasından bana bakmaya çalışır.

Adama acıyarak, kabul düğmesine basarım ve yüzümün onun yüzünün yanında belirmediğini görürüm. Gözleri ekranın etrafında dolaşır. "Yataktasın."

"Evet. Ama rahat ol, öyle bir şey yok. Bu seyahatte bir arkadaşına ihtiyacı vardı. Hepsi bu."

"Bishop ve ikizlerle birlikte oradasın, değil mi?"

"Evet."

"Bishop ve Jess aynı odada kalıyorlar, değil mi?"

"Dostum!" Marc sertçe çıkıştı. "Bunu nasıl bu kadar sakin bir şekilde tartışabiliyorsun?"

"Şu anda kız kardeşinin yatak arkadaşını soruyorsun!"

Luc gözlerini devirdi. "Jess ve Bishop... bu durumda Laine ortada kalıyor."

"Soğukta değil." Yatakta oturup yüzümü boşta kalan elimle silkeliyorum. "Onun odasını paylaşıyorum ama kulağa geldiği kadar kötü değil. Kimse onun yalnız kalmasına izin vermezdi ve o da Jess ile Bish'i ayırmamaya kararlıydı. Bu da Laine ile beni dışlanmış durumda bıraktı. O lanet olası arabada uyumayı gönüllü olarak kabul etti Marcus, o yüzden sinirlenmeden önce sakinleş."

Bu görüşme sürdükçe yüzü her saniye daha da koyu bir kırmızıya bürünüyor. "Ben onun arkadaşayım. Buraya arkadaş olarak geldik."

"Bishop Jessie'ye iyi davranıyor mu?" Luc sessizce sorar. "Ona iyi davranıyor mu? Ona güveniyor musun?"

"Evet." Açılmamış banyo kapısına bakıyorum. Duş hala çalışıyor. Kapı hala kilitli. "Ona hayatımı emanet ederim, Luc. O Jess için iyi biri ve onu korumak için her şeyi yapar. Artık Jess için endişelenmene gerek yok. Hayatı garanti altında."

Düşünceli bir şekilde başını sallar ve benim yaptığım gibi başını yastığa yaslar. "Şey... Laine ile ilgili olan şey..." Heyecanla yastıklarını düzeltir.

"Biliyorum, Luc. Laine senin, benim değil, dokunmak için değil. O ağlarsa beni öldürürsün. Anladım."

"Hayır. Aslında sana güveniyorum demek istedim. Eğer ona hislerini söylemek istersen, benim onayımı aldın."

"Ne?" Marc patlar.

Bir yıl önce Luc korkudan titreyebilirdi, ama şimdi sadece başını sallıyor. "Sana güveniyorum. Kız kardeşim tekrar biriyle çıkmaya hazır olduğunda, dünyadaki diğer aptalların yerine seni seçerdim. Garip birini denedi ve neredeyse ölüyordu. Sen iyi bir adamsın. Ona yakışırsın. Bana gelip sorsaydın, sorun olmadığını söyledim."

"Gerçekten mi?"

"Evet." Omuzlarını silkiyor. "Yani, ona dokunma, onu incitme, kalbini kırma ya da ağlatma, çünkü yaparsan boynunu kırarım. Nasıl yapılacağını biliyorum ve bunu kaza gibi gösterebilirim. Ama bunun dışında, seninle birlikte olmaktan onur duyarım."

"Şey... Lanet olsun, Luc."

O şakacı bir gülümsemeyle cevap verdi. "Ne diyebilirim ki? Ben aydınlanmış bir adamım ve sırf inatçı bir pislik olduğum için altı aylık bir dostluğu bozmak istemem."

"Siktir git, Lenaghan!"

Şimdiye kadar sessiz kalan Scotch, konuşmamızı izliyor ve Marc'ın patlamasına gülüyor. "Marc fikrini değiştirecek, Ang. Onu takma kafana."

"Merak etme, umursamadım."

"Ee...? Ona çıkma teklif edecek misin?"

"Neden kimse bunun tuhaf olduğunu düşünmüyor?"

Kari, Luc'un çerçevesine kafasını sokar ve şeytani bir gülümseme atar. "Günaydın, Marc."

"Ugh!" Kız kardeşinin artık çocuk olmadığını kabullenemeyerek ekranı karartır ve Kari kıkırdamayı bıraktığında gözleri benimkilerle buluşur.

"Onun negatif tavırlarından kurtuldum. Rica ederim." "Ne kadarını duydun?"

"Hepsini." Kıvrık saçlarını yüzünden çekiyor. "Ona çıkma teklif etmelisin. Bence hazır."

"Hazır değil. İki gece önce, bir sapık ona yanlış baktığında titreyerek dağıldı. Hayır." Kendimi ikna etmek istercesine başımı sallıyorum. "Hayır. Hazır değil."

"Ama ona baktığında dağınık mı görünüyor? Hayır." Kendi sorusuna kendisi cevap veriyor. "Değil. Erkekler de çok uzun süre bakınca beni rahatsız ediyor. Bu doğuştan gelen bir hayatta kalma içgüdü. Kadınlar

zamanın var olduğu sürece avlanmış ve incitilmiştir. Bu yüzden geceleri nadiren yalnız yürürüz ve ön kapımızda gözetleme deliğı yoksa, evde yalnızsak kapıyı açmayız. O adam, başına gelenler yüzünden onu ürkütmedi... ya da, belki biraz, ama tamamen değil. Ne olursa olsun onu ürkütürdü. Ama *sen* onu korkutmuyorsun. Bence o hazır, Ang." Yüzünü Luc'un göğsüne yaslar ve Scotch'u sohbetten çıkarmayı başarır. Gözlerini devirir. "Onlar çok yumuşak. Onlar mutlu sonlarını yaşadılar, artık bizimkini dikte edemezler. Luc ile mutluyum ve inan bana, Laine hazır. Seks salıncakları ve diğer çılgın şeyler için hazır olmayabilir, ama tatlı ve yavaş bir şey için hazır."

Luc'un yüzü buruşur. "Tamam. Ben iyiyim, bu konuda sakın davranıyordum, ama artık durman gerek. Lojistik hakkında konuşmak istemiyorum."

Kız, onun göğsüne bir öpücük kondurur. "Üzgünüm. Sadece şunu söylüyorum... Artık çocuk değiliz. Ve o da kırılğan bir cam parçası değil. Ona biraz güven; çok kötü şeyler atlattı. Belki de aramızda en güçlü olanı odur."

Duş durur ve gıcırdayan duş kabini kapısı kalbimin hızla atmasına neden olur. "Tamam. Gitmeliyim. Duşunu bitirdi."

"Dostum! Belki daha önce kendimi açıkça ifade edemedim. Ona çıkma teklif etmenin sorun olmadığını söyledim. Seks salıncakları, oteller veya duşların sorun olmadığını söylemedim. Bu sorunu bugün çöz!"

"Bunu gizli tutun, çocuklar. Eğer bunu yüzüne haykırıp onu korkutursanız, çok kızarım."

Kapı yavaşça açılır. "Ang?"

"Gitmeliyim." Telefonu kapatıp, sanki az önce bütün aileyle konuşmamışım gibi telefonu komodinin üzerine atıyorum. *Soğukkanlı davran. Soğukkanlı ol.* Ama o havluyla dışarı çıktığında, neredeyse dilimi yutuyordum.

"Burada biri mi var?" Dikkatli gözler odayı tarar. "Birini duyduğumu sandım."

"Sadece ben. Telefonda konuşuyordum."

"Öyle mi?" Islak vücudunu havluyla sararken endişeli gözlerle bana bakıyor. Bir an için Kari'nin haklı olabileceğini düşündüm.

haklı olup olmadığını merak ettim. Laine basit bir akşam yemeği davetini kaldırabilir miydi?

Dün geceyle tamamen aynı olurdu... ama kasıtlı olarak.

Ama tek bir telefon, o benim uyuduğumu sanırken başka bir odadan gelen sesler, ve o yine resmen korkmuş durumda.

Hazır değil. Hiç de bile.

"Garajda sadece Chuck vardı. Bugün için çocukları hazırlıyorduk." Vücudumdan çarşafı çekiyorum ve gözleri dikilmiş kasıklarımın düştüğünde, küfür etmekten kendimi alıkoyup öne doğru eğiliyorum. Başımı ellerimin arasına gömüyorum ve bu aptal şeyin sönmesini diliyorum.

"İyi misin?"

"Mmhm." Ne kadar korkak biriyim. "Tuvaleti bitirdin mi?"

"Evet... Ben..." Tereddütlü adımlarla öne doğru ilerledi. "Ang. Erkekler sabah uyandıklarında rutin olarak tuvalete gitmeleri gerekir. Bilirsin... bazen onların... şey..." Narin ayak bileklerini birbirine çaprazladı ve küçük parmağını dişlerinin arasına aldı. "Biyolojiyi anlıyorum. Kalkıp tuvalete gidebilirsin, söz veriyorum... boxerlerini alay etmeyeceğim."

"Çok üzgünüm." Gözlerim yıldızlar görene kadar avuç içlerimi gözlerime bastırıyorum. "Havlu. Duş. Sabah ilk iş. Bu..."

Bir adım öne çıkar. "Havlumu beğendin mi?" İki ucun birleştiği yerde, uyluğunda bir yarık oluşur. Pembe oje sürülmüş ayak parmakları ve en uzun parmağında küçük bir yüzük ile ilerlemeye devam eder ve yumuşak kumaş bacağıma dokunana kadar durmaz. "Belki biz..."

"Bugün ne yapmak istersin?" O zaten orada olduğunu bildiği için çarşafımı atıyorum ve yanından geçiyorum. Ellerim onun uyluğuna uzanıp okşamak için kaşınıyor. Parmaklarımdan havlunun gizlediği vücudunun diğer kısımlarına ulaşana kadar onları takip etme düşüncesi ağzımı sulandırıyor, ama beynim daha iyi biliyor, bu yüzden kalkıp banyoya gidiyorum. "Bu tatilin ilk gerçek günü, bu yüzden ne yapmak istediğini sen seç. Düşün. Duştan çıktığımda kahvaltı yapıp dışarı çıkacağız."

LAİNE

BİRAZ YARDIM

" 'u denemeye karar verdim."

Jess'in gözleri, dün gece Ang ve benim yemek yediğimiz masanın karşısında kısılr, ama Ang'in tahmin ettiği gibi çiçekler, mumlar ve şarap yerine, mekan şimdi tost, kahve ve mayolu insanlarla doludur.

"Ne için?"

"Onu zorlayacağım. Sanırım beni istiyor."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Kane arkalarına yaslanıp narin bir kahve fincanından yudumlar. "Onun hayalarını gıdıkladın, değil mi? Sana bunun işe yarayacağını söylemiştim. Asla başarısız olmaz."

"Hayır, hiçbir şeyi gıdıklamadım! Ama dün gece akşam yemeği yedik, eğlendik, içtik ve film izledik. Fermuarımı çekmeme yardım etti."

Jess sinsi bir gülümseme attı. "Seni kurnaz kız. Kızların fermuar konusunda yardıma ihtiyacı olmaz."

Öne doğru eğilip onun gülümsemesine karşılık verdim. "Hayır, bilmiyoruz, ama o bunu bilmiyor. Bana yardım etti ve kolyemi de o yaptı."

"Güzel bir takı, Twink. Fark ettim ama bir şey söylemeyi unuttum."

Göğsüme uzanıp güzel kristali parmaklarımla okşuyorum. "Teşekkürler. Evden ayrıldığımız gün bana verdi. İyileştirme ve benzeri şeyler için olduğunu söyledi." Omuz silkiyorum. "İşe yarıyor mu bilmiyorum ama çok seviyorum. Onu taktığımda daha iyi uyuduğumu hissediyorum." *Ya da belki de güvendiğim biriyle yatağımı paylaştığım için daha iyi uyuyorum.* "Bu sabah duş alıyordum ve havluyla çıktığımda, onun, şey... onun..."

"Penisi."

Haydut ve onun dışarı çıkan küçük parmağına sert bir bakış attım.

"Evet. Onun penisi."

Teşekkürler, Kane. Ben ve havlum sayesinde ayakta kaldı.

"Tabii ki. Sana bunu yıllardır söylüyorum." "Jess... bana yardım et."

Ona döndü. "Onu kesmeyi bırakmazsan, masamızdan kovulacaksın. O zaman sekiz numaralı masadaki tuhaf tiplerin yanına oturabilirsin. Hala çatalın dişlerini büküyorlar çünkü sert görünmek istiyorlar. Sen gerçekten sert misin, Bishop, yoksa numara mı yapıyorsun?"

"Sarışın..."

"Sus."

Gözleri kısılır, ama geriye yaslanıp çatalını aldığı anda, kıkırdamamı bastırır ve kız arkadaşından şimdiye kadar aldığı en sert azarı yiyen sert adama acılamaya çalışırım.

"Bugün plaja gidiyoruz," diye devam ediyorum. "Sadece gölgede oturup, içmemem gereken bir şeyler içip, kafamı dinlemek istiyorum. Belki orada bacaklarımı bronzlaştırırım ya da onun dikkatini çekmek için başka bir şey yaparım."

"Bana uyar." Jess, Kane'in duygularını incitmeye dayanamadığı için sandalyesini Kane'e yaklaştırır ve Ang, şort ve parmak arası terlikleriyle yemek odasına girdiğinde, Kane aptalca bir göz kırpar ve Jess'i kucağına çeker.

Kahvemi alıp Ang'in penisi hakkında konuşmamaya çalışıyorum.

"Günaydın." Yıpranmış bir romanı önümdeki masaya bırakır, çatal bıçaklar tıkkırdar, sonra son boş koltuğa oturur.

Kitabın kenarları yıpranmış ve yıpranmış, köşeleri o kadar kıvrılmış ki, içinden bazı kısımları okuyabiliyorum. Kitabın sırtı o kadar çatlamış ki, bu kitabın yaşadığı aşka gülümsüyorum.

Kitabı alıp ters çeviriyorum. "Bu ne?"

"Bir blok ötede ikinci el kitapçı var. Koşarken gördüm ve bugün sahilde otururken hoşuna gidebileceğini düşündüm. Sanırım bir adada inzivaya çekilmiş ve köpekleri eğiten bir kız hakkında."

"Kulağa mükemmel bir hayat gibi geliyor."

Yarısı boşalmış kahvemi alıp içiyor. "Ben de öyle düşünmüştüm. Ön yüzünde yazarın adı oldukça büyük yazılmış ve kitabın sırtı bayağı yıpranmış, bu da kitabın iyi bir yazar tarafından yazılmış iyi bir kitap olduğunu gösteriyor. Hoşuna gidebileceğini düşündüm."

"Beğeneceğim. Teşekkürler." Kitabı kucağıma koyup gülümsüyorum.
"Gerçekten teşekkürler." "Önemli değil. Sadece bir dolar ödediğim ve satan kadın

kristal dükkanındaki kadın gibi tuhaf değildi."

"Bugün ne yapıyorsunuz?" diye sordu Jess. "Bebekle birlikte pasta yapıp, kitap okuyup, içki içeceğiz. Ya siz?"

"Kokteyl içebilirim." Kane, Jess'in yanağına bir öpücük kondurur. "Ben de pasta yapıp içki içmekten mutlu olurum. Bana sörf yapmayı öğretir misin?"

"Tabii." Kollarını Kane'in boynuna doladı. "Sana öğretirim. Dalgaların seni devirdiğini izlemek eğlenceli olacak."

Gülüyorum ve neredeyse boşalmış kahve fincanımı geri alıyorum.

"Teşekkürler.

Bugün biraz yorgunum."

"Bütün gece film izleyerek uyanık kalma demiştim."

"Shadow'un iyi olduğunu bilmem gerekiyordu."

Ang o filmi daha önce izlediğimi biliyor. *Ben de* o filmi daha önce izlediğimi biliyorum. Ama dün gece olduğu gibi, ikimizin de flört eden aptallar gibi davranması eğlenceli.

"Shadow'un iyi olacağını biliyordun, Sassy'nin iyi olduğunu biliyordun, filmin nasıl bittiğini biliyordun. O filmi binlerce kez izledin zaten."

Gülüyorum ve kahvemi bitiriyorum. "Her neyse. Bir kız yatakta şarap içmek, çikolata yemek ve Disney filmleri izlemek istiyorsa, bu onun hakkıdır. Sen kimsin ki randevuya nefretini getiriyorsun?"

"Kimse, tabii ki." Neredeyse hiç dokunulmamış kahvaltımdan bir parça tost kapar ve kırıntılı bir gülümseme atar. "Bishop'un ödediği şarabı döktüm, buzdolabından daha fazla çikolata aldım ve sen sarhoşken horladığında şikayet etmedim." Başını kaldırır. "Burada kötü adam ben miyim?"

"HEY, ANG?" "*Onu delirtme*" operasyonu başladı. Çünkü haklı; içkimi o doldurdu, çikolatamı o verdi, dün gece saçlarımla oynadığını çok iyi biliyorum ve bu sabah ereksiyon olmuştu.

Benim için.

Aynı silah poligonunda ereksiyon olduğu gibi.

Saatlerdir gözlerine koyu renkli güneş gözlüğü takmış, şapkası da yüzünün geri kalanını gölgeliyor ve beni görmesini engelliyor.

Şezlongda uzanmış, elindeki dergiyi indirip bana dönüyor. "Evet?"

"Güneş kremini sürmeme yardım eder misin? Dönmek istiyorum ama sırtımı yakmak istemiyorum."

Girls Gone Wild Spring Break Playbook'tan çıkmış gibi, bir tüp güneş kremini kucağına atıyorum ve ona yardım etmesini zorluyorum. Benden hoşlandığını itiraf edene kadar başka seçeneği yok.

"Güneş kremini sürmemi ister misin?" Gergin bir şekilde yutkunduğunu *duyabiliyorum*. "Şey..." Etrafına bakıp Jess ve Kane'in suda olduğunu hatırladığında, derin bir nefes alır ve tüpü alır.

so long ago, I'd consider that a sigh of displeasure.
Hatta reddedilme. Ama şimdi bunu "Mahvoldum" diye bir iç çekiş olarak görüyorum.

Yarısı okunmuş kitabımı koltuğumun altına yere koyup ters çeviriyorum. Boğazının derinliklerinden, umarım kıcıma olan beğenisini ifade eden sesler çıkardığında, ellerimi yüzüme götürüp yavaşça döndüğünde gülümsüyorum.

Güneş gözlükleri her şeyi gizliyor. Gözlerini gizliyorlar ve genellikle onun ne düşündüğünü anlamam için bir pencere görevi görüyorlar, ama dudaklarının seğirmesi her şeyi anlatıyor.

Gömleksiz, kalçalarına oturan turuncu ve siyah bir şort giyiyor ve V şeklinde pantolonunun içine giren güzel bir çıkıntı gösteriyor - yaz aylarında yıllar boyunca en az birkaç kez hayran olduğum bir V. Derisi çoğunlukla mürekkepsiz, Kane'in boğazına kadar kaplayan dövmelerle tam bir tezat oluşturuyor, ama şişkin kolları benim için yeterince dikkat dağıtıcı.

Göğsü geniş.

Karnı karın kaslarıyla kaplı. Eğer dövmeleri olsaydı, alev alabilirdim.

"Ang?" Gözleri şaşkınlıkla yukarı doğru fırladığında gülümsememi saklıyorum. Tamamen kıcıımı inceliyordu. "Güneş kremi mi?"

"Evet." Kapağı açıp beyaz sıvıyı avucuna sıkıyor.

On beş yaşındaki ben, o sıkmanın ardındaki imayı duyunca kıkırdayacaktı, ama yetişkin ben sadece içimden kıkırdıyorum, çünkü olgunum ve onun işkencesinden hiç zevk almıyorum.

Omurgasını düzelterek koltuklarımızın arasına diz çöküp, bana doğru eğilir ve gergin kaslarıma güçlü elleriyle masaj yapar, ben de inlerim.

Soğuk sıvı, sıcak tenimde gerçekten hoş bir his yaratıyor, bu yüzden inlemem sahte değil, ama kesinlikle ek bonuslar da var; örneğin, yanımda neredeyse kıvrınması gibi. Ya da şortunun hareket etmesi gibi – bu yumuşak esinti olabilir, ya da başka bir şey olabilir.

Elleri kaburgalarım boyunca kayıyor, parmak uçları bikiniyi tutan ipi okşuyor. "Kitabını beğendin mi?"

"Evet. Çok güzel. Okudun mu?" "Hayır."

"Tanıtım yazısını okudun mu?"

"Hayır, romantik kitaplar bölümünde buldum, ismini gördüm, kapağını gördüm ve şansımı denedim. İyi mi?"

"Evet. Ana karakter Loren, korktuğu için adasında saklanıyor."

"Öyle mi?" Başparmakları gergin kaslarımda sihirli bir etki yaratıyor. İki kalp atışı içinde güneş kremi sürmekten masaja geçtik. "Neden korkuyor?"

"Şey... Memleketinde, nereden gelirse gelsin, ailesinden alınmış ve incitilmiş. Tecavüze uğramış ve kesilmiş, adam onu öldürecekken kaçmış."

"Siktir, Laine." Beni kaldırıp yarı ters çevirirken, yatıştırıcı masajım sert ellere dönüşüyor. "Tanrım, bunu bilmiyordum. O konuda bir kitap almak istememiştim. Romantik kitaplar bölümündeydi, öpüşme falan hakkında bir kitap olduğunu düşündüm."

Gülüyorum ve onun kollarından kurtuluyorum, bana dokunmasını istemediğim için değil, masajın dokunuşunu daha fazla istediğim için. "Sorun değil." Geriye uzanıp bikini askımın ucunu çekerim. "Bronzluk izleri istemiyorum. Devam et, ben de sana kitabı anlatmaya devam edeyim." Tereddütlü elleri cildime geri döner dönmez, derin bir nefes alıp gülümsememi saklarım. "Kitapta şöyle; kız incinmiş, bu yüzden yepyeni bir kasabaya kaçmış. Hatta bir adaya. Arabayla dolaşabilirsin..."

adada, ama girip çıkmak için feribotla gidip gelmen gerekiyor." O, koltuğumun kenarına oturup güçlü elleriyle işe koyulduğunda, neredeyse mırıldanıyorum. "Esasen, kendini inzivaya çekip köpekleri eğitmeye başladı. Ama sonra Adrian adında bir adam ortaya çıktı ve o..."

"Öpmeye mi başladı?"

Onun yetenekli ellerinin altında rahatlıyorum ve inlememi bir kıkırdama ile değiştiriyorum. "Hemen değil. O korkuyor. Dürüst olmak gerekirse, çok korkuyor, çünkü o kötü adam hala serbest ve onu bulacağından korkuyor. Ama yeni adam biraz çekici. Çok gülümsüyor."

Arkamdan bakıp onun sırtışını görüyorum. "Öyle mi?"

"Mmm. Sürekli gülümsemesi onu rahatlatıyor ve adam onun geçmişini bilmiyor. Onun için, kız sadece gülümsemeyi sevdiği bir kız ve bilmediği için ona karşı çok nazik davranmıyor. Bu da kız için hem heyecan verici hem de korkutucu."

"Onlar..." Güçlü parmakları omurgam boyunca hareket ediyor. "Nazik değil de ne demek?"

"Mesela, kız ona adasından defolmasını söylüyor, ama o gitmek yerine onu duvara dayayıp, ona dokunmasını tercih ettiğini itiraf etmesini istiyor."

"Kız korkmuyor mu?" Elleri titriyor. "Bir kız böyle incitildiğinde, köşeye sıkıştırılmaktan korkmaz mı?"

"Hayır. Çoğunlukla, o da ondan hoşlandığını itiraf etmek için fazla gururludur. Bu yüzden duygularını itiraf etmek yerine, ona bağırır, küfür eder."

"Onu kaykayla mı vurur?"

Gülmekten vücudum titriyor. "O bir kaykaycı değil, ama ona eşdeğer bir şey yapıyor; devasa Rottweiler köpeğini havlatıp ısırmaya zorluyor."

"Bu kaykaydan daha kötü bir şey."

O, başparmaklarını belimin alt kısmına bastırdığında inlerim. "Öyle. Dev köpekler beni çok korkutuyor. Ama neyse, bu onların oynadığı bir oyun; flört etmek de bir oyun, değil mi? İlk günler sadece zeka savaşıdır; kim daha komik, daha akıllı, daha küstah olabilir diye bir yarışmadır. Ama ikisi de havalı ve küfürbaz pislikler olmadıkları sürece, ikisi de kazanır."

"Laine..."

Ben kendimi yansıtıyorum. Durmam lazım. "O onu korkutmuyor, Ang... senin kastettiğin şekilde değil. Yarı yola geldim ve bence yakında pes edecekler."

Kulağımın dibindeki boğuk sesi, ayak parmaklarıma kadar tüylerimi diken diken ediyor. "Nasıl anladın? Pes etmeye yakın olduklarını nereden biliyorsun?"

"Şey..." Aniden kuruyan boğazımı nemlendirmek için yutkunuyorum. "Köpeğini geri çağırdı. Ona geri çekilmesini söyledi."

"Köpeği mi?"

"Evet. Her seferinde o eve geldiğinde, kız köpeği dışarı çıkarıyor, bu da ona geri çekilmesini istediğini açıkça gösteriyor. Ama şimdi köpeği geri tuttu, bu yüzden bahse girerim şimdi içeri koşup onu bir tarla gibi sürerek geçecek."

"Onu bir... sürmek..." O arkasına yaslanıp başını salladığında kıkırdamamı bastırıyorum. "Onu bir tarla gibi sürmek mi? Ne diyorsun sen, Laine?" Eğilip güneş kremiyle kayganlaşmış eliyle yıpranmış kitabı kapıyor ve arka kapağını incelemek için çeviriyor. "Ne tür kitaplar okuyorsun? Sadece öpüşme olduğunu sanıyordum?"

Dönüp kitabımı kapıyorum ve gevşek bikini üstüm kayınca, çocukların kazara göğüslerimi görmemesi için kolumu göğsüme kapatıyorum. "Bu kitaplarda her şey var, Ang. Son sayfaya gelene kadar onu becerecek. İzle de gör."

"Topallayana kadar mı?" Güneş gözlüklerini çıkarıp kitabı geri çekiyor. "Ne oluyor lan? Erkekler bu saçmalığa nasıl ayak uydurabilir ki?"

"Yapamazlar. Bu yüzden yüz yıl önce kitapları yasaklamaya çalıştılar. Erkekler okuyan kadınlardan korkmalı, çünkü onlar tüm iyi hamleleri bilir ve erkekler bu beklentileri karşılayamazsa, kadınlar bunu öğretmekten çekinmezler."

"Olmaz!" Kitabı Jess'in boş koltuğuna fırlatır.

Öne atılarak kitabı yakalamaya çalışırım, ama iki güçlü el belime yapışır, beni sırt üstü yere yatırır, kolum göğüslerimi kapatır ve nefesim ciğerlerimde donar. Gümüş rengi gözleri beni sabitlerken kıvranırim ve dudaklarını yaladığında gözlerim bu harekete kayar.

"Umm..." *Öp beni! Öpme beni. Bir şey yap!*

"Güneş kremin bitti."

"Teşekkürler..."

"Üstünü bağlamana yardım edeyim mi?"

"Ah..."

Cevabımı beklemeden, beni ters çevirip gevşek kayışları bağlamaya başladı.

Birkaç dakika önce, on parmağı ve iki avucuyla masaj yapıyordu ve ben iyiydi, ama şimdi, tek parmağını omurgam boyunca kaydırıyor, tüy kadar yumuşak ve sadece bir saniye, ve ben karıncalanan bir karmaşa haline geliyorum.

"Bitti."

"Teşekkürler."

Soğuk bir esinti bacağıma çarparak beni gerçeğe geri döndürür. Bir dakika önce Ang'in oturduğu yer şimdi boştur ve arkamı döndüğümde, sıcak kumların üzerinde yürürken geniş sırtındaki kasların dalgalandığını görürüm. Şapkası başında, güçlü uyluklarını saran boardshort'uyla, suyun kenarına doğru yürür.

Tam olarak ne beklediğimi bilmiyorum – belki sadece ayak parmaklarını suya sokacak, belki Jess seslendi ve ben duymadım – ama Ang durmadan, su dizlerine, sonra beline kadar gelene kadar ilerliyor.

Jess ve Kane şakalaşmayı bırakıp onun omuzlarına kadar suya girmesini izlerler, sonra arkasına bakmadan su altında kaybolur ve bir daha ortaya çıkmaz.

Şezlonguma geri uzanıp başarısızlığımdan dolayı inlerim, ama rüzgar ve dalgalar Kane'in alaycı kahkahasını bastırmaya yetmez.

ANGELO

ESKİYİ SİL

" Benimki solda."

Başımı sallarım. "Benimki
sağda." "Benimkine bakma."

Birayı kaldırıp bir yudum alıyorum. "Sen de benimkine
bakmayacaksın."

Güneş batmış, lüks otelimizden yüz metre kadar uzaktaki ıssız
kumsalda Kane ve ben kumların üzerinde sandalyelerde uzanmış, Jess ve
Laine ise kendi başlarına kurdukları bir ateşin etrafında dans ediyorlar.

Büyük ateşin ısısı ayak parmaklarımı ısıtıyor, ama geri çekilmiyorum ve
görünüşe göre Kane de çekilmiyor.

"Benimki siyah beyaz."

"Uh-huh." Karanlık, ama dikkatli gözlerimi ortaya çıkarmak için şapkamı
çıkarmamın imkanı yok.

Laine, bebek pembesi renkli bir string bikiniyle kıkırdıyor. Yaklaşık
sekiz saat önce bağlamasına yardım ettiğim ve onun vücudundan
hemen çıkarmak istediğim bir string bikini.

Bir erkek ancak bu kadar direnebilir ve ben sınırimi aştım.

Şapka kafamda kalıyor.

"Benimki pembe."

Kane kızları izlerken aptalca sırıtıyor. Onların aptallıklarından zevk
alıyor, ama o kadar çok ten gösteriyorlar ki, bir yandan gözlerimi oyup
çıkarmak istiyorum, bir yandan da Laine'i alıp reddedilmenin olmadığı,
korkuların aramıza giremeyeceği bir yere götürmek istiyorum.

Eşleşen sarı saçları rüzgarda dalgalanıyor ve çıplak sırtlarını gıdıklıyor.
Dans ederken kollarını kaldırıyorlar ve Jess, göğsümdeki korkuyu hiç
hissetmeden Laine'e saldırdığında

Laine'e saldırdığında, benim göğsümde hissettiğim korkuyu hiç hissetmeden, bronzlaşmış bacakları kumda yuvarlanıyor ve tekrar oturup kumları tükürüyorlar.

"O aslında senin değil," Kane bira bardağının kenarından alaycı bir şekilde söylüyor. "Başka biri yapmadan önce harekete geçsen iyi olur. Son bir saat içinde kaç kişi bu partiyi bozmaya çalıştı biliyor musun? Kendilerini büyük ve kötü sanıp güzel kızlara yaklaştırmaya çalıştılar. Şapkanı çıkar, Alesi. Gözlerini kapatırsan, gözlerindeki cinayet arzusunu göremezler."

"Hayır. Kimse sırayı bozamaz." Laine'in son bir günde dudak okuma öğrenip sırrımı çözebileceğinden endişelenmişçesine, bira bardağımın arkasından konuşuyorum. "Geçen sefer dersimi aldım, bundan sonra ona yakın olacağım. Kapısında bekleyen kurt olmayacağımı söyledim, ama geri adım atamam. Kapıyı çalmayacağım, ama yemin ederim, o dışarı çıktığı anda atlayacağım."

"Nihayet," diye homurdanır. "Buraya gelmek sonsuza kadar sürdü sanki. Annen seni günde yetmiş kez kafana vuruyor mu? Çünkü yemin ederim, bir tembel hayvan bile senden daha hızlı hareket ediyor."

Kolumu sallayıp göğsüne vuruyorum. "Annem hakkında konuşma, Bish. Yapma bunu. O sınırı aşma."

"Sadece söylüyorum! Arkadaşlık bölgesinde olmanın suçlusu sensin. O bu seyahate kafasını boşaltmak ve biraz eğlenmek için çıktı. *Biriyle* eğlenecek, o yüzden o kişi sen olsan iyi olur, Alesi, yoksa kenarda oturup başka bir erkeğin harekete geçmesini izleyebilirsin. Seçim senin, ama geçen sefer erkek gibi davranmayı unuttuğunda ne olduğunu unutma." Ateşi geçip kızları izliyor. "Sonunda onu neredeyse öldüren iki yıllık bir ilişkiye girdi. Bu gezegende ona senin gibi bakacak tek bir erkek var, geri kalanlar sadece sevişmek istiyor. Hala paylaşmak istiyor musun?" Kaşlarını kaldırıyor. "Çünkü eğer öyleyse, sen erkek değilsin, sen lanet olası bir korkaksın ve ben zayıf pisliklerle arkadaşlık etmem. Cesaretini topla ya da evine git."

"Anladım, Bish. Artık çekilmen gerek."

"Psht" sesi çıkarır, ama vazgeçer. "Ne güzel bir manzara, değil mi?" Jess koşarken dudakları seğirir, sonra Laine ayağa fırlayıp kız kardeşine saldırır.

Çığlık çığlığa kahkahalar, yüz mil çapındaki her erkeği çeken bir siren sesi gibidir ve martılar gibi, ne lezzetli bir lokma olduğunu görmek için yaklaşırlar, ama alevlerin arkasında beni ve Kane'i gördüklerinde, geri çekilir ve dağılıp giderler.

"Benimki pembe. Bakma. Karıştırma."

O alaycı bir şekilde güler. "Benimki siyah beyaz. Senin yok, o yüzden çeneni kapa."

"Çocuklar bugün aradı."

Birasını bitirip sandalyesinin yanındaki kuma atar. "Hangi adamlar? Ne istiyorlar?"

"Adamlar. Kardeşlerim. En iyi arkadaşlarım."

"Öyle mi?" Gözleri benimkilere doğru döner. "Ne istiyorlardı?"

"Ne haltlar döndüğünü ve neden Jess ve o serseriyle ikili randevuya çıktığımı bilmek istediler. Bu adamlar hayatım boyunca benim kardeşlerim oldular, bu da Jess ve Laine'i benim küçük kız kardeşlerim yapar. Şimdi onlardan biriyle aynı yatağı paylaşıyorum ve diğerinin benim odamla senin odanı ayıran duvarda sevişmesini dinliyorum."

Sesimdeki acıyı duyunca dudakları seğirdi.

"Bu yıl tüm dünyam altüst oldu Bish, bu yüzden biraz kafalarının karışık olmasını onlara suçlayamam."

"Tamam..." Umursamazca omuz silkiyor ve aramızdaki soğutucuya uzanıyor. "Siktir et onları. Kızlar yetişkin kadınlar ve o pisliklerin söz hakkı yok."

"Bish..." Kafamı sallıyorum. "O kadar kolay değil."

O alaycı bir şekilde gülüyor. "Benim hayatımı yaşarsan, ölür ve tekrar geri dönersen, tüm bu oyunların zamanına değmediğini anlarsın. Onları ve *'ben daha büyük ve daha kötüyüm'* saçmalıklarını siktir et. Ben hayatımı yaşamakla ve kızıma bakmakla meşgulüm. Onları ağabeylik görevlerinden kurtardım, artık siktirip gidip birbirlerinin sikini yalayabilirler, umurumda değil."

"Dostum..." Yüzümü elime sürerken şapkamı geriye doğru itiyorum.

"Dünyayı kendi gözünle gördüğünü biliyorum ve senin gibi bir hayat yaşamış bir adamın değişmeye pek niyeti yoktur, ama Jess aileye bağlı bir kız. Sırf onu kendine saklamak istediğin için ailesini uzaklaştırmaya izin vermez. Graham bunu zaten denedi,

hatırladın mı? Bunun ikinci kez olacağını düşünerek naif davranma."

Kızlar, ılık atarak kumda yuvarlanırken, bakışlarımızı tekrar onlara çeviririz. "Yani tatildeyken onunla evlenmek mi diyorsun...?"

Gölüyorum. "İyi bir fikir değil. Kardeşi onu sana götürsün. Böylesi daha iyi."

"Onaylayacak mı?" Bana dönüyor. "Onaylayacak mı? Bu onun için önemli ve onun için önemli olan her şey benim için de önemli."

"Edecek." Kızlar kıkırdayarak bize doğru yaklaşırken, biramı kaldırıp son damlalarını içiyorum. "Zaten ediyor. Bu sabah bana sana güvenilip güvenilemeyeceğini sordu. Luc bana güveniyor, ben de evet dedim, şimdi yeni bir en iyi arkadaşın var." Beş metre ötede, Laine'in utangaç gözleri kirpiklerinin altından benimkilere bakıyor. "Bana da evet dedi."

"Sen mi? Olamaz?"

"Evet. Eğer bir adım atmaya karar verirsem, onun onayı olduğunu söyledi."

Jess bize ulaşmadan Kane ayağa kalkar ve geriye doğru yürür. "Gece daha genç, Ang, ve izin aldın. Bunu yine mahvetme. Jessie..." Kane onu belinden yakalar ve geriye doğru eğirir. "Gel benimle yüz, güzelim."

Laine, Kane'in az önce oturduğu koltuğa oturur, ciğerlerini hava ile doldurur, kız kardeşini izler ve elini saçlarına geçirerek kumları temizler. "Eğleniyor musun?"

Boş bira şişesini kuma bırakıp, soğutucuda ona bir şeyler arıyorum. "Öyleyim. Gazoz ister misin? Bira?"

"İkisi de istemem, ama teşekkürler." Dizlerini kucaklayabilecek kadar bacaklarını yukarı çekiyor.

Üzerinde bikini parçalarından başka bir şey yok, bu yüzden bacakları kıkına kadar çıplak ve ateş ona yansıdığında gövdesi ve kolları tonlu hatlarını ortaya çıkarıyor.

"Üşüdün mü?" Kaşlarımı çatarak etrafımıza bakıyorum, ama kapüşonlu sweatshirt getirmedim. Battaniyemiz yok. Ateşten başka hiçbir şeyimiz yok.

Boğazının derinliklerinden hoş bir ses çıkarır ve koltuğa daha da gömölür. "Üşümüyorum. Saat geç oldu, hava karardı ve esinti hoş. Ateş çok sıcak. Üşümüyorum ama sarılmak için uygun bir hava, sence de öyle değil mi?"

Mmm.

"Graham'ın sırf sarılmak için bana en son ne zaman sarıldığını hatırlamıyorum."

"Laine..."

"Sorun değil." Aramızdaki mesafeyi aşarak koluma hafifçe vurdu. "Onun adını hiç söylemezsem, sanki o hiç yokmuş gibi davranırsam, ona güç vermiş olurum. Ama kendimi zorlayıp adını söylersem, kendimi cesur olmaya zorlarsam, teorik olarak her söylediğimde acısı azalır." Gülümsedi. "Voldemort gibi."

"İşe yarıyor mu?"

O düşünceli bir şekilde başını sallar. "Öyle. Artık o kadar korkmuyorum. O sadece bir adam, bir pislik. O bir zorba ve kalbinde çok mutsuz olmalı, çünkü mutlu insanlar onun yaptıklarını yapmazlar. Mutlu insanlar çevrelerindeki insanların da mutlu olmasını isterler." Sadece başını çevirerek gözlerimi karşıladı. "Onun mutsuz bir korkak olduğunu ve benim gerçekten iyi bir hayatım olduğunu fark ettim. Ailem, arkadaşlarım, yeniden inşa etmeme yardım ettiğim güzel bir arabam, plaj tatilim ve bazen beni içkiye sürükleyen psikopat çocuklar olmasına rağmen gerçekten sevdiğim bir işim var. Graham için gerçekte ne hissettiğimi biliyor musun?"

Bilmek ister miyim? "Ne?"

"Onun için üzülüyorum, çünkü hayatı gerçekten berbat olmalı." Omuzlarını silkiyor. "Her neyse, sadece düşünüyordum da, bugün sarılmak için uygun bir hava var gibi. Graham ve ben birbirimizi rahatlatmak için hiç sarıldık mı, hatırlamıyorum. En azından, ilk zamanlarda, çıkma aşamasında değil. Luc ve diğerlerine de uzun zamandır yaklaşmıyorum. Jess bana çok sarılır, ama bu farklı, anlarsın ya? O sıska ve kıkır kıkır bir kız, iri, güçlü bir erkeğin yaptığı gibi değil."

Kaşlarımı çattım. "Bir erkeğin sana sarılmasını mı istiyorsun? Kardeşin değil, gerçek bir erkek mi?"

O kıkırdar. "Gerçek bir erkek. Kaç tane sahte erkek tanıyorsun?"

Sahile bir göz atıyorum ve erkek martıları görüyorum. "Etrafta bir sürü var, Laine. Nereye gidersen git dikkat çekiyorsun, bu yüzden genellikle seni izleyen erkekleri bulmak oldukça kolay."

Gülümser. "Sanırım bu bir iltifattı, teşekkürler."

Kıkırdayarak çenemi göğsüme indirip şapkamı yeniden takıyorum. "Sen sıradan değilsin. Standart ya da sıkıcı değilsin. Nereye gidersen git, erkekler seni izliyor. Club 188'de seni ve kızları izlediğim yılları unutuyorsun. Selam vermek isteyen erkeklerin grubuna gönderdiği milyarlarca içkiyi fark etmediğimi mi sanıyorsun?"

O sıırttı. "Yetişkin hayatım boyunca, sanırım sadece birkaç içki satın aldım."

Kafamı sallayıp, midemdeki sıkışmayı görmezden gelmeye çalışıyorum. "Dördünüz de, dans ediyorsunuz, giyiniyorsunuz, gülüyorsunuz... Ben sahnede sıkışıp kalmıştım, Luc da çalmakla meşguldü, ama içkiler getirildiğinde neredeyse sinir krizi geçirecekti."

"Kulüpte bir kör nokta bulduk." Gülümsayarak bana bakar. "Sizin bizi izlediğinizi biliyorduk, o yüzden o kulübü keşfettik ve sizin izlemediğiniz bir kör nokta bulduk, böylece dans edip içebildik."

"Ben her zaman görebiliyordum." İtirafıma kaşlarını çatı. "Sahnenin kenarındaydım ve siz kızlar hareket ettiğinizde tek yapmam gereken boynumu eğmektir. Britt'in Jack ile tanıştığı geceyi gördüm."

O gülümser. "Öyle mi? O gece onunla yukarı çıktı."

"Mmhmm." Onların seks hayatlarını tartışmakla ilgilenmiyorum. "Onu gördüm. Onu gördüm. Size doğru yürüdüğünde kim olduğunu anladım. Ama Britt'e odaklandığını ve diğerlerine değil, bunun olmasına izin vermenin sorun olmayacağını düşündüm."

Kıkırdayınca sarı saçları yüzüne düşer. "Çok merhametli davranmışsın." Bacaklarını ovmayı bırakan Laine, koltuğundan kalkar ve bana bakar. "Sakıncası var mı?"

"Ne..." Boğazımda bir yumru oluşur, onu yutmak için zorla yutarım. "Ne sakıncası var?"

Cevap vermek yerine, sandalyeme çıkıp yanımla kol dayama yeri arasındaki boşluğa oturdu. Pürüzsüz sırtı göğsüme değdiğinde ve uzun bacakları benimkilerle birlikte kayarken, ateşli sıcak teni benimkine dokundu.

"Sana zaten söyledim; sarılmak için uygun bir hava ve ben orada gerçekten çok yalnızdım." Bana sokulup kolumu tuttu ve kalçalarının üzerine çekene kadar çekip durdu, ta ki sandalyede neredeyse kaşık pozisyonuna gelene kadar. "Bu sorun olmaz, değil mi?"

Neredeyse bir haftadır aynı yatağı paylaşıyoruz. Jess ve ben sürekli kaşık pozisyonundayız."

"Şey..."

"Jess'e sarılmasını isteyebilirim sanırım. Ama Jess nereye giderse Kane de oraya gider. O zaman Kane de sarılmak isteyecektir."

"Hayır, ben hallederim." Onu baştan aşağıya kadar bana doğru çekiyorum. Burnumu saçlarına gömüyorum, elimi kalçasının altına sokuyorum ve bacaklarını benimkilerle doladığında onu durdurmak için hiçbir şey yapmıyorum. Sadece iç çekiyorum, çünkü bana ne yaptığının farkında değil. "Daha iyi mi?"

"Mmhmm." Tırnağını ön kolumda gezdirip derimde desenler çiziyor. "Çok daha iyi. Kane'le de sarılmak istemedim, teşekkürler."

Beni öldürecek. Bunun lanet olası sahilde sarılan bir çift kardeş olmadığını bilmiyor. Bu, bir kadına umutsuzca aşık bir adam ve o her hareket ettiğinde, kanımın penisimden *uzaklaşması* için sayımı bir milyondan yeniden başlatmam gerekiyor.

"Ang?"

Dokuz yüz doksan dokuz bin dokuz yüz doksan dokuz.

Dokuz yüz doksan dokuz bin dokuz yüz doksan sekiz.

Laine koluma dokunur. "Ang?"

"Mmm?"

Dokuz yüz doksan dokuz bin dokuz yüz doksan yedi.

"Eğer sen her şeyi her şeyi o sen görmüş görmüş Graham'ın bana yaklaştığını görmüş olmalısın."

Artık saymama gerek yok. "Evet, gördüm. O iğrenç pislik, alnının ortasına bir kurşun hak ediyor."

Kız kıkırdar. "Tanrım, gerçekte ne hissettiğini söyle bana."

"Az önce söyledim. Senin grubuna geldiğini gördüm. Seni ve Jess'i gördü ve ikinizi birden elde etmenin büyük bir ödül olduğunu düşündü."

Yumuşak bir şekilde iç çeken, sessizce kıkırdayan kız kollarımda taşa dönüştüğünde, hatamı anladım.

Laine sandalyede dönerek bana bakar, ama yer o kadar dar ki burnu benimkinden sadece beş santim uzaktadır. "Onun ne düşündüğünü nereden biliyorsun? Ang?" Onun bakışlarından kaçındığımda, kız kardeşi Kane'e sık sık yaptığı şeyi yapar; yüzümü tutar ve gözlerimi tekrar kendininkine çevirir. "Onun ne düşündüğünü nereden biliyorsun?"

Ona söyle ve kahramanı ol?

Kendime saklayıp, ona yeni kabuslar yaşatmayayım mı?

"Tahmin ediyorum. Çoğu erkek ikinizi gördüğünde böyle düşünüyor."

Gözleri kısıılır. "Yani sadece ikili paket halindeysen değerli miyim?"

"Hayır." Başımı geriye yaslayıp gözlerimi kapattım, çünkü o kadar yakındı ki, gerçeği söyleseydim onun kahramanı olabilirdim.

"Çünkü ikisini de istedim," dedi Graham. "Bir koleksiyon gibi."

"Sen ve Jess tamamen farklı iki insansınız ve doğru erkek ikinizi de istemez. İkinizi de sevecek, çünkü çok yakınızdır ve bu önemlidir, ama ikinizle de yatmak istemeyecektir. Tıpkı Kane'in seni sevdiği gibi, ama o Jess'e aşık."

"Peki ya sen?"

Gözlerimi açtım ve onun okyanus mavisi gözlerine baktım. "Bana ne olacak?" "Aşık olduğun biri var mı? Yaşlanıyorsun..." "Hey, dur bakalım. Kaba olmana gerek yok."

Kıkırdayarak, gerginliği yavaşça vücudundan kaybolur. "Üzgünüm. Demek istediğim... tüm arkadaşların bebekleri ve kızlarıyla yerleşik bir hayat sürüyorlar, ama sen, ben bebek bakıcısı olmadan seyahat edemeyen bir ezik olduğum için bir yol gezisine eşlik ediyorsun."

"Sen ezik değilsin." Bir şekilde, elim onun çıplak kalçasına konuyor ve başparmağım kemiği okşuyor. Birbirimize çok yakınız.

Eğer sadece iki santim öne eğilseydim...

"Neden hala bir kız bulamadın, Ang?"

"Ben sadece..." Omuz silkiyorum. "Sıramı bekliyorum." "Ne için sıranı bekliyorsun?" diye fısıldıyor. "Beni görecektir doğru kızı."

Bir dakika boyunca sessizlik hakim olur. Garip bir durum değil – *umarım Laine'in kafasında da garip gelmiyordur* – sadece düşünceli bir durum. Sanki beni görüyor gibi. Sonunda beni görüyor gibi.

Tüm hayallerim sonunda gerçek olabilir mi? Dışarı çıkacak mı?

"Şu anda senden bir şey istesem... beni yargılamaz mısın?" Sözleri fısıltıdan ibaret. "Panik yapma, yargılama, başkalarının ne düşüneceğini dert etme. Bu sadece ikimizin arasında kalabilir, bir arkadaşın diğerine yaptığı bir iyilik gibi."

Arkadaşlar. "Şey..." Elimin onun kalçasını okşadığına ya da kalbimin göğsümde nasıl çarptığına dikkat etmiyorum. Nabzının boğazında nasıl attığına ya da ayağının bacağımda nasıl kaydığına dikkat etmiyorum. "Tabii. Belki. Neye ihtiyacın var?"

"Yeniden yapmak istiyorum." "Ne... neyi?"

Gözlerimden kaçarken kirpikleri yanaklarının üst kısmına değiyor. "Bildiklerimi değiştirmek istiyorum. Beni öpen son adam hala rüyalarımda bana acı veriyor. Onun o tahtı hak ettiğini düşünmüyorum, anlıyor musun? Beni öpen son adamın korkunç bir insan olması hoşuma gitmiyor ve ben de o unvanı elinde tutmasına izin vermeyecek kadar inatçıyım."

"Laine..."

"Sen iyi bir adamsın." Gözlerime bakıyor. "Gerçekten, gerçekten iyi bir adamsın. İnsanlara iyi davranıyorsun, tanımadığın insanları koruyorsun ve dünyadaki en iyi arkadaşlarımdan birisin."

Yine arkadaşlar. "Tamam..."

Sesi titriyor. "Beni öper *misin?*" Sessizce bakarken – çünkü kalbim *evet, lütfen diye* bağılıyor! Ama beynim tüm dur işaretlerini çıkarıp bunun bir tuzak olduğunu söylüyor – o aceleyle devam ediyor. "Garip olmak zorunda değil. Tatilimizi mahvetmek ya da aramızdaki ilişkiyi garip hale getirmek zorunda değil. Bu sadece sembolik bir şey, *onu* uzaklaştırmanın bir yolu. Bana bu konuda yardım edebilirsin ve sen çok iyi bir adam olduğun için, daha iyi birini düşünemiyorum..."

Tanrım. Siktir. Siktir. Öldür beni şimdi.

"Laine..." Gözleri duygu dolu bir şekilde parlıyor. "Lütfen?"

"Yarın pişman olacak mısın?" Elimi kaburgalarına kaydırıyorum. "Senin için her şeyi yaparım, ama seni riske atmam."

"Pişman olmayacağım." Aramızdaki mesafeyi kapatarak, gözlerimin içine bakarak, bana başka seçenek bırakmıyor.

Titrek dudaklarını benim dudaklarıma bastırıyor ve vücudumu ateşe veriyor. Yıllarca süren özlem. Gecelerce süren dilekler. Şimdi kucağımda oturuyor ve geçmişini silip benimle değiştirmek istiyor.

Arkadaşlar. Sadece arkadaşlar!

Yine de, dudaklarını dudaklarımla buluşturup ona gerçek bir beyefendinin bir kadını nasıl öpmesi gerektiğini gösteriyorum. Ona şefkat gösteriyorum. Ona değer verilmek, önemsenmek nasıl bir his olduğunu gösteriyorum. Ve tüm bunları bize verdiği tek dakikada yapıyorum, böylece o ağızma iç çekince, kalbim son kez atıyor ve her şeyin bittiğini ilan ediyor.

Arkadaşıma o kadar aşığım ki, canım acıyor.

Utangaç bir gülümsemeyle geri çekilirken, yanakları kızarır ve onu daha da güzel yapar. "Teşekkürler."

"Şey..." Hala dilimde, dudaklarımda, ruhumda onun tadı var. "Rica ederim. Umarım yardımcı olabilmişimdir."

Kıkırdayarak yüzünü göğsüme gömüyor ve başını sallıyor. "Yardım yardımcı oldun."

LAİNE

Hadi dışarı çıkalım

Ertesi akşam, yine sahilde oturup rahatlatıcı bir gün geçirdikten ve Ang'in gözleri sık sık benimkilere rastladığında tamamen soğukkanlı ve etkilenmemiş gibi davrandıktan sonra, banyo aynasında son bir kat maskara sürdüm ve Jessie içeri girip popomu tokatladığında sırıttım.

"Çok güzelsin, bebeğim."

"Teşekkürler." Onun yansımasını inceledim ve uyluklarını sergileyen minik kot şortunu ve döndüğünde boynunun arkasındaki ince askıdan şortunun beline kadar sırtının tamamını sergileyen sevimli üstünü inceledim. "Üstünü çok beğendim."

Gülümser ve saçlarını yarısı yukarı yarısı aşağı olacak şekilde toplar. "Tabii ki beğenirsin. O senin."

Gülüyorum ve maskaramı sürmeye devam ediyorum. "Psikolojik istismar öncesi Laine döneminden kalma. Çok eski moda."

"Elbiseni beğendim." Parmağını omzumun üzerinden kaydırıyor. "Bunu sadece onun için seçtiğini biliyorum."

Gülümsüyorum. "Yemin ederim, eğer fark etmezse, onu havluyla boğazlayacağım. Yıllarca onun söylediklerine dikkat ettikten sonra bu elbiseyi aldım; en sevdiği renkler, en sevdiği kesim, en sevdiği topuklu ayakkabılar ve saçlar. Bu kıyafet, sadece onun için yapılan on yıllık pazar araştırmasının sonucu. Eğer bana güzel olduğumu söylemezse, onu bıçaklarım. Zaten kör bir adam istemiyorum. O, burnunun dibinde olmasına rağmen uzaktan kumandayı bulmamı isteyen erkek arkadaşım olacak."

"Kimsenin buna vakti yok."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Aynen öyle."

Jess aynaya doğru eğilir ve dişlerini kontrol etmek için gülümser. Parmağını alt dudağının altına hızlıca kaydırır ve döner. "Gidelim."

Elimi tutarak beni uzaklaştırır ve maskara fırçamı tezgahın üzerine düşürürüm. Beni lüks süite çeker, cep telefonunu ve küçük çantasını kapar, sonra endişem beni yakalamaya başlayıp direnmeye başladığımda öfkeyle kapıya doğru yürür.

"Hayır. Gidiyoruz, bebeğim. Bunu uzun zamandır bekliyorduk." Çantamı kapar ve beklenmedik ağırlığı görünce kaşlarını çatır. Çantayı kollarıma atar, kapıyı açar ve beni koridora fırlatır. "Dışarı çıkmalıyız." Elimini bırakmaz ve beni koridorun sonundaki asansöre götürür ve doğrudan içeri girer.

Lobi düğmesine bastığında ona dönüyorum. "Çocuklar nerede?"

"Bir dakika içinde gelirler. Kane'e önce seninle vakit geçirmek istediğimi söyledim. Berbat bir abla oldum, bu yüzden önce baş başa vakit geçirmemiz gerekiyordu."

"Bunu pek iyi karşıladığını sanmıyorum."

O burun kıvrır. "Kane nadiren bir şeyi iyi karşılar."

Asansör alt katta durduğunda, elimi bırakmayı reddederek beni döner kapılara doğru sürükleyip sokağa çıkar. Yumuşak okyanus esintisi anında saçlarımızı geriye doğru savurur, ama yaz olduğu ve saat daha akşam sekiz olduğu için güneş hala batmamış ve rahatsız edici derecede sıcaktır.

"Bağlanma sorunları var," diye gülümseyerek devam ediyor. "Ama bu hoş olmayan bir şey değil. Onun bu yönünü seviyorum." Bana dönüp inci gibi beyaz dişlerini gösteren bir gülümsemeyle devam ediyor. "Her zaman sarılmak ister ve *en iyi* kucaklamaları o yapar. Sevgisini göstermeyi sever ve alnıma bir öpücük kondurduğunda..."

Gözlerimi deviriyorum. "Keser misin?"

Kıkırdar. "Üzgünüm. Ailede benimle ilgili dedikodular olduğunu biliyorum. Bilmiyorum, özellikle seninle olanlardan sonra, mutlu olduğumu bilmen benim için önemli."

"Biliyorum." Elini sıkıyorum. "Herkes biliyor. Mutluluğu gördüğümüzde anlarız."

"Benim için mutlu musun?"

"Evet." Onu kalçalarımız birbirine değene kadar kendime doğru çektim. Plaj caddenin hemen karşısında. Yirmi adım atarsak ayaklarımız sıcak kuma batacaktı. "Evet, senin adına aptalca mutluyum. Son zamanlarda senin mutluluğun bana yardımcı oldu, çünkü erkekleri tamamen reddetmek yerine, seni ve Kane'i izlemek bana iyi erkeklerin var olduğunu ve tüm ilişkilerin zehirli olmadığını hatırlattı. Graham'ı uzun zamandır görmedim ve büyük resimde, bu muhtemelen yeterli bir süre değil, ama..." *Dün gece yine de Angelo'yu öptüm. Ben istedim, sonra harekete geçtim.* Geceyi - onun yanındaki yatakta - bunun çok erken olup olmadığını, erkeklerden hala nefret etmem gerekip gerekmediğini, kabuslar görecektiyim diye merak ederek geçirdim, ama Graham'ın yerine Angelo başrolde olacaktı...

"Kural yok," diye mırıldanır Jess. "Kendi zaman çizelgen dışında kimsenin zaman çizelgesine uymak zorunda değilsin."

"Biliyorum." Yürürken, bir anlığına başımı omzuna yasladım. "Sen ve Kane olmasaydınız, Graham'ın bana verdiği zarardan daha fazlasını ruhuma verene kadar kendimi odama kapatırdım. Tüm erkeklerin kötü olduğuna kendimi ikna ederdim, o kadar ki, Luc ve diğer erkeklere de bu düşüncemi yansıtabilirdim. Ama kendimi acıma yerine, günde otuz kez senin ve Kane'in yanına gelmek zorunda kaldım."

O gülüyor. "O doyumsuzdur. Üzgünüm."

"Üzülme." Omzuna bir öpücük kondurup içimi rahatlatan bir nefes verdim. "İlk başta, bu..." Kelimeyi arıyorum. "Karşı koymak zordu, sanırım. O korkutucu adamı tanımıyordum, ama tüm o dövmelelerinin altında gerçekten çok tatlı bir adam. O bir beyefendi, yumuşak, nazik ve sevgi dolu. Dış görünüşü sadece gösteriş için. Zayıfları uzak tutmak için, ama bir kez içeri girdin mi..."

O başını sallar. "Hayatın boyunca içindesin. Artık federal koruma altındasın, bebeğim. Sana bir daha hiçbir şey olmayacak."

"Biliyorum. Ama bunu bir kenara bırakırsak, sen ve Kane bana güçlü, saygılı ve sevgi dolu bir ilişkinin nasıl olduğunu gösterdiniz. Yani, bunların ne olduğunu zaten biliyordum. Alex ve Jules. Luc ve Kari."

"Scotch ve Sammy."

Gülüyorum. "Doğru. Ama kendime unutmaya, herkesi düşman olarak görmeye izin verdim, ama sizler beni bırakmadınız. Şimdi buradayım."

Güzel bir elbise giydim, Ang'in görmek isteyeceğini umduğum seksi iç çamaşırları giydim, ama istemese bile, yine de hepsini giydim, çünkü tekrar mutlu olmaya hazırım. Onu çok seviyorum. Yanaklarımın kızardığını hissederek başımı sallıyorum. "Öğrencilerim kadar olgun hissediyorum, ama neyse. O adamdan hoşlanıyorum ve kurban olmaktan vazgeçmeye hazırım. Artık zamanı geldi." *FantaSea* adlı bir barın ön kapısına yaklaşırken ellerimizi birbirine doladım. "Daha çok uzun zaman önce tüm erkeklerden korkuyordum."

"Peki şimdi?"

İçeri girip açık odayı inceliyoruz.

"Ve şimdi, tanıdığımız birkaç kişi dışında tüm erkeklerden korkuyorum. Ve bununla sorunum yok, çünkü en önemli erkekler benim çevremde ve onun dışındaki herkesin önemi yok." Bizi bara doğru çeviriyorum. "İçki?"

"Tabii." Gülümsemesi muhteşem. "Bu yine eski halimize benziyor. Ne istediğimi biliyorsun, bebeğim, ve bunu elde etmek için başka birini kovalamak istediğimi de biliyorsun."

"İki çilekli daiquiri." Deneyimsel olarak, genç barmene bir gülümseme ve flörtöz bir göz kırpma atıyorum. "Lütfen."

"Tabii ki, güzel kız."

"Laine!" Jess işine dönmek için arkasını döndüğünde iki elimi de tuttu.

"Ciddi misin sen? Sanki yine yirmi bir yaşındaymışız gibi."

Gülüyorum. "Deniyorum. Ama o göz kırpma; iğrençti."

O da başını sallıyor. "Göz kırpanlar pisliktir. Bunu biliyoruz."

Onun somurtkan baş sallamasına ben de aynı şekilde karşılık veriyorum. "Acemi hatası.

Biraz paslanmışım."

"Sorun değil." Dönüp bara yirmi dolarlık bir banknot atar. "Ben ısmarlıyorum.

Şey..." Kıkırdar. "Kane ısmarlıyor. Onun cüzdanından çaldım." "Çaldın mı? Parasız mısın? Sana borç verebilirim Jessie."

"Hayır, parasız değilim." Beni başından savar, içkileri alırken *serseri gibi* göz kırpar ve içkilerimizi birbirine çarparak bana uzatır. "Param var, ama Kane'den çaldığımda çok daha tatmin edici oluyor. Çalınan bir daiquiri kadar tatlı bir şey yok."

Gülerek içkimi dudaklarıma götürdüm. "Şeref." Rom dilime değdiği anda, gözlerim protesto edercesine kapandı. "Kutsal

lanet olasıca..."

"Alkol." Jess hala bizi izleyen barmene döner. "İçkilerimizle birlikte çilek de aldık mı?"

"Birazcık," diye gülüyor. "Siz kızlar eğlenmeye mi çıktınız, yoksa...?"

"Evet, erkek arkadaşlarımızla. Teşekkürler." Elimi tutup beni bilardo masalarına doğru sürükler. "Erkeklerle flört ederken yakalanmayız, bebeğim. Bu kötü bir hareket olur. Kötü." Gülerek parmağını yüzüme doğru sallıyor. "Kötü!"

"Kane seni flört ederken yakalarsa ne yapar?"

"Muhtemelen adamı vururdu. Sonra beni odamıza götürür ve konuşmayı unutana kadar beni becerirdi."

Kullanılmayan bilardo masasına yaslanıp başımı eğiyorum. "Yani, bu o kadar da kötü gelmiyor. Adamı vurma kısmı hariç."

O şakacı bir gülümsemeyle, "Bu gece için bir planım var bebeğim, bu yüzden standartlarını biraz düşürmen gerekecek. Çok eğlenceli olacak." dedi.

"Sen bir canavarsın!" diye gülüyorum. "Şimdiden o adam için üzülüyorum." "Kane için mi?"

"Hayır, vurulacak aptal için."

Beni eliyle uzaklaştırıp kapıyı izliyor. "Kimse vurulmayacak. Her şey yolunda olacak, güven bana. Kane hiçbir şeyi kontrol edemez." Adamlar, salona giren iki silahşör gibi ön kapıdan içeri girdiklerinde, bana dönüyor. "Dünyayı biz kontrol ediyoruz, bebeğim. Gerçek bir erkek, kraliçesinin dünyayı kontrol etmesine izin verir."

ANGELO

BARFIGHT

"Gitme zamanı, Alesi." Kane cüzdanımı göğsüme çarparak geri dönüp kendi cüzdanını alır. Deri cüzdanı açar, paraları sayar ve kıkırdar. "Hırsız kadın."

"Kim?"

"Jessie. Bu sabah burada birkaç yüz dolar nakit vardı. Şimdi ise on dolar var, hepsi teklik banknotlar."

"Jess olduğunu nereden biliyorsun?"

Gümüş bir paketi çıkarır ve iki parmağıyla tutar. "Çünkü bir prezervatif bırakmış. Benimle oynuyor."

"İğrenç." Süitin kapısına dönüp koridora çıkıyorum. "Sen, Jess ve prezervatifler hakkında bir şey bilmek istemiyorum. Beni korkutuyor."

"Bana uyar." Beni koridora kadar takip etti ve kapı kapanıp kilitteki ışık kırmızıya dönene kadar bekledi. Bir sonraki kapıya, benim ve Laine'in odasına doğru ilerlerken, geçerken kilidi denedi. "Zaten Jessie hakkında seninle konuşmak istemiyorum. Ama sen ve Laine hakkında konuşmamız lazım."

"Bizim için endişelenmene gerek yok. Sanırım artık her şey kontrol altında."

"Bütün gün onunla birlikteydin, seni cesaretsiz korkak. O bikiniyle oradaydı ve ben senin ona bir kez bile dokunduğunu görmedim."

"Dün gece öpüştük." Ben on üç müyüm, otuz mu? Kesinlikle on üç yaşında gibi hissediyorum. "Sonunda tadına baktım."

"Öyle mi?" Gülümsayarak, asansör çağırma düğmesine avucunu vurur ve kapılar açıldığında içeri girer. "Peki neden onu bugün almadın

? O senin, dostum. Öyle davran."

"O benim değil. Henüz değil, ama bunun için çalışıyorum." Bir kat aşağı inerken, kapılar tekrar açılır ve birbirlerine sarılan, haydutun üç adım önlerinde olduğunu görmezden gelen yaşlı bir çift ortaya çıkar.

"Geliyor musun?" Kane sertçe sorar.

Kadın çiçek desenli el çantasını göğsüne sıkıca bastırır ve başını sallar.

Kapıların tekrar kapanması için kontrol paneline elimi vuruyorum. "O zaman yürü, seni yargılayıcı kaltak. Durmamızı sağlayarak zamanımızı boşa harcıyorsun."

Kapılar kapanır, ama Kane benim patlamamı kabul etmek yerine bana sırtarak döner. "Planın nedir? Onu gördüğünde konuşmayı unuttuğunda gülebilmek için her şeyi ayrıntılı olarak anlatmanı istiyorum. Şu anki davranışın '*Ben hallederim!*' ama onu gördüğün anda beyinsiz bir aptala dönüşüyorsun."

"Kapa çeneni. Kendi işine bak."

"Jessie'ye iyi vakit geçirmesini sağlarken kız arkadaşın odama gelip bana sızlanıyorsa, bu benim işimdir. Jessie'nin pantolonunu çıkarır *çıkarmaz*, Twink içeri dalıyor ve sanki senin aptal olman benim suçummuş gibi sana sızlanıyor."

Asansörden çıkıp, kalbim çarparken onu bekliyorum. "Beni şikayet mi ediyor?"

"Hayatımın her lanet günü. '*Ang beni öpmüyor, Ang kör, Ang neden beni sevmiyor?*' Çok sinir bozucu."

"Dur." Onu kolundan tutup sokağa çıktığımızda onu bana doğru çeviriyorum. "Sana bunları sordu mu? Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Günde altı milyar kez falan. Laine sana aşık ve senin onu görmediğini düşünüyor, bu yüzden yıllardır Dr. Phil dizisi gibi bir hayat yaşıyorum. Oturup konuşuyoruz, ona senin sikini tutup çekmesini söylüyorum, çünkü o zaman sen de onu sevdiğini itiraf edersin. Bu bir saat sürer, adet dönemim başlar, o "*Ben hallederim!*" tavrıyla ayrılır, ben de kendime erkek olduğumu hatırlatmak için kız arkadaşımı yakalarım, sonra *sen* kapıyı çalar ve onun hakkında aynı saçmalıkları söylersin. Yemin ederim, ikinizi ayrı trenlerin önüne bağlayıp, aynı raylara koyup, anlayana kadar yüzlerinizi birbirine çarpıştırmak çok cazip geliyor.

İlişkimizin mutluluğunun senin mutluluğuna bağlı olduğunu hiç bilmiyordum.

Gözlerimi devirerek, kızlar bir blok önde tekrar görünür hale geldiğinde yürüyüşümüzü yavaşlattık. Onların bir asansör arkasında. Kane kızlara bu kadar mesafe bırakıyordu ve ben tartışıyormuş gibi bile davranmadım.

El ele yürüyorlar. Kahkahalarla başlarını geriye atıyorlar ve kollarını sallıyorlar, tıpkı gençliklerinde olduğu gibi.

Her zaman
birbirlerine
bağlıydılar. Her
zaman
kıkırdıyorlardı.

"Bana öyle dediğine emin misin? Beni sevdiğine?" "Siktir!" Başını geriye atıyor. "Evet! Evet, yemin ederim.

o kıza zarar vermek gibi bir niyetim yok, bu konuda yalan söylemem. Evet, seni istiyor. Hayır, senden korkmuyor. Evet, seni tekrar öpmek istiyor. Hayır, dans ederken kışını ellersen çıldırmaz." Kızlar bara girerken, kot pantolonunun arkasındaki şişkinliği düzeltir. "Senden hoşlandığı çok açık, şimdi bunu bildiğine göre, ne yapacaksın?"

O kadar açık değil. Eğer bunu mahvedersem, gerçekten zarar verebilirim. "Bu gece birini vurursan, seni bu boktan durumdan kurtarmam."

Girişe yaklaşp adımlarımızı yavaşlattığımızda burnunu çekiyor. Kızlar bize mesafe koymamızı istediler, biz de onlara mesafe koymak zorundayız.

"Hak etmeyen kimseyi vurmayacağım. Ama Laine ile aradaki sorunu bir an önce çözmezsen, o seni zorlayacak. Kız kardeşi bana ateş etti; Laine'in de aynısını yapamayacağını bir saniye bile düşünme."

Cevap veremedi, ağır bar kapılarını iterek açar. "Artık çok geç. Zaman doldu." Sadece onun yapabileceği şekilde havalı bir şekilde içeri girip durduğunda, herkes bizi izlemek için durur.

Ben oldukça mütevazı biriyim; dikkatleri üzerime çekmeyi sevmem, bu yüzden tüm bar bizi izlemek için durduğunda, aslında onu izlediklerini biliyorum. Ve bu benim için sorun değil, çünkü bu bana karanlık odanın diğer ucundaki bardo masalarının olduğu yere bakma fırsatı veriyor

ve gözlerim onun gözlerine kilitlendiğinde, ağzım kurur.

"O çok güzel."

Kane gülerek omzunu omzuma çarptı. "Evet.

Kesinlikle öyleler."

Ona somurtarak döndüm. "Hangisinin senin olduğunu biliyorsun, değil mi?

Bunu mahvetme. Bu yüzden pratik yaptık."

"Benimki sağda. Kısa şort giymiş ve gitmeden önce tuvalette sevişmek istediğini söyleyen güzel bir gülümsemeyle."

"Dostum!"

"Kalçasında minicik bir dövme var, eminim Laine'in vücudunu ararsan aynısını bulursun." Sırıtarak ekliyor. "Sadece bir önsezi, Jess'inki Thing One diyor. Sol testisime bahse girerim ki Laine iki numara. Benimkinin hangisi olduğunu biliyorum, tıpkı seninkinin senin için seçtiği güzel elbiseyi giydiğini bildiğim gibi. O senin sirenin, orospu çocuğu. Seni çağırıyor. Onu görmezden gelersen, onu kaybedersin."

O ayrılıp bara doğru ilerleyerek dolar banknotlarıyla içki almaya gider, ben de kızların yanına doğru yönelirim, terli avuçlarımı kot pantolonuma silerek gergin olduğumu belli etmemeye çalışırım.

O senden hoşlanıyor, peki sen ne yapacaksın?

Bilmiyorum ama kızların önünde durduğumda çilek kokusu alıyorum.

Ve okyanus.

Ve şampuan.

"Selam yakışıklı." Jess beni gömleğimin yakasından aşağı çekip yanağıma ıslak bir öpücük konduruyor. "Harika görünüyorsun. Duş almışsın falan." Gülerek, beni düzeltmeme izin veriyor ve etrafıma bakınıyor. "Kane gördü mü? Bir deney yapıyorum."

"Kane mi? Kadın, beni öldürmeye mi çalışıyorsun?"

"Seni öldürmez." Meyveli içkisini yudumlarken, geniş adımlarla etrafımdan dolaşıyor. "Ama onu kıskandırmak gerçekten eğlenceli bir oyun. O şaplak atar, biliyor muydun? Tanrım," diye inliyor. "Onun şaplak atmasını seviyorum."

"Hayır!" Dönüp onun bara yaklaşmasını izlerim. "Bunu bilmiyordum. Bilmeye de *ihtiyacım yok*. Bir daha böyle bir şeyi paylaşmazsan sevinirim."

Beni eliyle uzaklaştırır ve onun vücuduna yanaşır, o eğilip ziyafet çekmek için eğildiğinde, ona hareket etmesi için yer açmak için başını geriye doğru eğirir.

Laine'in yumuşak boğaz temizlemesi dikkatimi tekrar ona çeker.

Kendimi hazırlayıp, durum değişiyor gibi görüldüğü için pislik gibi davranmamaya çalışarak gözlerimi kapatıp küçük bir dua ettim. Bu, hayatımızın geri kalanının başlangıcı olabilir.

Lütfen bu, hayatımızın geri kalanının başlangıcı olsun.

Gözlerimi açtığımda, kalbim hızlıca bir, iki kez atıyor. Uzun kirpikleri yanaklarının üst kısmına değiyor. Bu, Graham onunla konuşmadan önceki eski Laine. Bu, kendinden emin ve gülümseyen hali.

Güzel elbisesinin göğüs kısmı dekoltesini derinleştiriyor ve göğsünün büyük bir kısmını çıplak bırakıyor. Eskiden giydiği türden yüksek topuklu ayakkabılar parılıyor ve bir an için elbisenin dikkatini alıyor. Uzun saçları serbestçe sarkıyor ve yanaklarında güneşin izlerini yumuşatan hafif makyajına rağmen, pembe bir renk hala parlıyor.

"Selam, Ang." Jess'in yaptığı gibi elini yakama uzatıyor, ama çok daha tereddütlü. Belki de elleri titriyor. Kız kardeşini taklit ederek beni öne çekiyor ve parlak rujla yapışkanlaşmış dolgun dudaklarını yanağıma bastırıyor. Üzerimde duruyor. Elleri göğsümde titriyor ve kalbi hızla atıyor.

Ve eğer sağa bir milim dönseydim, dudaklarım onun dudaklarına değecekti. Yapmalı mıyım? Yapabilir miyim?

Lanet olsun, yap şunu!

"Gerçekten çok yakışıklısın." Çok erken geri çekilerek göğsümü okşadı ve yüzümü inceledi. Ellerim onu tutmak, kalçalarını tutup kendime çekmek için kaşınıyordu.

Kalbimin hızla attığını hissedebiliyor mu? Bunun ne anlama geldiğini biliyor mu?

"Çok güzelsin, Laine. Gerçekten, gerçekten çok güzelsin."

"Öyle mi?" Parlak gözleri yüzümde dolaşüyor. "Teşekkürler. Bu gece ekstra çaba sarf ettim. Güzel görünmek istedim."

"Sen her zaman güzelsin." Gerginliğimi bir kenara bırakıp, bacaklarım onun bacaklarına değene kadar bir adım yaklaştım. Biraz daha eğilseydi

daha eğilseydi, bacağıma oturmuş olacaktı. "İçeri girdiğimizde ilk gördüğüm kişi sendin." Gözlerimiz buluştu. "Sonra gülümsedin."

Yüzü kızardı. "Bu gece iltifatlarla dolusun, ha? Hoşuma gitti."

"Sadece gerçeği söylüyorum," diye mırıldandım. Manikürlü, parlak tırnaklı ellerinin neredeyse boşalmış kokteyli dudaklarına götürmesini izledim.

Geri çekilip gözlerime bakarak, karışımı yutar ve sırtarak gülümser. "Bu şey yüzde doksan rom gibi."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Barmen sizi sarhoş etmeye mi çalışıyor?"

Kıkırdayarak son yudumu içip gözlerini kapatır. "Belki. Sipariş verirken onunla flört etmeye çalıştım, yani benim hatam olabilir."

"Flört etmeye mi *çalıştın*?" Kafamı sallarım. "Zavallı adamın hiç şansı yoktu."

Kızarak koluma dokunur, ama Jessie barın diğer ucundan çığlık atınca sıçrar. "Bebeğim! Karaoke var!"

"Hayır!" Jess odanın diğer ucuna koşarken ve Kane de onun peşinden giderken, Laine kalçasını bardo masasına vurur. "Hayır! Karaoke istemiyorum. İstemiyorum."

"Bir tur," diye yalvarır Jess. Kane tepsiyle geldiğinde ikinci içkisini kabul eder. Yudumlarken, somurtarak Kane'e döner. "Bu sefer o kadar da uğraşmadı; içki tedarikçimizi korkuttun, Bishop."

"Hayır, o senin için bir hiç, sarışın. Ben senin içki tedarikçinim ve bu gece midenin pompalanmasını istemem. İçkini iç ve çeneni kapat."

"Bebeğim?" Jess, Laine'e döner. "Bu küstahlığı duyuyor musun? Onlara kimin patron olduğunu göstermeliyiz."

"İstemiyorum," diye sızlanır Laine. "Uzun zamandır yapmadım, ayrıca Kane Ang'i alacak. Bu hiç adil değil."

"Bekle." Kane kaşlarını çatır. "Neden bahsediyorsun?"

"Karaoke." Jess dönerek Kane'in gözlerine meydan okurcasına bakar. "Kızlar erkeklere karşı. Baby ve ben sana karaoke yarışmasında meydan okuyoruz."

Laine inler. "Hayır, *biz* değil. O meydan okuyor."

Kane düşünürken gözlerini kısar. "Nasıl kazanılır ya da kaybedilir? Puan yok. Her şey öznel."

"Kalabalık karar verir," diye mırıldanırım. "Kalabalıklar bu tür şeylerde oldukça seslidir, bu yüzden biliriz."

"Ama kızlar haksız bir avantaja sahip."

Jess parmağını yüzüme doğru uzatır. "O bir müzik grubunda, müzik yapıyor ve para karşılığında şarkı yazıyor. Boş zamanlarında büyük kayıt stüdyolarına müzik sattılar. Bizim ne tür bir avantajımız olduğunu düşünüyorsun?"

Gözlerini devirir. "Seks satar, sarışın. Buradaki erkekleri görmedin mi? Sen zaten kazandın."

"Çok mu korkuyorsun?" diye meydan okur. "Elli dolar bahse girerim, sevdiğin şeyi yaparım."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Tuvalette."

O, "Otel tuvaletinde" diye karşılık verince midem bulanır.

"Buradaki banyolar... benim takdirime bağlı olarak... iki kez. Şifre: Jericho." Laine'in yüzü kıpkırmızı olurken, Jess'in yüzü sadece pembeye döner.

Bunun üzerine fazla düşünmek istemiyorum. "Kızlar kazanırsa, senin ellini ve bir iyiliğini alırım, ne zaman, nerede olursa olsun."

O güldü. "Vay be, zaman nasıl da değişmiş. *Benim gibi bir adamdan* iyilik mi istiyorsun... emin misin, sarışın?"

"Evet." Anlaşmayı kesinleştirmek için elini öne doğru uzatır, karaoke partnerinin başını sallamaya devam etmesi umurunda değildir. Kane elini tutar ve onu göğsüne doğru çeker, dudakları dudaklarına yapışır.

Nefes nefese geri çekilip kendini toparlamak için bir saniye bekleyen Jess, bize pis bir sırıtışla döner. "Tamam, anlaşmamızı yaptık. Senin şartların ne? Kaybedecek bir şeyimiz olduğunda çok daha eğlenceli oluyor."

"Ben buna razı olmadım," diye homurdanır Laine. "Bu senin anlaşmandı, senin sorunun."

"Artık geri çekilemeyiz," diye cevaplar Jess çabucak. "Az önce bir haydutla anlaşma yaptım ve haydutlar korkakları hoş görmezler. Dizlerimi kırıp elliye alacak ve ağrıyan dizlerim için bir yastık sağlayacak, böylece diğer şeyi de alabilecek."

"Çok iğrenç." Yüzümü yarı çeviriyorum. "Laine ve ben, sen ve Kane'e karşı oynasak nasıl olur?" Bunu yapabilirim – ben onun müziğini çalabilirim, o da şarkı söyleyebilir. Kazanırız, çünkü o melek gibi şarkı söylüyor ve

ayrıca çok güzel. Kane sahnede sirk maymunu gibi dolaşıp birkaç kahkaha koparır, ama ona rakip olamaz. "Laine ile oynamak istiyorum."

Jess kıkırdar ve benim sözlerimi benim istediğimden çok daha cinsel bir anlama çevirir.

Dönüp Laine'in yüzünün itfaiye arabası kırmızısı olduğunu görünce dişlerimi sıkarım. "Çok üzgünüm. Öyle demek istemedim... Öyle demek istemedim..." *Siktir*. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Kızlar erkeklere karşı," diye ısrar eder Jess. "Onun takımında olursam onu yenemem, ama kazanmak benim için önemli."

Yaklaşan Laine, yumuşak elini ön koluma koyar ve kanımda elektrik akımı hissederim. Uzun kirpiklerinin arasından bana bakar, gözlerimle buluşur ve beni çelik gibi sertleştirir.

"Kılavuz ve Alex'in bebeği yüzünden bana zaten elli dolar borçlusun. Bu baskıyla başa çıkabileceğinden emin misin?"

O adım atıyor. Bana meydan okuyor. "Tamam. Bahsi ikiye katlıyorum - bahis zaten elli, yüz yapalım ve," *bir ömür boyu birlikte*, "kaybedersen benimle bir şarkı yazacaksın."

"Şarkı mı yazacağım?" diye boğulur. "Gerçekten mi? Neden?"

Çünkü seni seviyorum. "Çünkü yeni şarkılar yazmayı seviyorum ve seninle işbirliği yapmak eğlenceli olur. Bir kitap yazmak gibi, ama üç yüz kelime veya daha az ve bir sürü duygu ile."

"Ama ben... Ben senin grubunun üyesi değilim. Şarkı yazmayı bilmiyorum."

Yalancı. "Müziği biliyorsun. Geri kalanı başladığımızda hallolur."

Gözleri, Bay Smythe her yanından geçtiğinde olduğu gibi kısıldı. "Tamam... Eğer sen kazanırsan, berbat bir şarkı alırsın, ama biz kazanırsak, yüz doları ve bir ay boyunca senin Charger'ını sürmeyi istiyorum."

"Oh, lanet olsun!" Jess bağırır. "Bebek sert çıkıyor. Bir ay mı?"

"Bütün bir ay mı?" Dişlerimi sıkarak söylüyorum. "Bir ay çok uzun bir süre, Laine. Ben ne süreceğim?"

Kötü bir sırıtişla omuz silkiyor ve arkasını dönüyor. "Bisikletin var ya da kibarca sorarsan Wanda'yı ödünç alabilirsin. Bu tatil, ya sonuna kadar eğlenirim ya da eve dönerim."

"O sert oynayacak," diye ekledi Kane sinir bozucu bir şekilde. "Tanrım, bugün hepimiz öleceğiz. İçkiler hazır, bahsimiz de var."

Dörtlü grubumuz omuz omuza duruyor, Laine'in kalçası benimkine, Jess'inki Kane'inkine yaslanmış ve Kane Laine'e yeni bir daquiri uzattığında, bardaklarımızı birbirine vurup, bu geceyi pişman olacakmış gibi içiyoruz.

"Ugh!" Jess başını geriye atar ve yutar. "Tamam, Bish. Seni seviyorum."

"Seni seviyorum, t–"

"Ama git buradan." Laine'in elini tutar ve onu benden uzaklaştırır. "Konuşman gereken kişiyle konuş, iki şarkı üst üste çalınsın diye ayarla. Sonra savaşa hazırlanınız. İlk kim çıkacak sen seç, bize fark etmez, her halükarda kazanırız."

"Tanrım," Kane, kızlar karanlık bir köşeye koşup attıkları her adımda dikkatleri üzerlerine çekerken inler. "Bana şarkı söyleyemediklerini söyle, Ang. Seks satıyorlar ve biz bununla rekabet edemeyiz."

"Şarkı söyleyebiliyorlar. Dans edebiliyorlar ve enstrüman çalabiliyorlar da. Yıllar boyunca bize öğretmemiz için başımızın etini yemediklerini mi sanıyorsun?"

"Siktir. Kaybetmeyeceğim, Alesi, bu sorunu çöz. O şeyi istiyorum. İki kez. Ve sonra onun itaatsizliği için bir kez daha."

Tanrım. Ben burada Laine'i korkutacak bir şey söylemekten endişelenirken, dövmeli haydut itaatsizlikten bahsedip umumi tuvalette oral seks talep ediyor.

LAİNE

KARAOKE

"Neden bunu yaptın Jessie? Oraya çıkmak istemiyorum! Tanrım, bir ay önce kimseyle konuşmak *bile* istemiyordum. Şimdi ise erkekler bizi süzüp tekli banknotlar atarken lanet olası bir sahnede dans etmemi istiyorsun."

Uzun bir masada otururken, beni aşağı çekip gözlerini devirdi. "Tanrım, bebeğim. Karaokedeyiz, striptiz kulübünde değil, ve erkeklerin izleyenlerden gelen bağırışlardan fazlasını tolere edeceklerini bir saniye bile düşünme. Kane'in bile o kadarını tolere edeceğinden emin değilim, ama başka seçeneği yok."

"Bu da 'onu kıskandırma' planının bir parçası mı? Çünkü bensiz de şarkı söyleyebilirdin, lanet olsun!"

"Hayır. Bu 'Ang'i köpek gibi havlatma' planımın bir parçası." İlerim. "Jess."

"Sen harekete geçmeyeceksin, ben de senin için yapıyorum."

"Ben hamle yaptım." Gözlerimi indirip onun bakışlarından kaçındım. "Dün gece onu öpmemi istedim." Kalbim göğsümde acı verecek kadar hızlı atıyordu. "Bana yeni bir anı yaşatmasını istedim."

"Ne dedin sen!?" Çenemi tutup gözlerimi kendine çevirdi. "Şaka mı yapıyorsun? Neden bize söylemedin? Neden kutlamıyoruz... Ah, boş ver. Bilmiyormuş gibi davranamam."

"Biliyor musun?"

"Tabii ki!" diye gülüyor. "Sizi gördük. Bir süre sonra mekanınız çok sessizleşti. Yüzüyorduk, yukarı baktık ve *ne göreyim*, küçük kardeşim Angelo Ales'i'nin kucağında yatıyor."

"Kucağında yatmıyordum," diye homurdandım. "Ben... sarılmak istiyordum."

"Tamam," diye homurdandı. "Ne dersen de. Öpüştüğünüzü gördük, içimizden "Hallelujah!" dedik, sonra ortadan kaybolduk. Bekleyişin bittiğini ve herkesin mutlu olacağını düşündük, ama hayır, bugün sahilde, sen ve Ang'in birbirinize dokunduğunuzu, sarıldığınızı, öpüştüğünüzü görmedim. Sen benim başımın belasisin, bebeğim, o yüzden şimdi onlar için dans ediyoruz çünkü ne yapacaklarını görmek istiyorum."

"Ne yapacaklarını zaten biliyorum! Kane ilk ıslık sesinde seni alıp götürecektir. Hepsi bu, gecenin sonu. Sonra Ang ve ben senin gürültülü ağzının bizi kesintiye uğratmadan konuşmaya devam edebiliriz."

Gözlerini devirdi ve içkisini uzun bir yudum aldı. "Bu arada, Britney şarkısı söylüyoruz."

"Hayır, söylemiyoruz!"

"Kesinlikle öyle," diye cevaplar. "O şarkının koreografisini on beş yıl önce yaptık, sözlerini biliyoruz, hareketlerini biliyoruz. Sanki yapmayacakmışız gibi."

"Bu gece birini vuracaksın Jess. İzleyenler için hiç adil değil."

Omuzlarını silkiyor ve on dakika sonra, isimlerimiz okunduğunda beni sahneye doğru sürüklüyor.

Erkeklerin yanından geçip rolümüzü oynuyoruz – burnumuz havada, omuzlarımız geriye çekilmiş, kalçalarımızı ekstra sallıyoruz – ve Kane Jess'in kışına yüksek sesli bir şaplak attığında tepki göstermiyoruz.

Seyirciler oturup klonlara dikkatlerini verirken, biz sahneye çıkan üç basamağı tırmanıp mikrofonlarımızı alıyoruz. Boş duran davul setinin önünden geçip gülümsüyorum. Kardeşim burada olsaydı, çoktan davulları parçalamaya ve gürültü yapmaya başlamış olurdu. Rafta duran akustik gitarın sapını parmaklarımla okşuyorum, sonra da dans edeceğim adamı hatırlatan klavyenin önünden geçiyorum.

Odanın ortasındaki gümüş taburede oturuyor, şık saç kesimi görünüşünün ne kadar farklı olduğu konusunda beni sürekli şaşırtıyor. Sakalları düzgün ve kısa, bu gece dışarı çıkmadan önce kesilmiş, saçları şekillendirilmiş ve kolyesi bar ışıklarını yansıtıyor. Kalın kolları, sanki benim burada olmamdan, şovda olmamdan kızgınmış gibi esniyor ve hareket ediyor

ama bileklerindeki bantlar bana Jessie'nin hastaneye getirdiği en iyi arkadaş bileziğini hatırlatıyor.

Eski ben bunu ikinci kez düşünmezdi. Eski ben, Ang'e cevabı muhtemelen "beni öp" gibi bir bilmece bırakırdı.

Ama ben artık o kız değilim ve korkmama rağmen, yine de bunu denediğim için kendimle gurur duyuyorum.

Enstrümanları geçıyorum - bu gece bize bir faydaları yok - ve sahnenin önünde duruyorum, kulüpteki tüm erkeklerin ısıkları ve dikkatli bakışlarından korunmak için gözlerimi ayakkabılarımdan ayırmıyorum.

Burası Infernos gibi değil, aynı şey bile değil, o yüzden oraya gitme.

Sonunda gözlerimi kaldırdığımda, Ang'ın gözleriyle buluştuğuunda kalbimin sertçe atmasına izin veriyorum. Neredeyse rüyalarımıdaki gibi: Ben sahnedeyim ve o izliyor.

Ona döndüm ve odaklanmasını bekledim. O heyecanlıydı, Kane'in ondan beklediği oyunu oynuyordu.

"Jessie?" Kalabalık hala bağırıyor ve biz yeşil ışık yakmadığımız için müziğimiz henüz başlamadı. "Hey, Jess?" Onun dikkatini çekmek için kalabalığın üstüne bağırmam gerekiyor, ama bağırdığımda, gülümsemesi siliniyor.

Aramızdaki birkaç metreyi koşarak gečer ve elimi tutar. "İyi misin?" Bu gece ne yaptığını biliyor, oynadığımız oyunu ve bunun ardındaki masumiyeti biliyor. Ama çok da uzun olmayan bir süre önce kırılan kızı unutmuyor. Ne kadar derine düştüğümü unutmuyor. Ne kadar *sert* düştüğümü. "Bu çok mu fazla, bebeğim? Durdurabiliriz."

"Sorun değil. Kulüp ile aynı şey değil."

Birkaç dakika önce gülümseyip şakacı davranan kızın gözleri şimdi duygusal bir ifadeye büründü. "*Bu kadar* ileriye düşünmemiştim, bunu böyle bir şeye dönüştürmek istememiştim... anlarsın ya?"

"Sorun değil." Onu göğsüme kadar çekiyorum. Kız kardeşimi kollarımla sarıp, biraz daha özgürce nefes alıyorum – kalabalığın bir kez daha çılgına dönmesini görmezden gelerek – ve Graham'ın bana taktığı bir başka prangayı daha çıkarıyorum. "Seni seviyorum Jessie. Seni çok seviyorum, tahmin bile edemezsin."

"Fikrim var." Titrek bir gülümsemeye geri çekildi. "Biliyorum, çünkü ben de seni seviyorum. Sonsuza kadar en iyi arkadaşlar."

Ben başımı sallıyorum. "Ve sonsuza kadar.

Ve sonsuza kadar. Ve sonsuza kadar."

"Bunu yapabilir misin?"

"Evet. Sadece aptalca bir şarkı. Aynı şey değil."

Jess soluna bakarak gülümsemesini genişletir. "Ve koruman burada. Artık hiçbir şey sana zarar veremez, bebeğim. Onu tekrar öpüp sonsuza kadar mutlu yaşayamaz mısın?"

Onun bakışını takip ediyorum ve Ang'in yoğun bakışlarında duruyorum. Kane de izliyor, ama Ang'in gözleri bambaşka bir şey. Göğsü şişmiş, sanki kavgaya hazır gibi. Çenesi titriyor, gözleri yaptığım her küçük hareketi izliyor.

Bir dakika boyunca ona baktığımda, kelimeler kadar net bir şekilde konuşan sorgulayan bir kaş kaldırıyor.

İyi misin?

Ben başımı sallıyorum ama o geri adım atmıyor. Bakışları kanımı kaynatıyor, ayak parmaklarıma kadar titreme ve iç çamaşırimda garip bir nabız hissi uyandırıyor. Çok uzun zaman oldu...

Jess'e dönerek, yanağına masumca bir öpücük konduruyorum – bir kız kardeşin kız kardeşine öpücüğü gibi, ama bizi izleyen ve onaylarını haykıran yabancı erkekler için porno filmine layık bir hareket. Gülerek geri çekiliyorum ve başımı sallıyorum. "Kane bu gece kesinlikle birini vuracak."

"Muhtemelen." Mikrofonunun açma/kapama düğmesinin üzerine başparmağını koyan Jess başını sallar. "Hazır mısın? Kaybedemeyiz, bu yüzden bir dakikalığına çekingenliğini Ang'in cebinde bırakmanı istiyorum."

."

Gülerek, arkayı dönüp müzikten sorumlu adama el sallıyorum. "Hazırız. Sesini aç."

Sahnenin ortasında durup gözlerimi kapatıyorum, derin nefes alıp kışımın üstüne düşmemem için dua ediyorum.

Komik, çok uzun zaman önce sahneye çıkma konusundaki korkularım tamamen farklıydı. Ama şimdi topuklu ayakkabılarımla takılıp düşmekten ve gelecekteki kayınbiraderimin yıllarca sürecektir alaylarından çekinmekten endişeleniyorum.

Britney Spears'ın *Slave 4 U* şarkısının derin basları barın içini dolduruyor ve kalbimi hızla çarptırıyor. Kalabalık, seçtiğimiz şarkıyı fark edince çığınca bağırmaya başlıyor ama ben onları görmezden geliyorum.

lise yıllarına geri döndüm – Jess, Britt, Kari ve benim bu şarkıya kendi dansımızı koreografisini yaptığımız zamanlara. Çok uzun zaman önceydi, kış tatilinde yapacak başka bir şeyleri olmayan bir grup aptal genç – yatak odalarımızda tıkılıp kalmış, oyalanıp bu şarkıyı defalarca dinlemiştik, tek bir kelimesini bile unutmuyacağım.

Harika bir çocukluk geçirdim, harika bir ailem ve herkesin isteyebileceği en iyi arkadaşlarım vardı ve Graham'ın bunu neredeyse mahvetmesi beni üzüyor. Beni onlardan uzaklaştırdı, ta ki onların benden nefret ettiğine emin olana kadar.

Jess'in arkamda, etrafımda sahnede dolaştığını hissediyorum; elini sırtımda, kalçamda gezdiriyor ve barı ateşe veriyor.

Gözlerimi açıp gülümsediğimde, önce onu görüyorum, mikrofonunu kaldırıp bensiz şarkı söylemeye başladığında gözlerindeki sırtışı ve endişeyi görüyorum, sonra gözlerim Ang'inkilerle buluşuyor ve göğsümden bir elektrik akımı geçiyor.

O bu şarkıyı biliyor. Bu rutini biliyor.

Sanki bunu ailelerimiz için milyarlarca kez yapmamışız gibi, ama o zamanlar Jess bacağıma sürtünmüyordu ya da elini göğsümden gezdirmiyordu. O zamanlar kimseyi tahrik etmeye çalışmıyorduk.

Jess arkamdan dolanıp kıcıma şaplak attığında zıplıyorum, bir adım öne atlıyorum ve erkekler sanki striptiz kulübündeymiş gibi dolar banknotlarını sallamaya başladığında hemen geri çekiliyorum.

Ang'i izleyerek, Jess ilk nakaratı söylediğinde mikrofonumu kaldırıp ona katılıyorum ve zamanlama doğru olduğunda hareketlerimizi ekliyoruz, kalçalarımızı salladığımızda erkekler biraz fazla heyecanlanıyor ve Ang taburesinden kalkıyor. Erkekler bize yaklaşmaya çalışıyor, sarhoş adamlar bizim onlar için dans ettiğimizi sanıyor ama ben panikle miyorum.

Ang'in gümüş rengi gözleri yaptığım her hareketi izliyor. Beni onun güvenliğine bağlıyorlar. Göğsümün, kaburgalarımın, karnımın üzerinde kayıyorlar, Jess'in elleri kadar fiziksel bir okşama gibi.

Gösteride ve erkeklerle çevriliyken, Ang için şarkı söylemeye odaklanıyorum, güvende olduğumu bilmek bedenimi rahatlatıyor.

O Ang, ve bir daha asla incinmemem için her şeyi halledecek.

Açgözlülükle izliyor ve saçlarının kısa tarafını eliyle okşuyor, sanki artık orada olmadığını unutmuş gibi. Sahneye yaklaşmaya çalışıyor, ama Kane öne atılıyor ve onu geri çekiyor.

Ang'ın gözleri beni takip ediyor, ama vücudu Kane ile boğuşarak özgürlük için mücadele ediyor. Kane onu bıraksa Ang ne yapardı acaba? Gerçekten buraya gelip beni korkusuzca birlikte olabileceğimiz bir yere götürür müydü acaba? Ama – lisedeki koreografimizdeki gibi – Jess ve ben kalabalığa dönüp, eğilip, kalçalarımızı sallıyoruz. Nefes nefese, kalabalığın çılgına dönmesini ve erkeklerin donakaldığını izliyoruz.

Yarı sarılmış durumdalar, gömlekleri kavga sırasında birbirlerine sarılırken yırtılmış ve dağınık, ama ağızları açık, gözleri bize köle olmuş durumda.

Kıkırdayarak oyununu ele veren Jess, başını sallar ve son kıtayı söylemek için ayağa kalkar. Döndürmeler, göğüslerini tutma hareketleri – kendi göğüslerini – ve küçük beyaz bir kızın twerking yapmasıyla tamamlanan bu gösteride, ben sadece orada durup şarkı söylerken, Jess gece bitmeden birinin vurulmasına neden olacak bir gösteri sergiliyor.

"Tamam, tamam, tamam." Şarkımız bittiğinde müziği kontrol eden adam ayağa kalkar ve sahneye uygunsuz bir şekilde para atılır. Bir prezervatif paketi atıldığında burun kıvrır, ardından bir çift kadın külotu atılır ve onu kahkahasını bastırmaya zorlar. "Tanrım, bayanlar. Sanırım açık ara bir kazananımız var."

"Hayır, kesinlikle hayır!" Kane yolunu açar ve sahneye doğru ilerler. Ang onun peşinden gider, kadınlar oturup sırasını bekleyen iki erkeği fark ederken çok daha az dikkat çeker. "Şarkımızı biliyorsun dostum. Biz bu işi hallederken sen de hazırlık yap." Jess'in bacaklarını tutup omzuna atar. Çılgılık atarak, yumruklarını sırtına vurarak, Kane kışına şaplak attığında kahkahası iniltiye dönüşür, barın çoğu bir gösteri umuduyla nefes nefese kalır.

"Laine?" Dönüp baktığımda Ang'i sadece iki adım ötede, elini uzatmış halde buluyorum.

Bunu kabul ediyorum, çünkü burası normal bir dünya değil ve bu gece cesur olabilirim. Büyük eli benim elimi kavrayarak alçak sahneden inmeme yardım ediyor, ama sonra beni öne doğru çekiyor ve göğsüne çarptığımda bu bir kaza gibi davranıyor. Bana gülümseyerek, karnıma sert bir şeyin dayandığını hissettiğimde geri çekilmiyor, omuzlarını silkiyor ve çeneme uzun bir öpücük konduruyor, ciğerlerimdeki nefesi donduruyor.

"Bu..." Beni tedirgin edecek kadar uzun bir süre duraksıyor. *Korkunç mu? Kötü mü? Fahişe gibi mi?* "Seksi. Bu, hayatımda gördüğüm en seksi şey olabilir."

Yüzümü sıcaklık kaplar ve eski ben olsaydım vereceğim akıllıca cevabı boğar. Bunun yerine, zoraki bir "teşekkürler" derim ve Kane'in Jess'i bıraktığı masaya doğru sendeleyerek yürürüm. Göz kırparak sahneye döner ve kot pantolonlu kışından dolaşan elleri silkeler.

"Tanrım, bebeğim." Nefes nefese, Jessie gülüyor ve erkeklerden birinin birasını bana doğru itiyor. "Bir içki al. Patlamadan önce sakinleşmem lazım."

Önce bir boğaz temizleme sesi dikkatimizi çeker, ardından şüphesiz adama kolayca beş bin dolara mal olmuş mükemmel bir gülümseme. "Bayanlar..."

Jess, biraz preppy ama boynunda garip bir dövme olan bir adam elini uzatarak beklerken, yüksek sesle kahkahalar atar.

Jess, küçümseyici bir şekilde adamın göğsüne vurur, ama adam bundan başka bir şey almaz. "Lütfen git buradan. Bir kelime daha edersen hayatta kalma şansın yok."

Sahneye doğru başımızı sallayarak, üçümüz Kane'in masamızı izlerken neredeyse siyah bir bakışla durduk. O çok karmaşık bir adam; şakacı, haydut. Bunları o kadar kolayca değiştirebiliyor ki, biri onun gözlerinin önünde hayatının aşkına asılana kadar ne kadar tehlikeli olabileceğini unutuyorsunuz. "Ellerinizi kaldırıp teslim olsanız, belki de gözlerinizi indirip boyun eğseniz ve sonra kaçsanız en iyisi. İnan bana, hayatını kurtarmaya çalışıyorum, ama iltifatın için teşekkür ederiz."

"İkinizi birden alamaz," diye bağırır adam. "İki mi?"

"İkimizi de alamaz," diye kabul eder Jess. Sonra sahneye ve gümüş rengi bir çift göze doğru başını sallar. "Ama senin önünden ona sahip olduğunu hissediyorum. Bu savaşı istemezsin, dostum. Kazanamazsın."

Sahneyi uzun uzun inceledikten sonra küfür etmekten vazgeçen adam, ellerini kaldırır, gözlerini indirir ve kalabalığın içinde kaybolana kadar geri çekilir.

"Onu tanıdığından beri korkutma oyunlarını geliştirdin, Jessica. Kane'i bir kılıç gibi kullanıyorsun."

O, onun birasını yudumlarken omuz silkiyor. "O sonsuza kadar benim, bu yüzden onun bakışını kullanmak silahını kullanmaktan daha iyidir. Adama hayır dedim. Daha fazlasına ihtiyacı vardı, bu yüzden benim kılıcımı aldı."

"Tamam, Millennials." Sahneye çıkan müzik adamı mikrofonunu kaldırır ve kalabalığı susturur. "90'lara sadık kalacağız, bu yüzden erkek gruplarıyla bir sorunuz varsa, beş dakika dışarı çıkmanız gerekecek. Dansçı kızların bir sonraki grupla dostça bir rekabet içinde olduklarını duydum. Çok şey söz konusu ve kazananı *biz* belirleyeceğiz. Bir sonraki grup neredeyse hiç de güzel olmasa da, klasımızı koruyalım, objektif olalım ve bu çocuklara adil bir şans verelim."

Ang, Kane'i zihinsel engelli bir fil gibi sahnede dolaştırırken, kalabalık sarhoş bir şekilde yuh alıyor ve işaret ediyor. Davul setinin yanında duruyorlar... konuşuyorlar... düşünüyorlar... Ang'in talimatıyla Kane tabureye oturuyor ve davul çubuklarını alıyor. Ang gömleğini tutup onu çekmeden önce, çubukları bir kez – *sadece bir kez* – yere vuruyor.

Klavyeye geçerler ve aynı işlemi tekrarlarlar, ancak Kane'in birçok şeyde iyi olduğunu, ama müzik çalmanın bunlardan biri olmadığını kanıtlamak için. Ang onu kaldırır, zeminin ortasında durur, sonra öfkeyle sahneden atlar ve bir kokteyl karıştırıcısıyla geri gelir.

Açıklamak için karıştırıcıyı salladı.

Jess ve ben Kane'in kırılgan ifadesine gülmekten kırılırız. O bir çalkalayıcı alır, Ang ise akustik gitarı eline alır ve odadaki kadınları bayılttırır. Ang bir tabureyi sahnenin ortasına çeker, sonra Kane için bir tane daha alır.

Kalabalığa komik gelen bu an, erkeklerin telefonlarıyla meşgul olduğu, kadınların ise büyük gözlerle izlediği bir ana dönüşür.

"Tamam." Ang'in boğuk sesi, standı yerleştirdiği mikrofondan duyulur. "Söyleyecek bir şarkımız, kazanacak bir yarışmamız ve kanıtlayacak bir şeyimiz var, bu yüzden bu gece saçmalık yok. Klasik bir Charger arabam var ve sizlerin güzel kızlara ön yargılı davranması yüzünden onu kaybedersem çok kızarım. Sadece adil bir yarışma istiyoruz."

Kalabalığın içindeki erkekler alaycı bir şekilde gülerler, bu yüzden Kane işi kendi eline alır.

Enstrümanını taburesine koyar, ayağa kalkar ve susamış kadınlar sahneye bir dolardan çok daha değerli banknotlar atana kadar tişörtünü başından çıkarır.

"Oh, hadi ama!" Jess gülerek bağırır. "Bu adil değil. Senin müziğine oy vermiyorlar, vücuduna oy veriyorlar! Bu bir hile!"

"Üzgünüm, sarışın." Kane gömleğini kot pantolonunun arkasına sokar ve oturur. "Bunu bana sen yaptırdın, o yüzden sızlanmayı bırak, o güzel kışını oturt ve yenilmeye hazırlan." Ang'e döner. "Yap şunu."

Salla, salla, salla. Kane enstrümanını çalıyor. *Salla, salla, salla.* Sonra Ang gitarını çalmaya başlıyor ve doksanlı yıllarda genç olan her kadını çılına çeviriyor. Backstreet Boys'un *As Long As You Love Me* şarkısı, akustik tarzda, kalbimi ondan koruduğunu bilmediğim duvarı yavaş yavaş yıkıyor, ben de dirseğimi masaya dayayıp Angelo'nun çalmasını izliyorum.

"Hile yapıyorlar."

"Evet," Jess iç geçirir. Gözlerinde kalpler ve şişkin alt dudağıyla, erkekler şarkı söylerken beni taklit eder ve kapalı yumruğuna yaslanır. "Şu anda ona oral seks yapmak istiyorum, bu yüzden sorun yok. Adamımı çok seviyorum, bebeğim. Bu sevgiyi bilmeden anlayamazsın."

Ang'in sesi, yirmi beş yıldır bir grupta çaldığı için çok iyi gelişmiştir ve Kane'in sesi muhteşem olmasa da, yine de bir gösteri sergileyerek bardaki tüm kadınların ona aşık olmasını sağlar.

Neredeyse tüm kadınlar...

"Evet..." Birlikte geçirdiğimiz bir ömürün anıları - zaten yaşadığımız ömür ve bizim için hala gelmesi muhtemel ömür - zihnimden geçiyor. Ang ile birlikte geçirdiğimiz milyonlarca geceyi düşünüyorum, *sadece arkadaş* olarak, ama daha fazlası olarak. Her zaman daha fazlasıydı, her zaman yüzeyin altında kaynayan bir şeydi.

Ona verdiğim ve onun asla çözemediği tüm bilmeceleri, ben açıkça söylemediğimde duyduğu hayal kırıklığını, kafamın içinde haykırdığım cevapları düşünüyorum.

Cevap beni ara, aptal!

Cevap, beni öp! Artık küçük bir kız değilim.

Ang gözlerimin içine bakarak aşk, kabullenme ve affetme hakkında şarkı söylüyor. *Beni sevdiğin sürece.* Güçlü elleriyle

piyano çalarkenki kadar ustaca gitarı çalıyor. Herhangi bir enstrümanı eline alır ve onu kendisi için çalışmaya, sihir yaratmaya, kalbimi hiç sevmemesi gereken biri için çarptırmaya ikna eder...

"Bebeğim...?"

Ang'den gözlerimi ayırmıyorum. Gözlerine bakıyorum ve kanımda yeni ve tatlı bir şeyin dolaştığını hissediyorum. "Evet?"

"İyi misin? Ağzından biraz salya akıyor."

"Kapa çeneni." Ang'i yakından izliyorum, yaptığı her hareketi, gitarın tellerini okşayan her parmağını, ve bilmeceyi bırakmayı düşünüyorum. "Ona onu sevdiğimi söylemeliyim, değil mi?"

"Tabii ki!" Gülerek bana dönüyor ve omzuma bir öpücük konduruyor. Ang'in gözleri bir anlığına onu takip ediyor, ama sonra gülümseyerek bana dönüyor. "Ama bunun onu şaşırtacağını sanmıyorum. Şu anda ruhunun derinliklerine bakıyor, bebeğim. Tanrım, ben bile hissedebiliyorum. Sınırdan atla ve onun seni yakalamasına izin ver. Söz veriyorum, seni düşürmeyecek."

Kane'i izlemeye geri döner, Kane çalkalayıcısını bir kenara atıp dans etmeye başladığında kıkırdar.

Ang, iyi huylu bir amcanın bir çocuğa oynadığı gibi oynar; sinirli bir gülümsemeyle ve başını sallayarak. Dudakları mikrofonu okşar, sözleri göğsümün içinde titreşir ve Kane taburesini alır ve Jess'in bacağıymış gibi ona karşı dönerek dans eder.

Ang başını salladığında gülerek Kane onu ayağa kaldırır ve tabureleri kenara iter. Ang'in gitarı hala kollarında, tek bir teli veya adımı kaçırmadan, mükemmel bir uyum içinde cha cha slide yaparlar.

Aşık bir köpek yavrusu gibi iç çekiyorum. "Jessie..."

Gülümseyerek, parmağıyla saçımı döndürüyor. "Biliyorum. Uzun zamandır biliyorum. Sadece ayağa kalkıp ona söylemelisin."

ANGELO

WINNER WINNER

Sahnedan inerim ve iki kişilik grubumuzdan bir parça isteyen kadınların uzanan ellerini görmezden gelirim. Sanırım Kane'i istiyorlar – dans eden maymunumuzu – ama biz zaferle ellerimizi havaya kaldırdığımız anda o koşarak uzaklaştığı için, açgözlü kadınlar ikinci en iyi seçenek olarak benimle yetiniyorlar. Kane doğru olanı yaptı – Jessie'yi kollarına alıp onu o kadar uygunsuz bir şekilde öptü ki, barın yarısı daha özel bir yere gitmek zorunda kaldı – ben de ellerini itip, sevmediğimi iddia etmekten bıktığım kadına doğru düz bir çizgi çizdim.

Neden birlikte olmamalıyız?

Biri bana neden olamayacağımızı söylesin.

Elleri titriyor olsa da gülerek Laine taburesinden kayar ve odanın ortasında benimle buluşur. Birbirimize çarptığımızda, onu tutmak için kolumu beline doladım. "Selam. Eğleniyor musun?"

"Backstreet Boys şarkısı söyledin!" diye gülüyor. "Bu haksızlıktı."

"Oh, lütfen. Sen Britney'e neredeyse striptiz yaptın. Kazanmak için bir şeyler yapmamız gerekiyordu."

"Charger'ı gerçekten çok istiyordum."

Parmaklarımız birbirine dolanıyor ve kanıma adrenalin pompalıyor. İkimiz de ellerimizden bahsetmiyoruz, bariz olanı görmezden geliyor ve gülümsemeye devam ediyoruz.

"Ve şimdi benimle bir şarkı yazmak zorundasın. Kaybetmek nasıl bir duygu?"

Dudaklarını öyle bir büzüyor ki, eğilip ısırarak istiyorum. "Ekşi ve iğrenç," diye sızlanıyor. "Sana yüz dolar ve

bir şarkı veririm, ama yine de son iki bahsi kaybettin. Bunu asla unutmaman çok önemli."

"Bebek bahsini kaybettim, ama manuel bahis henüz bitmedi. Ona postaneye gitmesi için zaman ver."

Gözlerini devirerek, Kane'in barın önünde kız kardeşini baştan çıkardığını görünce kızarır. Jess'in kolları Kane'in boynuna dolanmış, bir bacağı Kane'in kalçasına yaslanmış ve dili Kane'in boğazına girmiştir.

Ya da onun dili onun boğazında.

Bu karşılıklı bir boğulma seansı.

Karanlık odada Laine'i incelemek için geri dönüyorum, ama o onları izlemiyor. Beni izliyor. "Bu sana nasıl hissettiriyor?"

Midem hoplar. "Ne?"

Barın yönünü işaret ederek başını sallar. "Onlar. Jess'in bunu yapmasını görmek sana nasıl hissettiriyor?"

"Şey..." Sanırım doğrudan konuya giriyoruz. Artık kaçamak cevaplar yok. Artık saçmalıklar yok. "Ah... Onun *sevgilisiyle* birlikte olabilmesi beni biraz kışkandırıyor, sanırım. Onu bulduğu ve şimdi birlikte olma özgürlüğüne sahip oldukları için kışkınıyorum."

Gözleri şüpheyile kısılr. "Jessie ile birlikte olmak mı istiyorsun?"

"Hayır." Elimi koluna kaydırıp, hayatın ne kadar kısa olduğunu ikimize de hatırlatan yara izinin olduğu kabarık deriye dokundum, parmaklarımı onun parmaklarıyla birleştirdim ve gözleri büyüdüğünde gülümsedim. "Jessie değil. Kesinlikle Jess değil. Ama onların özgürlüğünü kışkınıyorum, çünkü herkes bunu elde edemez."

Gözleri, satır aralarını okumaya çalışır gibi benimkilerle oynuyor. "Neden onların özgürlüğünü kışkınıyorsun? İstedğini elde etmene engel olan ne?"

"Korku." Cevabım onu şaşırttığında omuz silkiyorum. "Bir keresinde sana hiçbir şeyden korkmadığımı söylemiştim, ama bu bir yalandı. Birçok şeyden korkuyorum, ama en çok sevdiğim *kişiyi* incitmekten korkuyorum."

Yanakları kızardı. "Sevdiğin kişiyi mi?"

"Evet, benim tek aşkım. Yanlış bir hareket yapmaktan, onu korkutmaktan, aramızdaki ilişkiyi bozmaktan ve onun kabusu olmaktan çok korkuyorum. Saf ve mükemmel birini kırmaktan çok korkuyorum, bu yüzden her

cesur olup ona hislerimi söyleyebileceğimi düşündüğümde, sözlerimin onu inciteceği korkusuyla donup kalıyorum."

Yutkunarak, boş elini kaldırıp ona verdiğim kristalle oynamaya başladı. "Sanki onu tanıyormuşsun gibi konuşuyorsun, varsayım gibi değil." Sahnede sıradaki şarkıcılar tonu tutturamayan sözleri haykırıyorlardı, ama ben hiçbir şey duymuyordum, sadece onun gözlerini görüyordum. "O gerçek bir kişi mi?"

Başımı sallıyorum. "O gerçek. O çok mükemmel ve çok güzel."

Utangaç bir şekilde, başka yere bakarak kalabalığı tarıyormuş gibi yapıyor. "Burada mı?"

"Evet, burada. Benim olduğum her yerde o da var; varlığı, kokusu, aptalca oyunları ve salakça bilmeceleri, çünkü bence onun da kalbinde bir mıknaş var. Belki o da benden hoşlanıyordur."

"Belki de öyledir." Boğazındaki kristali endişeyle okşarken, eğilip onu rahatlatmak istiyorum. Korkuyor. Benim kadar korkmuş durumda, ama işler değişiyor. Çok yaklaştık, bunu hissedebiliyorum. "Şey... Dün gece yaptığımız şeyi hatırlıyor musun? Senden istediğim iyiliği?"

"Güzel bir kızı öptüm... Sanki unutacakmışım gibi."

Yanakları kıpkırmızı oldu. Başını öne eğdi, beni görmezden geldi ve saçlarının yüzünü örtmesine izin verdi. "Tekrar yapar mısın?" Sesi titriyordu. "Bir arkadaşını tekrar öpmek ister misin? Herkes burada eğleniyor, belki biz de..."

"Bir arkadaş mı?" *Bu seni incitmesin. Çok yaklaştın. Devam et.* "Hayır." Kafası acı verici bir hızla geriye doğru savrulur. "Seni bir arkadaş olarak öpemem, Laine. Bunu bir daha yapamam."

"Beni öpmeyecek misin?" Bir dakika önce titreyen eli şimdi tamamen sallanmaya başlar. "Beni öpmek istemiyor musun?"

Elimi boynuna doladım ve ona yaklaştım, çünkü gözlerinde biriken gözyaşları beni incitiyordu. "Bu gezegende yaklaşık 7,7 milyar insan olduğunu biliyor muydun?" Geriye yaslandı ve sulu gözlerle bana baktı. "Ve istatistiklere göre, tüm bu insanlardan hayatımız boyunca sadece yüzde 0,000001'ile tanışacağız."

Beni dikkatle izliyor ve kararın açıklanmasını bekliyor. "Bu çok az..."

"Ve yine de, işte buradayız." Elini sıkarak, bir adım geri çekiliyorum, sonra bir adım daha, sonra üçüncü adım ve onu dans pistine doğru sürüklüyorum. O da geliyor – utangaç bir şekilde – gözleri neredeyse dolacak kadar kararsız, ama geliyor. Bana güveniyor. Elbisesi bacaklarının etrafında dalgalanıyor ve topuklu ayakkabıları onu yukarı kaldırıyor, ta ki ben öne eğilip benim olanı almam gerekene kadar.

Yakında. Çok yakında.

Kollarını yukarı çekerek, parmak uçları kısa saçlarımın arasından kayana ve göğsü benimkine değene kadar onları boynumun arkasına zorla doladım. "7,7 milyar, Laine, ama işte buradayız, ikimiz de yaşamadığımız aynı barda, aynı sahil kasabasında, aynı gecede, ve ikimiz de aslında hoşlanmadığımız bir şey hakkında hoşlanıyormuş gibi davranıyoruz."

"Soğukkanlı davranamıyoruz..." Yutkundü. "Ne demek istiyorsun?"

Dudaklarımı yalıyorum, bir test, çünkü hala çok korkuyorum. "Aynı anda aynı yerde olma ihtimalimiz çok düşük, bu bir anlamı olmalı, değil mi? Evren, 7,7 milyar insandan herhangi biriyle birlikte olabilecekken neden bizi buraya getirdi?"

"Şey... Bunu yarıya indir ve 4 milyara yuvarla, çünkü ben kızlardan hoşlanmıyorum."

Gözlerimi kısarım.

"Çünkü ben gelmeni istedim diye mi?"

Kıkırdayarak, elimi kaburgalarının üzerinde gezdiriyorum. "Tekrar dene."

"Çünkü ben de seni öpmek istiyorum, ama bir arkadaştan daha fazlası olarak."

İşte bu.

"Seni öpmek istedim," diye boğuk bir sesle mırıldandım. "Seni çok uzun zamandır öpmek istedim. Uygun olandan çok daha uzun bir süredir tüm fantezilerimin odağıydın, ama bunu durduramadım. Ne kadar denersem deneyeyim, bunu durduramadım."

O bana yaklaşıyor. "Neden denedin?"

Elim belinin alt kısmına kayıyor. Artık durduramam. Bu treni yavaşlatamam.

"Geçici delilik, belki? Sen de beni istiyor musun bilmiyordum? Bana güleceğinden korktum?" Omuz silkiyorum. "Hepsi. Aramızdaki şeyi bozmaktan çok korkuyordum, bu yüzden harekete geçmedim. Ama

şimdi istatistikleri biliyorum, evrenin bizi buraya getirmek için ne kadar uğraştığını biliyorum."

"Ang..." sesi atallanır.

"Seni zorlamayacağım, Laine. Senden hiçbir şey yapmanı istemeyeceğim." Cesurca, çenesine bir öpücük konduruyorum ve kollarımda titrediğinde gülümsüyorum. "Ben Ang. Güvendeyim ve *her zaman* senin için burada olacağım. Seni tekrar öpmek istiyorum, ama bunu senin de beni öpmek istediğin için yapmanı istiyorum, başka birinin anısını silmek için değil." İki elimle yüzünü kavradım. "Eğer tekrar yaparsak, bunun daha fazlasını istiyorum, çünkü sana çok uzun zamandır aşığım."

Hoparlörlerden çalan müziğin ritmine göre sallanıyoruz, ama o benim kollarımı tutuyor, ben de onun yüzünü tutuyorum. Gözleri doluyor, ama beklentiyle dudaklarını yalıyor.

"ok yorgunum," diye itiraf ediyorum. "Senin benim istediğim her şey olmadığını iddia etmekten yoruldum. Sen tüm hayallerimin tek bir güzel pakette toplanmış halisin ve ben çok uzun zamandır arkadaş rolünü oynuyorum."

"p beni," diye patlar. Yüzü bembeyaz olur, ama kaçmaz. "p beni, çünkü ben bir kadını ve sen bir erkeksin. p beni, çünkü çok uzun zamandır ipuçları veriyorum; çünkü aynı anda aynı odadayız ve sonunda birbirimizi görüyoruz."

"Evet." Gülümsayarak, ona yaklaşıp onu kendime doğru çekiyorum. "Seni seviyorum diye peceğim. Bir kadına aşık bir erkek olduğum için peceğim ve sonunda sıra bana geldi."

Dudaklarımız, dn gecek gibi, ama daha güçlü bir şekilde birbirine değiyor. Yavaş bir öpücük, ama kafamda sanki maraton koşuyormuşum gibi hissediyorum. Kalbim, onun dili dışarı çıkıp alt dudağımın üzerinde kayarken, bir sinek kuşunun kanatları gibi titriyor. Yüzünü bırakıp, kalçalarını kavrayarak onu kendime çekiyorum, ta ki aramızdaki sert penisimi hissedene kadar. Artık duramam ve ona yalan söylemeyeceğim, bu yüzden her şeyi hissetmesine izin veriyorum, kolları boynumu kavradığında i çekişini yutuyorum ve ateşli vücudu uyluklarımın üzerine çıktığında inliyorum.

Onun kokusu ciğerlerimi dolduruyor, saçları çenemi gıdıklıyor ve dudaklarındaki ilek aroması beni o kadar sarhoş ediyor ki, ellerimi kalçalarına kaydırıp sıkıca tutunmaktan kendimi alamıyorum.

Nefes nefese, öpücüğü kesiyor, ama sadece dilini çenemin üzerinde gezdirmek için. "Bu dün gecedен daha iyi. Bu çok daha iyi."

Kıkırdayarak onu sıkıca sarıp yüzümü boynuna gömüyorum. "Seni çok uzun zamandır bekledim, Laine. Daha iyi, çünkü artık yalan söylemiyoruz." Dilimi köprücük kemiği üzerinde gezdirip evrene şükranlarımı sunuyorum. "Daha iyi, çünkü sen de bunu kabul ediyorsun."

Geri adım atarak, temasımızı ve beni büyülediği büyüü bozdu.

Aramıza mesafe koyduğunda kalbim göğsümde çarpar, ama eli elime kayar, dudakları gülümsemeye devam eder. Beni yavaşça, şakacı bir gülümsemeyle çekerek kalabalığın içinden geçirir ve kapıya ulaşana kadar diğer tarafa çıkar.

"Laine..."

"Benimle gel," diye fısıldar. "Hayır deme. Lütfen hayır deme. Sadece aşk lafını tekrar söyle, sonra benimle gel." Beni kapıdan geçip deniz esintisine doğru çeker, titrek ellerle ve dik bir sırtla kaldırımda beni sürükler.

Bar ile otelimiz arasındaki kısa mesafeyi yürürken tek kelime etmiyoruz, ama vücut dilimiz değişiyor. Beni çekmek yerine, onu kolumun altına alıyorum ve kollarını belime dolayarak bana sokulmasının tadını çıkarıyorum.

Otelin lobisine gireriz, şık kapı görevlilerinin önünden geçeriz ve sanki herkes az önce yaptığımız şeyi biliyormuş gibi bakışlar toplarız.

Yapmak üzere olduğumuz şeyi.

Açık bir asansöre doğru ilerleyip içeri giriyoruz, sonra ben sakinliğimi kaybedip kontrol panelindeki bizim katın düğmesine yumruğumu vuruyorum. Laine sabırsızlığımdan kıkırdıyor, ama vücudunu benden ayırmıyor; bacaklarımız birbirine dolanana ve kalbi göğsüme çarpana kadar içeri giriyor, sonra ellerini kışıma kaydırıp tutunuyor ve kıkırdıyor. "Kışının nasıl bir his olduğunu hep merak etmişimdir."

Kıkırdayarak eğilip boynuna burnumu sürtüyorum. "Öyle mi? Bu... çok tuhaf."

O beni çimdikliyor, sonra ben onun boynunu ısırduğımda kıkırdıyor. "Gerçekten yaptım. Benimle sevişmek nasıl olurdu acaba, Ang?" O benim kalçalarımı kendine doğru çektiğinde saçlarına inliyorum. "İçeri girip çıkmak. Seni tutar ve uyuyana kadar beni kullanmana izin verirdim."

"Siktir..." Alnımı omzuna dayayıp, kat numaraları yavaşladığında inlerim.

Birinci kat. İkinci

kat. Üçüncü kat.

"Ang?"

"Ne?"

Kıkırdar. "Hiç merak ettin mi?"

"Evet." Ellerimle kalçalarını okşuyorum ve göğsünden yayılan titreşimlerin tadını çıkarıyorum. Eğilip alnımı alnına dayıyorum ve gözlerini inceliyorum. "Bunu o kadar sık düşündüm ki, erkekler bunu bilselerdi beni vururlardı. Seni o kadar sık düşündüm ki, elime senin adını versek daha iyi olurdu."

Gözleri yüzümde parladı. "Elin mi? Beni düşünerek kendine dokundun mu?"

"Yüzlerce kez. Binlerce kez." Dilimi alt dudağına kaydırıp iç çekişini yutuyorum. "İlk kez, o pisliğin partisinde seni eve bıraktıktan sonraydı. Sırılsıklam ve çok güzeldin. Üstün şeffaftı. Biliyor muydun?"

Dudakları titreyerek, ellerini boynuma götürüp kaşımaya başladı. "Belki farkındaydım. Kendimi bilerek havuza atmadım, ama bu sayede göğüslerime daha sık bakmanı sağlayacak olsaydı, muhtemelen atardım."

"Mmm." Elimi kaburgalarının üzerinde gezdirip, dolgun göğüslerinde durduruyorum. "Her zaman dokunmak istedim. Her zaman seni tamamen kendime saklamak istedim." Eğilip dilini ağzıma çekiyorum. Tırnakları derime batıyor ve derin bir inilti göğsünden göğsüme yankılanıyor, ama sonra asansör zili çalıyor ve az önce gördüğümüz yaşlı çift adımlarını durdurup bize bakıyor.

Kadın – yargılayıcı kaltak – çantasını sıkıca tutar ve homurdanır.

"Biliyorum." Laine'in elini tutup onu koridora çekiyorum. "Biz günahkarız. Hırsızız. Muhtemelen şeytanın işini yapıyoruz. Rahat ol bayan, çantanızı çalmayacağız." Laine'i koridorda sürüklerken, o da arkamda koşarak kahkahalar atarken gülümsüyorum.

"O kadını tanıyor musun?"

Öne doğru adım atıp ellerini göğsüme koyarak beni nazikçe geriye doğru iter ve sırtım kapıya dayanana kadar durmaz. "Seninle birlikte olmak istiyorum, Ang." Parmak uçlarında durarak çenemi ısırır ve içimi ateşle doldurur. "Süslü çarşafların olduğu süslü yatakta. Sevilmek nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyorum."

"Tanrım, umarım öyle olur." Dudakları benimkilere yapışır.

"Bunu düşündüm." Dilimi çenesinden aşağı kaydırıyorum. "Sen. Herhangi bir kız değil, *sen*. Uzun zamandır sarışın saçlar ve mavi gözler hayal ettim."

Becereksizce gömleğimi yukarı çekip başımdan çıkarır, gömleği bir kenara atarken gözleri ateşli bir şekilde göğsümü tarar. Kötü bir sırıtişla öne doğru eğilir, meme ucumu dudakları arasına alır ve göğsümden boğuk bir inilti çıkarır.

"Evet." Onu ezmek için ağırlığımı tutmaya çalışmasına rağmen,
beni çekip çekip çekip çekip çekip çekip çekip çekip çekip çekip
çekip çekip çekip çekip çekip çekip çekip çekip çekip çekip çekip
çekip çekip çekip çekip çekip çekip çekip çekip çekip çekip çekip
çekip çekip çekip çekip çekip çekip çekip çekip çekip çekip

Tanrım, bu çok çabuk bitecek.

"Benimle seviş, Ang. Ltften soru sorma. Fazla düşünmemi isteme. Beni sev ve her zaman olması gerektiği gibi olduğunu göster."

"Emin misin?" Geri ekiliyorum. Sormamamı söyledi, ama yine de öylece kabul edemem. Bunun pişman olmasını göze alamam. "Bunu yapmak zorunda değiliz. Sadece pşebiliriz. Sorun değil."

"Hepsini istiyorum," diye inledi. Güçlü bacakları kalçalarını manipüle etti, böylece sertleşmiş penisim klitorisinin üzerinde kayarak vücudunda dalgalar yarattı. "Hepsini istiyorum, Ang. Kirli değilim, söz veriyorum." Gözleri doldu ve kalbimi parçaladı. "Bütün doktorlara gittim. Kirli olmadığımı doğruladılar."

"Hey. Hayır." Saçlarını geriye doğru çekiyorum. Yanağından nazik bir gözyaşı süzülünce, ne eğilip dudaklarımla onu topluyorum. "Sen kirli değilsin. Sen mkemmelsin. Olduğun gibi mkemmelsin. Bir daha bunu sorgulama, tamam mı?"

"Tamam." Nefesi kesik kesik çıkıyor. "Tamam." Aramıza uzanıp kemerimi çözüyor, deri kemeri kot pantolonumdan çıkarıp bir kenara atıyor; o kadar uzağa atıyor ki, gergin olduğunu anlıyorum. Ona olanlardan dolayı hala izleri taşıdığını biliyorum.

Kemerimi fırlatma şekli, bağlanmak istemediğini gösteriyor. O adamdan nefret ediyorum.

Kot pantolonumun düğmelerini açarak, o ayaklarını kullanarak beceriksizce kot pantolonumu kalalarımından çıkarmaya çalışırken, ben ellerimin ve dizlerimin üzerine çöküyorum. zerine uzanarak, açacağım hediyeı engelsiz bir şekilde görebiliyorum ve bu işi yavaşlatıp ona telaşsız sevişmenin nasıl bir şey olduğunu gerçekten gstereceğime yemin ediyorum.

Elbisesi kalçalarının üstüne kadar çıkmış ve kırmızı dantelli külotu parmaklarımla hafifçe aşağı çekip bir santim kadar indirdiğimde, küçük dövmeye gülümsüyorum. Gergin, korkmuş ya da zgn olsun, külotu hala ıslak ve bu da endişelerimi hafifletiyor.

Korkuyor, ama yine de beni istiyor.

Nereli ellerimi ipeksi pürüzsüz bacaklarında gezdiriyorum, ta ki tüyleri diken diken olana kadar. En mahrem bölgelerini örten narin dantele geri döndüğümde, nefesini göğsünden titreyerek çıkartıyor.

Sinirli bir şekilde dudaklarını yalıyor, ama gözlerimiz buluştuğunda başını sallıyor. "Devam et. Lütfen, devam et."

"Sana sevişmenin nasıl bir şey olduğunu göstereceğim." Dirseklerime yaslanarak, uyluğunun önüne bir öpücük konduruyorum, sonra da külotunun bacaklarıyla birleştiği yere bir tane daha. "Nazik olacağım ve işimiz bittiğinde sen de beni seveceksin. Korkmana gerek yok."

"Korkmuyorum." Sertçe yutkunarak, sözlerinin yanlış olduğunu kanıtlıyor. Korkmak, isteksiz olmak anlamına gelmez; sadece kendine ilerleme şansı verdiğini, korkularıyla yüzleşecek kadar cesur olduğunu gösterir. "Beni istismara uğramış bir kadın olarak değil, bakire olarak düşün. Bakireymişim gibi nazik ol. Yavaş ol. Ama beni kurban olarak görme." İç çamaşırını yavaşça sıyırdığımda, kalçaları huzursuzca hareket etmeye başlar. "Ama biraz hızlı ol. Bu işi uzatma."

Gülüyorum. Bu, evrenin bana yardım etmesi için sinirli, çaresiz bir yalvarış. "Lütfen pişman olma."

"Pişman olmayacağım." Kalçalarını kaldırıyor, danteli bacaklarından aşağıya doğru sıyırmamı sağlıyor. Topuklarında duruyorum, balkon camından gelen ışıktaki sevimli küçük tokaları parıldıyor. Bir topuğu çıkarıp yere bırakıyorum, ikinci topuğu çıkarırken dilimi onun pürüzlü teninde gezdiriyorum.

Yıllardır hayalini kurduğum kızla yatak ucunda çömelmiş oturuyorum. Bacakları açık, elbisesi kalçalarında toplanmış, gözleri *korku dolu* ama devam etmeye kararlı.

"Ben iyiyim, Ang." Oturarak, boynumun arkasından beni kavradı ve üzerine çekti. "Beklemek işkence gibi. Endişelenmek. Bilinmezlik. Ben narin bir çiçek değilim, ama sinirlerim beni yiyip bitiriyor. Benimle seviş, beni bu ıstıraptan kurtar, gerisini sonra hallederiz."

"Laine..."

Ellerinin ulaşabildiği kadar aşağıya kadar boxer şortumu indirir, sonra ayaklarıyla geri kalanını da indirir. Penisim serbest kalıp onun ateşli merkezine dokunduğunda, alnımı göğsüne dayayıp, belki de hayatımın ilk erken boşalmasını yaşarken nefes almaktan başka bir şey yapamam. "Laine, yardım et bana."

"İşte." Aramıza uzanarak, yalvarışımı kelimenin tam anlamıyla kabul etti ve penisimi avuçladı.

Sadece onun elinin dokunuşuyla başımı geriye atıyorum, bu yüzden o ucunu açıklığına dayadığında, inleyen bir halde kalıyorum.

"Siktir. Siktir. Siktir. Siktir."

"Hayır." Yüzümü avuçlayıp dudaklarımızı birbirine yaklaştırır. "Sikişmek değil. Sevişmek." Bacaklarını kalçalarımın dolayarak, ben içeri girmeye başlayana kadar beni yavaşça kendine doğru çeker.

Çıplak ten çıplak ten.

Prezervatif yok. Aramızda hiçbir şey yok.

İlk santimetrem onun içine girdiğinde çıldırmaz ve onu gerdiğimde çığlık atarak kaçmaz. Sadece inler, dilini benimkine sürtmeye devam eder ve beni daha derine çeker.

"Çok sıkısin." Gözlerimi sıkıca kapatıyorum ve onun beni istediği gibi kullanmasına izin veriyorum. Dikkatimi biraz olsun başka yöne çekmek için ona karşılık öpüyorum ve çok çabuk boşalmamayı diliyorum. "Çok sıkısin, Laine."

"Bakire." Kıkırdarak beni daha derine çekiyor. Nefesi ciğerlerinden içeri girip çıkıyor ve ona acı verdiğimi bilsem de, elleri bacakları kadar sıkı kalıyor. Beni ağına çekiyor ve ben derinlere yerleşip ciğerlerimdeki azıcık nefesi de kaybedene kadar beni bırakmıyor.

"Aman Tanrım." Nefes nefese, durur ve gerilmenin acısının geçmesini bekler. O kadar sıcaktır ki, tüm vücudumu hissetmek için mükemmel boyutta olan uzunluğumu yakar.

"Çok güzelsin, Laine." Bir dirseğime yaslanarak, diğer elimi kullanarak elbisesini göğsüne kadar yukarı çekiyorum; sütyen giymemiş. İpeksi kumaşın altında, külotunun bacaklarından kayıp indiği kadar kolayca başından kayan, sadece güzel çıplak teni var. "İyi misin?"

"Evet. Artık hareket edebilirsin. Yavaş başla, söz veriyorum bir saniye içinde daha iyi hissedeceksin."

"Benim için daha mı iyi?" Gözlerine bakıyorum, benim bundan zevk almadığımı düşündüğü için endişelendiğini görmek beni üzüyor. Beni etkilemesi gerektiğini düşündüğünü. "Laine." Ne diyeceğimi bile bilmiyorum, bu yüzden başımı sallayıp dudaklarımı onun dudaklarına bastırıyorum, umarım bu, onun güveninin benim için ne kadar önemli olduğunu ona iletir. "Birbirimizi sevdiğimizi itiraf etmemizin üzerinden sadece yirmi dakika geçtiğini biliyorum, ama rahatlaman gerek. Seni seviyorum"

Seni seviyorum." Geri çekilip gözlerinin dolmasını izliyorum. "Seni sandığından çok daha uzun zamandır seviyorum." Yavaşça ona doğru kaymaya başlıyorum. "Sana ne hissettiğimi göstereyim. Sevdiğin biriyle ne kadar güzel olabileceğini göstereyim."

Tek bir gözyaşı kapalı göz kapaklarından süzülür, ama bunun beni incitmek için olmadığını biliyorum. Zehri arındırıyor, hayatına yeniden başlıyor ve kontrolü ele alıyor. İlk seviştiğimizde ağlaması sadece benim şansım.

Kapalı göz kapaklarına bir öpücük konduruyorum ve vücuduna yavaşça girip çıkıyorum, gerginlik yavaşça yerini yumuşak zevk inlemelerine bırakıyor. "Laine? Bir sorun olursa bana söylersin, değil mi?"

Gözlerini açmadan, ikna edici olmayan bir şekilde başını sallıyor ve kalbimi sıkıştırıyor.

Siktir et.

Kalçalarını tutup, onu kucağıma oturtacak şekilde döndürdüm, sonra şaşkınlıkla gözlerini açtığında gülümsedim. Sonunda, barda anlaşma yaparkenki gibi aynı açlık ve kibir karışımıyla bana baktı.

Kalçalarını tutup, gözlerindeki korku yerini vahşi bir açlığa bırakıncaya kadar üzerimde hareket etmesine yardım ettim. Gözlerinin parlamaya başladığını, ellerinin saçlarına kaymasını izledim.

Hayal ettiğim tüm rüyalar gibi, onun üzerimde kaymasını izliyorum; uzun saçları omuzlarına dökülüyor, mavi gözleri koyu makyajla lekeleniyor ve bakışlarım sürekli çıplak göğüslerine düştüğünde, o sırıtıyor ve daha hızlı hareket ediyor.

"Siktir..." Karnımda bir ateş yanıyor ve testislerimi boğuyor. "Bunu kaç kez hayal ettiğimi bilemezsin."

"Mmm." Daha cesurca eğilip dudaklarını dudaklarıma yapıştırırken, alt vücudu beni bir patlamaya daha da yaklaşıyor. "Ben de bunu hayal etmiş olabilirim." Dudaklarımı ısırtıyor. "Dün gece seninle aynı yatakta yatarken bunu hayal etmiş olabilirim. Ve bu sabah, seni paddle board yapmaya uyandırdığımda."

"Laine..."

"Çok iyi hissediyorum, Ang." Yan tarafa eğilip, benim ipucunu anlamamı bekliyor, sonra onu sırt üstü çevirip üstüne çıkmama izin veriyor. "Daha hızlı ol. Üstteyken hızlı olamıyorum."

Başımı sallayarak, parmaklarımı onun parmaklarının arasına geçirip nazikçe başının üzerine getiriyorum, sonra da derinlemesine giriyorum. Gözleri endişeyle parlıyor, ama birkaç saniye sonra, küçük inlemeler göğsünden yayılırken, gözleri tekrar zevkle dolu bir bakışa dönüşüyor.

O evet dediği anda boşalmaya hazırdım. Hâlâ patlamaya hazırım, ama onun zevkten kıvranışını izlemek beni yavaşlatıyor ve sonunda istediğim her şeye kavuşmanın keyfini çıkarmamı sağlıyor.

Güçlü uylukları beni sıkıca sarıyor ve kendimize daha fazla güvenmeye başladıkça, ben daha sert vurdukça göğüsleri zıplıyor ve onu yatakta yukarı doğru itiyorum. Güvensizliğini bir kenara bırakarak, parmaklarını saçlarıma geçiriyor ve dişlerimiz birbirine çarpana ve vücutlarımız arasında nemli bir kayganlık oluşana kadar beni aşağı çekiyor.

"Angelo..."

"Siktir. Adımı tekrar söyle. Ben senin içine girerken söyle."

Gülümsüyor ve alt dudağını ısıyor. "Angelo."

"Mmm. Bunu çok uzun zamandır istiyordum." Orgazmım o kadar hızlı yüzeye çıkıyor ki, dudaklarımı sıkıca kapatıp nefesimi tutuyorum, ama oksijen eksikliğime rağmen Laine altımda hareket etmeye devam ediyor, beni kenara doğru çekiyor, ta ki ben nefes nefese çekilip onun çığlığını görmezden gelene kadar.

"Ang?" Laine dirseklerinin üzerine oturur ve gözlerinde yaşlarla benim gözlerime bakar. Reddedilmenin gözyaşları. Güvensizliğin gözyaşları.

Beni geri çekenin kendi güvensizliğim olduğunu bilmiyor.

Yatağın ucundan kalkıp dizlerim yere değene kadar ilerledim, sonra ayak bileklerini tutup onu kendime doğru çekerek dilimi amının içine gömdüm.

O bir çığlık atarak yatağa geri düşer. "Siktir!"

"Mm." Klitorisini ısırırım ve o titrediğinde, onu yalarım ve bir gün seveceğimi hiç bilmediğim bu tada gülümserim. "Çok güzel, Laine. Çok güzel."

Elleri saçlarıma yapışır ve derimin altında ateş yayılana kadar çeker, ama bu acı beni yavaşlatmak yerine daha da hızlandırır. İki kalın parmağımı tekrar amının içine sokarım ve o çığlık attığında sırtarım.

"Ang! Siktir."

"Evet." Parmaklarımı kıvrıp, yataktan kalkmak istediğinde kalçalarını aşağı doğru bastırıyorum. "Hemen döneceğim, ama önce yüzüme boşal."

"Aman Tanrım, Ang." Sızlanarak, parmaklarım içeri girip çıkarken yatakta kıvranıyor ve her seferinde saçımı çekiyor, ben de klitorisini emiyorum. "Bu çok fazla."

"Çok fazla, kötü mü? Yoksa çok fazla, iyi mi?"

"Güzel." Nefes nefese, başımı kaldırıp konuşmak istediğimde kalçaları ağzımı takip ediyor. Beni tekrar aşağı çekiyor, sessiz ricasına boyun eğip devam edene kadar yüzüme göğüslerini bastırıyor. "Çok güzel, Ang."

"Ağzıma boşal, Laine. On yıldır düşündüğüm şeyi bana göster."

"On yıl... Aman Tanrım!" Üçüncü parmağımı içeri sokup klitorisini ısırduğımda çığlık attı. "Oh, Tanrım, Ang."

"Devam et." Penisim yatağa çarparak, sızarak, patlamaya hazır halde.

Onun esnek vücudunu ne kadar hızlı çalıştırırsam, o kadar yataktan havaya yükseliyor. Vücudu kopacak kadar gerildiğinde, amcığı parmaklarımı sıkıca kavradığında ve hareketlerim neredeyse durduğunda, onun üzerine atlıyorum ve o çığlık atana kadar içini sertçe sikiyorum.

Bu iyi bir çığlık.

O benim sikimi ağzına alıp beni uçurumun kenarına sürükleyip unutulmaz bir zevke ulaştırdığında, ağzımla yakaladığım ve yuttuğum inanılmaz bir çığlık.

LAİNE

BALKON

Sessiz şafakta gülümseyerek, Ang'in omzumun arkasına bastırıldığı nazik öpücüğün tadını çıkarıyorum.

"Yorgun musun?"

Açık balkondan gelen serin esinti saçlarımı okşuyor, gözlerim neredeyse kapanana kadar beni rahatlatıyor. Güneş çoktan doğmuş, ama biz henüz uyumadık. Geceyi birbirimizin kollarında geçirdik, Ang benim tüm kötü anılarımı çok daha güzel anılarla değiştirdi.

Erkeklerin bana daha önce nasıl davrandığını bilemezdi – ayrıntıları, morarmış kalçalarımı ya da aceleci hareketleri – ama her bir acıyı öperek dindirdi. Ondan önce birinin dokunduğu her yeri, şefkatli bir okşama ve aşk ilanı ile değiştirdi.

Tanrım. Beni seviyor – gerçekten mi?

"Laine?"

Başımı omzuna yasladım. "Hmm?" "Yorgun musun?"

"Pek değil."

Kalbi sırtıma çarpıyor. Uyluklarımın üzerinde çizdiği nazik hareketlerin aksine, hızlı bir şekilde atıyor. "İyi misin? Çok sessizsin. Beni biraz korkutuyorsun."

Kıkırdayarak kucağına daha da gömüldüm. "Korkmana gerek yok. İyiyim." Ufka doğru başımı salladım. "Arka arkaya güneşin doğuşunu izlediğimiz bir gün daha."

"Dün görmedim." Burnunu omzumda gezdiriyor. "Senin o minik bikinili halini izlemekle meşguldüm."

Sadece arşıfla rtölü karnım, güldüğümde zıplıyor. "Paddle board üzerinde aşıağı bakan köpek pozunu yaptım. Bu, şimdiye kadarki en akıllıca fikirlerimden biriydi."

"Bu şeytani bir fikirdi!" Uyluklarımı gıdıklıyor. "Bir adam centilmen olmaya çalışıyor. Güneş doğmadan yataktan kalkıyor, sen köpek yavrusu gibi gözlerle rica ettiğın için seninle sahile geliyor ve sen de onun yüzüne karşı yoga yaparak karşılığını veriyorsun. Tamamen şeytani bir fikir."

"Keşke bunu daha önce yapsaydık." İç çekerek, daha da derine gömüldüm. "Bir süredir sana aşışım, Angelo. Bir kız bikini giydiğinde, onu dişlerinle yırtıp atmadığın için ona kompleks yaşatıyorsun."

Boğazından düşük bir hırıltı yükselir, göğsünden ve sırtıma doğru titreşir. Ama o benim kıcımın altında büyüdüğünde tüm bunlar kaybolur; penisi sertleşir ve elleri çıplak uyluklarımı sıkıca kavrar. Alt dudağımı dişlerimin arasına çekerim ve gözlerimi kapatırım, kendimi bu hislerin akıntısına bırakırım.

Gündoğumu unut.

Şu anda tüm dileklerim onun kucağında

kuc

ağı "Gerçekten iyi misin? Dün gece olanlar hakkında?"

nda "Evet." Elimi uyluğum boyunca kaydırıyorum, parmaklarımız birbirine tutu
yor. dolanana kadar.

"Paniklemedim. Pişman değilim. Rahatlamam lazım."

"Geri dönüş yok mu?"

"Hayır." Öne eğilip dönerek, onun temkinli gözlerine bakıp burnunun ucuna bir öpücük kondurdum. "Söz veriyorum. Bu, yaptığımız şeyin tadını çıkarmana izin vermemdir. Sen büyük kötü kurt değilsin. Ben de küçük bir kız değilim. Sana kendi isteğimle geldim. Sana güveniyorum Ang, ve bu dünyada o güveni vereceğim başka bir erkek yok."

Gümüş rengi gözleri temkinliydi, ama şimdi beni kendine yaklaştıırıp dilini dudaklarıma sürerken yumuşak ve yapışkan hale geldi. "Keşke bunu daha önce yapsaydık."

"Kane'i dinlemeliydim."

Vücudu sarsıldı, yapışkanlıktan şaşkınlığa geçti. "Ha?"

"Jess ve Kane uzun zamandır bizim ilişkimiz hakkında bana baskı yapıyorlar. Jess bu konuda çok daha ince davranıyor; 'kısa bir elbise giy, kirpiklerini kırp, poponu dışarı çıkar, güzel bir ruj sür' diyor. Ama Kane daha çok 'rujunu sikine sür'

O, bunu yaparsam senin daha çabuk anlayacağını söyledi."

"Siktiğimin pisliği." Sözleri bir Şey söylüyor, ama büyüyen sikiinin söylediği başka. "İki tarafta da oynuyorlar, biliyor muydun?" Gülümsayarak, boynumu uzatıp dudaklarını davet ediyorum. "Sen odadan çıktığında, bana korkak diyor ve sana atlamamı söylüyor. Sen odadayken, beni sana doğru itiyor ve ne kadar güzel olduğunu söylüyor."

Gülümsüyorum. "O çok komik." "O bir pislik."

Geriye uzanıp kollarımı boynuna doluyorum ve homurdanmaları boğazımdaki dudaklarının hoş bir uğultusuna dönüŐene kadar onu kendime çekiyorum. "Her Şey yoluna girdi. Sonunda her zaman yoluna girer." Dili kulağıma kayarken boynumu geriye doğru eğiyorum. Gün doğumu çok güzel, ama elleri arŐafımın altında keŐfe çıkarken gözlerimi açık tutmakta zorlanıyorum.

Dün gece nazik eller ve belirsizliklerle doluydu. Ang korkmuştu, ben korkmuştum, ikimiz de gergindik ve inanılmaz derecede kararsızdık. Ama bugün, elleri kendinden emin bir Şekilde hareket ediyor. Avucunu sağ uyluğumun üzerinde kaydırıyor, ben de i çekerek ellerimi açıp onu içeri alıyorum.

Endişelendim. Merak ettim. Bir erkeğin bana dokunmasının – Ang bile olsa – beni rahatsız edebileceğini düşündüm. ıldırıp kaabileceğimi düşündüm.

Ama yle olmadı.

Onun elleri, geçmişte bana dokunanların elleri gibi değildi. Onlar kontrol etmek ve incitmek istiyorlardı. O ise zevk vermek istiyor. Hepsi bu; o bana iyi hissettirmek istiyor.

Parmakları hassaslaŐmıŐ tenimde kayıyor ve nefesimi kesiyor. Çifte saldırı, tek bir parmağı vücuduma girerken, dişleri kulak mememi dudakları arasına çekiyor.

"Ahhhh. Ang."

"Mmm." YavaŐŐa, ıslak sıcaklığımın içine girip çıkarken, dili kulağımda sihirli bir etki yaratıyor. Beynim hangi zevke odaklanacağını bilemiyor. "ok güzelsin. Laine. Çok inatçı ve güzelsin." Başparmağı klitorisimin üzerinde kayıyor, ta ki ben kuşağında kıvranmaya başlayana kadar.

Hareketimi önceden tahmin ederek, diğer eliyle kalçamı kırımın altındaki sert uzunluğa sabitler. "Çok iyi hissettiriyorsun. Çok mükemmel ve sıkı."

Geriye doğru eğilip göğsüne yaslanıyorum. Bir yanım gerginleşmek, orgazmımı hızlandırmak istiyor, ama diğer yanım, daha baskın olan yanım, tembelliğin içine eriyip gitmeme izin veriyor, onun beni enstrümanlarını çaldığı kadar ustaca oynamasına izin veriyor.

"Çok güzel." İkinci parmağını da ekliyor. "Çok ıslak." Kulağımı ısıtıyor ve ben gerginlikten tıslayana kadar üçüncü parmağını da ekliyor. "Çok lezzetli."

Göğsüm inip kalkıyor. Boş elini kalçamdan çekip kaburgalarım boyunca kaydırıyor ve göğsümü avuçluyor. Nazikçe, çok nazikçe meme ucumla oynuyor, sinir uçlarım aşırı yüklenene kadar ve ben oturup *hissetmekten* başka bir şey yapamayana kadar.

"Aman Tanrım," diye nefes nefese kalıyorum. "Oh... Ang. Bu çok iyi geliyor."

"Güzel." Dili kulağımı okşuyor. Parmakları meme ucumu okşuyor. Başparmağı klitorisimi okşuyor.

O başladıktan birkaç dakika sonra kibriti çaktığında, ben bir sinir yumağına dönüşürüm ve onun kucağında patlarım. Sarsılan uzuvlar, sıkılan eller, sabahın erken saatlerinde sessiz çığlıklar.

Yüksekten inmeden, orgazmım dinmeden önce, ellerini itip kucağında dönerek çıplak kalçalarına bacaklarımı açıyorum. Gözlerine bakarak tek bir hareketle onun penisinin üzerine kayıyorum.

Bir kız kendini yeniden doğmuş bir bakire ilan ettiğinde, ilk birkaç sefer, ilk kez bekaretini kaybettiği zamanki gibi acı verir. Vücuduma yıllarca tarif edilemez şeyler yapılmış olsa bile, erkeklerden uzun süre uzak kaldığında, her şey yeniden baştan başlamak gibi sıkışır.

Ang'ın penisinin ucu rahmime dokunur ve boğazımdan bir çığlık çıkar. Zevk ve acı. Acıtır, ama dizlerimin üzerine kalkıp tekrar aşağı inerim, çünkü zevk buna değer.

Durmamın imkanı yok.

"Laine." Yüz yüze, çenemi avuçlayıp beni kendine çekiyor, göğüslerimiz birbirine değiyor ve dillerimiz düello yapıyor. Elleri uyluklarımdan yukarı kayarak kalçalarımı kavırıyor, beni kaldırıp aşağı indiriyor, ben zevkten çığlık atıyorum.

"Çok mükemmel," diye fısıldadı.

Gözlerimi açık tutamıyorum. Zevk çok güçlü, çok fazla, bu yüzden gözlerimi kapatıyorum ve onun güçlü kolları benim ağırlığımı kaldırmasına izin veriyorum.

Penisi hala vücudumun derinliklerindeyken, balkon sandalyesinden kalkar ve kapıya doğru ilerler, çarşafı yere düşmeye bırakır.

Onun gücüne güveniyorum. Ona koşulsuz güveniyorum, bu yüzden o beni içerideki şık piyanonun yanına götürüp soğuk yüzeye yatırırken, ben onun diliyle oynamaya devam ediyorum.

"Eve gitmeye hazır mısınız?"

Ang, sadece şort ve dağınık saçlarıyla odada dolaşıyor. Bir saattir kıpırdamadım. Yatağın üzerinde, vücudumu zar zor örten bir çarşaftan başka bir şeyim yok.

Yatağın üzerinde bacaklarımın arasında diz çökmüş, büyük eliyle kalçamı tutup beni yarıya doğru çeviriyor, böylece uyluğumu ısırp yiyebiliyor. "Toplanıp eve dönme zamanı neredeyse geldi."

"Bilmiyorum." Dilini kalçamda gezdirirken mırıldanıyorum. "Tatil çok eğlenceliydi ve pantolonunu indirmek çok uzun sürdü. Aldatılmış hissediyorum."

Kalçama doğru kıkırdar, sıcak nefesi cildimi ısıtır, ta ki dişleri ısırp tüylerim diken diken olana kadar. "Bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim. Yemin ederim, centilmen olmaya çalışıyordum. Bütün bu zaman boyunca sana hislerimi söylememek beni öldürdü."

"Hâlâ iki günümüz var." Elleri kaburgalarımın üzerinde kayarken gülümsüyorum. "Aynı yatakta iki gece daha."

"Mmm. Kesinlikle aynı yatağı paylaşacağız; seni daha yeni yakaladım." Sırt üstü yatana kadar geriye doğru yuvarlanmama izin veriyor. Vücudumun üzerinde sürünerek, üzerimde duruyor ve sırtlıyor. "O zaman Cherry Drop'ta kalabiliriz. O yer... bir deneyimdi ve o pisliğe söyleyeceklerin var."

"Iyy." Dudaklarım büzülerek somurtkan bir ifadeye büründü. "Skeeter çok ürkütücüydü ve komşular da sinir bozucu derecede gürültülüydü."

"Kaçalım mı?" diye önerir. "Araba anahtarları bizde, onlarda değil. Dün gece birlikte çıktığımızı biliyorlar, bu yüzden bugün çok zor geçecek."

"Kane çok fazla alay edecek."

Alt dudağımı ısırırken, gülümsediğinde gözlerinin kenarlarında küçük kırışıklıklar oluşur. "İçimizden biri ona vurana kadar alay edecek."

"Ben yaparım." Eğilip dudaklarına ıslak bir öpücük kondurdum. "Onu vurmak istiyorum; bunu hak etmiyor değil ki, ve bana karşılık vermez... muhtemelen."

"Muhtemelen," diye gülüyor. "Jess'e çok benziyorsun; sana asla vurmaz. Seni koruyacağım, söz veriyorum." Bacağıma hafifçe vuruyor. "Hadi, yemek yiyelim. Açlıktan ölüyorum."

"Uyumayacak mıyız?"

"Bugün yok. Uykuyu seksle takas ettik, şimdi gündüz ve tatilimiz neredeyse bitti. Eve döndüğümüzde işler ciddileşecek ve konuşacak arkadaşlarım var. Muhtemelen bana vuracaklar, o yüzden yapabildiğim sürece bunun tadını çıkarmalıyım."

Gülerek, onun beni yataktan kaldırıp ayağa dikmesine izin veriyorum. Baştan aşağı çıplak ve onun bakışları altında ısınan kaslarım, yeni bir spor salonuna başlamışım gibi ağrıyor. "Bu arada, kesinlikle değdi, ama bugün sahilde uzanıp kitap okuyabilir miyiz? Sırtıma güneş kremi sürebilirsin ve sonunda kendini okyanusa atarak boğulmak zorunda kalmazsın."

"Tanrım, Laine." Burnunun ucu benim burnumun köprüsünün üzerinde kayıyor. "Bana ne yaptığını biliyordun. Beni incittiğini biliyordun."

"Sana zarar vermek istemedim. Sadece dikkatini çekmeye çalışıyordum." Parmak uçlarımda yükselip dudaklarına bir öpücük kondurdum. "Bugün benimle güneşlenme koltuğunda uyuyabilirsin ve kimse sana vurmaz."

"Muhtemelen."

"Muhtemelen. Güneş gözlüğü takıp kitap okuyormuş gibi yapabiliriz, mojito ve orgazm arasında uyuyabiliriz. Kulağa mükemmel gelmiyor mu?"

ANGELO

YANSIMA

"Sonunda!" Kane koltuğundan fırlayarak bize doğru iğrenç bir parmakla işaret etti ve bu duyurusu büyük ziyafet salonundaki herkesin dikkatini çekti. "Sonunda! Tanrım." Kucağındaki kumaş peçete yere düştü ve Kane masanın etrafında koşarak bize doğru ilerlerken Jess burun kıvırdı. "Yemin ederim, anlaşılmayı imzaladığın anı biliyormuşum gibi. Taşaklarım kabardı ve Jessie hayatının en iyi seksini yaptı." Beni kenara itip Laine'in yüzünü tutarak onu parmak uçlarına kaldırdı. Yanaklarını avuçlayıp dudakları öne çıkıncaya kadar sıkıştırdı, sonra uzun, kapalı ağızlı bir öpücük kondurdu ve ben onu itene kadar durmadı.

"Piskopos! Onu rahat bırak, dostum!"

"Bayım!" Siyah beyaz giyinmiş küçük bir garson, kavga edeceğimizden korkmuş gibi aramıza girer. "Burası bir aile restoranı ve siz olay çıkarıyorsunuz."

"Dün gece sevişti, Wendy!" Kadının başının üstünü işaret etti. "Angelo, ebedi bakir, sonunda büyük adam sözlerini kullandı ve sevişti. Artık hepimiz patlama riski olmadan uzun ve mutlu bir hayat sürebiliriz."

Wendy'nin yanakları
kızardı. Laine'in
yanakları kızardı.

Sağıma baktığımda, ebeveynleri bizden çok da büyük olmayan genç bir aile görüyorum ve otuzlu yaşlarındaki annenin yüzünün kızardığını görünce öfkem daha da artıyor.

"Bishop." Kadınların etrafından dolaşıp onu fuayeye kadar itekledim. "Kes şunu lan."

"Şimdi durma kardeşim. Daha yeni başladın."

"Kane, beni çalışırken gördün. Beni seni incitmeye zorlama."

Hiç etkilenmeden, hiç korkmadan, parmak uçlarında zıplıyor ve koluma vuruyor. "Hey, tanıştığımız zamanı hatırlıyor musun, ikizleri tanıdığımı öğrendiğin zamanı? Laine'i kazara öptüğümü öğrendin."

Öfke içimi kaplar. "Ne olmuş yani?"

"Laine'i öptüm!" Ben ileri atıldığımda yolumdan çekildi. "Senden önce onu öptüm. Dil de vardı, biliyor muydun? Biraz göğüs de? Inledi dostum."

"Orospu çocuğu!" Üzerine atlayarak onu yere yapıştırdım ve çılgınca yumruklar yağdırdım.

Ben bir dövüşçü değilim, Rollers gibi değilim, Kane gibi bile değilim, bu yüzden onun gardını geçirdiğim her vuruş, onun izin verdiği acıma yumruğu gibi. Ama bunu bilsem de, yumruklarımın onun yüzüne çarpması iyi geliyor ve kızlar dışarı çıkıp beni üstte bulduklarında, bu küçük zaferimin tadını çıkarıyorum.

"Çok çocukça davranıyorlar," diye mırıldanıyor Jess. Laine'in elini tutarak, erkeğinin darbe üstüne darbe almasını izliyor. Endişelenmiyor. Gözlerini devirerek izliyor, sonra Laine'i öfkeyle yemek odasına geri çekiyor. "Olgunlaşmamış aptallar."

Kane gülerek beni kolayca üzerinden atıyor ve şüphelerimi doğruluyor – acıma duygusu uyandırıyor – ta ki sırt üstü yere düşüp nefes nefese kalana kadar. Etrafımıza bakındığımda, bizi izleyen düzinelerce temkinli göz görüyorum.

Duckworth'a benzeyen ve snob bir adam üzerimizde duruyor ve merdivenleri işaret ediyor. "Artık restoranımızda hoş karşılanmıyorsunuz. Lütfen gidin."

Lüks bir beş yıldızlı restorandan bir daha geri dönmemek üzere uyarılarla kovulduktan sonra, kırmızı yumruklar ve şişmiş dudaklarla, kahvaltı için sahilde burrito yemeye başladık. Kızların bizi takip etmemesi şaşırtıcı değildi. Onlar içeride kalıp önceden ödenmiş lüks yemeklerini yerken, ben ve artık kardeşim olarak gördüğüm adam kumlarda oturup saçma sapan konuşuyorduk.

"Ailen nerede?" Kardeşlik hakkındaki düşüncelerimi beceriksizce dile getirdiğimde, Kane içe dönük bir hal aldı ve uzun süre dalgaları izledi. "Anma törenine katıldılar mı?"

Omuzlarını silkiyor ve arkamızdaki kum tepesine yaslanıyor. "Annem öldü, babam ise kariyer askeri. Anma törenleri gibi anlamsız şeylerle uğraşacak vaktimiz yok. Jay'in cesedi de yoktu, ne anlamı var ki, anlıyor musun?"

"Yine de onun için bir şey yaptın. Onu andın. Hepsini tek başına mı yaptın?"

"Hayır. Eric de benimle
birlikteydi." "Sadece Eric
mi?"

"Bana anneni anlat," diye sertçe karşılık verir. "Jay hakkında konuşmak istemiyorum, ama neden ondan her bahsettiğimde irkildiğini bilmek istiyorum."

"O öldü."

Gülümseyerek, neredeyse boşalmış kola kutusunu eline aldı ve bir yudum aldı. "Bunu zaten anlamıştım. Şimdi kardeşime ne olduğunu soruyorum. Bu seni incitiyor, ben de yükünü biraz hafifletmek için buradayım."

Geriye yaslanıp güneşlenirken gözlerimi kapatıp Laine'i düşünüyorum. "Ben çocukken intihar etti. Kendini öldürdü."

O, anlayışla homurdandı. "Bunu duyduğuma üzuldüm dostum."

"Duşta. Babam her sabah ve her gece onu dövmeyi bırakmadığı için bileklerini kesti."

"Kahretsin." Gözlerimi açıp ona baktığımda çenesinin titrediğini gördüm. "Yani Laine'i duştan çıkarmak..."

"Neredeyse beni öldürüyordu." Geri dönüp gökyüzünü inceliyorum. "Ama neyse. Uzun zaman önceydi ve Laine iyi. Şu anda benim için önemli olan tek şey bu." Derin bir nefes alıp geriye dönüp hatırlıyorum. "O gün benimle birlikte olduğunu hiç bilmiyor."

"Laine mi?"

"Mm." Kalıcı lekelerle kaplı ellerimi kaldırıp inceliyorum. "Annemi duştan çıkardım, ama çok geçti. Ambulans ve polis geldikten sonra, gizlice kaçtım. Nereye gideceğimi bilmiyordum, bu yüzden Alex ve Scotch'un evine gittim, bahçelerinde oturdum ve saatlerce herkesi görmezden geldim. Luc ve ikizler hep oradaydı, hep kaykay yapıyordu ve o zamanlar şef olan Bay Turner evde değildi."

ama kimse bilmiyordu. Laine gelip beni kaymaya ikna etmeye çalıştı ama sanki dilsizmişim gibiydim. Konuşamıyordum, hiçbir şey yapamıyordum, sadece oturmuş ellerimi inceliyordum, o da oturup omzunu omzuma yasladı. Saatlerce orada kaldık Bish, güneş batana ve polis beni almaya gelene kadar, ve tüm bu süre boyunca tırnaklarımın altında annemin kanı vardı."

"Sanki son birkaç aydır benim garajımda sen ve o gibiydiniz," diye düşünür. "Konuşmak istemiyordu, hiçbir şey yapmak istemiyordu, ama sen yine de onunla oturdun, ihtiyacı olduğunda ona omuz verdin."

Alaycı bir şekilde gülümsüyorum. "Ben benzerlikleri görmedim bile, ama sanırım öyle." "Peki ya baban?"

Gülümsemem silinir. "O da öldü. İlk öldürdüğüm kişi."

Bunun onun dikkatini çekeceğini biliyordum.

Gözleri benimkilere dönüyor, koyu siyah, bana işlevsel bir odada durup başka bir adamı işkence etmeme yardım eden adamı hatırlatıyor. "Tekrar gel, Alesi."

"Annem öldükten birkaç ay sonra, beni kamyonetine bağladı, çünkü benim kurnaz bir pisliğin oğlu olduğumu ve zor durumlardan kurtulmayı öğrendiğimi biliyordu. Beni bağladı ve bizi göle doğru sürdü. İkimizi de öldürecek, çünkü o böyle biriydi. Sefil pislikti ve annem kendini denklemden çıkardığı için çok kızgındı." Gökyüzündeki bulutların şekillerini yapıyorum, o adama duyduğum nefretten uzaklaşmak için her şeyi yapıyorum. "Ben sadece bir çocuktum, ama aptal değildim, bu yüzden rayları geçip kasaba tabelasını geçtikten hemen sonra, iplerimden kurtuldum, direksiyonu tuttum ve bizi kasabanın hemen dışındaki büyük meşe ağacına doğru sürdüm. Ön cama çarptım ve omzum fena halde incindi, çünkü emniyet kemerim takılı değildi, ama babamın emniyet kemeri sıkışmıştı." Alaycı bir şekilde gülümsüyorum. "Bana sorarsan, bu bir ironi. Kamyonet alev aldı, ama ben dışarı sıyrıldım ve onun yanışını izledim." Kane'in dikkatli bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Bana seslendi. Elini uzattı. Ne yaptığımı bilmek ister misin?"

Sorgulayan bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı.

"Yüzüne toprak attım ve siktirip gitmesini söyledim."

"Pişman mısın?"

"Hayır."

Gülümser ve tekrar okyanusu izlemeye başlar. "Seni suçlayamam. Ben de daha önce adam öldürdüm, kardeşim bir adamı işkence ederken onu tutmuşumdur, pek de dürüst sayılmayacak bir sürü pislik yaptım."

"Pişman
mısın?"

"Hayır."

Oturarak dirseklerimi dizlerimin üzerine koyup kumu inceliyorum. "Hayatım boyunca babam gibi olmaktan korkuyordum. Başkasının acısından zevk almaktan korkuyordum, sonra Laine annemin yaptığını yaptı ve bu bir işaret gibiydi. Bizim onlar olduğumuzu ve tarihin tekerrür ettiğini gösteren lanet olası bir alamet."

"O annen gibi değil Ang, ve sen de kesinlikle baban gibi değilsin."

"Graham'ı incitmekten zevk aldım."

O gülümser. "İnan bana, ben de ona acı çektirmekten zevk aldım. Hak ettiğini aldı, bu yüzden onu mahvettiğin için kendine kötü bir insan olduğunu söyleme. Eğer biri gelip annen için çok geç olmadan babana da aynısını yapabilseydi, mutlu olur muydun? Annenin kurtarılmasını ister miydin?"

"Evet."

Başını sallayarak, koluna dokunarak dikkatimi sahilde bize doğru yürüyen kızlara çeker. Sarı saçları yüzlerinin etrafında dalgalanır ve kahkahaları rüzgârla birlikte gelir. "Aynen öyle. Sen, gelip sizi kurtarmasını umduğun kişiydin. Sen bir kahramandın. Annene bunu yapamadın, ama Laine için yaptın ve o senin dünyadaki en önemli kişi. Bunu unutma."

Onların yaklaşmasını izliyorum, hâlâ elli metre uzaktalar, ama gülümsemeleri parlak ve bulaşıcı. Laine bana doğru yavaşça yürürken dudaklarım gülümsemeye başlıyor. "O çok güzel, Bish. Ne kadar muhteşem olduğunu kavrayamıyorum."

"Mmm. Karıştırma; benimki solda, pembe şortlu, pis bir sırtıyla, çünkü bana hala bir oral seks borcu olduğunu biliyor."

"Dostum!"

O gülerek ayağa kalkar. "Rahatla, Alesi. Sen kazandın. O sonunda senin oldu. Artık rahatlayıp sahip olduklarının tadını çıkarma zamanı."

Çöpümüzü ve boş soda kutusunu alır ve tek kelime etmeden sahil boyunca yürür ve Jess'i Laine'in kollarından çeker. Gülerek, Laine bana doğru yürür ve Laine'in kollarından Jess'i çeker. Gülerek, Laine bana doğru yürür ve Laine'in kollarından Jess'i çeker. Gülerek, Laine bana doğru yürür ve Laine'in kollarından Jess'i çeker. Gül

Çöpümüzü ve boş soda kutusunu toplar ve başka bir şey söylemeden sahil boyunca yürür ve Jess'i Laine'in kollarından çeker. Gülerek, Laine bana doğru ilerler ve kot şortunun düğmesi göz hizamda olacak şekilde durur.

Sırıtarak, elimi uyluğuna kaydardım ve gözlerim onun vücudunu yukarı doğru tararken, gözlerimiz buluştu.

"Selam." Gülümser, dönüp kucağıma oturur ve ben homurdanırım. Bir an için başımın belada olup olmadığını merak ederim – Kane'in alaycı sözleri onu kızdırmış olabilir, ya da kavgamız ve ardından restorandan atılmamız – ama kucağımda rahatça kıvrılan poposu her şeyin yolunda olduğunu gösterir.

"Selam. Kahvaltın güzel miydi?"

Saçlarını geriye tarayıp alnına bir öpücük konduruyorum, çünkü onu bir saattir görmedim ve onu çok özledim. "Aslında oldukça iyiydi. Hayatta kahvaltıda burrito yemekten daha kötü şeyler de var. Seninkini beğendin mi? Bizi takip edeceğini düşünmüştük."

O alaycı bir şekilde güldü. "Hayatta olmaz. Burası beş yıldızlı bir restoran ve açık büfe var. Hayatta sizi takip etmezdik. Siz kendinizi kontrol edemiyorsunuz diye, bizim de kovulacak kadar aptal olduğumuz anlamına gelmez."

"Sadakat buraya kadarmış." Parmağımı kaburgalarına kaydardım ve vücudu gerginleşince sııttım. "Seni gıdıklayacağımdan mı korkuyorsun, Laine?"

"Hayır." Elimini sıkıca tutup parmaklarımızı birbirine kenetledi. "Gıdıklanmak için çok yorgunum. Yemek yedim, o kadar doydum ki kusmak istiyorum, şimdi uyumaya hazırım. Gıdıklanmak planlarımı bozacak."

Burnumu saçlarının üstüne sürterek başım dönene kadar kokusunu içime çekiyorum. "Gece yarısı beni arayıp uyandırdığın zamanı hatırlıyor musun?"

Düşünürken kaşlarını çatı. "Spence'e gittiğimiz gün mü?"

"Evet. Ve inek devirirken kurtarılmak için aradığın tüm o zamanlar."

Göğsü kahkahalarla titriyor. "Uh-huh."

"Dün beni uyandırdığın zamanı hatırlıyor musun? Yorgundum ve sahile inmek istemiordum, ama sen yine de beni kaldırdın."

"Uh-huh."

"Aynen öyle." Kafasının üstüne bir öpücük konduruyorum. "Yorgun olduğun lafını kes artık. Üstesinden gelirsin."

LAİNE

EVİM GÜZEL EVİM

"Dur, Twink. Burada dur." Arka koltukta Jess ile öpüşme seansından çıkan Kane, kafamın arkasına dokunarak yol kenarındaki kasaba *hoş geldiniz* tabelasını işaret etti. Bu rutine alışkın olan ben, arabayı kenara çekip büyük bir meşe ağacının gölgesinde durdum. Kane ise Buick'imın yanından atladı.

Bu, kasabamızın tabelası, bir hafta kadar önce ayrılırken işaretlediği ilk tabela.

Kane cebinden kalemi çıkarır ve Ang'in eli deri koltukta kayarak benimkine dolanırken tabelaya doğru koşar. Kemerimi çözüp yanına kayarım ve onu yıllardır milyarlarca kez hayal ettiğim türden bir kucaklamaya çekarım. Yüzümü boynuna gömüyorum ve kollarında olmanın bana verdiği endorfinlerin tadını çıkarıyorum. Kaşıntılı çenesi şakağımın üzerinde hareket ediyor, sonra dudakları alnıma bastırıyor, ben de iç çekiyorum.

Bu benim için cennet gibi. Sonunda mutlu olma sırası bende.

İkimizin de büyüdüğü kasabanın kenarındayız, herkesin bizi Laine ve Ang olarak tanıdığı kasaba, Laine ve Ang olarak değil. Arkadaşlarına olan sadakati yüzünden geri döndüğümüzde bana dokunmaktan rahatsız olacağından endişelenmişim, ama o hala beni göğsüne sıkıca sarıyor, dudaklarını boynuma bastırıyor ve bana olan sevgisini fısıldıyor.

Tanrım, o beni seviyor. Hala gerçek gibi gelmiyor. "Hey... Ang?"

Kulağıma ulaşana kadar boynumu ısıtıyor. "Mmm?"

"Eve döndüğümüzde bana çıkma teklif edebilir misin? Gerçek hayatta, gerçek dünyada; bana çıkma teklif etmeni istiyorum, ailelerimizin bunu bilmesini istiyorum, sonra

beni almanı, dışarı çıkarmayı, ilk gerçek randevumda bana nazik davranmanı istiyorum." "Evet." Başparmağı yanağımda kayıyor. "Söz veriyorum. Seni arayacağım arayıp, bir beyefendi gibi soracağım..."

"Vay canına, beni arayacak mısın?" Geriye yaslanıp gözlerini inceliyorum. "Arayacak mısın? Eve döner dönmez gidecek misin?"

Yakışıklı bir gülümsemeye cevap verdi. "Hayır. Sana çıkma teklif ettiğim için muhtemelen garaja gideceğim, ama sen gitmemi söyleyene kadar ayrılmak istemiyorum. Garaj benim uzlaşmam."

"Anlaştık." Kane kıkırdarak arkasını döner ve kalemini şortunun cebine sokar. Tabelaya tekrar bakarım ve küçük yazıyı odaklamak için gözlerimi kısarım.

#Şahmat

#SiktirGitAlex

#JessiesGonnaMarryMe

#AnglsBoningTheTwink

Angelo, Kane'in yazdıklarını okuduğunda homurdanır. Jess kıkırdar ve yüzüm kızarır, ama Kane arabanın yanından atlayıp burnumuz neredeyse birbirine değecek kadar öne eğildiğinde, göz kırpar. "Sadece, sizler yine kelimeleri nasıl kullanacağınızı unutursanız diye, bunu duyurmak istedim. Cehennem gibi bir tatili tekrar yaşamamız mümkün değil."

"Cehennem gibi tatil mi?" Geri dönüp arabayı çalıştırırım ve Kane geri oturmayınca yüzüne bir tokat atarım ve kız gibi ciyaklayınca kıkırdarım. "Bence harika bir tatildi."

"SİKTİR!" Kane'in sokağının köşesini döndüğümüzde, yolu kaplayan çok sayıda araba gördüğümüzde Ang inler. Kamyonlar. Arabalar. Hatta Britt ve Jack'in Mustang'i bile. "Bu çok acı verecek."

Kalabalığın zırlı bir düşman değil, aile olduğunu bildiği halde Kane arka koltukta huzursuzlanmaya başlar. Eli, görünmez bir silah tutuyormuş gibi açılıp kapanır ve silah bulamayınca sinirleri bozulur, Jess'i sahiplenircesine göğsüne çeker.

"Kardeşi sana zaten yeşil ışık yaktı," diye mırıldanır. "Onun rızasını aldın, o yüzden devam et ve geri verme."

Ang'e dönüyorum. "Luc sana onayını mı verdi? Ne için?"

"Seninle çıkmak için." Arabayı garaj yoluna sokarken hızımı yavaşlatırım. "Birkaç gün önce aradı, bana güvendiğini söyledi, sana hislerimi söylemek istersem onun rızasını aldığımı söyledi."

"Gerçekten mi? Öyle mi dedi?"

O gülümser. "Evet, gerçekten öyle. Sanırım şu anda grubumuzun en olgun üyesi bile o olabilir." Başını sallar. "Sanki alacakaranlık kuşağı gibi."

Çimlerin ötesine bakıyorum ve gözlerim bir düzine çiftle buluşuyor.

Eric, aptalca bir sırtışla verandada duruyor ve sıcaklığa rağmen saçlarının üzerine kürklü bir avcı şapkası geçirmiş. Gözlerimiz buluştuğunda, ellerini kaldırarak "benim suçum değil" anlamına gelen evrensel sembolü yapıyor.

Alex, kollarında yeni doğan kızıyla verandanın kenarında oturuyor ve somurtuyor olsa da, Ang'e vurarak yüzümüze karşı gelmiyor, ki bunu onun bir lütfu olarak görüyorum.

Kari'yi koluna alan Luc, sanki biz yabancılarmışız ve o da nerede durması gerektiğini bilmiyormuş gibi, tereddütle öne çıkıyor.

Bir bakıma, belki de biz yabancıyız.

Ne Jess ne de ben, onun birlikte büyüdüğü ikiz kızları değiliz. Jess şimdi Kane ile birlikte; kimsenin onun seçeceğini beklemediği bir adam, ve ben de benim... Kesinlikle değiştim.

Kapıyı açıp titrek bacaklarla dışarı çıkıyorum. Uzun süredir yol alıyoruz ve kardeşimin bakışları beni tedirgin ediyor.

"Luc." Arabadan uzaklaşıyorum, ama Jess elimi tutunca tekrar duruyorum.

"Bekle." Birlikte ilerleyip çimin ortasında duruyoruz ve Luc, Kari'nin elinden kayıp gitmesine isteksizce karşılık verse de, Kari onu ittiğinde bize geliyor.

"Laine." İsimlerimizi karıştırdığı eski bir şaka yaparak, Luc Jess'in alnına bir öpücük kondurur, sonra bana döner ve aynısını yapar. "Jessie. Sizi özledim aptallar. O hafta bir ömür gibi geldi."

Gözlerimin arkasında aptalca gözyaşları birikir. Çok saçma; ağlamak için hiçbir nedenim yok, bu kadar duygusal olmak için hiçbir nedenim yok, ama yine de Jessie'yi sürüklerim.

onun göğsüne çarpana kadar ileri doğru. Eve dönüşümüzün bu kadar duygusal geçeceğini hiç beklemiyordum, ama boğazım düğümleniyor ve Jess yüzünü Luc'un göğsüne yaslayıp gözleri benimkilere değdiğinde, onun gözleri de yaşlarla doluyor.

"İyi misin, bebeğim?"

"Evet." Göğsünü okşadım ve sesimdeki boğukluğu yuttum. "Harikayım."

"Mutlu musun?"

"Evet. Uzun zamandır ilk kez, gerçekten, gerçekten mutluyum. Çıldırmadığın için teşekkür ederim."

Kıkırdayarak, başımın üstüne bir öpücük kondurur ve beni daha sıkı sarar. "Ben Marc değilim, bebeğim. Her konuda bana güvenebilirsin. Bir daha kaçma yeter."

"Kaçmak değildi, sadece bir mola." Dudaklarım titrek bir gülümsemeye çekildi. "Yeniden başlamam gerekiyordu."

"Yeniden başlama fırsatını buldun mu?"

Hıçkırık tutar, sonra ne kadar aptal olduğuma gülerim. "Evet. Tüm kötü anılarımı sahilde bıraktım; onları eve geri getirmedim."

Onaylayarak başını sallar ve rahat bir nefes alır. "Seni çok seviyorum, Laine. İyi olduğuna çok sevindim. Ve sen." Jess'e döner. "Erkek arkadaşın beni çok korkutuyor." Jess burnu akarak kıkırdar ve başını sallar. "*Bence* mutlusun. Öyle görünüyor, o yüzden sadece bir kez soracağım, sonra söz veriyorum bu konuyu kapatacağım..."

"Onunla evleneceğim, Luc." O hareketsiz kalınca dudakları titrer. "Onayını almak isterim, o gün meşgul değilsen, belki beni mihraba kadar eşlik edip bana teslim edebilirsin."

Gözlerine bakmak için geri çekildi. "Gerçekten mi? Peki ya babam? Seninle yürümek istemeyeceğini mi düşünüyorsun?"

Omuzlarını silkiyor. "Belki ikiniz de yapabilirsiniz. Her şeyi mükemmel hale getirebilecek tek şey bu, çünkü Kane iyi, saf ve benim için çok mükemmel. O hiçbir yere gitmiyor, bu yüzden senin onayına ihtiyacım var, yoksa kalbimi kıracaksın."

Gözleri yumuşar ve arkamızdaki bir harekete baksa da, başını sallayarak geri döner. "Mutluluğunuzu onaylıyorum. İkinizin de. Eğer bu kadar diyorsanız, size güveneceğime söz veriyorum."

"Luc." Angelo'nun iş ses tonu kalbimi gümbür gümbür attırıyor. Vücudunun ısısı sırtımı ısıtıyor, sonra beni kendine çekip Luc'a elini uzatıyor.

Kane yanımda durup Jess'in elini tuttuğunda gergin bir şekilde yutkunuyorum. *Tanrım, oluyor.* Herkesin gözü önünde, ön bahçede, oluyor.

"Kız kardeşlerle çıkma konusunda bir kural olduğumu biliyorum," diyor Ang ciddiyetle. "Ve dün gece yatağında kimin olduğumu düşünürsek, burada durup bu konuşmayı yapmamızın ironik olduğunu da biliyorum. Ama sen ve Kari, ben ve sen, ben ve Laine'den ayrısınız. Kuralları çiğnedim Lenaghan, ama pişman değilim." Ang'in gözleri hala uzanmış olan eline düşer. "Laine ile çıkmak için resmi olarak iznini istiyorum, sonra da arkadaşlık kurallarını çiğnediğim için özür dilemek istiyorum. Buraya gelmek için uzun süre bekledim, bu yüzden hayır derssen geri adım atmayacağım, ama gözlerine bakıp senin sözünü almadan içim rahat etmeyecek."

Luc'un dudakları hafif bir gülümsemeyle seğirdi. Bu bir rol değişimi, çünkü Luc her zaman çılgın olan, aptalca kararlar almaktan alıkonulması gereken aptaldı, ama şimdi patron o ve Ang'in kalbini elinde tutuyor.

Mavi gözleri eğlenceyle parıldıyor, dudakları gülümsemeye dönüşüyor, sonra Ang'in elini kenara itip onu gürültülü bir sırt sıvazlama kucaklamasına çekiyor. "Sana güveniyorum, Alesi. Sana zaten söyledim, benim onayımı aldın." Geri adım atan, erkek grubunun aptal üyesi Kane'i şaşırtır ve onu üçlü bir kucaklamaya çeker, bu onu o kadar şaşırtır ki, eli orada olmayan bir silah aramak için kot pantolonunun arkasına uzanır.

"Aileye hoş geldin, haydut. Kız kardeşime iyi bakıp onu bizden çalmaya çalışmadığın sürece, sana asla zarar vermeyeceğim." Gözleri parladı. "Bu hafta sonu yemeğe gelmelisin; konuşacak çok şeyimiz var ve Alex çok sinirli, çünkü bir pislik şehirde her yere grafiti yapıyor."

"Oh, selam Ang." Kari, düzensizce yerleştirilmiş pullarla kaplı büyük bir zarfla öne çıkar. "Sen yokken bu sana geldi. Gönderen adresinde Ohio'dan Earl yazıyor." Komplo kurarcasına sırtarak

komplot kurarcasına. "Ohio'dan Earl'ün kim olduğunu çok merak ediyorum, çünkü Büyük Buhran döneminde büyümüş gibi el yazısı ile yazıyor."

Gülümseyerek paketi alan Ang, kağıdı yırtıp açarken gözleri bana doğru parlar ve bana yeni gibi bir *Buick Super* kullanım kılavuzu uzatır. "Beni hayal kırıklığına uğratmayacağını biliyordum. Al sana, Laine! Bana elli dolar borçlusun."

EPILOG

"Hoş geldin, Laine." Sonia, ben onun lüks ofisine girerken kenara çekilip gülümsüyor. Her zamanki çay tepsisi sandalyeler arasındaki küçük masanın üzerinde duruyor ve ben yaklaşırken çiçeklerin ve ölü güvercinin kokusunu alıyorum. "Otur ve bana her şeyi anlat."

Çevremde dolaşıp kurabiye tepsisini bana doğru itekleyişi, neredeyse civcivlerinin etrafında dolaşan bir anne tavuk gibiydi. Hâlâ şık takımlar, yüksek topuklu ayakkabılar ve mükemmel bir saç modeli giyyordu, ama uzun zaman önce profesyonelliğinin bir kısmını bırakmış ve artık arkadaşım olarak görebileceğim biri haline gelmişti.

"Anlat bana." Öne doğru eğildi ve ayak bileklerini yana doğru çekti. "Her şeyi bilmek istiyorum. Daha önce de gözlerinde bu bakışı görmüştüm; heyecandan parıldayan bakışı. Chester nasıl?"

Kahkahayı bastım ve şimdi Dixie'nin dondurma dükkanında duran bikini giymiş plastik lama heykelini düşündüm. Britt geçen ay bir bahçe satışına rastladı, yirmi dolar verdi, ekibini aradı ve Miss Dixie'nin sevgilisini çalmak ve gece yarısı yerlerini değiştirmek için bir plan yaptı.

Britt bir eş ve anne olmasına rağmen, siyah giysilerini giydi – göğsündeki kocasının spor salonunun reklamını yapan dev mor harfleri görmezden gelirsek – ve polis – kardeşi – bizi yakalaması ihtimaline karşı kimliğini gizlemek için gözlerine bir şapka geçirdi. Birlikte, Miss Dixie'nin heykelini çaldık ve yerine pembe puantiyeli bikini giymiş, 1,80 metre boyunda plastik bir lama koyduk.

Eski günlerdeki gibi, Jess, Britt, Kari ve ben o gece yatıya kaldık, erkekler hakkında konuştuk, kötü yemekler yedik ve birlikte, Miss Dixie'nin tüm kasabada yankılanan çığlıklarıyla şafak vakti uyandık.

Yaptıklarımın tamamen gurur duymuyorum, ama aynı zamanda Dixie biraz acı çekmeyi hak eden bir cadaloz.

Şimdilik ve biz onları geri değiştiren kadar, eski heykel Kane'in yeni güvenlik şirketinin ön bürosunda kalacak. Kaybolmasından birkaç gün sonra, Dixie yeterince çaresiz hale geldi ve polisin yardım etmemesinden bıķıp, Checkmate Security'ye girip özel bir soruşturma için ödeme yaptı. Bu, bizim grubumuzu bir telaş ve kahkaha fırtınasına sürükledi, çünkü biz o aptal şeyi depo dolabında saklamaya çalışırken, o Eric'e derdini anlatıp yardımını istiyordu.

En iyi oyunculuk Oscar'ı, Dixie'nin ifadesini alırken ve kredi kartı bilgilerini kabul ederken bizi ele vermeme becerisiyle Eric'e gider.

"Laine?" Sonia dizime dokunarak beni gerçek dünyaya geri getiriyor. "Konuş benimle. Önemli bir şey konuşmak için beni aradığını biliyorum."

Derin bir nefes alıp gülümsemeyle bitiriyorum. "Dün Graham'ı gördüm..."

Sonia, benim söyleyeceğimi hiç beklemediğı için geriye yaslanır ve terapist kimliğine geri döner. "Peki bu seni nasıl hissettirdi?"

Gülüyorum. Graham'la tekrar karşılaştıktan sonra hiç beklemediğim kadar rahat bir şekilde öne eğilip, bir kurabiye alıp ısıriyorum. "İlk başta biraz korktum; kalbim deli gibi atıyordu. Jess, Ang ve Kane ile birlikte mağazadaydık. Öğleden sonra Spence'e gidecektik, ama Jessie ve ben önce piknik yapmak istedik, bu yüzden atıştırmalık almak için mağazaya gittik." Sonia'nın gözlerine bakıyorum. "Yemin ederim, aylardır Graham'ı düşünmemiştim, ama sonra üçüncü rafa döndük ve bam!" Uyluklarımı çırpıyorum ve Sonia irkiliyor. "Orada, karşımda duruyordu. Uzun zamandır iyiyim, Ang'le birlikte olmak bana çok rahatlık veriyor, ama Graham'ı görmek sürpriz oldu." İroniyi gülererek karşıladım. "Sürpriz demek yetersiz kalır, ama ne demek istediğimi anlıyorsun. Onu bu kadar beklenmedik bir şekilde görmek beni neredeyse çılgına çevirdi. Burası çok küçük bir kasaba, bu yüzden onu bu kadar uzun süre nasıl kaçındığımı beni şaşırtıyor, ama o oradaydı, cips ve soda seğıyordu."

"Sonra ne oldu?" Gizlice, mendil kutusunu bana doğru itti, ama bugün onlara ihtiyacım yok.

Artık onlara ihtiyacım yok.

"Ang zaten elimi tutuyordu." Memnuniyetle gülümserim ve dünkü bu anı hatırlarım. "O bunu sık sık yapar. Elimi tutup beni kendine çekti. Graham'ı görür görmez, beni durdurdu, böylece daha fazla yaklaşmam gerekmedi." O eğilip kulağıma fısıldadığını hatırlayarak gülümserim. *"Gitmek ister misin, Laine? Neye ihtiyacın olduğunu söyle, ben hallederim."*

"Şey..." Ama tabii ki o kadar şanslı olamazdım.

Graham, Ang beni kucaklayıp götürmeden önce döndü. Beni görür görmez yüzü bembeyaz oldu ve omuzları savunma pozisyonuna geçti. "Laine?"

"Graham, masallardaki tüm kızların hayallerini süsleyen klişe bir tipti; uzun boylu, esmer ve yakışıklı. Keskin hatlı çenesi, koyu renk saçları ve koyu renk gözleri vardı. Saçları her zaman mükemmel bir şekilde taranmış, takım elbiseleri her zaman şık ve pahalıydı. Ama dün ilk fark ettiğim şey, kafasına o kadar aşağı çekmiş olduğu bereydi ki, kaşlarını bile göremiyordum. Yanakları çökmüş ve hastalıklıydı, cildi griydi ve gözlerinin akı sarıydı." Sonia'nın gözlerine baktım. "Hasta görünüyordu, ölümcül bir hastalığa yakalanmış gibi, ve beni gördüğünde, yemin ederim, korkmuş görünüyordu." Ang'in büyük elinin benim elimi nasıl tuttuğunu, beni kendine çekip vücudumu göğsüne bastırıldığını hatırlıyorum.

Kalbim onun göğsüne çarpıyordu, ellerim titriyordu, ama Graham'ın korkusu bana iyi geldi. Gerçekten iyi geldi. *"Konuş benimle, Laine."*

Cesurca, genç ve çılgın halimin yapacağı gibi, Ang'in elini bıraktım ve öne çıktım.

"Yemin ederim, Sonia, pantolonuna sıçacak sandım. Her adımında büzülüp durduğu için, öylece yere yığılıp ölecek sandım." Kot pantolonumun yıpranmış kısmıyla oynayarak gülüyorum. "Bundan zevk almamalıyım, ama içimdeki önemsiz, heykel çalan tarafım bundan keyif aldı. Gözleri hepimizin arasında gidip geliyordu - benim, Jess'in, Kane'in, sonra Ang'in. Üçüncü koridorda işine koyulacaktı, ama sonra evren, Alex ve Oz'un televizyondaki dövüşler için cips ve sos aramaya gelmelerinin tam zamanı olduğuna karar verdi." Hatırlayınca kıkırdayarak güldüm. "Bir parçam aslında 'zavallı Graham' demek istiyor." Yumuşak kahkahamla karnım sallanıyor. "Gerçekten de tüm

Infernos kulübünde geçirdiğim zaman, Graham'ın dün Jonah'ın mağazasının ortasında olduğu kadar korkmuştum.

"Onu görmek seni geriye attı mı sence?" diye sorar Sonia. "Emin olmak için seans sayısını artırmamız gerektiğini düşünüyor musun?"

"Hayır." *Özgürlük. Tatlı, mutluluk verici özgürlük.* "Onu görmek beni *özgürleştirdi* sanırım. Kafamda bu büyük konuşmayı prova ediyordum, ona hala ayakta olduğumu, hala güçlü olduğumu söyleyecektim; bu konuşma, koreografisi yapılmış yumruk sallama ve havalı saç sallama hareketlerini de içeriyordu. Muhtemelen kendi kıcıımı tokatlayıp, uzaklaşırken ona onu öpmesini söyleyecektim." Kıkırdayarak kurabiyemi masaya koyup kucağımdaki kırıntıları silkeledim. "Gerçekte bunların hiçbiri olmadı. O panik yaparken, gözlerimin önünde resmen titrerken – Ang yaklaştığında durum daha da kötüleşti, sırtımda vücut ısını hissettim – ben sadece bir paket cips aldım ve sepetine attım."

Sonia şaşkınlıkla elini ağızına kapatır, bu da beni güldürür.

"Uzun zaman önce, birkaç aydır birlikteydik ve o beni etkilemeye çalışmaktan vazgeçmişti. Bir soda ve cips alıp oturup bir film izlemeye başladım; uzun bir çalışma haftasından ve diğer şeylerden sonra çok yorgundum." Omuz silkiyorum. "Graham bana çok kızdı, korkutucu, yüksek sesli, beni tamamen şaşırtan bir öfkeyle. Cipslerimi elimden kaptı ve bir saat boyunca şişman ve işe yaramaz olduğumu bağırdı. Acımasızdı." Kafamı salladım. "O kadar kötüydü ki, banyoya gidip parmaklarımı boğazıma soktum, sanki yaptığım zararı telafi etmek için. Ben şişman değilim." Ve bunu kanıtlamak için, yarısı yenmiş kurabiyemi alıp ağızıma attım. "Kesinlikle işe yaramaz da değilim. Graham, o zaman da şimdi de bir korkak ve zorba, başkalarını kontrol edebilmek için onları aşağılıyor. Dün Jonah'ın dükkanında etrafa baktım, çünkü sözler olmasa da dikkat çekmiştik. Kız kardeşim Kane'in yanında duruyordu, Ang benim yanımda duruyordu, polislerim bir arada duruyor ve silahlarını çıkarıyorlardı, hatta dükkanın kasiyeri Belle bile dedikoduları duymak için arkamda duruyordu. Graham donakaldı, ben de onun için üzüldüm, bu yüzden onu attım."

Cipslerimi sepetine koydu, ona flörtöz bir göz kırptı ve yürümeye devam etti.

"Laine." Sonia gururla gülümseyerek mendil kutuma uzanıp bir tane alıp gözünün altını sildi. "Seninle inanılmaz gurur duyuyorum. Sana bir mezuniyet sertifikası falan borçluyum gibi hissediyorum. En azından bir high-five. Bebeğim büyüdü ve artık bana ihtiyacı yok."

Geri kalan bir saatimi annem gibi terapistimle geçiriyorum. Bunlar artık terapi seansları değil, gerçekten. Sadece atıştırmalık ve çay saati ve Sonia gururla gözyaşlarını silince, sandalyelerimize yaslanıp Chester hakkında biraz daha kıkırdayıp gülüyoruz.

Seansım bittiğinde ve gelecek ay için yeni bir randevu aldığımızda, sandalyemden kalkıp ilk kez adım atarak, aldatıcı derecede güçlü olan bu kadına sarıldım. "Tanıştığımızdan beri yaptığın her şey için teşekkür ederim." Geriye yaslanıp onun ön kollarını tuttum. "Sana ihtiyacım vardı ve sen bana başkalarının yapamadığı şekilde yardım ettin. Kız kardeşim bir parçamı iyileştirdi, Ang başka bir parçamı, Kane de başka bir parçamı. İyileşmem bir yapboz gibiydi ve senin parçan olmasaydı, bugün olduğum kişi olamazdım. Bunun sadece işin olduğunu biliyorum, ama..."

"Bu sadece benim işim değil, tatlım. Bu benim tutkum. Neredeyse elli yıldır bu benim hayatımın amacı. Senin gibi harika genç erkekler ve kadınlarla tanıştım ve cehennemden kendinizi kurtarıp, her zamankinden daha güçlü bir şekilde geri dönmenizi izledim. Bunun benim için ödüllendirici olmadığını düşünüyorsan, yanılıyorsun."

Resepsiyon alanına geri adım atıp aptalca bir gülümsemeyle duruyorum. İyileşme sürecimin ilk günlerinde randevularımın çoğunda Jess'in oturduğu yerde, şimdi Ang gülümseyerek ve aç gözlerle oturuyor.

Bir araba dergisini kenara atarak, uzun boylu vücudunu açar ve ben elini kabul ettiğimde beni göğsüne çeker. "Selam, güzelim." Çeneme bir öpücük kondurur. "Nasıl gitti?"

"Ona Chester hakkında son gelişmeleri anlattım."

Burun kıvrarak beni ön kapıdan dışarı çekip soğuk öğleden sonra havasına çıkar. Bugün hangi arabayla gideceğimize karar vermek için yazı tura atmak zorunda kaldık, çünkü Wanda bizim için özel olsa da, Charger Ang için çok daha özel, çünkü onu gençliğinden beri kullanıyor.

Şanslıyım ki, bahislerimizi nadiren kaybederim, bu yüzden Wanda, güneş ışığında kusursuz boyasıyla parıldayarak otoparkta duruyor ve teknik olarak benim olmasına rağmen, ona anahtarları verip yolcu tarafına binmeme yardım etmesine izin veriyorum.

Kapıya yaslanıp durduğumda Ang'in burnu çeneme değiyor, sıcak nefesi tenimi okşuyor ve beni gülümsetiyor. "Sırada neresi var?"

"Lookout Hill'e çıkalım." Gülümsüyorum. "Yazı turayı kaybettiğin için teselli ödülü olarak sevdiğin şeyi yapacağım."

Son...

Checkmate serisine [Castling The Rook](#)'ta devam edin.

*

Rollin On serisine henüz başlamadıysanız, geri dönüp her şeyin başladığı dövüşçülerle tanışın – <http://a.co/d/5B8HTYF>

YAZARIN NOTU:

Bu kitap birçok ağır konuyu ele aldı. Laine korkunç bir muamele gördü ve o canavar onu pençesine aldığı anda, geriye hiçbir şey kalmadığını hissetti.

Onun zihninde, yaşamak için hiçbir neden yoktu.

Ama bu doğru değildi. Bunlar canavarların bize yutturduğu yalanlar.

Eğer böyle hissediyorsanız, lütfen durun. Nefes alın. Eğer bu yardımcı olmazsa, bir nefes daha alın. Sonra bir nefes daha. Sonra bir nefes daha. Bir süre sonra, bunlar birikir. Ve bunu yaptıktan sonra, sesinizi yükseltin.

Biriyle konuşun. Herhangi biriyle konuşun!

Sadece sözleri söyleyin, yardıma ihtiyacınız olduğunu söyleyin ve bu dünyada genellikle eksik olan insanlığın en harika şekillerde ortaya çıktığını izleyin.

İnsanlar önemsiyor.

İnsanlar sizi özleyecek.

Sen önemlisin ve hayatın, şu anda hissediyor olabileceğin kalp kırıklığından daha değerlidir.

Diğer herkese: Eğer zor durumda olan birini görürseniz, bir gülümseme onun hayatını kurtarabilir. Basit bir "iyi misin?" sorusu fark yaratabilir.

Hepimiz anlamlı bir hayat yaşamak istiyoruz. Hepimiz harika ve özel bir şey için hatırlanmak istiyoruz.

Hepimiz ünlü olamayız. Hepimizin adı binaların yanlarında, dergilerde, spor başlıklarında veya diğer birçok harika başarıda yer alamayız.

Ama önemli olabiliriz. Hayat

kurtarabiliriz.

Acı çektiğiniz, boğuluyormuş gibi hissettiğiniz o zamanlar için umduğunuz, dilediğiniz ve dua ettiğiniz kişi olun.

Bir dahaki sefere birisi acı çekiyorsa, bir an durun ve ona sarılın. Böyle küçük bir hareketin neler başarabileceğine şaşıracaksınız.

TEŞEKKÜRLER

Bir kitap yazmak için bir köy gerekir. Her şeyin çok zor olduğunu hissettiğinizde ilham, sıkı çalışma ve arkadaşlarınızın teşviki gerekir.

Angelo'nun hikayesi benim için zordu, beni yıprattı ve ruhuma o kadar zarar verdi ki, onları tanıdıktan sonra eskisi gibi olabileceğimden emin değilim, ama hikayelerinin anlatılmış olmasına gerçekten seviniyorum, sonunda birbirlerini buldukları için mutluyum.

Onların mutluluğu bulduklarını bilerek sonsuza kadar gülümseyeceğim ve arkadaşları yaşadığı sürece - ve merak etmeyin, daha çok var - hikayeleri kenarda devam edecek; bebekler, düğünler, Laine'in gülüp bir daha hiçbir şey için endişelenmediği arka bahçe barbeküleri.

Ve Chuck'ı da unutmayalım – evet, o da önemli. Bununla ilgili daha sonra konuşuruz.

Şimdilik durup nefes alalım, çünkü *sonunda* birbirlerini buldular ve bu asla geri alınamaz.

Ekibime muhteşem destekleri için teşekkür etmek istiyorum.

En iyi arkadaşlarım, çünkü sizler olmasaydınız, çoktan pes etmiş olabilirdim. Arelis, Kelly ve Karen, sizler kalbimi daha hızlı attırılıyorsunuz. Hepiniz benzersiz bir şekilde mükemmelsiniz ve birlikte, onsuz yaşayamayacağım muazzam bir bütün oluşturunuz.

Beta okuyucularım Debbie, Jenelle ve Siddhi; her zaman dağınık taslaklarımı okuyup, hikayelerimi zenginleştiren bilgeliği incileriyle geri dönüyorsunuz. Teşekkürler!

Düzeltilmenim Lindsy. Kitabımı parlatıyorsun. Teşekkürler. Editörüm Brandi. Beni her gün daha iyi yapıyorsun. Gerçekten.

Kapak tasarımcım Amy. Çalışmalarını çok seviyorum ve bebeklerimi giydirdiğin için onur duyuyorum.

Kapak fotoğrafçım Golden. Yeteneğin için teşekkür ederim.

Kapak modelim Joey. Kendin olduğun, nazik olduğun, centilmen tavırların ve *seni nesneleştirerek* seksi olduğun için teşekkür ederim.

Harika bir Angelo oldun, teŖekkür ederim.

Ve son olarak, ekibime! Sizler delisiniz! Ama başka türlü olmanızı istemezdim. Sizi seviyorum.

Bu kitabı beğendiyseniz, lütfen satın aldığınız perakendeciye dürüst bir yorum bırakın. Uzun veya süslü olması gerekmez. Kısa ve öz bir yorum yeterlidir. Beğendiniz, sevdiniz, beğenmediniz – hangisi uygunsa.

Yazılarımı okuduğunuz için TEKRAR teŖekkür ederim. Sizlerin tekrar tekrar geri gelmesi benim için çok önemli.

Bir dahaki sefere görüşmek üzere,

<3 <3

Emilia

BAĞLANMAK İSTİYOR MUSUNUZ?

Web sitesi: www.emiliafinn.com

Facebook: <https://www.facebook.com/EmiliaBFinn/> Haber bülteni:

<http://eepurl.com/ds5vML>

E-posta: emilia@emiliafinn.com

Ekip: <https://www.facebook.com/groups/therollincrew/>

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

